

Bữa tối ở Cherating

Contents

Bữa tối ở Cherating	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	34
5. Chương 5	50
6. Chương 6	60
7. Chương 7	69
8. Chương 8	86
9. Chương 9	97
10. Chương 10	107
11. Chương 11	114
12. Chương 12	124
13. Chương 13	136
14. Chương 14	147
15. Chương 15 [end]	171

Bữa tối ở Cherating

Giới thiệu

Tác giả: Xuân Thập Tam Thiều Nguồn: cungquanghang. com Editor: Oanh MaiLàm ebook: lehongth

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bua-toi-o-cherating>

1. Chương 1

Chương 1: Giấc mộng Lilith

Lilith hỏi thần: Cha ơi, vì sao con với Adam không giống nhau gì hết?

Jehovah: Vì cậu ta là chồng con mà.

Lilith: Vậy sao anh ta là nam, mà con lại là nữ? Tại sao so với anh ta con lại yếu ớt đến thế?

Jehovah: Nhóc con! Con sinh ra đã được định như vậy, chỉ cần còn ở vườn địa đàng, con sẽ luôn là đứa yếu hơn.

Lilith: Thế thì người hãy để con rời khỏi nơi này đi, con muốn trở nên thật mạnh mẽ cơ.

Sau đó Lilith bỏ rơi Adam, rời khỏi thiên đường, hướng về biển lớn...

“Đây là thần trừng phạt Lilith, hay Lilith tự trừng phạt mình?”

“Không,” Có người nói, “Nhất định là do thần trừng phạt, Lilith vì sao muốn trừng phạt bản thân mình chứ? Nàng đã dùng cảm theo đuổi ước nguyện, khi Eve lại không dám mơ mộng viễn vông về một ngày tự do cơ mà.”

“Bởi vì,” Cô nghe được âm thanh của chính mình hồi đáp, “Adam và Lilith là anh em sinh đôi.”

...

Bùi Nhã Văn mở to đôi mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà ố vàng, giọng nói trong giấc mơ ngày một rõ ràng, đến nỗi cô hoài nghi liệu có phải mình đã vô tình thốt ra những lời này hay không.

Trong nháy mắt, đồng hồ báo thức phát ra tiếng chuông inh ỏi, Annie cô bạn cùng phòng của Nhã Văn rên rĩ tức giận, với tay chụp lấy nó, nhưng âm thanh vẫn vang lên bên tai Nhã Văn, cơ hồ chẳng thể tan biến.

Annie đột nhiên bật dậy, làm ván gỗ trên chiếc giường đã có mười mấy năm lịch sử phát ra tiếng cọt kà cọt kẹt như kháng nghị việc sáng nào cũng bị cô nàng hành hạ.

“Mình ghét nhất phải dậy vào sáng sớm,” Annie dùng giọng Đài Loan đặc sệt cắn nhằn, “May còn có cái đồng hồ ồn ào như muốn dựng người chết sống lại này đây.”

Nhã Văn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ có mình cô biết bản thân cũng không phải bị chuông báo thức làm cho tỉnh giấc.

Tiếng quan thoại của Clubmed Cherating là “Cầu lạc bộ Địa Trung Hải Trân Lập Đình Loan”, tọa lạc trên Kuantan- một thành phố đẹp đến nao lòng bên bờ Đông bán đảo Malaysia. Trong những năm chín mươi của thế kỷ trước, nơi này từng là địa điểm nghỉ dưỡng tuyệt vời cho những du khách châu Âu đến Malay. Nhưng qua thời gian, các khu du lịch và thắng cảnh du lịch mọc lên như nấm, phòng khách sạn và cơ sở vật chất ở đây lại tương đối cũ kỹ nên cũng chẳng còn nhiều khách như giai đoạn cường thịnh. Tuy vậy đây vẫn là thánh địa yêu thích của nhiều gia đình đến nghỉ mát, đơn giản vì chế độ G.O. độc quyền tại Clubmed giúp khách nước ngoài không còn phải lo lắng về vấn đề thông dịch ngôn ngữ bản địa nữa.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Nhã Văn liền trở thành nhân viên G.O. trong dây chuyền du lịch này. G.O. có thể nói na ná hiểu là “Người tổ chức sự kiện thân thiện”, thực tế những người đó kiêm luôn rất nhiều việc. Ngoài làm tốt nhiệm vụ được giao, họ còn tham gia các hoạt động biểu diễn buổi tối, tổ chức vũ hội hay làm bồi bàn ở quán bar, hơn nữa phải luôn luôn giữ nụ cười trên môi và kịp thời giúp khách hàng giải quyết các vấn đề cá nhân.

Mới đầu Nhã Văn ở đảo Bali công tác hai năm, sau đi Bintan, năm trước mới xin chuyển đến Cherating. Ngoại trừ việc giới thiệu với khách khứa làng du lịch Trung Quốc, công việc chính của cô là huấn luyện bản tên.

Bảy giờ sáng là giờ bắt đầu tiệc đứng hàng ngày, đối với khách đến đây nghỉ dưỡng mà nói, ba bữa đều được thưởng thức mỹ thực phong phú đa dạng khiến họ vô cùng hưng phấn và vui vẻ. Nhưng nhân viên thì cảm thấy mãi cũng thành quen, lâu dần không tránh khỏi cảm giác nhàm chán.

“Trời đất quỷ thần, sữa chua gì mùi vị nhạt thêch muốn phát ói quá đi mất!” Annie vừa phàn nàn vừa xúc một thìa đầy cho vào miệng.

“Sữa chua gặp cô cũng muốn phun không kém.” Tưởng Bách Liệt đặt khay và bát ngồi xuống đối diện với Nhã Văn.

Anh ta là bartender, như mọi nhân viên ở đây, da dễ anh đen bóng vì phơi nắng, ánh mắt dài nhỏ chỉ cần khẽ đảo qua là có thể khiến vô vàn phụ nữ chết mê chết mệt, du khách cùng người ngoài nghề đều gọi anh là Gabriel. Anh ta là người Đài Loan, chất giọng tuy không giống với Annie cho lắm, nhưng Nhã Văn cảm thấy cũng có thể dùng từ “Nhã nhận” để hình dung vậy.

Nhã Văn đang háng cổ họng: “Xem lại đi cô nương, mỗi lần đều chê ổng chê eo chúng mình nhàm chán muốn chết, cuối cùng vẫn phải bám đuôi tụi này đi ăn đấy thôi. Nhìn cậu mãi tụi này cũng phát ốm lên rồi.”

Annie nhướng mắt tức giận, Nhã Văn và Tưởng Bách Liệt thấy biểu tình trên mặt cô nàng thì không khỏi phì cười.

“Mấy tên vô vị.” Annie chẳng nói chẳng rằng ngón hết hộp sữa chua, sau tiếp tục xả giận lên mấy món Malaysia.

“Nghe đồn cuối tuần trước có thêm đồng nghiệp mới, cũng là người Đài Loan nhé.” Nhã Văn lên tiếng.

“Nói sao nhỉ” Annie nghĩ nghĩ, “Mình hình như đã từng gặp qua, là nam, tên Đại Hoàn. Tính cách cũng tốt, nhưng mà... bộ dạng cứ là lạ.”

“Hả, cô cũng cảm thấy vậy à.” Không hiểu sao mỗi khi tụ tập với Nhã Văn và Annie, giọng điệu của Bách Liệt càng thêm hóng hớt.

“Như thế nào?”

“Cả hai lần tôi quay đầu đều thấy hấn đứng sau anh, làm tôi sợ đến nổi nhảy dựng.”

“Không chừng hấn có ý với anh đấy.”

Bách Liệt lập tức xì mắt, khiến Nhã Văn không nhận được muốn cười ha hả, vì theo những gì Annie tiết lộ, anh ta trừ bị mấy bà ngoại quốc theo đuổi còn hay bị những tay đồng tính tán tỉnh đây đưa.

“Nhã Văn, chiều cô làm gì?” Bách Liệt nhét đầy mồm bánh sừng bò, nhồm nhoàm hỏi.

“Tôi hẹn với tài xế ra sân bay Kuantan rồi.”

Hai người còn lại đều trợn mắt nhìn.

“Đi đón người.” Cô bổ sung.

“Nhưng buổi chiều cậu được nghỉ mà,” Annie nói, “Lão người Pháp lại bắt tăng ca à?”

Lão người Pháp mà bọn họ nhắc đến là trưởng thôn của làng du lịch, nghiêm khắc thái quá, bị ghét không để đâu cho hết.

“Không phải,” Nhã Văn hơi ngập ngừng, “Đón người nhà, cô ấy đến thăm nom.”

“Ai thế?” Annie lập tức nhiều chuyện.

“Di nhỏ của mình.” Nét mặt Nhã Văn tràn đầy bất đắc dĩ.

“Ui trời thất vọng...”

Nhã Văn cười đẩy cô nàng: “Đi thôi, đến giờ làm việc rồi đấy.”

Sân bay Kuantan quả thực vừa nhỏ vừa đơn sơ, được cái lúc nào cũng có xe du lịch chuyên chở giữa làng với sân bay, nếu có khách nước ngoài tới, Nhã Văn và Annie sẽ thay nhau ra đón tiếp. Nhiệt độ ở Malaysia và đảo Bali không chênh lệch quá nhiều, tuy vậy khí hậu lại rất nồm, khi mới đến Nhã Văn không quen lắm, cô thấy nhớ một Bali vẫn đục đầy bọt biển. Thời gian đó cô lao đầu vào làm việc với sự tập trung cao độ mà quên luôn cảm giác của bản thân, chỉ khi nhìn thấy nụ cười hài lòng nơi du khách mới bất tri bất giác mới nhận ra mình đã hòa nhập cùng nơi này lúc nào không hay.

“A Văn.” Tào Thư Lộ đằng xa trông thấy Nhã Văn thì cuống quýt vẫy tay.

Nhã Văn cũng nhiệt tình vậy lại, bọn họ đã hai năm không gặp, lần gần đây nhất, là ở đảo Bali.

“Dì nhỏ,” Nhã Văn thuận tay xách luôn hành lý của Thư Lộ, “Dì mang ít đồ vậy?”

“Con đừng quên dì chỉ là khách ba lô thôi đó.”

Thư Lộ mỉm cười, cô đen đi không ít do phơi nắng, chắc phải bồn ba bên ngoài nhiều bận.

“E rằng dì là vị khách ba lô đầu tiên của con rồi.”

Hai người không hẹn mà cùng cười, Thư Lộ chỉ hơn Nhã Văn bảy, tám tuổi, nhiều lúc cô cảm thấy “dì nhỏ” là người dõi theo từng bước trưởng thành của cô, thậm trí trong một vài khía cạnh họ còn thân thiết hơn cả mẹ con.

Thư Lộ từng ở Thượng Hải chủ trì một tiết mục radio, lúc đó cô ấy cực kỳ quyết đoán, kiên định, thông minh, lương thiện, nói chung là hình ảnh người phụ nữ thời đại mới Nhã Văn vô cùng thần tượng. Nhưng cô ấy lại có thể dứt khoát vì tình yêu, vì gia đình mà từ bỏ sự nghiệp.

Về điểm này, Nhã Văn nghĩ Thư Lộ và mẹ mình hoàn toàn tương phản, Tâm Nghi mẹ Nhã Văn cũng là người chẳng hề tầm thường, bà là bác sĩ tình nguyện rong ruổi trên thảo nguyên châu Phi, nhưng trái với Thư Lộ, vì theo đuổi lý tưởng của bản thân nên đã chấp nhận từ bỏ tình yêu và gia đình.

Nhã Văn không dám tùy tiện nhận xét đúng sai, ai cũng có quyền lựa chọn cuộc sống như ý nguyện, người khác không thể chọn thay họ, càng không thể phê phán họ.

Thời điểm đến làng du lịch đã là bảy giờ tối, Nhã Văn giúp Thư Lộ làm thủ tục rồi đưa cô tới phòng nghỉ.

“Chắc đây là lần du lịch xa xỉ nhất của dì mất.” Thư Lộ than thở.

“Nếu dì chịu khó đọc mấy tờ lá cải kiểu ‘Tiết lộ danh sách khách sạn năm sao cao cấp trên thế giới’ thì ngôi làng này phải nói là cực kỳ nghèo nàn mới đúng.” Nhã Văn kéo va li lên hành lang không nhanh không chậm.

“Đề nghị được đấy, dì sẽ chú ý.” Thư Lộ nhìn cảnh sắc xung quanh, lòng hơi bất an.

“Buổi tối dì nhớ khóa cửa kỹ càng, ở đây nhiều trộm lắm, có hội còn biết cạy cửa kính cơ.” Sau khi nói xong, Nhã Văn hài lòng thưởng thức bộ dạng trợn mắt há mồm của Thư Lộ.

Nhã Văn thấy một con thằn lằn chạy dọc theo vách tường phủ đầy bụi và mạng nhện, thường xuyên có du khách trông cảnh như vậy mà sợ hãi hét toáng, còn cô lại không mấy ngạc nhiên hay hoảng hốt. Annie gọi đó là hiện tượng tê liệt cảm xúc.

Tê liệt ư? Nhã Văn cũng chẳng rõ nữa, cô chỉ biết, ở đây, cô không cần nhớ mà cũng không cần gắng gượng quên đi tất cả.

Sau tám giờ, nhà ăn chật ních người, bọn Nhã Văn tìm một chỗ cạnh bể bơi yên vị ngồi xuống.

“Làm việc trong này sướng thế.” Thư Lộ khen.

“Để con nghĩ thử...” Nhã Văn dừng một chút, rồi dùng một loại biểu tình đã được hưởng lợi mà còn khoe mẽ thích thú nhấn mạnh, “Đúng vậy đó dì.”

Lúc này, Bách Liệt và Annie không mời mà đến, ngồi xuống cùng dùng bữa với các cô.

“Giới thiệu chúng tôi đi chứ nhỉ.” Bách Liệt vừa ăn chuối vừa tỏ vẻ thành thật.

“Gabriel, Annie” Nhã Văn bắt đầu dĩ, “Đều là đồng nghiệp của con, dì có thể nhìn thấy bọn họ ở quầy bar và cửa hàng thời trang cao cấp.”

Sau đó cô nói: “Đây là dì nhỏ của mình, từng là người chủ trì tiết mục radio nổi tiếng nhất Thượng Hải lúc bấy giờ, hiện là tác giả tự do, làm việc cho Lonely Planet.”

“Woah...” Bách Liệt và Annie dùng giọng Đài Loan đặc sệt cảm thán.

“Không đâu không đâu.” Thư Lộ vội vàng phủ nhận, “Dì chỉ chủ trì một chương trình thông thường, rất nhỏ thôi.”

“Cũng không đơn giản nha.” Giọng Annie đầy hàm mộ, ánh mắt càng thêm sùng bái.

“Nhã Văn,” Bách Liệt giỡn còn ra vẻ nghiêm túc, “Thế mà ban sáng cô chê dì cô vừa già vừa béo vừa ngốc ... Nhưng thực tế trái ngược hoàn toàn à!”

Annie không nhịn được cười sắc súa, “Hôm nay tận mục sở thị, dì trẻ trung, xinh đẹp, thông minh, quả thực tài mạo song toàn, là hóa thân cho sự hiệp nghĩa và chính nghĩa toàn thế giới...”

Nhã Văn vừa đẩy Bách Liệt vừa nói với Thư Lộ: “Con còn chưa cảnh báo dì, mấy tên đàn ông G.O. tuyệt không thể tin tưởng, nhất là tên nào mất một mí...”

“Van cô đấy,” Bách Liệt dán mặt xuống bàn tiếp tục ăn chuối, “Đừng có mỗi lần gặp du khách là một lần cảm rằm như vậy được không.”

“Thế mà đã làm sứt mẻ tí mị lực nào của anh đâu.” Annie nín cười.

“Thật không vậy.” Bách Liệt không cho là phải tròng mắt.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở hai người nha,” Nhã Văn bỗng nhiên cười xấu xa, “Cha người Pháp đang từ cửa nhà ăn đi vào kia.”

Bách Liệt và Annie lập tức cúi mặt chuồn khăn, lặng yên không một tiếng động, cái biểu hiện “Ông không thấy tôi ở đây” thật quá giống nhau.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thư Lộ ngơ ngác

“Thôn trưởng giá lâm, mà hai tên kia lại đi làm muộn,” Nhã Văn nhìn đồng hồ, “Giờ này anh ta lẽ ra phải có mặt ở quầy bar rồi.”

Thư Lộ không lên tiếng, Nhã Văn ngẩng đầu phát hiện dì nhỏ đang chăm chú đánh giá mình.

“Sao thế dì...”

“Ánh mắt cậu trai vừa rồi hướng về con như có điện ấy.”

“Thật à,” Nhã Văn ngơ ngác, “Con có biết đâu.”

“A Văn à...” Giọng Thư Lộ cũng trở nên ảm áp.

“?”

“Coi con sống rất tốt, dì cũng an tâm. Nhưng con có bao giờ nghĩ đến việc... về nhà một lần không.”

“...” Nhã Văn giật mình, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nở nụ cười gượng gạo, “Con bận quá nên chưa sắp xếp được thời gian.”

“Ba con nhớ con lắm.”

“...” Nhã Văn cúi đầu trầm mặc. Bao lâu rồi cô chưa gặp ba mình? Chắc cũng từ khi cô ra đi. Đối với việc con gái rời khỏi nhà khi ấy mà ngẫm lại, ba ba từ hoảng sợ, lo lắng biến thành tức giận, buông xuôi, cô không dám giải thích với ông, càng không dám giải thích với bất kỳ ai.

Tết Nguyên Đán năm kia, ba Nhã Văn từng muốn dành thời gian nghỉ ngơi để tới thăm cô, vé máy bay cũng đặt xong, nhưng hai cha con lại cãi nhau to trên điện thoại, cuối cùng ba ba dỗi không đến nữa. Thực ra trong lòng cô luôn áy náy không yên, nhưng cô không thể trở về, đối mặt với cuộc sống đó, với người đàn ông đó một lần nữa...

“A Văn,” Thư Lộ nói, “Rất nhiều chuyện chúng ta sợ hãi không dám đối diện, nhưng rốt cuộc chúng ta vẫn phải làm vậy, con hiểu chứ.”

“...”

“Nơi này có thể là bến cảng tránh mưa gió tạm thời, tuy nhiên không thể cứ trốn ở đây cả đời được.”

“Con hiểu...” Nhã Văn gật đầu, “Con hiểu hết mà.”

Thư Lộ nhìn cô một lúc lâu, như muốn xem cô có thật sự thông suốt hay không.

“Tốt, dì tin con tự rõ những điều mình đang làm. Con nên biết dù xảy ra chuyện gì thì mọi người cũng mong A Văn hạnh phúc.”

Hốc mắt Nhã Văn nóng ran, đến lớp ba tiểu học cô mới lờ mờ cảm thấy gia đình mình không đầy đủ. Mỗi năm cô và mẹ gặp nhau vài lần, ba thì thường xuyên tăng ca, những lúc đơn độc cũng chỉ có thể sợ hãi gào khóc khản cổ. Khi trưởng thành cô mới nhận ra mình được yêu thương rất nhiều, ba, mẹ, chú, dì, tuy ai cũng có cuộc sống riêng nhưng tất cả đều quan tâm che chở cô.

Là họ giúp Nhã Văn không chìm đắm trong cô đơn.

Đương nhiên, cả Nhã Quân nữa.

Dường như lâu lắm rồi Nhã Văn không còn nằm mơ về Lilith, một năm hay hai năm? Vậy mà sáng hôm nay, cô lại bình tĩnh giữa cơn miên man trong giấc mộng, chuyện này có nghĩa gì đây?

“Dì nhỏ,” Nhã Văn nũng nịu như mấy cô bé con làm nũng với người yêu, “Gặp dì con mới phát hiện con nhớ dì lắm lắm đó...”

“Thật hay giả vậy...” Thư Lộ buồn cười nhìn cô, “Lại chẳng phải là do dì còn chưa đưa cho con quà nên bây giờ con mới nịnh nọt dì như thế này à?”

Nhã Văn lắc đầu, cười nhưng không phản bác. Cô chỉ đơn giản ngộ ra rằng tình thân chính là món quà quý giá nhất mà mình được nhận.

Ba ngày sau, Thư Lộ lên đường, Nhã Văn bận việc nên không thể ra sân bay tiễn cô, nhưng trước đó vẫn không kìm được mà sụt sùi một lúc lâu.

Thư Lộ an ủi, nói không được khóc, phải cười lên.

Trời nhá nhem tối, Nhã Văn tìm thấy cuốn sách Thư Lộ viết mà mình vẫn cất ở ngăn kéo tủ đầu giường, tên gọi “Phía bên kia của tình yêu và âm nhạc”. Mỗi khi có thời gian rảnh, cô đều mở ra xem, phần lớn vì hình ảnh rất đẹp, mặc dù vậy cô vẫn thích nhất là lời Thư Lộ viết cuối sách.

“Dẫu em tưởng đã quên, nhưng lại không thể quên; dẫu em chẳng muốn nghĩ, sao lòng còn chấp niệm...”

Lời tựa ấy khiến Nhã Văn chột dạ. Cần bao nhiêu thời gian cô mới hiểu được đạo lý này đây, hay phải chẳng vĩnh viễn cũng không thể hiểu nổi.

“Nhã Văn ơi.” Annie tắm rửa xong mệt mỏi nằm lăn trên giường.

“?”

“Cậu trước đây mang tâm tình gì mà chạy đến nơi này vậy?”

“Thì chỉ cảm thấy không thể ở nhà ngày ngốc cả ngày được thôi.”

“Cậu biết không,” Annie thành thật kể, “Mới đầu mình đã nghĩ cậu không phù hợp với nơi đây.”

“?”

“Bởi vì tính tình cậu quá trong sáng, còn luôn nhớ nhà nữa.”

“Cậu cảm thấy mình nhớ nhà?”

“Đúng thế,” Annie gật đầu, “Nếu không phải đi làm, cậu thả ở lý trong phòng, hay quanh quẩn trong làng chứ không muốn ra ngoài. Hủ nữ như vậy thì làm sao chịu nổi cuộc sống phiêu bạt không có điểm dừng thế này chứ.”

“...”

“Nhưng sau mình lại thấy, cậu không phải là không thích đi chơi, căn bản trong lòng có quá nhiều tâm sự, cho nên thường hay nhủ lơ đãng.”

“...”

“Dù sao tụi mình cũng cho rằng cái khí chất mỹ nhân âu sầu này thực sự hấp dẫn tuyệt đối đó nha.” Cuối cùng Annie chốt lại một câu.

“Thiệt sao trời...” Nhã Văn khóc không ra nước mắt.

“Ừ, nhưng mà sau khi gặp dì cậu, mình mới phát hiện bản thân thật ngây thơ biết bao, cứ tưởng đã nhìn thấy cả thế giới mà hóa ra vẫn chỉ bò bò trong cái ao làng.”

Quả thật, Nhã Văn cũng từng mộng tưởng như vậy. Cô từng này tuổi rồi, luôn nghĩ mình đã hiểu hết mọi sự đời, lại không biết rằng, mình vẫn lạc trong cái thế giới mà bản thân tự tạo ra.

“Đi ấy dường như thực sự biết rõ nguyện vọng của bản thân, còn chúng ta vẫn cứ mờ mịt sao ấy, cho nên đi ấy chính là tấm gương thực nữ để mình phấn đấu.” Cô nàng vỗ đùi đến tét một cái rồi chỉ thẳng lên trời, cứ như thể đã tìm được thần tượng đáng giá để sùng bái vậy.

Nhã Văn cười khỏ, Annie đâu có biết rằng Thư Lộ để có thể trở thành Thư Lộ của ngày hôm nay cũng đã phải trả giá rất nhiều.

“Nếu một lúc nào đó mình có thể giống cô ấy, đi du lịch khắp nơi, hứng thì sáng tác, phiêu diêu tự tại như vậy thật tốt biết bao.”

Nhã Văn cất sách vào tủ, tắt đèn báo: “Ngủ đi, ngày mai cậu còn phải ra sân bay đón người cơ mà.”

Có đôi lúc, Nhã Văn tự hỏi khi mẹ và dì Thư Lộ bằng tuổi cô bây giờ, liệu có như cô không, lạc lối khiêu đảm trong mê mải.

Ngày hôm sau là một ngày đầy mây buồn bã, cảm giác như mưa đến nơi. Trải qua tháng hai bận rộn, rồi cũng đến tháng ba tháng tư thanh nhàn, Nhã Văn thích mùa này nhất, nhưng không thích mưa liên tục và không khí lúc nào cũng vô cùng ẩm ướt. Toàn bộ buổi sáng cô chỉ phải dạy cho hai học viên người Úc, sau khoảng mười phút họ thấy chán rồi bắt đầu chạy về phía bãi cỏ chơi đá banh.

Nhã Văn quan sát bầu trời, dường như lại sắp mưa nữa nên cô thu dọn cung tên cất vào kho, dỗi mắt lên đồng hồ trên tường, tự nhủ thầm đã đến giờ cơm.

Quán bar bên cạnh nhà ăn tính ra chỉ còn vài khách, mà quầy pha chế thì bị bu kín bởi một đám thiếu niên vừa chơi từ vịnh lên bờ. Nhìn thấy cô Bách Liệt liền mỉm cười vui vẻ rồi tiếp tục pha cho tụi nhỏ sữa chuối lắc.

“Tôi một ly Smile nhé.” Nhã Văn nói với Bách Liệt.

“Được rồi,” Bách Liệt vẽ mặt nghiêm túc, “Quý khách xin chờ ột chút.”

Nhã Văn cười cười, bỗng chốc hiểu tại sao mọi người đều gọi anh là “Gabriel mất điện”, đôi mắt anh nhỏ dài, trông như tào nhả mà tràn đầy mị lực, cộng thêm vẻ mặt cao ngạo trời sinh, dễ dàng khiến cho phụ nữ bị mê hoặc bởi ý nghĩ anh chính là “chàng hiệp sĩ” của mình. Mỗi tội, Nhã Văn xoay người quay đi để anh ta không trông thấy nét mặt mình bây giờ, “hiệp sĩ” này có vẻ hơi đen thì phải, chẳng thấy giống thiên thần Gabriel tí nào, có khi lại giống một ông trong “Tứ Đại Thiên Vương” biểu tình giữ tay ôm tỷ bà đứng canh giữ cổng chùa hơn ấy.

“Cô đang cười trộm tôi sao.” Đặt ly sữa lắc màu vàng sau lưng Nhã Văn, Bách Liệt thấp giọng hỏi.

Nhã Văn kinh ngạc quay đầu ngó anh, cô chưa nói gì nhưng biểu hiện ‘Anh biết hay vậy’ trên mặt đã khai thật hết tất cả.

“Cô dễ bị đọc vị quá mà.” Bách Liệt vừa bật máy xay vừa nói.

Nhã Văn nhăn mặt trêu anh: “Đi ăn cơm thôi nào.”

Tuần này tổ chức lễ hội ẩm thực theo chủ đề, cô thấy một vài người đồng nghiệp đang trưng cầu ý kiến du khách sau khi thưởng thức đồ ăn. Nhã Văn đi theo bọn họ bắt chuyện vài câu rồi trở về bàn. Dạo này sức ăn của cô có hơi nhiều, cô đổ lỗi cho bầu không khí gia đình quá thoải mái quen thuộc ở Cherating này. Nếu Bali đậm chất lãng mạn, Bintan cực kỳ yên tĩnh, vậy Cherating chính là vô cùng ấm áp. Khách tới nghỉ dưỡng hầu hết là các gia đình, hơn nữa phần lớn nhân viên G.O. công tác tại đây đều là người Trung Quốc, nhiều

nhất khu vực châu Á. Cô thực sự cảm thấy Cherating chính là một ngôi nhà lớn mà cô là thành viên trong đó, mặc dù lúc đầu cứ có cảm giác như mình bị lọt vào một khung cảnh cũ kỹ trong phim Quỳnh Dao. Rất nhanh sau Nhã Văn đã quen với chất giọng Đài Loan của các đồng nghiệp, khiến cho Annie cũng phải ghen tị: “Woah, hâm mộ quá đi nha.”

Annie là một cô gái chân thành lương thiện thẳng thắn, lúc nào cũng có cách khiến người khác trở nên vui vẻ, chính là khen ngợi họ hết lòng. Nhưng tiếp xúc lâu ngày Nhã Văn mới phát hiện, cô gái này hình như luôn mang trong mình cảm giác tự ti.

Annie sinh ra trong đại gia đình, từ nhỏ đã bị cha mẹ bắt phải lấy anh chị làm tấm gương, anh chị em cô đều rất tài giỏi, nhưng cô nàng thì bình thường không có sở trường gì đặc biệt, cô luôn cảm thấy mình là kẻ dư thừa, vậy nên lúc nào cũng dễ hâm mộ người khác, và đặc biệt chỉ để ý đến ưu điểm của họ.

Bách Liệt so với Annie thì trái ngược hoàn toàn. Tuy anh ta rất ít nhắc đến, nhưng Annie cho biết anh ta là con nhà danh môn vọng tộc, Bách Liệt rất khinh thường mấy kẻ thích ra vẻ ta đây vì anh đơn thuần cảm thấy cực kỳ hài lòng với bản thân, không nhất thiết phải chứng minh điều đó ra ngoài. Anh ta dường như chưa bao giờ khen ngợi ai, hay ít nhất là khen ngợi thật lòng. Nhưng nhìn chung những điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hình tượng rộng rãi và khiên tốn của anh chàng, Nhã Văn nghĩ bụng, đại khái điều này chính là sức hấp dẫn bẩm sinh đi.

“Hôm nay buồn quá.” Annie vừa uống nước ép dưa hấu vừa ngồi xuống đối diện với Nhã Văn, “Cảm giác như cỏ dưới chân muốn chảy nước ra rồi kìa.”

Nhã Văn chỉ cười cười, lúc nào Annie cũng đưa ra những so sánh kỳ quái như vậy.

“Nghe nói cuối tuần này đội xây dựng đã bắt đầu thi công rồi.” Bách Liệt ngồi cạnh Nhã Văn, uống một ly tự mình pha chế.

“Bắt đầu rồi sao,” Annie mở to mắt, “Bao lâu?”

“Tôi không biết nữa,” Bách Liệt nhún vai, “Nhiều nhất là hai tháng, chủ yếu là phải xong trước mùa du lịch.”

“Ước gì được sửa bãi cỏ trường bắn thành sân xi măng thì hay biết mấy.” Nhã Văn mong đợi.

“Mình hi vọng họ xây thêm mấy cửa hàng thời trang nữa, bây giờ đã hết chỗ trưng bày rồi, xoay đi xoay lại mấy vòng mà cũng làm đổ giá được á.” Annie nói.

“Tôi chỉ mong có thể sửa phòng của chúng ta thành phòng cách âm tốt tốt một chút là được” Bách Liệt than đầy bất đắc dĩ.

“...” Nhã Văn và Annie không hẹn mà cùng lườm Bách Liệt với ánh mắt khinh bỉ.

“Á à!” Bách Liệt nhú mày hồ nghi, bỗng nhiên hiểu ra, “Mấy cô tiểu thư nghĩ đi đâu vậy, tôi muốn xây phòng cách âm với cái phòng ông người Nam Phi bên cạnh, tối nào cũng chỉ kịp đếm đến hai là lập tức ngứa khô khô như sấm...”

Nhưng hai vị nữ sĩ lại cho rằng anh ta gần mực thì đen, đã đen nay càng đen, vẫn nhìn đầy nghi ngờ.

“Nghe tôi nói này các cô,” Bách Liệt bày ra bộ dạng cực kỳ nghiêm túc, “Đàn ông không phải cứ thấy một người phụ nữ bất kỳ là liền nổi thú tính đâu, đàn ông đâu có ngu xuẩn thế.”

Nhã Văn và Annie liếc nhau, nín nhịn cười.

“Còn nữa, cho dù toàn bộ đàn ông G.O. có ngu xuẩn như hai cô nghĩ đi nữa,” Anh dừng lại một chút, bày ra bộ dáng cao ngạo, “Tôi chắc chắn cũng không giống vậy.”

“Ồ ồ,” Nhã Văn nhẹ nhàng nói, “Vậy là anh không có hứng thú với phụ nữ hả?”

“...” Bách Liệt nín lặng, mắt phượng híp chặt, đoán ý đồ của Nhã Văn. Anh ta cảm thấy cô nàng đang đào bẫy chờ mình nhảy xuống.

“Vậy là,” Ánh mắt Nhã Văn đảo qua đảo lại, “Ý nói... thực ra anh có hứng thú với đàn ông chứ gì?”

Bách Liệt bỗng thấy rung mình, như có giác quan thứ sáu từ từ quay đầu.

“Hi...” Anh chàng mới đến Đại Hoàn như có như không đứng sau anh, nhìn anh đầy chờ mong.

“Hi...” Nhã Văn và Annie cùng đứng dậy chào hỏi lại theo phép lịch sự.

“Tôi... ngồi đây có được không?” Đại Hoàn ấp úng hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Hai vị nữ sĩ đồng thanh.

Đại Hoàn ngồi đối diện Bách Liệt, liếc mắt đưa tình với anh, ngượng ngùng mỉm cười.

Bách Liệt nhảy dựng lên, cứng nhắc nói: “Đến giờ làm rồi, tôi phải đi đây, bái bai trước nhé.”

Nhã Văn cố hết sức nhin cười, có lẽ chỉ ở đây, cô mới có thể quên đi mọi chuyện, giống như một cô gái vô tâm vô phế, hưởng thụ những ngày này một cách trọn vẹn.

Nhưng trong lòng cô biết, cô gái vô tâm đó cũng đâu phải là cô. Nhã Văn cô, vốn là con người chỉ biết trốn tránh hiện thực mà thôi.

Giống như Nhã Quân đã từng nói, cô thật sự là con rùa rụt cổ thích tự lừa mình dối người.

Buổi tối cuối tuần có bữa tiệc tại bể bơi, chủ đề là hoa và màu trắng. Chạng vạng chiều, Nhã Văn đã dạy bắn tên xong, sau đó đi tới hỗ trợ mọi người. Clubmed G.O. hằng ngày đều phải làm việc tới hơn 12 giờ, nhưng công việc cũng rất thoải mái, nhất là vào ban đêm, Nhã Văn cùng đồng nghiệp sau khi tổ chức liên bị lôi kéo tham gia.

Mới đầu Nhã Văn cảm thấy mình không hợp với nền văn hóa khác biệt quá lớn, cô lớn lên trong một gia đình có truyền thống giáo dục lâu đời, tuy tính cách đôi nét hơi phản nghịch, nhưng cũng không thể tán đồng với những hành động phóng túng không biết biết chế nơi đây. Sau đó Nhã Văn bỗng nhiên thông suốt, cứ coi chuyện này như một nhiệm vụ cô phải hoàn thành đi, phóng túng đâu phải tội lỗi, cô chỉ cần làm tốt phần việc của mình là được.

Nhã Văn từ đó học uống rượu, học hút thuốc, học khiêu vũ như những vũ công chuyên nghiệp, học được cách ứng xử khi khách đến gần... Nhưng khi tiệc tàn, cô cũng chẳng còn lưu luyến, lại trở về dưới lớp một cô gái hay u sầu. Cô không nghiện mấy cuộc vui này, cô chỉ say đắm việc được hóa thân thành một bản ngã hoàn toàn khác.

Nhã Văn mặc áo trắng cùng với váy dài hoa hồng, mặt trên in đủ các loại màu sắc như váy áo người Hawaii, thực lòng cô rất thích hoa.

Du khách tụ tập ở quầy bar dần đứng lên hết, cùng đợi đến lúc nhà hàng mở cửa. Nhã Văn đi qua từng cái bàn thu nhặt những cốc thủy tinh đã rỗng không, đồng thời cung cấp thêm đồ uống cho khách. Nghĩ đến mái tóc dài dính bết dính sau gáy vì mồ hôi, cô thấy hối hận tại sao mình lại không buộc đuôi ngựa chứ, ai mà ngờ nóng đến như vậy.

“E hèm!” Bách Liệt vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô tiến lại gần, vóc dáng cao gầy của anh ta trong đám đông thật nổi bật.

Nhã Văn đem khay cốc tới quầy rượu, nghi hoặc đưa mắt hỏi.

Bách Liệt không nói gì, ngoắc ngoắc ngón trỏ.

Cô chú ý người nhìn về phía trước, bỗng nhiên Bách Liệt lấy đầu ra một đóa hoa bách hợp rất lớn màu hồng nhạt, cài vào sau vành tai cô.

Nhã Văn ngược nhìn anh, rồi cười rộ lên, mọi mệt mỏi trong giây phút kia cơ hồ tan biến hết. Liệu có thực sự như Bách Liệt nói, cô quá dễ đoán hay không. Mà có lẽ, thấu được tâm can cô, cũng chỉ có Bách Liệt.

Cô bỗng quay đầu về phía đường cái, một người đàn ông đang đứng ở đằng xa, dưới chân có một cái vali nho nhỏ. Anh đã cắt kiểu tóc mới trông rất hợp thời, nhưng gương mặt vẫn như xưa; anh đen hơn rồi, cô cũng không nhớ anh lại gầy như vậy; trên sống mũi thẳng tắp giờ xuất hiện thêm một đôi kính, anh mập mạp môi như muốn nói gì đó, âm thanh chưa kịp phát ra đã bị nuốt chửng bởi tiếng nhạc ồn ào. Nhưng Nhã Văn biết, anh đang gọi tên cô:

“A Văn...”

Cô không ngờ ngày này lại tới sớm vậy, đột ngột đến nỗi cô chỉ còn biết đứng ngơ ngác ở đó, mặc cho Bách Liệt kẹp gọn mái tóc cô bằng những bông hoa bách hợp màu hồng nhạt kia.

2. Chương 2

Chương 2: Thước phim đã ngã màu

Có lẽ trong lòng ai cũng có vài cuộc phim nhựa đã ố vàng, mỗi con người, mỗi khoảnh khắc, mỗi không gian cảnh vật, sẽ ở sâu trong chiếc hộp nội tâm này chậm rãi quay, chiếu lại từng đoạn, từng đoạn.

Bùi Nhã Văn cũng không ngoại lệ.

Cô còn nhớ, lần đầu tiên được nếm trải cảm giác mang tên thống khổ là mùa hè năm tốt nghiệp tiểu học.

Mùa hè ấy, ba mẹ chia tay, mẹ cô kiên quyết muốn ly hôn. Thời gian đó Nhã Văn còn bé lắm, cô chẳng rõ chia tay là gì, nhưng cô biết, mẹ đã bỏ đi, rời bỏ cô, rời khỏi ba và Nhã Quân, ngôi nhà của cô từ nay không còn trọn vẹn.

Trước khi đi mẹ gọi Nhã Quân vào phòng nói chuyện rất lâu, riêng cô bà chỉ vừa ôm vừa khóc và dặn dò vài câu.

Nhã Văn không khóc, nhưng tối hôm ấy cô không tài nào ngủ được.

Cô lén lút đứng dậy, nhẹ nhàng đến phòng Nhã Quân, anh dường như đoán được là cô, lập tức mở cửa.

“Anh ơi...” Khuôn mặt Nhã Văn mếu máo, nói không thành tiếng.

“Vào đi.” Nhã Quân thở dài, mở cửa ra cho em gái vào.

Đèn học hãy còn sáng, trên bàn còn có một quyển sách, anh cũng còn thao thức.

“Em không ngủ nổi...” Cô ngồi bên giường anh, “Em... Em nhớ mẹ lắm.”

Nhã Quân chậm rãi ngồi xuống cạnh Nhã Văn, ôm lấy cô: “Có lẽ bây giờ mẹ cũng đang nhớ chúng ta lắm đấy.”

“Vậy thì tại sao mẹ lại đi, sao mẹ không ở lại chứ.” Hốc mắt Nhã Văn ươn ướt.

“Mẹ ở lại nhưng mẹ và ba đều không được hạnh phúc, em có vui không?”

Cô ngẫm nghĩ, gục đầu xuống.

Nhã Quân vươn tay nhẹ nhàng sờ đầu cô, đây là lần đầu tiên cậu lấy tư cách người anh sờ đầu em gái nhỏ của mình, trước kia hai đứa chỉ lo cãi nhau, thậm chí hồi năm nhất hai anh em còn vì vài món đồ chơi mà sống chết tranh giành nhau bằng được.

“Buổi chiều mẹ nói gì với anh hai vậy?” Nhã Văn nhin không được hỏi.

“...Cũng không có chi,” Nhã Quân dường như không được tự nhiên, “Mẹ nói một vài chuyện anh không rõ lắm, hình như mẹ bảo rằng bà không còn lựa chọn nào khác.”

Nhã Văn thở dài, thế giới người lớn cô sẽ chẳng bao giờ hiểu hết, nào là khắc khẩu, đánh nhau, thù địch, đau đớn, đối với cô đều quá phức tạp.

“Sao mẹ không nói gì với em thế anh?” Nhã Văn khụt khịt mũi, thật ra cô cũng không quá để ý đến lời của mẹ, cô chỉ buồn việc mẹ trò chuyện với anh hai rất lâu mà không thềm cho cô đến nửa câu.

“Có lẽ là do.... Mẹ thấy em còn nhỏ quá đó.” Nhã Quân đáp có chút ngốc nghếch.

“Nhỏ ấy hả?! Em với anh cùng sinh một ngày cơ mà!” Nhã Văn không phục.

“Suyt...” Nhã Quân ngăn cô lại, sợ ba ở phòng bên có thể nghe thấy.

Cô chán nản đứng lên rồi sụt sùi khóc, tự nhiên lại biến thành một đứa bé không có mẹ sao, mặc dù hằng ngày cô hơi búnh bình, ba mẹ cũng không nên trừng phạt cô như vậy.

“Này...” Nhã Quân đẩy đẩy cô, “Em đừng đứng đó khóc nữa.”

Nhã Văn càng khóc càng thấy đau lòng, nước mắt không ngừng rơi xuống hai gò má, cô chẳng dám khóc lớn, chỉ có thể nức nở kìm nén.

Nhã Quân nhìn Nhã Văn đầy hoảng sợ, cậu luống cuống chẳng biết nên nói nên làm gì bây giờ. Rốt cuộc cậu ôm lấy cô, im lặng, tựa đầu cô đặt trên vai cậu.

Tối hôm đó, Nhã Văn vắt óc cũng không nghĩ ra mình đi ngủ bằng cách nào, lúc tỉnh dậy, cô đã thấy mình nằm trên giường, hai mắt sưng to như hai hạt đào.

Nhiều năm sau, Nhã Văn mới hiểu, khi ấy mẹ bảo không còn lựa chọn nào khác, cuối cùng là vì cái gì. Nếu hai người chung sống mà chỉ gây ra đau khổ cho đối phương, vậy thì dù có yêu đến chết đi sống lại, họ cũng sẽ lựa chọn cách rời xa nhau để tốt cho cả hai.

Cô hiểu, bởi vì cô cũng đã từng lâm vào tình cảnh tương tự, ném trải qua lần đầu “Không có lựa chọn nào khác” trong đời.

Ngày trường sơ trung khai giảng, hai anh em rứt rứt dắt tay nhau lên văn phòng tìm cô giáo để hỏi lớp mới, họ không biết mình học ở đâu vì khi cãi nhau, ba mẹ đã vô tình xé giấy nhập học của họ.

“Hai em à...” Giáo viên chủ nhiệm đẩy gọng kính mắt lên nhìn họ, thông báo, “Nếu không có giấy thông báo thì không làm thủ tục nhập học được.”

“Vì sao ạ?” Hai anh em đồng thanh hỏi.

Cô chủ nhiệm lắc đầu, trước giờ cô cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy: “Vậy các em làm thế nào chứng minh mình là Bùi Nhã Quân và Bùi Nhã Văn đây?”

“Chúng em có mang theo hộ khẩu ạ.” Nhã Quân khẩn trương lấy hộ khẩu trong túi sách ra cho cô giáo coi.

“Nhưng không có giấy nhập học thì không chứng minh được mình là người được ghi trong sổ hộ khẩu.”

“Kể cả có đi nữa cũng chắc gì tờ giấy ấy chứng minh được tụi em đúng là Bùi Nhã Quân và Bùi Nhã Văn hả cô.” Nhã Văn dùng tiếng phổ thông Thượng Hải tuôn ra một tràng.

“Em...” Cô chủ nhiệm nhất thời nghẹn lời.

Nhã Quân kéo tay em gái, vẽ mặt thành khẩn: “Thưa cô, giấy thông báo đã mất, tụi em cũng không biết phải làm sao bây giờ.”

Cô giáo chủ nhiệm đành mở danh sách học sinh bắt đầu tìm tên bọn họ, tìm nửa ngày mới ra: “Bùi Nhã Quân lớp hai, Bùi Nhã Văn lớp ba.”

A...

Nhã Văn choáng váng, cô không ngờ mình và Bùi Nhã Quân sẽ phải học khác lớp. Bọn họ là anh em song sinh, căn bản chưa từng tách rời nhau.

“Cám ơn cô ạ.” Nhã Quân mặt không chút thay đổi cảm ơn rồi kéo em gái đi ra khỏi văn phòng.

“Anh hai làm sao bây giờ...” Nhã Văn mếu máo.

“Làm sao là làm sao?” Nhã Quân thản nhiên hỏi lại.

“Chúng ta không được học chung một lớp mà.”

Nhã Văn dù có được cho vàng cũng không thể tưởng tượng, anh hai đầu tiên là sững sờ, sau đó liền nở một nụ cười quái ác với cô: “Ai biểu anh với em nhất định phải chung một lớp nào.”

Thời điểm ấy, cậu bé Nhã Quân mười một tuổi đã sớm nuôi ý định phải thoát khỏi cô em gái phiền phức này, cho dù cậu biết Nhã Văn chả bao giờ dám một mình bước vào lớp mới.

“Vô đi, ngoan nhé.” Nhã Quân đưa em gái đến lớp ba, thừa dịp cô không kịp phản ứng liền đẩy cô vào.

Nhã Văn ngẩng đầu, thấy các bạn học đều đang mang vẻ mặt như nhau, vì lúc bị đẩy cô hơi lảo đảo, cho nên tất cả mọi người đều đồng loạt quan sát nhất cử nhất động của cô.

Cô cúi gầm mặt, mắt nhìn mũi mũi nhìn chân, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì.

Phải qua một lúc lâu thật lâu, Nhã Văn mới nghe thấy có người gọi: “A Văn, còn đứng đấy à, đến đây ngồi xuống đi.”

Nhã Văn vội ngẩng đầu, trông về phía cuối lớp thấy ‘Đại vương đầu trọc’ A Mao đang vẫy tay với mình, thẳng nhóc kia là bạn Nhã Quân.

Cô cúi xuống rồi vội vàng đi đến chỗ cậu ta, họ cũng chẳng phải thân quen, nhưng vào giây phút này cậu ta chính là ngọn cỏ cứu mạng cô.

“Bùi Nhã Văn, sao cậu đến muộn thế, ngồi xuống cạnh tớ đi.” Lại là một âm thanh quen thuộc khác.

Nhã Văn cũng không dám nhìn qua, vội vàng tới chỗ đó ngồi.

“Bùi Nhã Quân không học cùng lớp với chúng ta à?”

“Cậu có biết Đại Đầu bị phân vào lớp nào không...”

“Mình không biết, nhưng cái này thì mình biết nè...”

Đợi tiếng ồn ào qua đi, lớp học dần im lặng, dưới bàn cuối cô nhận thấy, chung quanh hình như đều là bạn bè từ thời tiểu học cả, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nhã Văn rất ghét phải làm quen với mọi người từ đầu, bởi các bạn học thường thắc mắc rất nhiều, cô không biết, nếu sau này ai đó hỏi cô, mẹ bạn làm nghề gì – lúc đó cô phải trả lời thế nào mới ổn.

Ngày đầu tiên đi học, Nhã Văn đã tự nhủ với bản thân, nhất định mình có thể học tốt, nhất định không cần mẹ cũng thể tự khôn lớn.

Lúc tan trường, Nhã Văn sửa lại quai túi sách, ngẩng lên đã không còn một ai. Cô đến lớp hai xem qua, Nhã Quân không có trong lớp, hay anh ấy ở cổng chờ mình, nghĩ vậy cô chạy như bay xuống lầu.

Nhưng mà Nhã Quân không ở đó, cũng không thấy ở chỗ khác – anh hai không chờ cô.

Nhã Văn sợ hãi đứng như trời trồng, vì cô không biết đường về nhà.

Cho tới nay, cô chỉ có nghĩa vụ phải luôn đi theo sau Bùi Nhã Quân.

“Hôm qua ba mình mua ình một bộ ‘Áo giáp vàng’ nhé, cuốn ‘Hải vương’ cơ đấy!” A Mao bày ra điệu bộ đắc ý vô cùng.

Tuy rằng ai nấy đều ghen tị đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ngoài mặt vẫn phải tươi cười giả nhân giả nghĩa, hòng cầu cạnh ình là đứa được đọc tiếp theo.

Chỉ có Nhã Quân nhàn nhã vừa đi vừa đá đá mấy hòn sỏi trên đường, không có nửa ý nghĩ muốn lấy lòng kẻ khác.

A Mao bỗng nhiên bước qua mọi người, chạy đến bên Nhã Quân, cười giả: “Nhã Quân, tớ cho cậu mượn trước nhé.”

Những người khác kinh ngạc mở to mắt cảm nín.

“Buổi tối cho tớ qua nhà cậu xem TV với có được không?” A Mao bồi thêm.

Nguyên nhân? Vì chỉ có Bùi gia tối tối không có người lớn ở nhà, hai đứa nhóc có thể coi phim bao lâu tùy thích, A Mao thường xuyên đến nhà Nhã Quân nói dối là đi học nhóm, nhưng thực tế là cậu đến xem TV nhờ.

“Cũng được...” Nhã Quân không để ý thấy các bạn đang tròng cậu bằng ánh mắt cực kỳ hâm mộ, thoải mái chấp thuận.

“Mà cậu bảo A Văn đừng có theo dõi mấy phim truyền hình nhiều tập khóc lóc sụt sùi nữa đi, hôm nay phát sóng ‘Anh hùng xạ điêu’ đấy”, lúc nói xong còn khoa tay múa chân tung ra Hàng Long Thập Bát Chương.

“Cũng được nữa...” Ánh mắt Nhã Quân có thêm mấy phần đắc ý, bỗng nhiên cậu ngẩn ra, cảm thấy như quên mất gì đó liền quay đầu lại.

Rốt cuộc là, A Văn không có đi theo sau cậu.

Cậu chạy một mạch trở lại trường học, lòng sục tất cả các lùm cây bụi bên vệ đường, con đường này tự nhiên sao mà dài quá, cứ như dài gấp đôi gấp ba so với bình thường cậu vẫn đi.

Đến cuối góc Nhã Quân dừng lại, chậm rãi điều hòa nhịp thở rồi đi bộ.

A Văn ngồi thu lu trên bồn hoa trước trường, vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt hồng hồng, cứ một lúc lại giáo giác ngó nghiêng xung quanh.

Cô lập tức thấy cậu, sau đó, ngoài dự đoán, cô liền nở một nụ cười rạng rỡ.

Nhã Quân đi tới, trầm mặc, nhẹ nhàng sờ đầu cô, cậu mím chặt miệng chỉ sợ không kìm được mà bật khóc. Ngày mẹ đi, cậu không khóc, lúc A Văn khóc, cậu cũng không hề khóc. Cậu chỉ dám lén lút đợi ba ôm A Văn rời khỏi phòng mới rơi nước mắt. Sau đó cậu quyết định, không bao giờ để bản thân yếu đuối như vậy lần nữa.

Cho tới nay, cậu không thích A Văn cho lắm, cô rất phiền toái, một nửa tình yêu thương của cha mẹ đều dành cho cô, lúc nào cũng chỉ có tăng chứ không có giảm. Ngày bé cậu vẫn hi vọng em gái mình bị mù phù thủy già mang đi, từ nay về sau không bao giờ xuất hiện nữa.

Giờ phút này nhìn A Văn đang cười với mình, cậu cảm thấy bản thân vô cùng bỉ ổi, cậu từng hi vọng đứa em gái nhỏ của mình biến mất, cậu đã bỏ rơi cô, vậy mà cô vẫn luôn chờ đợi cậu, thậm chí còn cười với cậu hồn nhiên đến thế.

“Về thôi...” Nhã Quân khó khăn thốt lên.

“Vâng ạ.” Nhã Văn sung sướng lau đi khuôn mặt tèm lem nước mắt, đi theo anh hai.

Bọn họ chẳng nói năng gì, cứ đi cạnh nhau như trước đây, một trước một sau, giống như họ vẫn là một đôi, là hai anh em từ khi sinh ra đến giờ cũng chưa từng chia cách.

Mùa hè hai năm sau, họ gặp lại mẹ, bà dường như lột xác, trở thành một con người hoàn toàn khác. Tuy làn da phơi nắng giờ đen nhẻm, nhưng nụ cười trên mặt lại rực rỡ sáng lạn hơn trước rất nhiều.

Mẹ kéo Nhã Quân, bây giờ con cao quá, lại cầm tay Nhã Văn thủ thủ, chỉ có A Văn là không có thay đổi gì hết.

Nhã Văn rầu rĩ nghĩ, cô vẫn luôn là bé con chỉ biết theo đuôi anh trai mình, mọi người thường nhìn Nhã Quân phía trước, mà không để ý đến cô gái nhỏ đằng sau.

Mẹ đã mua rất nhiều quà cho bọn cô, đều là những thứ cô yêu thích, nhưng không biết vì sao Nhã Văn không thể vui vẻ hơn được, cô tự nhủ mình phải xốc lại tinh thần, mẹ và anh đều đang rất hạnh phúc.

Buổi tối trước khi đi ngủ, cô ngồi ở bàn học im lặng đọc quyển sách mẹ mua, cô cũng muốn tỏ ra vui mừng lắm chứ, nhưng nước mắt vẫn không nhịn được mà chảy xuống.

Đối với cô món quà quý giá nhất đã không còn nữa rồi.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng, Nhã Văn vội lau nước mắt, đứng dậy đi mở cửa.

“Cho em này,” Nhã Quân đưa cô một cái khăn mặt màu trắng có hình con thỏ: “Mẹ tặng lắm rồi.”

“Dạ.” Cô cầm lấy món quà thất lạc, con thỏ này có đôi mắt màu đen rất đẹp, hai gò má đỏ ửng, lạ nhất là, trước bụng nó có hai cái túi như con kangaro, hao hao túi tiền nhỏ.

Nhã Văn nhin không được lại òa khóc, vì trong hai cái túi tiền xinh xinh ấy có hai chú thỏ con giống nhau như sinh đôi vậy.

Nhã Quân đỡ cô ngồi vào bàn học trước, sau đó xoay người đóng cửa lại.

Cậu ngồi xổm trước mặt cô, lau đi những giọt nước mắt còn vương lại trên má cô: “Cái đồ ngốc nghếch này, em phải đối mặt với thực tế đi chứ.”

Nhã Văn gật đầu, rồi lại lắc đầu. Cô hiểu nhưng không có cách nào chấp nhận hiện thực được, mà cô làm gì có quyền chọn lựa chứ.

Nhã Quân không lên tiếng, cậu chỉ im lặng ở bên cô, chẳng biết qua bao lâu, khi cô khóc đến mệt muốn uống nước, Nhã Quân mới đưa khăn giấy cho cô.

“Đúng là quý khóc nhè.” Nhã Quân than nhẹ.

Nhã Văn vừa trộm nhìn anh mình vừa nghĩ thầm, có cảm giác cậu cứ tự nhiên như vậy mà dần trở thành một ông anh trai chân chính chứ không còn là cậu bé luôn mong cô bị phù thủy bắt đi năm nào.

Trong mùa hè đầy kỉ niệm ấy, còn có một việc mà đến giờ Nhã Văn không thể nào quên được, chuyện đó xảy ra trước khai giảng một ngày.

Hôm ấy có vài đứa nhóc hàng xóm đến nhà cô chơi điện tử, Nhã Quân đuổi cô về phòng. Cô rầu rĩ nằm trên giường, lơ đãng nhìn những hạt mưa bên ngoài cửa sổ, thiếp đi lúc nào không hay.

Không biết qua bao lâu, Nhã Văn tỉnh giấc vì tiếng mưa rơi nặng hạt. Không tài nào ngủ tiếp được, cô dụi mắt ra khỏi phòng xem mọi người đang làm gì ngoài đó.

Thấy cả đám chiến đấu rất hăng say, Nhã Văn mở miệng hỏi: “Có nước uống không hả anh?”

Nhã Quân cũng không quay đầu lại nói: “Em tự ra phòng bếp tìm đi.”

Nhã Văn vẫn cứ đứng im, chu miệng: “Em cũng muốn chơi.”

“Cái này không thích hợp với con gái đâu.” Đại Đầu nói.

“Em không biết,” Nhã Văn dậm chân, “Máy chơi game ba ba mua cho em mà.”

Nhã Quân rút cuộc cũng phải quay lại nhìn cô: “Là mua cho ‘chúng ta’.”

“Vậy ít nhất em cũng có phần còn gì.”

“Khi nào tụi anh về lại trả cho em.” A Mao lên tiếng.

“Ừ thích đâu.” Nhã Văn đứng chắn trước TV vẻ mặt đầy cụt hứng.

“Ngoan một chút đi,” Nhã Quân dỗ dành em gái, nhưng giọng nói có vẻ không kiên nhẫn lắm, “Rồi buổi tối anh dẫn em đi xem xiếc nhé.”

“Không cần.” Nhã Văn phát cáu, thấy bọn họ không để ý đến mình vẫn tập trung chơi một cách chăm chú, cô dứt khoát đi qua tắt TV.

Lúc xoay người lại, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn cô, Nhã Văn tự nhiên thấy hơi xấu hổ, làm như cô là quái vật không bằng.

Không ai nói chuyện, cả phòng đang náo nhiệt bỗng yên tĩnh đến nỗi chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

“Gì chứ...” Nhã Văn ngượng ngùng sờ sờ cổ, chỉ tắt TV thôi có cần khinh ngạc đến thế không vậy.

“Cái này... Em đi theo anh ra đây.” Nhã Quân bỗng đứng lên, kéo cô về hướng phòng ngủ, nhưng không dừng lại mà đi thẳng đến toilet cuối hành lang.

Trong toilet có một mặt tường làm bằng gương, Nhã Quân thấp giọng nói: “Em tự coi đi.”

Cô quan sát mình trong gương, thấy không có gì bất thường, nghi hoặc nhìn qua anh trai.

Cậu kéo cánh tay cô, quay người cô lại, cô ngoái đầu thấy phía sau quần có một vết loang khá lớn màu đỏ. Nhã Văn ngơ ngác nhìn chăm chăm, một lúc sau mới lên tiếng: “Ồ... Vết này là gì vậy?”

Nhã Quân đỏ mặt, không nói lên lời.

Cô sờ sờ móng mình, ngón tay chạm vào dinh dính, cô chấn động: “Là máu!”

Nhã Quân gật đầu: “Giờ thì rõ chưa.”

Nhã Văn mờ mịt ngó cậu: “Rõ gì cơ?”

“...” Nhã Quân ngất lên ngất xuống, vừa lục lọi tìm gì đó vừa hỏi, “Chẳng lẽ... Mẹ chưa từng thảo luận với em về vấn đề này à.”

Nhã Văn vẫn mờ mịt như cũ lắc lắc đầu. Tự nhiên nhớ tới ngày đó mẹ cùng anh trai trò chuyện rất rất lâu, bây giờ nghĩ lại làm cho cô thấy buồn bực, vì sao có nhiều việc, mẹ chỉ nói cho anh mà không nói với cô chứ.

Nhã Quân vẫn đang tìm, cô lại thấy bụng quặn đau, tự nhiên ý thức được, máu đó hình như chảy ra từ trong người mình, thế này có phải là... Cơ thể của cô đang thay đổi? Nhã Văn hơi sợ hãi, không biết sự thay đổi này tốt hay xấu, nhưng trong thâm tâm cô mơ hồ cảm thấy điều này cũng không tốt lành gì.

“A, ở trong này.” Nhã Quân đã thấy cái gì đó, lấy một gói nhỏ từ ngăn tủ dưới bồn rửa tay đưa cho cô.

Trên gói có ghi: Băng vệ sinh.

“Cái này...” Nhã Văn ngây người, “Trước đây mẹ vẫn hay dùng.”

“Em biết dùng để làm gì không.”

Cô ngẫm nghĩ, lắc đầu.

“Thôi được rồi,” Nhã Quân đè nén sự quẫn bách trong lòng, “Giờ anh ra ngoài, em đóng cửa lại, ngồi xuống toilet rồi tìm cách dính cái này lên quần trong nhé, trên gói có hướng dẫn sử dụng đấy.”

“Dạ...” Nhã Văn gật đầu. Nếu cái gì cô không biết nhưng Nhã Quân biết, chắc chắn là nên nghe lời Nhã Quân.

Nhã Quân thở dài, xoay người đi ra, tiện đóng cửa luôn.

Mười lăm phút sau đó Nhã Văn mới lờ mờ hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô bỗng nhiên nghĩ tới ngoài kia toàn là con trai cùng với Nhã Quân...

Cô tuyệt vọng rên rỉ, đây chính xác là lần thứ hai trong cuộc đời cô không biết phải đối mặt với hiện thực như thế nào.

Qua một lúc lâu, có người nhẹ nhàng gõ cửa.

“Anh đây,” Nhã Quân ngập ngừng vọng vào “Bọn họ về hết rồi. Anh... giúp em lấy quần áo để thay nhé.”

“Dạ...” Nhã Văn đành làm như mắt không thấy tai không nghe. Cô mở hé cửa, Nhã Quân đưa tay, trên tay cầm bộ quần áo ngủ của cô... Còn có cái quần con màu anh đào mà cô thích nhất.

Nhã Văn nhận lấy, không dám nhìn Nhã Quân, mặt của hai người đều đỏ ửng.

“Đúng rồi, anh lấy thêm cho em một quyển sách nữa.”

Nhã Văn chần chừ một lúc mới cầm, trên bìa quyển sách có ghi: Giáo dục sinh lý.

Tối hôm đó, ba ba về nhà sau cả ngày làm việc mệt mỏi, lúc ông ngồi trên ghế uống trà, Nhã Văn đến bên cạnh ông thổ lộ: “Ba ơi, có chuyện này... Anh hai bảo nhất định con phải nói với ba.”

Bùi Gia Thần nhấp ngụm trà, chờ cô nói tiếp.

“Thì chuyện là...” Cô ngập ngừng.

“...”

“Con...”

“?”

“Hôm nay con trở thành người lớn rồi ạ.” Cô thật thà thú nhận rồi nhìn ba mình há hốc mồm, hài lòng trở về phòng.

Tầm năm phút sau, cô nghe tiếng ba ho kịch liệt. Tự nhủ thầm chắc là ba uống phải ngụm trà nóng nên bị bỏng lưỡi đây mà, cô cũng chẳng mấy quan tâm, cô chỉ lo lắng ình không biết khi nào mới hết chảy máu đây.

Ngày hôm đó, cô nhận ra bản thân không hề sợ hãi khi không có mẹ ở bên, cô đã nghĩ thông rồi, dù thiếu vắng bố mẹ đi nữa cô vẫn phải trưởng thành. Nếu điều đó là lẽ tự nhiên thì cô nên dũng cảm mà đối mặt.

Đầu tháng ba năm ấy, Nhã Văn thấy áp lực vô cùng, tuy cô không rõ thi lên cao trung, thi đại học có tầm quan trọng như thế nào, nhưng các thầy cô dạy dỗ cực kỳ ân cần, vô tình hình thành cho học sinh ý nghĩ, kỳ thi cấp ba quả không khác gì tận thế.

Mỗi khi phải làm bài tập thâu đêm cô đều khấn nguyện hơn mức bình thường, cảm thấy mình như con thú cưng không thể làm hài lòng chủ nhân, cứ cố gắng nỗ lực bất kể đêm ngày.

Bạn bè Nhã Văn cũng không giống trước đây, ai vốn học tốt thì càng thêm chăm chỉ, mà ai đã học kém thì sợ học còn hơn sợ quỷ, giống như cô đây, chỉ biết mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào bài thi như thể đáp án có thể tự mọc ra trên giấy vậy.

Đáng ghét hơn là, Nhã Quân từ khi lên trung học thành tích liền tăng mạnh, lúc nào cũng đứng trong top ba trên bảng vàng của trường. Cô vụng trộm quan sát cậu cả ngày, chỉ thấy khi cô học cậu lại say sưa ngủ một giấc ngon lành, thậm chí khi lúc cô cuống cuống làm bài bỏ cả xem phim cậu vẫn có thời gian xem hết một tập “Tiểu Ngạo Giang Hồ” rồi mới ngủ.

“Bùi Nhã Quân!” Nhã Văn quát to. Chẳng biết từ khi nào, cô không còn luôn miệng gọi cậu là anh hai, anh hai nữa, có lẽ vì giờ cô đã lớn rồi nên không muốn tỏ ra bé nhỏ yếu đuối trước mặt ai kia.

“Gì chứ.” Nhã Quân vẫn dán mắt vào cái TV.

“Anh qua đây nhanh lên, em có bài làm không ra.” Hình như có một người anh giỏi giang cũng là một chuyện không tồi chút nào.

Nhã Quân chậm chạp rời khỏi sofa, đi đến phòng Nhã Văn: “Em có thể hỏi một lần cho xong được không, xem mỗi tập phim mà bị gián đoạn đến năm lần, so với quảng cáo còn nhiều hơn.”

“Chẳng phải là vì sốt ruột quá mới gọi anh sao, anh biết rồi còn gì.” Cô không kiên nhẫn vẩy vẩy tay ý bảo cậu mau tới.

Nhã Quân bất đắc dĩ đi đến phía sau cô, nghe cô đọc câu hỏi, khi đang định trả lời thì cô nhóc bỗng ngẩng đầu lên nhìn cậu, trong cái áo màu xanh thẫm lộ ra một khoảng ngực trắng như tuyết.

“...” Cậu muốn nói đáp án cho cô, nhưng cổ họng lại tắc nghẹn, cảm nín không nên lời.

Nhã Văn ngẩng mặt cũng thấy mỗi, tựa cả người vào ghế.

Nhã Quân vất vả lắm mới ép được chính mình nhìn chăm chăm vào quyển sách tính toán công thức, nhưng đầu óc cậu trống rỗng, mấp máy mãi không thành câu.

Nhã Văn bỗng phát ra một tiếng cười khê, với tay lên sờ cằm cậu: “Ha, anh cũng có râu này.”

Nhã Quân như bị điện giật lùi ra phía sau vài bước, trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

“Làm sao vậy...” Nhã Văn khinh ngạc nhìn cậu.

“Anh... Anh đi xem TV.” Cậu xoay người rời khỏi phòng như chạy trốn.

“Nhưng anh còn chưa dạy em cách làm mà.”

“Anh không biết làm.” Cậu không dám quay đầu hét to..

Nhã Văn sờ sờ cổ, chẳng mấy bận tâm, với cô tụi con trai đều là những sinh vật bí hiểm, chỉ là không ngờ Bùi Nhã Quân cũng có lúc khó hiểu như vậy. Bởi vì trong mắt cô, Nhã Quân tuy hơi kỳ quái nhưng tâm địa lương thiện thật thà, còn cô ư, Nhã Văn cười rộ lên, tất nhiên là một đứa trẻ thông minh đáng yêu khỏi phải bàn rồi.

Tình cảm giữa hai người nhìn chung cũng không phải là quá tốt, nhưng Nhã Văn cảm thấy họ là một cặp song sinh vô cùng ăn ý, có lẽ ngoại trừ những cặp song sinh khác cũng chẳng ai có thể ăn ý như họ. Đôi lúc cô nghĩ bọn họ dường như hiểu rõ tâm sự của nhau, mỗi khi cô khóc Nhã Quân sẽ xuất hiện, cậu chẳng bao giờ lên tiếng an ủi, chỉ im lặng đứng đó như muốn cô hiểu rằng trên thế giới này có người luôn ở đây để cùng cô sẻ chia vui buồn.

Đối với cô, thế đã là quá đủ.

Nhã Văn cũng từ từ mà thông suốt, cô chẳng còn ngại khi người khác hỏi về mẹ mình nữa, bây giờ cô có thể bình tĩnh ngẩng cao đầu tuyên bố: mẹ mình là bác sĩ tình nguyện đó, bà đang ở Châu phi để cứu giúp người nghèo.

Nếu để cảm ơn ai đó, người cô muốn cảm ơn nhất chính là Bùi Nhã Quân. Họ đã cùng nhau vượt qua những ngày tháng khó khăn vô cùng, dù cậu đã từng bỏ rơi cô ở trường học, dù cậu đã từng ác ý muốn thoát khỏi cô, dù cậu cứ luôn coi cô như trẻ con mà dắt theo phía sau mình, nhưng cậu vẫn làm bạn với cô, giúp cô vượt qua mọi khó khăn trên bước đường trưởng thành. Cô không dám tưởng tượng nếu là con một, cô có thể tự đối mặt với việc cha mẹ ly hôn hay không nữa.

Nhã Văn mỉm cười, đáng mừng là, cô không hề đơn độc.

Không phải sao?

3. Chương 3

Chương 3: Chờ cơn bão tố

Dù thế nào Nhã Văn cũng không thể ngờ, qua bao nhiêu năm, cô lại gặp Nhã Quân tại nơi đây, vào thời khắc này.

Anh đẹp trai hơn so với trước kia, cánh tay cũng đã có cơ bắp hơn, lúc anh đi đến chỗ Nhã Văn, cô thấy anh như cao lên thêm một ít.

Môi anh ánh lên nét cười nhưng lại làm cô không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi.

“Lâu quá không gặp.” Giọng nói của Nhã Quân nghe thật thân thiết, tuy nhiên cô biết đó là một cảm giác thân thiết mang đầy phần nộ.

“...” Cô không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ có thể cúi đầu chăm chú quan sát cái khay trước mặt.

“Xin chào.” Anh nhìn cô chằm chằm, nhưng đưa tay về phía Bách Liệt, “Tôi là Bùi Nhã Quân.”

“Anh với Nhã Văn là...?” Bách Liệt cũng đưa tay bắt lại.

“Tôi là... anh trai của cô ấy.”

Nhã Văn giật mình ngẩng phắt đầu, anh lại né tránh ánh mắt của cô, chuyên tâm đánh giá Bách Liệt.

“Thật à?” Bách Liệt vừa bắt tay Nhã Quân vừa tròn mắt ngạc nhiên, sau quay qua nói với Nhã Văn, “Hâm mộ cô quá đi, có nhiều người nhà đến thăm như vậy.”

Nhã Văn gượng cười, dán mặt vào cái khay không rời một tắc, tâm loạn như ma.

“Tiên sinh,” Annie đến bên cạnh Nhã Quân, “Là như vậy, chúng tôi đã sắp xếp nơi ở ọi người, nhưng phiền anh ra ngoài sảnh làm thủ tục trước đã, đồng nghiệp của anh đều về phòng hết rồi.”

“Không sao đâu,” Bách Liệt vừa bỏ thêm đá vào máy xay vừa giới thiệu, “Đây là anh trai của Nhã Văn.”

“Thật á?” Annie trợn trừng, bộ dạng y hệt Bách Liệt khi này.

“Thật, chi bằng để Nhã Văn hướng dẫn anh ấy nhận phòng.” Bách Liệt chớp chớp ra hiệu.

“Nếu vậy, mình qua đằng kia thu dọn cốc trên bàn.” Nói xong, không đợi Nhã Văn kịp phản ứng, Annie cầm khay chạy biến.

Nhã Quân nhìn Nhã Văn đầy phức tạp: “Còn không đi thôi.”

Nhã Văn chần chừ một chút, rồi cuộc cũng chấp thuận: “Dạ.”

...

“Cô có cảm thấy không...” Bách Liệt đổ nước thừa trong mấy cái cốc, chốc chốc lại dõi theo bóng dáng hai người đã dần khuất, “Anh trai Nhã Văn hơi lạ sao ấy...”

“Đúng là hơi lạ...” Annie suy nghĩ rồi bật thốt, “A! Không phải anh ta...”

“...”

“Có ý gì với anh đấy chứ.”

Bách Liệt khinh bỉ lườm Annie, tùy tiện cầm lấy một cái khăn lau ném lên đầu cô.

Sáng sớm hôm sau, khi tiếng chuông đồng hồ làm Nhã Văn tỉnh dậy, Annie đã vào toilet rửa mặt. Cô ngơ ngác trông lên trần nhà cũ kỹ một lúc, giống như tất cả mọi chuyện hôm qua đều chỉ là giấc mơ. Nhưng mà lúc ấy, Nhã Quân thực sự đứng trước mặt cô, dùng giọng nói quen thuộc kia ra lệnh cho cô: “Còn không đi thôi.”

Bọn họ là một cặp song sinh, vốn chưa bao giờ nghĩ tới việc chia cách, nhưng khi gặp lại lúc đó, cơ hồ như hai người đã xa nhau cả trăm năm rồi.

“Tối qua cậu ngủ ngon thế.” Annie từ toilet đi ra, lục tìm đồng phục trong tủ quần áo.

“Thật à...” Nhã Văn còn tưởng mình không ngủ được chứ.

“Mình nghe tay người Pháp bảo, anh cậu sẽ phụ trách thiết kế cải tạo phòng ốc đấy.”

Nhã Văn ngồi dậy, miễn cưỡng cười cười.

Hôm qua, khi biết Nhã Quân không phải tới nghỉ phép, mà là đến công tác, cô bỗng cảm thấy sợ hãi. Không phải tự nhiên anh lại tham dự vào dự án trùng tu này, cô có thể khẳng định, anh đến tìm cô.

Nhưng anh còn tìm cô để làm gì, ba năm qua anh không hề liên lạc với cô, cô cũng không nghe được bất cứ tin tức gì của anh từ ai khác. Cô còn tưởng, cô và anh đều ngầm phớt lờ ả ý, từ nay về sau dù có xưng anh gọi em cũng chỉ là người đứng nước lã.

“Cậu và anh trai cậu,” Annie ngập ngừng, “Tình cảm không tốt lắm thì phải.”

“Ừ” Nhã Văn do dự gật đầu. Bọn họ cũng như bao anh em khác, ngày qua ngày dùng việc cãi lộn mà lớn lên, cô dần nhớ lại, thật ra Nhã Quân luôn ở trong thâm tâm cô, khắc sâu trong ký ức của cô. Bọn họ từng cùng nhau chui vào vườn hoa bụi cỏ để bắt ếch, cùng nhau giả chữ ký phụ huynh lên bảng điểm, cùng nhau lạc đường ở ngọn núi giả trong công viên, cùng ôm ấp an ủi nhau vào ban đêm sau khi ba mẹ ly dị. Người ta nói, song sinh thường có cảm ứng tâm linh, tuy bọn họ khắc khẩu, nhưng lại rõ đối phương như nằm lòng bàn tay. Mà hiện tại, dù anh có đứng ngay trước mặt đi nữa, Nhã Văn nghĩ chàng trai mà cô hiểu nhất đã biến mất rồi, giờ đây cô chỉ thấy sợ hãi một Nhã Quân xa lạ.

“Mình có ông anh họ, ngày bé luôn bắt nạt mình, mình hận anh ta cực. Nhưng có một lần khi bị ngã vào hồ nước, anh ấy lại liều mạng cứu mình, cho nên mình hiểu được một đạo lý, dù phần lớn thời gian hay trêu chọc, nhưng trong lòng anh ấy vẫn coi mình là em gái nhỏ, hai đứa vẫn là người một nhà. Hiện tại mình cũng chẳng ghét anh ấy lắm.” Annie ngồi xuống cạnh Nhã Văn, mỉm cười kể.

Nhìn Annie cười rạng rỡ, Nhã Văn cũng cười theo, cô nàng luôn hướng mọi việc theo lối lạc quan nhất, ở cùng cô khiến Nhã Văn cảm thấy thế giới này tốt đẹp biết bao nhiêu.

“Cậu ghét anh trai cậu à.” Annie hỏi.

“... Mình không biết.” Nhã Văn suy nghĩ một lúc rồi trả lời, “Vấn đề của tụi mình hơi phức tạp.”

“Nhã Văn này, cậu biết không, mình thấy lòng cậu nhiều tâm sự quá, cậu chưa bao giờ về nhà thăm người thân, cũng rất ít khi gọi điện thoại cho họ, như kiểu cậu đang trốn tránh điều gì vậy.”

“Cứ coi là thế đi...” Nhã Văn cười khỏ.

“Có liên quan đến anh trai không?”

“...”

“Nghe mình nè,” Annie vỗ vỗ tay cô. “Chẳng thà thừa dịp này cùng nhau cởi bỏ khúc mắc, dù thế nào, anh ấy vẫn là anh trai của cậu, là máu mủ ruột rà mà.”

Nhã Văn không muốn Annie nhắc đi nhắc lại vấn đề này nữa, nên đành mỉm cười gật đầu cho có lệ, sau đó đứng dậy vào phòng tắm.

Đúng vậy, dù gì thì Nhã Quân vẫn là anh trai cô.

Bọn họ sẽ mãi mãi là anh em.

Khi Nhã Văn ăn bữa sáng xong, trời đã bắt đầu mưa nhỏ, cô bèn ở lại quầy bar giúp vài việc vặt.

“Chà,” Bách Liệt lau mặt bàn, “Hôm nay cô có vẻ không vui thì phải.”

Nhã Văn kinh ngạc nguyền dài: “Anh thật sự có thuật đọc tâm à?”

“Đâu có đâu,” Bách Liệt cười vang, “Tôi nói rồi mà, tại cô dễ bị soi quá thôi.”

“Thật sao,” Cô ngây ngốc cười cười, “Chuyện đó là tốt hay xấu?”

“Vấn đề này quả thực hơi phức tạp.” Bách Liệt đảo con người láo liên.

“Tuy tôi không thể đọc vị anh, nhưng tôi biết thật ra anh là một kẻ ngốc nghếch hơn nhiều so với bề ngoài nha.”

“Tôi ngốc lắm à.” Vẻ mặt Bách Liệt ngây người, liếc xéo cô.

“Thấy ghét...” Nhã Văn cười bẹo má anh, không hề phát giác ra Nhã Quân.

Nhã Quân đứng ở xa quan sát họ, sau liền quay đi.

“Anh trai cô...” Bách Liệt nheo nheo mắt ra chiều ngẫm nghĩ, “Kỳ quặc nhỉ.”

“Nào đâu... Tôi đi tiếp khách đây.” Nhã Văn vội cầm khay chạy mất hút.

Cô có một loại dự cảm, Nhã Quân đang chờ đợi, anh đang chờ một cơ hội duy nhất, nhưng chính xác đó là cơ hội gì thì cô không biết.

Lúc ăn cơm trưa, Annie và Bách Liệt đấu võ mồm như cũ, Nhã Văn không chú ý lấy nửa câu. Cô vu vơ nghĩ tới ba mẹ mình, khi cô khao khát tình yêu thương của họ, họ lại xa lánh cô; khi cô muốn thoát khỏi mọi ràng buộc với họ, họ bỗng quan tâm cô một cách thái quá. Quan hệ giữa người với người vẫn luôn ở thế co đi kéo lại như vậy, nhưng trong cuộc chiến này, cô chưa bao giờ là kẻ thắng lợi.

“Anh ngồi đây được không.” Nhã Văn bỗng nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

Annie cùng Bách Liệt chờ ra một lúc, sau đó lập tức mỉm cười thân thiện: “Tất nhiên, mời anh ngồi.”

Nhã Văn sững sờ nhìn Nhã Quân, đầu óc cô trống rỗng.

“Mỗi bữa cơm đều phong phú như vậy sao.” Nhã Quân chỉ quầy buffet bên cạnh.

“Ừ, ngày nào anh cũng ăn như thế này thì kiểu gì cũng thấy chán cho xem.” Bách Liệt hài hước.

Nhã Quân mỉm cười, nhưng ánh mắt phức tạp ẩn sau cặp kính lại khiến người khác không đoán được anh đang suy nghĩ điều gì.

“Xin hỏi anh với Nhã Văn cách nhau mấy tuổi ạ?” Annie thắc mắc.

“Chúng tôi cùng tuổi.” Nhã Quân trả lời ngắn gọn.

“A... Vậy hai người là sinh đôi rồi?” Annie sửng sốt.

“...” Nhã Quân và Nhã Văn đều không đáp, chỉ cúi đầu tập trung ăn cơm.

Annie bỗng nhiên bật cười: “Tôi vừa định nói, hai người chẳng giống nhau chút nào, nhưng lại phát hiện thực ra rất giống, nhất là lúc im lặng như thế này.”

Bọn họ đồng loạt ngẩng lên nhìn Annie, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Hai người cùng trao đổi một ánh mắt, Nhã Văn mơ hồ cảm thấy, họ vẫn là hai anh em vô cùng ăn ý như trước.

Nhưng Nhã Quân đột nhiên nói: “Thực ra chúng tôi không phải anh em ruột, tôi là con nuôi.”

Bách Liệt và Annie kinh ngạc nhìn anh, rồi lại nhìn Nhã Văn.

Nụ cười trên mặt Nhã Văn cứng đờ, cô cúi đầu xử lý đồng hồ ăn, giống như sự tâm ý tương thông giữa anh và cô dường như chưa bao giờ xảy ra vậy.

Phải rất nhiều năm sau, cô mới biết, ngày mẹ ra đi đã thú nhận với Nhã Quân chuyện này, khi Nhã Quân kể với Nhã Văn, cô bỗng nảy sinh tâm tình chán ghét vô cớ, chán ghét bị mọi người lừa gạt.

“Tôi nghĩ tụi tôi nên đi trước, về muộn lại ăn mất mát.” Bách Liệt nửa lời nửa kéo Annie đứng dậy đi mất.

Quả thật, Bách Liệt thực sự hiểu rõ cô.

“Tại sao anh lại nói cho bọn họ.” Cô cố gắng làm cho giọng mình nghe bình tĩnh nhất có thể.

“Vì đó là sự thật.” Nhã Quân tiếp tục ăn, không để ý đến Nhã Văn.

“Anh chưa từng nghĩ rằng em không muốn để người khác biết chuyện à.” Cô không khống chế được bản thân mà phát giận.

“Em không thể trốn tránh mãi – đã đến lúc em cần hiểu được điều này.” Anh ngừng đầu quan sát cô, như đang cố giải thích lý lẽ ột đứa trẻ con.

“Thật không thể ngờ,” Nhã Văn gần từng tiếng, “Anh vẫn thích điều khiển cuộc sống của em như cũ cơ đấy.”

“...”

“Em cứ tưởng mình sẽ mãi mãi là cô gái nhỏ luôn đi theo sau anh, hóa ra đó chỉ là mơ mộng hão huyền...”

“...Nếu em không coi anh như anh trai thì em mới hiểu sao anh cứ muốn kiểm soát em.” Nhã Quân cắt ngang lời cô, bình tĩnh nói.

“Nhưng anh là anh trai của em ,” Nhã Văn kiên định đối mặt với Nhã Quân, thậm chí quên mất lần gần đây nhất mình dám nhìn anh như vậy là khi nào, “Vĩnh viễn.”

“Bùi Nhã Văn, đừng có mà chọc giận anh.” Anh nắm lấy cổ tay cô, kiên định không kém.

Từ bao giờ, Nhã Quân đã không còn là người anh tao nhả của cô, Nhã Văn cũng chẳng còn là cô em gái chỉ biết nghe lời như trước, giây phút này họ chỉ là hai con con người tức giận đến phát điên lại không dám trực tiếp bộc phát trước đối phương.

“Ôi trời, A Văn!” A Mao chẳng biết từ đâu tới, vừa ngồi xuống, vừa phóng ánh mắt thèm thuồng về phía đồng hồ ăn, “Buổi sáng anh đi tìm bọn em mãi, sao lại phơi nắng đến đen như thế, xưa kia khi thi thể dục là ai nhờ anh và Nhã Quân mới liều lĩnh làm càn thế nhỉ...”

Tuôn một lô một lốc xong xuôi, anh ta mới nhận ra không khí hình như hơi bất thường.

Nhã Văn dùng sức dằng tay mình khỏi bàn tay Nhã Quân, không nói gì mà đi luôn.

“...Em gái cậu làm sao vậy?” A Mao ra sức nhét đầy mồm đồ ăn rồi nhồm nhoàm vừa nhai vừa hỏi.

Nhã Quân tháo kính xuống day day mũi: “Con bé không phải là em gái tôi... Con bé là kẻ thù kiếp trước của tôi mới đúng.”

...

Chiều hôm nay nắng gắt, Nhã Văn không ra sân dạy bắn tên mà ở lì trong quầy bar hỗ trợ. Có lẽ vì quá oi bức nên cũng không có nhiều khách, bọn họ hình như rất lâu rồi không có một ngày nhàn nhã như thế này.

“Mai được nghỉ cô tính làm gì?” Bách Liệt hỏi.

“Tôi cũng chưa nghĩ đến.” Nhã Văn ể oải đáp.

“Tôi định lên thị trấn trên, cô có muốn đi cùng không, tôi tốt bụng không thu tiền xe đâu.” Anh bày ra bộ dáng như cô được lợi rất lớn vậy.

Trần trên của Bách Liệt chính là Kuantan, so với một Cherating tuy cảnh sắc tuyệt mỹ nhưng tương đối hẻo lánh mà nói, Kuantan lại là một thế giới khác vô cùng xa hoa trụy lạc, nhân viên G.O. quanh năm ở khu thể ngoại đảo nguyên nên đôi lúc cũng muốn được trải nghiệm cái không khí đô thị hiện đại nơi đây mang lại.

“Tưởng tiên sinh, xin hỏi anh đi bằng phương tiện gì ?” Nhã Văn hồ nghi.

“Thì ra đường bắt xe buýt thôi.”

Nhã Văn rất muốn lấy cái khay đập lên đầu anh ta: “Tôi biết thừa.”

Bách Liệt cười một cách điệu đà: “Một mình tôi thì chỉ đi xe buýt, nếu có cô thì chúng ta đi taxi, nhưng lệ phí chia đôi đó nha.”

Nhã Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Cô thật ra không muốn lên trấn lắm, nhưng còn không muốn ở lại đây hơn.

“Bách Liệt...” Cô một tay chống đầu, kinh ngạc ngẫm anh.

“?”

“Đôi khi tôi cảm thấy anh rất hiểu tôi.”

Bách Liệt cười sáng khoái, Nhã Văn rất ít khi trông thấy anh cười thoải mái mà không cố tình mê hoặc lòng người như vậy.

“Việc tôi hiểu cô cũng không quan trọng bằng việc cô hiểu được chính mình.” Đoạn, anh quay người ra quầy bên kia.

Nhã Văn ngẫm nghĩ lời anh ta, bỗng dưng rất muốn khóc.

Từ trước tới nay, cô luôn cố gắng làm một việc, đó là quên đi bản thân...

Sáng sớm hôm sau, khi bầu trời xuất hiện những đám mây rặng đông, mặt trời cũng lộ dạng. Nhã Văn cố tình kêu Bách Liệt tới sớm một chút, nhưng chờ mãi mà vẫn chưa thấy xe khách đã hẹn tới đón bọn họ đâu. Nhã Văn hơi sốt ruột, quay người lại thì gặp ngay Nhã Quân vừa đi chạy bộ về.

“Chào buổi sáng.” Bách Liệt mỉm cười.

Nhã Quân hờ hững gật đầu, dán chặt mắt vào Nhã Văn ý hỏi bọn họ định đi đâu.

“Tụi em... lên thị trấn.” Cô trả lời không tình nguyện lắm, hận không thể lập tức xuất phát.

Nhã Quân nhìn cô một lúc lâu, rồi hạ giọng nói câu “Đi đường bình an”, sau đó tiếp tục chạy.

Nhã Văn như trút được gánh nặng, xe cuối cùng cũng tới, anh lái xe ló đầu ra chào họ, giống như việc tới trễ chỉ là chuyện thường tình.

Bọn họ ngồi trên xe, chạy lên đường quốc lộ.

“Anh cô không thích tôi.” Bách Liệt mở miệng.

“Không cần để ý đến anh ấy làm gì.” Cô nằm mơ cũng không tin Nhã Văn lại có thể thích Bách Liệt đấy, thực ra anh không thích bất cứ người đàn ông nào muốn tiếp cận cô.

“Tôi thấy tình cảm của hai người hình như không tốt.” Bách Liệt thử thăm dò.

“...Ồ.” Nhã Văn gật đầu cho có lệ.

“Nhưng thật ra anh ấy rất quan tâm đến cô.”

Nhã Văn sửng sốt quay sang Bách Liệt, cảm giác như có gì vướng mắc trong cổ họng, nuốt xuống không xong, khắc ra không được.

“Nếu ngay cả tôi cũng phát giác thì cô không thể không nhận thấy điều đó.” Nhân thần Bách Liệt chợt lóe.

Đối diện với đôi mắt trong suốt của anh, Nhã Văn không thể nói dối lấy nửa câu. Cô có thể lừa gạt rất nhiều người, nhưng không có cách nào lừa được người đàn ông luôn rất hiểu cô này.

“Đừng bảo đây chính là nguyên nhân cô phải bỏ nhà ra đi nhé.” Bách Liệt mỉm cười, thảo luận vấn đề một cách thoải mái.

“...Thật tiếc rằng anh không phải là bác sĩ tâm lý.” Nhã Văn cười khổ.

“Cô đánh giá tôi cao quá rồi,” Anh lắc lắc ngón trỏ, “Tôi chỉ có thể đọc vị được vài người thôi, là do cô bất hạnh rơi vào số ít này đấy chứ.”

Nhã Văn không biết nên khóc hay nên cười, cuối cùng cô nở nụ cười, nhưng nước mắt cũng vì thế mà tuôn rơi.

Bách Liệt im lặng, nhẹ nhàng vỗ vai cô, sau đó quay đầu về phía cửa sổ.

Một ngày này, bọn họ đã đi rất nhiều chỗ, cửa hàng bách hóa, siêu thị, bưu điện, cửa hàng quần áo, các nhà hàng địa phương... Lâu lắm rồi Nhã Văn không đứng ở vị trí một du khách mà ngắm cảnh sắc Kuantan thoải mái như vậy.

Cô vốn đã coi mình như gia chủ để tiếp đón mọi người từ khắp nơi trên thế giới tới Cherating, lại quên mất thật ra chốn này cũng không phải là nhà cô, nơi đây người nói tiếng Trung nhiều vô số kể, nhưng chẳng ai là đồng hương với cô hết.

Hiện giờ, cô nhớ nhà ghê gớm, nhớ đến người cha lúc nào cũng tăng ca về trễ, nhớ tới người mẹ phóng khoáng tiêu sái nhưng rất đối lạnh lùng, nhớ tới chất giọng ngọt ngào của dì Thư Lộ, nhưng điều cô nhớ nhất, lại chính là ký ức về cái ngày bị một người nào đó bỏ quên ở trường học thời niên thiếu...

Chạng vạng, mặt trời bắt đầu đứng bóng.

“Tôi nghĩ chúng ta nên trở về thôi.” Bách Liệt gợi ý.

“?”

“Có từng nghe câu ‘Bình minh ra khỏi cửa, nắng chiều đã đi vạ dậm’ chưa. Hôm nay lúc chúng ta khởi hành, trên bầu trời toàn là ráng màu, nếu bây giờ không lên xe thì tới khuya cũng chưa về được.”

“Anh vòng vo như thế làm gì, ai có mắt đều chẳng thấy mấy hôm nay âm u như vậy, không khí lại ẩm ướt, kiểu gì cũng có mưa to.” Nhã Văn khoanh tay trước ngực chăm chú quan sát khách trên đường.

“Chắc chúng ta phải đi bộ một đoạn mới bắt được taxi,” Bách Liệt nói, “Dọc theo đường này 20 phút là tới rồi.”

Nhưng bọn họ chưa kịp tới trạm xe đã gặp bão. Toàn bộ ngã tư bị cuồng phong mưa gió quét ngang, không thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì, mọi người đều trú tạm ở các nhà hàng và cửa tiệm hai bên đường, kinh ngạc ngó qua cửa sổ nơi cảnh tượng thị trấn mười phút trước đó còn cực kỳ nhộn nhịp.

Nhã Văn và Bách Liệt đều ướt như chuột lột, họ vẩy vẩy mái tóc sũng nước, bắn tung tóe vào mặt họ cùng người đối diện, thấy hơi đau đau. Cả hai đều ngây ra, sau đó bật cười.

Điều tốt lành duy nhất chính là, trong lúc khẩn cấp bọn họ đã chạy vào một nhà hàng, tuy nhiên nơi đây nóng nực kinh khủng và cà phê thì dở ẹc. Bọn họ ngồi gần cửa sổ, lơ đãng thưởng thức ‘cảnh quang’ bên ngoài, nhưng trong lòng ai nấy đều bất an, thầm nhủ phải mau mau quay trở về làng thôi.

Chỗ này có một cái TV đời cũ sóng kém đang phát chương trình tin tức, trong đó thông báo, trận bão có khả năng sẽ kéo dài đến tối.

Nhã Văn uống liền hai cốc cà phê, vẫn cảm thấy hơi lạnh.

“Ông chủ ơi, cho chúng tôi một gian phòng nhé.” Bách Liệt lớn tiếng gọi.

Nhã Văn kinh ngạc trờng mắt, nhà hàng mà cũng có phòng cho thuê sao?

Sự thật là, nhà hàng cũng có phòng cho khách, tuy nhiên phòng rất nhỏ, hơn nữa dầy dấn tường và trần nhà đều bong tróc ố vàng cả rồi.

Nhưng phòng tắm bên trong thì có nước nóng.

“Tôi nghĩ cô trước hết nên đi tắm sạch sẽ đã, rồi dùng máy sấy sấy khô quần áo sau.” Bách Liệt đi đến cái cửa sổ thấp bé trước mặt, “Trận bão này còn lâu mới ngừng được.”

Nhã Văn hơi xấu hổ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là làm theo lời Bách Liệt.

Thật bất ngờ, phòng vệ sinh cực kỳ sạch sẽ, hơn nữa đầy đủ mọi thứ, bồn rửa tay còn có một tờ giấy viết: nếu cần áo mưa, vui lòng gọi xuống quầy tiếp tân.

Cô nghĩ nát óc, cũng không nhớ ra cái “Quầy tiếp tân” của nhà hàng này ở đâu.

Cô mở vòi hoa sen, một lát sau, nước ấm chảy ra, sau khi điều chỉnh lại một chút, cô bắt đầu cởi quần áo. Nước rất lớn, chảy xuống bồn tắm, phát ra âm thanh tí tách tí tách vui tai, cô tự hỏi không biết mình đang nghe được tiếng nước từ vòi sen hay là tiếng mưa đang rơi nữa.

Nhã Văn tắm rất lâu, đến khi da dẻ đỏ cả lên, mới tắt nước đứng dậy.

Quần áo đều ướt, may là cái tủ trên bồn rửa tay thật sự có một cái máy sấy, lúc bật lên mới thấy sức gió yếu như sên, nhưng cô vẫn đành đem đồ ra sấy khô.

Không biết qua bao lâu, khi cô ăn mặc chỉnh tề đi ra, Bách Liệt đã nằm trên sofa mắt nhắm mắt mở.

“Này!” Nhã Văn gọi anh dậy, anh lập tức mở mắt.

“Hay là anh... cũng đi tắm luôn đi.” Cô xấu hổ nói.

“Ồ, được.” Bách Liệt không khách khí vào phòng tắm, đóng cửa ‘phanh’ một cái.

Bên ngoài vẫn mưa to gió lớn như trước, nhưng bên trong lại im lặng lạ thường. Nhã Văn đứng ở phía cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, giống như đó hoàn toàn là một thế giới khác, một thế giới vô cùng đáng sợ.

Bầu trời dần trở nên đen kịt, cô phải mở đèn, nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ rồi. Nếu trận bão này không ngừng, chắc bọn họ phải ở lại đây qua đêm.

Qua đêm...

Nhã Văn bỗng nghĩ đến, cô với Bách Liệt trai chưa vợ gái chưa chồng, nhưng lại ở cùng nhau trong phòng trọ của một nhà hàng ở một cái thôn nhỏ... Điều này làm cô bật đứng dậy mà không khỏi có chút khẩn trương.

Phòng tắm đột nhiên mở ra, Bách Liệt còn đang mặc quần áo dở đi ra, vẻ mặt mệt mỏi.

“Tôi nghĩ chúng ta phải ở lại đây tối nay rồi.” Nói xong, Bách Liệt liếc nhìn quảng cả thân người lên sofa, anh mặc áo sơ mi rộng thùng thình cùng với cái quần bằng vải bố, dưới tình huống khẩn cấp cũng có thể tạm coi là đồ ngủ.

“Tôi đi hỏi xem có còn phòng khác không.” Nhã Văn bật điện thoại.

“Tôi hỏi rồi, không có đâu.” Bách Liệt mặt dày nói.

“...”

“Nếu tôi làm cô thấy ngại, tôi có thể ngủ đầu đó dưới lầu cũng được.”

“Không, không sao đâu.” Nhã Văn vội nói.

Anh ta bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, trên vẻ mặt mệt mỏi lộ ra nét cười tinh quái: “Hắc hắc, đừng có ngại, tôi có thể xuống dưới lầu...”

“...”

“Nếu cô cảm thấy không kìm chế được bản thân mình.” Anh ta bốn cọt bổ sung.

Nhã Văn đến bên giường, rất muốn lấy cái gối đầu đập lên mặt anh, nhưng điện thoại của cô bỗng nhiên đổ chuông.

“Xin chào?” Cô lập tức đổi giọng nhẹ nhàng, vì căn cứ như trên màn hình, là số làng du lịch gọi tới.

“Ở đây thế nào rồi.” Giọng nói của Nhã Quân vang lên đầu bên kia, không biết anh hỏi ai mà biết được số của cô.

Một khắc đó, Nhã Văn tự nhiên nhớ tới nhiều năm trước, khi Nhã Quân còn là một cậu thiếu niên ăn nói nghiêm túc thận trọng, còn cô vẫn là cô gái ham chơi, suốt ngày về muộn qua giờ giới nghiêm.

“Vẫn đang bão thôi.” Cô vén tấm rèm, khung cửa sổ cũ nát bị gió thổi rung bần bật.

“Em đang ở đâu.” Nhã Quân hỏi.

“Ồ...” Nhã Văn hốt hoảng, “Ồ trần trên.”

“Anh hỏi em ở chỗ nào trần trên.” Giọng anh có thêm vài phần gấp gáp.

“Em ở trong một nhà hàng nhỏ...” Cô ngừng một chút, do dự không muốn nói tiếp.

“...” Anh không nói gì, ý muốn chờ cô nói xong.

“...Trong phòng dành cho khách.” Cô càng nói càng thấp thỏm, chỉ muốn nhanh cúp máy.

“Ồ cùng với người đàn ông kia à?” Âm thanh đầu bên kia tự nhiên lớn hơn vài phần.

“...” Cô im lặng, không phải không muốn trả lời, nhưng mà không dám.

“...” Anh cũng im lặng, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Anh lái xe đến đón em.” Cuối cùng anh nói, “Em đọc địa chỉ cho anh.”

“Không được, thời tiết như vậy rất nguy hiểm...” Cô hoảng sợ, Nhã Quân là người nói được làm được.

“...Anh không muốn để cho em cùng người đàn ông đó ở chung với nhau một đêm, không, một giờ cũng không được, một phút cũng không được!” Nếu không có âm thanh ồn ào ngoài cửa sổ át đi, cô dường như đã có thể nghe thấy anh gào lên trong điện thoại.

“...” Nhã Văn rất muốn cãi anh, nhưng cô tự nhiên thấy lòng chột nhối, cứ như thế mà nhẹ nhàng nói ra địa chỉ.

Cô gác máy, chậm rãi cúi đầu, không phát hiện mình đã nhúm mày rất lâu.

“Làm sao vậy.” Bách Liệt hỏi.

“...Nhã Quân nói sẽ đến đón chúng ta.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời vô cùng u ám, cây cối nghiêng ngả, ngã tư đường hơi ngập nước, không có lấy một chiếc xe, một bóng người. Dường như cảnh tượng ngoài kia với trong này cứ như hai thế giới hoàn toàn độc lập.

Nhưng vì cô mà Nhã Quân phải chạy hơn một cây số để đến đây giữa đêm hôm khuya khoắt.

Lúc đầu Bách Liệt còn mắt tròn mắt dẹt, sau bắt đầu cười, rồi dần dần cười như điên dại.

“Tôi thấy,” Anh cười muốn đứt hơi, “Anh ta thực sự rất hận tôi.”

“Anh không nói người ra cũng không nghĩ anh bị cầm đầu.” Nhã Văn cực kỳ phiền muộn, cô hiểu rõ tính cách của Nhã Quân, tuy rằng anh không thể bay ngay tới đây được, nhưng cô vẫn vô cùng lo lắng.

Nhã Văn nhìn chăm chăm ra bên ngoài, tìm kiếm trong màn đêm bóng hình anh.

Một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua, trời chỉ còn mưa nhỏ nhưng vẫn không thấy anh đâu. Cô sốt ruột đi qua đi lại, hơn nữa còn thầm cầu nguyện trong lòng. Anh chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cô sợ mình không tìm được khi mở miệng liền hét âm lên.

Cô mở TV, các kênh địa phương vẫn tiếp tục đưa tin về cơn bão, Bách Liệt còn đang ngáy khò khò trên sofa, hoàn toàn tự nhiên như ở nhà.

Một lúc lâu sau, có hai ánh đèn pha dội vào cửa sổ phòng trọ, Nhã Văn thấy hình bóng quen thuộc của Nhã Quân bước ra khỏi xe đi về phía nhà hàng.

Cô mừng phát khóc, trong lòng thầm cảm tạ trời Phật đã phù hộ, tự nhiên cảm giác khẩn trương cũng nhanh chóng theo đó mà nảy sinh.

Cô nghe từng bước chân anh lên trên cầu thang, nghe tiếng anh gọi to “Bùi Nhã Văn” đồng thời nghe thấy tiếng cánh cửa mở cái rầm.

Nhã Quân cả người ướt đẫm, nước mưa trên người anh nhỏ từng giọt từng giọt xuống sàn nhưng anh không hề bận tâm, chỉ chăm chú nhìn cô, giống như vừa tìm thấy vật sở hữu yêu dấu mà mình suýt đánh mất.

Nhã Văn há mồm, chưa kịp nói gì đã bị Nhã Quân ôm thật chặt

Anh áp má lên má cô, làm những giọt nước còn đọng lại trên mặt anh dính vào mặt cô.

Cô ngơ ngẩn đứng yên, chẳng thể suy nghĩ được gì, vu vơ cảm thấy cơ thể anh giờ có nét đàn ông hơn xưa, vì cô còn nhớ rõ cái đêm năm ấy, cô cũng có một cảm giác như lúc này. Nhã Văn vốn không muốn nghĩ về nó, thậm chí còn tận lực quên đi, nhưng không hiểu sao ký ức đó vẫn lúc ẩn lúc hiện trong giấc mơ cô.... Rốt cuộc, quên cũng không được, mà nhớ cũng không xong.

Anh cái gì cũng không nói, chỉ gặt gao ôm lấy cô, có cảm giác người chờ đợi trong lo lắng hai giờ liền không phải cô mà là anh vậy.

“À... Xin hỏi chúng ta có thể đi chưa?” Bách Liệt không biết đã vác ba lô lên từ lúc nào, dụi dụi đôi mắt ra chiều vẫn còn ngái ngủ hỏi.

Trong nháy mắt cơ thể Nhã Văn và Nhã Quân cùng trở nên đông cứng, anh chậm rãi buông cô ra, xoay người đóng cửa lại.

“Xin lỗi, tôi nghe radio nói, đường cao tốc đang lụt, nhiều xe phải dừng lại rồi. Cho nên tôi thấy, để Nhã Văn...” Anh dừng lại một chút, sau đó lại bổ sung nói, “Cùng với anh mạo hiểm cứ thế mà đi thì không hay lắm. Đợi bão qua hẵng hay, giờ chúng ta cứ ở lại đây đi.”

Bách Liệt hai tay ôm ngực, nhìn Nhã Quân thản nhiên, giống như đã lường trước được những điều anh nói.

“Anh đi tắm rửa trước đi, sau đó dùng máy sấy sấy khô quần áo.” Nhã Văn ngập ngừng nói với Nhã Quân.

Bách Liệt buông ba lô, chuẩn bị ra ngoài: “Tôi thấy hơi đói, đi xuống ăn cái gì đó đây, hai người có đi không?”

Rõ ràng anh đặt ra câu hỏi, nhưng không đợi câu trả lời mà đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong phòng lại trở nên im lặng đến lạ kỳ, cơn bão đưa anh đến với cô đang bị ngăn cách ngoài kia, cơ hồ như không hề ảnh hưởng gì đến không khí ở trong này.

Nhã Văn đang muốn đến bên cửa sổ, tay lại bị Nhã Quân nắm lấy.

“Nếu anh không đến, em với anh ta sẽ ở cùng nhau cả đêm như thế này à?” Anh hỏi cô giống như cha đang hỏi tội con gái vậy.

“...Em không biết.” Cô cúi đầu, không dám nhìn anh.

“... A Văn,” Nhã Quân than nhỏ, “Suốt bốn năm lẻ ba tháng ở đây, em rốt cuộc đã làm bao nhiêu việc ngốc nghếch rồi!”

Đêm nay, Nhã Văn lại cảm thấy muốn rơi nước mắt thêm lần nữa, nhưng cô cố nhịn không khóc, cô quay đầu đi chỗ khác rồi nhẹ nhàng nói: “Nhanh đi tắm rửa đi, cẩn thận cảm lạnh.”

Nhã Quân nhìn cô, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn, chậm chạp đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Nhã Văn ngồi xuống xô pha, đầu óc mệt mỏi cả ngày rốt cuộc được thả lỏng, cơn mệt mỏi kéo đến rất nhanh, cô nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Cô chìm đắm trong cơn mơ màng, trong giấc mơ ấy, cô lại nhớ tới cái mùa hè mười lăm tuổi kia.

Chương 4: Ký ức thời niên thiếu

Mùa hè năm ấy, hai anh em Bùi gia nhận được giấy báo nhập học cùng một lúc, cũng vào lúc đó, Nhã Văn gặp được người đàn ông quan trọng thứ ba trong cuộc đời mình- Bùi Gia Tu- nếu không có người chú này nghiêm khắc đốc thúc cô chăm chỉ học tập trong mấy năm cấp ba, có lẽ cô khó lòng mà đỗ đại học.

Sự thật chứng minh, quả thực có cái gọi là “Cần cù bù thông minh”, mà điều cần phải cảm ơn chú nhiều nhất, chính là đã cưới về được cho cô một người dì cô vô cùng yêu thương- dì Thư Lộ.

Tận khi vào cao trung hai anh em họ vẫn bị phân khác lớp. Đến giờ cô hoàn toàn không còn sót lại một chút tiếc nuối nào, thậm chí lại có vài phần vui mừng: “Sinh đôi mà học cùng một lớp thì xấu hổ lắm.”

Cô nằm ườn trên xô pha, nhìn Nhã Quân ngồi dưới chân mình, anh đang đọc một quyển sách toàn tiếng Anh, là sách chú Gia Tu mang về từ Mỹ. Cô tỏ vẻ xem thường, tự nhiên làm bộ làm tịch xem sách báo thanh niên làm cái gì vậy?

“Có gì mà xấu hổ?” Nhã Quân ôm quyển sách, không nhìn ra biểu tình trên mặt, giọng hơi trầm trầm.

“Thì giống như việc anh truyền giấy to giấy nhỏ trong lớp bị thầy giáo phát hiện, phạt đứng góc, em sẽ cảm thấy rất mất mặt, các bạn học sẽ nói: Nhìn kìa, anh trai Bùi Nhã Văn bị phạt kìa.” Cô tưởng tượng sinh động như thật.

Nhã Quân rốt cuộc cũng phải buông sách, dở khóc dở cười nhìn cô: “Vậy anh mới là người cảm thấy mất mặt đây này. Ví dụ như em giả mạo chữ ký ba trong bài thi, thấy giáo mà hỏi anh: Bùi Nhã Quân, em qua đây xem, đây thực sự là chữ ký của ba em à? Em bảo anh phải nói như thế nào đây...”

“Ái chà, không thể nào, anh phải ký giúp em chứ, sao em có thể tự ký được.” Cô dùng chân đá đá cánh tay Nhã Quân.

Anh đẩy chân cô ra, tiếp tục đọc sách.

“Cho nên em mới nói,” Nhã Văn tổng kết, “May mắn là tụi mình không học chung một lớp nha.”

Nhã Quân nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy có đôi chút tự vị gọi là mất mát.

Anh luôn nghĩ, cô vẫn là cô bé con riu rít chạy theo anh. Anh thường phải quay đầu trông chừng, sợ lơ đễnh lại để lạc cô. Tuy giờ chẳng sợ bị lạc mất, nhưng cô bé con ngày nào cũng không còn quanh quẩn phía sau anh như hồi xưa nữa.

Vào hôm khai giảng, mặc dù bạn học đều là những người quen cũ, cô lại phát hiện ai ai cũng đã thay đổi. Nhất là mấy bạn nữ, giống như mọi người đều đi phẫu thuật chỉnh hình hết vậy, khiến cô không khỏi cảm thấy xa lạ.

“Sao vậy?” Lúc tan học về nhà, cô không nói gì, Nhã Quân không nhìn được hỏi.

“... Không sao, em chỉ có cảm giác,” Cô dừng một chút, cố tìm từ hợp lý nhất, “Mọi người đều... Đều trở thành người lớn cả rồi.”

“Người lớn á?” A Mao vừa tăng bóng vừa thắc mắc.

“À thì,” Nhã Văn vắn vẹo góc áo chữ T, “So với mấy bạn gái, em ăn mặc cứ như trẻ con mẫu giáo ấy.”

“...”

“Còn nữa, bọn họ đều đi làm đầu đó, trước tóc ai cũng thẳng đuột, giờ chỉ cần quay nhẹ một cái là bỗng bồng bềnh ngay.” Ánh mắt Nhã Văn tỏ rõ sự thèm thuồng, hận không thể biến thành tóc gió thổi bay như họ.

“Haizzz, mình hiểu rồi.” Nhã Quân vừa định lên tiếng, lại bị A Mao đoạt trước.

“?”

“Cậu ghen tị vì họ đẹp.”

“Không đâu...” Nhã Văn rất muốn phản bác, nhưng ngẫm lại, cũng không biết phản bác bằng cách nào.

“Đơn giản,” A Mao tăng bóng lên không trung, rồi đỡ bóng trước ngực, “Bảo mẹ cậu đưa đi mua quần áo, đi làm tóc, vậy thì không phải...”

Cậu ta nói đến một nửa thì tắc nghẹn, cùng lúc ấy Nhã Quân lấy tay đập “bốp” lên đầu cậu một cái nghe rõ đau.

Nhã Văn sững sốt, lí nhí trong cổ họng: “Nhưng mẹ mình không rảnh...”

Sau đó cô đột nhiên tăng tốc, đi như bay.

Nhã Quân vội vàng đuổi theo, chạy vài bước liền bắt kịp cô. Cậu nắm lấy cổ tay Nhã Văn, hai người đồng thời dừng lại.

Vốn muốn đuổi kịp cô, nhưng đến khi đuổi kịp rồi, cậu chỉ biết ấp úng không biết nên nói gì.

Nhã Văn quệt mắt lung tung, lầm bầm: “Gì chứ, em muốn về nhà...”

Nhã Quân vẫn gắt gao nắm chặt cổ tay Nhã Văn, giống như có bao điều muốn bộc bạch, cuối cùng nhẹ nhàng buông một câu: “Đồ ngốc, chấp nhận đi.”

Nhã Văn ngẩng đầu nhìn cậu như vừa thoát khỏi cơn mộng mị, nước mắt bỗng trào ra.

Cậu thở dài, chậm rãi ôm lấy cô một cách cứng ngắc. A, chẳng biết từ bao giờ, khoảng cách giữa họ đã là một cái đầu, tự nhiên cậu có cảm giác rất bi thương, loại khoảng cách này giữa hai người càng lúc càng lớn...

Cậu nhớ tới đêm chia tay mẹ, bà dẫn cậu vào thư phòng, hốc mắt hồng hồng, nói thật với cậu tất cả: “Con à, tuy mẹ cùng ba ly hôn, nhưng con phải biết, chúng ta vẫn yêu thương con và A Văn như trước... Thậm chí còn nhiều hơn so với trước kia nữa.”

Cậu không đáp, cũng không biết phải đáp lại như thế nào.

“Còn một việc, mẹ phải nói cho con hay...” Bà dường như còn do dự, cố dùng hết dũng khí để biểu đạt, “Con được mẹ và ba nhận nuôi.”

Hai mắt Nhã Quân mở lớn, giống như hết thấy đều là một giấc mơ, càng hi vọng điều này chỉ đơn thuần là một giấc mơ mà thôi.

“Mẹ và mẹ ruột con cùng sinh hạ vào một ngày, cùng ở chung một bệnh viện, chú con lúc đầu đã ôm con về nhà, sau lại giao con cho chúng ta, bác sĩ nói, mẹ ruột con đã mất tích...”

Mẹ dường như không đành lòng nói gì thêm nữa, giống như đó là đoạn ký ức vô cùng tàn nhẫn. Nhưng thật ra, Nhã Quân thâm nghĩ, trong đầu cậu không hề có đoạn ký ức kia. Lúc cậu bắt đầu nhớ được mọi việc, cậu đã có một người ba bận rộn, người mẹ nhu hòa nhưng nghiêm khắc, cùng với đứa em gái luôn theo sau không khiến cậu chán ghét. Nhưng cậu nào có ngờ, bọn họ lại không phải là gia đình cậu- từ trước tới giờ cũng chưa từng phải.

“Hôm nay mẹ thú nhận với con chỉ là muốn con biết sự thật, nhưng con vẫn là con chúng ta, là anh trai của A Văn, có hiểu không?” Mẹ nắm vai Nhã Quân, nhìn cậu với ánh mắt chờ mong.

Cậu còn có thể nói gì, hay là nói mình chẳng hiểu gì hết? Không, cậu gật đầu, cố gắng lộ ra nụ cười khiến người ta an tâm nhất. Chấp nhận đi, ít ra mẹ nói đúng, họ coi cậu như con, cậu cũng coi họ như cha mẹ đẻ của mình.

Nhưng từ ngày đó, Nhã Quân biết, mình và A Văn không giống nhau.

Mà A Văn... Cậu nhẹ nhàng vỗ lưng cô, có lẽ đối với cô cậu vẫn mãi là chàng thiếu niên ngây ngô của ngày xưa thôi.

“Đạo này có gì hay không?” Bùi Nhã Quân vừa ngán ngẩm nhìn ông thầy vật lý đang lải nhải trên bục giảng vừa quay qua tán gẫu với Đại Đầu ngồi cùng bàn.

Sở dĩ có cái tên Đại Đầu, hiển nhiên là vì đầu cậu ta rất to. Nhã Quân còn nhớ, hồi nhỏ khi Nhã Văn nhìn thấy Đại Đầu được bà nội bế đi tản bộ quanh hoa viên tiểu khu, cô bé sợ tới mức khóc òa, còn meo meo: “Mẹ, thằng nhóc kia là người ngoài hành tinh à, đầu lớn như vậy...”

Bắt đầu từ hồi đó, bà Đại Đầu cực kỳ không ưa Nhã Văn, nhưng bản thân cậu ta lại không có thành kiến gì, còn cười ngây ngô với cô bé.

“Biết gì không,” Đại Đầu thành thành thật thật trả lời, “Lớp bên cạnh có người viết thư tình cho A Mao đấy.”

“...” Nhã Quân bắt đầu dĩ bày ra một ánh mắt xem thường, “Mình không hỏi mấy cái tin tức nhảm nhí ấy...”

“À,” Đại Đầu còn thực sự suy nghĩ cẩn thận, “Mình nghe nói A Mao không thích cô nàng đó, mà thích cái cô đứng đầu lớp toán năm nhất cơ.”

“... Nói nghe, mình đã bảo là không hỏi tin nhảm nhí mà.” Nhã Quân rất muốn cho cậu ta một đập.

“Hả... Như vậy,” cậu ta lẩm bẩm, “Đang định kể cho cậu hay tin đồn về A Văn, vậy thì thôi. Mình bảo đầu ngô mới mở một cửa hàng bánh bao đấy...”

“... Có chuyện gì về A Văn?” Nhã Quân dựng tai thẳng đứng.

“A Văn... Cậu không biết sao?”

Thừa dịp thầy giáo xoay người viết công thức lên bảng, Nhã Quân nắm lấy khuỷu tay Đại Đầu rít nhỏ: “Nói mau!”

“À thì...” Đại Đầu hoảng hồn vỗ ngực, “Nghe nói cậu ấy thích một lớp trưởng khóa trên.”

Tim Nhã Quân nảy lên: “Ai, ai nói...”

“Cái này... Mình quên rồi.” Vì hằng ngày nhờ quan hệ mà thu được vô vàn tin tình báo, nhiều quá nên bắt Đại Đầu nhớ lại thế nào cũng không có nhớ ra nổi.

Nhã Quân mở mồm ngẫm lại, đối với chuyện này cậu không có một chút manh mối nào. Cậu lơ đãng nhìn qua cửa sổ, trên sân đang có lớp học thể dục, không biết vì sao, cậu liếc mắt một cái là có thể nhận ra Nhã Văn ngay.

Thầy thể dục kêu nghiêm, cô vẫn còn khoa chân múa tay tíu tít với bạn bên cạnh, Nhã Quân bắt giác mỉm cười, cô trước đây nói một câu cũng không xong, chưa kịp suy nghĩ đã động khẩu. Cô lớn rồi, khác xưa rồi, giờ cô khiến cậu còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cô khi trò chuyện nữa.

“Bùi Nhã Quân.” Thầy dạy lý bỗng nhíu mày.

Nhã Quân bình tĩnh, cậu đứng ngây ra một lúc rồi hồi tưởng lại biểu tình của mình khi nãy, chẳng lẽ cậu đã vô thức tự cười một mình? Quả thật, cậu đã sớm học được cách vụng trộm cười, thậm chí là vụng trộm khóc. Người khác vĩnh viễn không biết trong lòng cậu đến cùng là đang suy nghĩ cái gì.

“Thưa thầy...” Nhã Quân mờ mịt đáp.

“Em với Trần Chí Minh đang nói chuyện trong giờ học phải không?”

“...” Nhã Quân kinh ngạc nhìn sang bên cạnh, không nghĩ nổi đã bao lâu chưa gọi qua cái tên này, đến nỗi cậu dờ ra mất hai giây mới nhớ ra “Trần Chí Minh” chính là tên thật của Đại Đầu.

“Bùi Nhã Quân ngồi xuống, Trần Chí Minh đứng dậy.” Thầy vật lý đẩy gọng kính lên mắt.

Nhã Quân chậm chạp ngồi, vỗ vỗ chân Đại Đầu, tỏ vẻ an ủi.

Được mọi người nghĩ là một đứa trẻ ngoan, Nhã Quân luôn cảm thấy có một chút ngoài ý muốn. Ưu điểm là, có thể được tin nhiệm vô điều kiện, nhược điểm là, không ai thực sự để ý đến những điều trong lòng cậu.

Cậu thường hay tự đắc vì có thể tận lực che giấu cái tôi thật sự của bản thân, nhưng cũng vì vậy mà cảm thấy không ít nỗi cô độc. Đối với một chàng trai mười sáu tuổi mà nói, Nhã Quân không muốn người khác nhìn thấu nội tâm mình, nhưng lại mơ hồ hi vọng về một ai đó có thể hiểu và quan tâm đến cậu.

Người ta nào hay, cậu học sinh hiểu biết thật thà trong mắt giáo viên và gia đình, thật ra lại phản nghịch hơn bất kỳ ai khác.

“A Văn...” sau khi ăn cơm tối, Nhã Quân do dự mãi, cuối cùng mới dám hỏi, “Anh có chuyện hỏi em.”

“Ồ.” Nhã Văn khoanh chân trên ghế sofa tập trung xem TV.

“Em có biết lớp trưởng lớp trên không?” Cậu giả bộ hỏi bằng giọng.

Tầm mắt Nhã Văn chuyển dời từ TV sang khuôn mặt cậu: “Sao tự nhiên...”

“Em... Có phải...” Cậu muốn hỏi cô có thích anh ta hay không, nhưng tận đáy lòng lại nhói lên một cảm giác sợ hãi.

“Gì cơ...” Nhã Văn liếc sang, chờ nghe cậu nói nốt câu nói còn dang dở.

“Có phải...” Nhã Quân dừng một chút, “Anh chỉ là nghe Đại Đầu bảo, họ bảo, em đối với anh ta... Có chút thích...”

Cậu cố hỏi một cách uyển chuyển nhất, sợ mình đã hiểu nhầm.

“Chắc,” Nhã Văn gật đầu, tiếp tục xem TV, “Em thích anh ta, anh thấy được không.”

“Thấy sao...” Nhã Quân nghe câu hỏi không đầu không đuôi của cô mà chẳng hiểu gì hết.

“Anh ấy rất đẹp trai, không phải sao, thành tích học tập cũng rất tốt.”

“... Ồ, có thể coi là vậy.” Cậu cố nhớ lại bộ dạng người kia, trong lòng có đôi chút ác cảm.

“Lớp em có nhiều đứa thích anh ta lắm.” Nhã Văn bổ sung thêm một câu.

“... Em có hiểu thích ở đây là gì không vậy?”

“Thích là thích thôi. Giống như em thích ba, thích mẹ, thích anh, còn cần ý gì khác sao.” Cô lơ đãng trả lời.

Nhã Quân ngồi bên bàn ăn lẳng lặng nhìn cô, ngẫm nghĩ những điều cô vừa nói. Vậy tức là, trong lòng A Văn cậu chỉ chiếm vị trí ngang hàng với tay lớp trưởng kia thôi à...

“Đồ đại ngốc.” Nhã Quân mắng nhẹ một tiếng, đứng bật dậy thu dọn bát đĩa trên bàn.

Aizzz, cậu luôn nhắc nhở bản thân, Nhã Văn rồi sẽ trưởng thành, cô sẽ hiểu được thế nào là thích, thế nào là nhung nhớ, lại càng hiểu được cảm giác ấy tốt cùng đau đớn đến mức nào.

Mà may mắn thay, bây giờ thì cô vẫn chưa hiểu.

Ngày mười bốn tháng tư, bầu trời lúc mưa lúc nắng. Nhã Quân nhìn lịch để bàn, hôm nay cậu và Nhã Văn tròn mười sáu tuổi. Từ hồi mẹ rời đi đến nay, họ chỉ tổ chức sinh nhật đúng một lần, với cậu thì không sao, nhưng tiểu cô nương kia thì rất dễ tâm đến chuyện này.

Cậu mở ngăn tủ, bên trong có một món quà được bọc gói cẩn thận, quà là hộp âm nhạc hình xe ngựa được dính bằng nhựa cây. Nhã Quân vốn chẳng cảm thấy mấy món đồ thủ công kiểu cách đẹp để ở chỗ nào, nhưng ông bán hàng nói có rất nhiều nữ sinh đứng ngoài cửa kính ngắm nghía nó hồi lâu rồi còn rú rít ầm ĩ, cậu nở nụ cười, Nhã Văn cũng là một đứa ngốc như vậy.

Đồng hồ báo thức đổ chuông, Nhã Quân vươn tay day day mắt, dậy sớm sửa soạn mọi thứ thật tốt rồi mới ra ngoài phòng khách.

Nhã Văn vừa cài cúc áo sơ mi vừa nhét bánh cho đầy miệng, đến khi không thể nhét được nữa, vậy mà vẫn còn lúng búng nói câu được câu chăng. Nhã Quân nghe không hiểu, nhưng vẫn mỉm cười đi vào phòng lấy túi sách giúp cô, sau đó cùng cô ra cửa.

“Ba ba đêm qua bảo, hôm nay mình về nhà sớm chờ ba.” Rồi khỏi tiểu khu, Nhã Văn cố nuốt trôi một mồm toàn bánh rồi nói.

“Ồ.” Cậu cười cười, Nhã Văn dường như rất mong đợi tiệc chúc mừng sinh nhật đêm nay.

“Anh đoán ba ba sẽ tặng tụi mình cái gì?”

“Em muốn gì?” Nhã Quân ước lượng tiền trong túi quần, hỏi.

“À...Em nghĩ em muốn một cái cặp sách mới.” Cô trao cho cậu một ánh mắt mong đợi.

Tâm Nhã Quân trầm xuống, bất đắc dĩ sờ sờ mũi.

“Vậy thì, nếu được...” Cô ngược lên quan sát bầu trời, nét mặt đầy hi vọng, “Em còn muốn một cái hộp nhạc.”

Nhã Quân ngẩng mạnh đầu nhìn cô, giống như vừa được nghe vua ban lệnh đại xá thiên hạ.

“Hộp đấy thì có tác dụng gì chứ.” Cậu làm bộ làm tịch như không đồng ý lắm lắc lắc.

“Aizzz, đàn ông con trai con trai thì biết cái gì.” Nhã Văn khoát tay một cách không kiên nhẫn.

Có lẽ, Nhã Quân đúng là không hiểu thật, nhưng vẫn trộm cười một cách ngốc nghếch, giống như cậu mới là người vô cùng thích cái hộp âm nhạc kia vậy.

Nhưng mà chờ thẳng đến tám rưỡi, ba bọn họ vẫn chưa về nhà.

Nhã Văn kiên nhẫn ngồi đợi trên sofa, cô như vậy khiến Nhã Quân không đành lòng, cậu gọi đến bệnh viện nơi ba làm việc. Qua mấy lần chuyển máy ba cậu mới nghe, ông vội vàng nói “Hôm nay có khả năng ba về muộn, hai con ngủ trước đi nhé” rồi vội vàng gác máy luôn.

Nhã Quân cúp điện thoại, thầm rên. Cậu liếc Nhã Văn một cái, lập tức chạy như bay về phòng lấy quà, cứ tưởng có thể chờ cô ngủ say rồi mới đặt trộm lên đầu giường, vậy là sáng mai cậu sẽ được nghe thấy tiếng reo vang vui vẻ của cô vì nhận được món đồ hằng ao ước. Giờ thì chỉ mong cái hộp nhạc này có thể cứu vãn được bầu không khí u ám trước mắt mà thôi.

“Là... Cái gì?” Nhã Văn nhìn hộp nhỏ trên tay Nhã Quân, nhất thời không hiểu được.

“Em mở ra xem đi.” Nhã Quân dúm vào tay cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

“A... Là...” Cô kinh ngạc không nói ra lời.

“Xem ra anh bị ông chủ lừa rồi.” Nhã Quân vờ râu rĩ.

“...” Nhã Văn nghi hoặc nhìn cậu.

“Ông bán hàng kia nói, con gái mà nhìn thấy hộp âm nhạc ngựa gỗ này, nhẹ thì hét lên đầy phấn khích, nặng thì ngất xỉu giữa đường.”

Nhã Văn kéo khóe miệng, cười không nói nên lời mà quên cả buồn rầu.

Cứ cười mãi, nghẹn ngào, đến chảy cả nước mắt.

“Cám ơn...” Nhã Văn vừa cười vừa khóc, rõ ràng đã muốn tươi tỉnh, không hiểu sao nước mắt vẫn cứ tuôn rơi.

“Làm sao... Nhóc con ngốc nghếch...” Nhã Quân đau lòng sờ sờ đầu cô.

“Không sao...” Cô lau lau mặt, “Em rất rất vui, ít nhất ngoài bản thân mình, còn có người nhớ đến sinh nhật em. Cám ơn món quà của anh.”

“Anh so với em thì thấm hơn nhiều rồi.” Nhã Quân nửa an ủi, nửa tròng ghẹo, “Ngay cả một phần quà cũng không nhận được đây.”

Nhã Văn vội quệt nước mắt, cố nhếch môi, so với khóc còn khó coi hơn: “Không phải, anh cũng có quà, quà của anh chính là em!”

“...” Cậu ngạc nhiên nhìn cô.

“Em chính là món quà sinh nhật của anh.”

“...” Nhã Quân hơi khựng khựng mũi vì cảm động, quả thật đối với cậu, cô chính là quà tặng quý giá nhất cậu từng nhận được.

“Anh cũng là món quà sinh nhật ông trời dành cho em.” Nhã Văn nhìn cậu, giống như so với chiếc hộp âm nhạc cậu càng quý giá hơn rất nhiều.

Tối hôm đó, họ xuống dưới siêu thị mua một cái bánh ngọt, trên đó có ghi dòng chữ “Sinh nhật vui vẻ” siêu siêu vẹo vẹo, bơ và hoa còn ngã trái đổ phải. Nhưng họ vẫn mỉm cười, rốt cuộc họ cũng có thể ăn được một cái bánh sinh nhật chân chính. Cô nhân viên bán hàng tìm nửa ngày mới lấy ra được hai ngọn nến, đành tặng họ hai cốc caramen xoài coi như là bù đắp cho khiếm khuyết này.

“Xem ra chỉ có thể mỗi người một cây thôi.” Về nhà, Nhã Văn ngồi ở bàn ăn, vẻ mặt chờ mong nhìn Nhã Quân tay đang cầm hộp bánh.

“Không sao,” Nhã Văn bổ sung, “Chỉ cần một để ước là đủ.”

Nhã Quân đặt bánh ngọt lên bàn, cắm nến. Nhã Văn tắt đèn, toàn bộ phòng khách chỉ còn thấy hai ánh sáng mỏng manh, chiếu lên mặt họ một cách dịu dàng.

“Em ước đi.” Nhã Quân nhẹ giọng nói.

“Được.” Nhã Văn nhắm chặt mắt, nắm hai tay trước ngực, cực kỳ chuyên chú.

Nhã Quân cười cười rồi cũng nhắm mắt lại, yên lặng cầu nguyện trong lòng.

Sau đó, hai người cùng nhau thổi tắt nến.

Phòng khách lập tức trở nên tối thui, bọn họ nương vào ánh trăng ngoài cửa sổ tìm kiếm hình dáng khuôn mặt nhau, tuy không trông rõ, cũng có thể cảm nhận được đối phương đang mỉm cười.

Nhã Văn sờ soạng mở đèn, ngắm nghía cái bánh ngọt xấu tệ còn cắm hai ngọn nến trông đến đáng thương.

Hôm đó, họ liều mạng khai một chai rượu vang quý ba ba ngàn nhiều năm mà chưa dám thử.

“Nếu ba tức giận thì làm sao?” Nhã Quân vừa uống vừa lo lắng hỏi.

“Đừng nhắc đến ông ấy! Ai bảo ông ấy hứa xong. Hôm nay chúng ta phải nốc cho đến khi nào hết rượu thì thôi!” Nhã Văn hào khí ngút trời giờ chén rượu nuốt ực một hơi cạn sạch.

Buồn cười thay, cô mới uống hai chén đã ngủ gục luôn ở trên sofa rồi.

Nhã Quân bắt đắc dĩ lắc đầu, bế cô về phòng. Cậu giúp cô cởi giày, sau đó kéo cái chăn cuộn một đồng dưới góc giường đắp lên người cô.

Nhã Quân ngồi nguyên tư thế để giữ yên thân thể Nhã Văn đang muốn cự quậy, tự hỏi đã bao lâu rồi không được thấy cô ngủ an lành như vậy. Nhớ ngày bé cô luôn ngủ rất ngoan, bởi vì mẹ từng dọa những đứa trẻ không ngoan sẽ bị chó sói bắt cóc. Hai năm sau mẹ ra đi, cậu thường xuyên nghe thấy tiếng khóc

rầm rứt của cô qua cửa sổ. Mà đến giờ Nhã Văn vẫn ngây thơ tin rằng, cậu biết cô khóc là do cảm ứng tâm linh giữa các cặp song sinh cơ đấy.

Haizz, Nhã Quân vò đầu bứt tóc, họa ngọc mới làm anh em sinh đôi với cô.

Cô ngủ rất say, tiếng hít thở đều đều nhỏ nhẹ, hai má đỏ ửng trông rất đáng yêu.

Cậu cúi xuống, hôn lên hai má cô.

Không có phản ứng.

Cậu lại cúi xuống lần nữa, hôn vào cánh môi cô.

Có đôi khi Nhã Quân cũng nằm mơ thấy cảnh được hôn cô như vậy, nhưng chưa từng nghĩ có một ngày nó có thể thành hiện thực. Đôi môi cô vô cùng mềm mại, cậu ngây ngẩn cả người, mềm như một cái bánh đậu xanh mới được chưng trong nước sôi vậy.

Chỉ một nụ hôn phớt nhẹ nhưng đối với một chàng trai còn chưa trưởng thành mà nói, dường như đó đã là toàn bộ niềm vui sướng khoái hoạt mà cậu có thể nhận được trong cõi đời này rồi.

Bọn họ cuối cùng cũng không hề kể cho nhau nghe mong muốn của bản thân đêm đó, nhiều năm sau Nhã Quân đã quên mất mình từng ước điều gì. Nhưng anh nghĩ, tại thời điểm ấy, mộng đẹp của anh đã sớm thành hiện thực.

Ngày cuối cùng của năm học, tất cả mọi người đều phải cầm phiếu điểm về nhà kèm theo đó là một núi bài tập. Trên đường, Nhã Văn chỉ cúi đầu lầm lũi bước đi.

“Hay là...” Cô kéo dài giọng, nỉ non, “Anh giúp em ký tên nhé...”

Nói xong, cô chớp chớp mắt làm bộ tội nghiệp nhìn Nhã Quân.

Nhã Quân trong lòng cười to đắc ý, ngoài mặt vẫn là biểu tình thản nhiên: “Như vậy sao được, hôm qua anh chơi oẳn tù tì thua em, nên tuần này phải rửa bát, bẻ bột nhiều việc lắm, không rảnh giúp em đâu, em vẫn nên thành thật khai báo với ba đi.”

Nhã Văn cắn răng, tay cứ nắm lại buông, miễn cưỡng nặn nụ cười: “Không sao, em rửa bát giúp anh một ngày, hôm đó anh giúp em ký tên.”

“Một ngày?” Nhã Quân ngửa mặt nhìn trời bấm bấm ngón tay, ai đi qua không biết còn tưởng cậu là người mù, hoặc là đang đóng giả thầy tướng số, “Anh sợ rằng không đủ thời gian. Anh vẽ phác nét một ngày, một ngày luyện tập, hôm sau mới ký được, thêm một ngày nữa coi như tự thưởng cho bản thân.”

“Bốn buổi?!” Nhã Văn giơ bốn ngón lên một cách cứng ngắc, hận nỗi không thể đem nguyên năm ngón nhào tới mà cấu xé khuôn mặt đáng ghét của cậu.

“Ồ.” Nhã Quân vuốt cằm, gật gật đầu, hài lòng tưởng tượng đến cảnh bốn hôm nữa được ăn no nê mà không phải rửa chén.

“Bù Nhã Quân, anh còn cần vẽ phác rồi luyện tập cơ đấy? Anh ký đến ba cũng không nghi ngờ có phải tự mình viết ra hay không, anh bắt nạt em!” Nhã Văn cuối cùng cũng lộ vẻ hung hăng bình thường, dùng cả hai tay bắt đầu véo cậu.

“Được rồi, được rồi, chốt hai ngày, hai ngày!” Tuy sức lực Nhã Văn không lớn lắm, nhưng cô mà mạnh mẽ trút hết vào thì cũng không phải chỉ đau bình thường thôi đâu.

“Nói lại xem...” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, chơi trò “trả giá”.

“Một ngày, một ngày.” Nhã Quân vội cầu xin tha thứ.

“Thật đấy?” Cô nói lỏng lực đạo, khôi phục bộ dáng nhỏ nhẹ như mèo.

“Thật.” Nhã Quân gật đầu.

Cô mỉm cười buông ra, vỗ vỗ lưng cậu: “Đi thôi, em mời anh ăn nha.”

Nhã Quân dở khóc dở cười, cảm thấy bị A Văn quay mò mò. Có lẽ bọn họ đều giống nhau, trong ngoài bất nhất, cứ cố chấp chỉ bày ra bộ mặt tốt đẹp trước người khác, cuối cùng lại xem nhẹ cái tôi chân chính của bản thân.

Hai anh em gặm hamburger trên đường về, nghĩ đến kỳ nghỉ hè, ai nấy đều thích thú ra mặt.

“Lần này là thi cái gì không tốt nào?” Nhã Quân lấy chìa khóa mở cửa.

“Làm bộ làm tịch,” Nhã Văn chờ cậu mở cửa xong nhanh chân vào trước, “Văn là vật lý với...”

Cô bỗng dừng lại, Nhã Quân không để ý đụng vào.

“Gi thế.” Nhã Quân suýt nữa phải ôm lấy cô mới có thể đứng vững.

Nhã Văn không trả lời, cậu trông theo cô mà thấy một người phụ nữ mặc đồ trắng muốt ngồi trong phòng khách, vẻ tầm ba mươi tuổi.

Hai anh em kinh ngạc quan sát người phụ nữ này, im lặng trầm mặc.

Cô ấy cũng đồng thời quan sát lại họ, cứ thế mà đầu mắt cho đến khi ba ba bê một ly trà từ trong bếp đi ra.

“A, các con về rồi,” Bùi Gia Thần đặt chén trà lên bàn, “Đây là đồng nghiệp của ba ở bệnh viện, Bạch tiểu thư.”

Sau đó ông lại nói với Bạch tiểu thư ngồi trên sofa: “Đây là hai con của tôi cùng vợ cũ.”

Dường như ngoại trừ ông cảm thấy rất thoải mái, ba người còn lại đều đang ở trong trạng thái sững sờ và hoảng sợ.

“Mau chào đi.” Gia Thần nhắc nhở.

“... Chào dì Bạch ạ.” Nhã Văn lớn tiếng nhấn mạnh, bày ra bộ dạng ngoan hiền hết mức có thể.

“...Chào dì ạ.” Nhã Quân cũng kêu y chang.

Nụ cười kiên cường bám trụ trên môi vị Bạch tiểu thư này sớm đã rơi rớt từ lúc nào, cô ta cảm thấy như đang ngồi trên đồng lửa.

“Ba ơi,” Nhã Văn cố ý hô to, “Tụi con đi làm bài tập đây.”

Sau đó, cô kéo Nhã Quân về phòng của mình.

Bọn họ vờ như đang học mà tai vẫn không ngừng để ý động tĩnh bên ngoài. Nhưng phòng khách yên lặng khác thường, không bao lâu họ nghe thấy tiếng Bạch tiểu thư đứng dậy ra về. Hai người khoanh tay trước ngực, giống như đang ngẫm nghĩ điều gì đó, nhưng lúc ngẩng đầu nhìn nhau, lại không hẹn mà cùng nở nụ cười tinh quái.

“Các con vừa lòng rồi chứ gì.” Bùi Gia Thần không biết từ khi nào đã lười nhác tựa cửa, khoanh tay trước ngực y như hai đứa ngốc kia.

“Ba... Ba đang nói gì vậy.” Nhã Văn bình tĩnh đứng lên còn không quên cười thật tươi.

Bùi Gia Thần vô lực lắc đầu, mang theo bộ mặt hiện rõ mấy chữ “Ba rõ ràng rành rành các con đang nghĩ gì đấy” xuống bếp nấu cơm.

Nhã Quân biết, ba Gia Thần đưa vị Bạch tiểu thư kia về nhà là có dụng ý, chính là để cô ta thấy khó mà lui, nếu không, ngay từ đầu ba đã chẳng thân nhiên đến thế. Cậu nhìn ra hết, vì mỗi khi đi gặp mẹ về, ba cũng bày ra bộ dạng xù lông nhím tự vệ như vậy.

Ở điểm đó, Nhã Quân thấy cậu và ba rất giống nhau. Bọn họ đều là những kẻ thiếu cảm giác an toàn, nên luôn tự dựng cơ chế phòng vệ cho bản thân, như chỉ có điều này mới giúp họ tự tin đối mặt với cuộc sống riêng của mình, mới giúp họ nhìn thấy một chút sự “an toàn” không tồn tại trong tim họ..

Nhã Văn đóng cửa, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên đắc thắng: “Trừ khi chúng ta muốn, nếu không sẽ chẳng ai có thể chia cắt được gia đình chúng ta!”

Nhiều năm sau, Nhã Quân sớm đã quên mất vị Bạch tiểu thư kia có bộ dạng ra sao, nhưng anh vẫn khắc sâu trong tâm lời nói hùng hồn của cô, cùng biểu tình kiên quyết trên mặt cô khi ấy.

Cô nói đúng, không ai có thể chia cắt bọn họ, trừ chính họ.

4. Chương 4

Chương 3: Chờ cơn bão tố

Dù thế nào Nhã vẫn cũng không thể ngờ, qua bao nhiêu năm, cô lại gặp Nhã Quân tại nơi đây, vào thời khắc này.

Anh đẹp trai hơn so với trước kia, cánh tay cũng đã có cơ bắp hơn, lúc anh đi đến chỗ Nhã Văn, cô thấy anh như cao lên thêm một ít.

Mỗi anh ánh lên nét cười nhưng lại làm cô không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi.

“Lâu quá không gặp.” Giọng nói của Nhã Quân nghe thật thân thiết, tuy nhiên cô biết đó là một cảm giác thân thiết mang đầy phần nộ.

“...” Cô không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ có thể cúi đầu chăm chú quan sát cái khay trước mặt.

“Xin chào.” Anh nhìn cô chằm chằm, nhưng đưa tay về phía Bách Liệt, “Tôi là Bùi Nhã Quân.”

“Anh với Nhã Văn là...?” Bách Liệt cũng đưa tay bắt lại.

“Tôi là... anh trai của cô ấy.”

Nhã Văn giật mình ngẩng phắt đầu, anh lại né tránh ánh mắt của cô, chuyên tâm đánh giá Bách Liệt.

“Thật à?” Bách Liệt vừa bắt tay Nhã Quân vừa tròn mắt ngạc nhiên, sau quay qua nói với Nhã Văn, “Hâm mộ cô quá đi, có nhiều người nhà đến thăm như vậy.”

Nhã Văn gượng cười, dán mặt vào cái khay không rời một tấc, tâm loạn như ma.

“Tiên sinh,” Annie đến bên cạnh Nhã Quân, “Là như vậy, chúng tôi đã sắp xếp nơi ở ọi người, nhưng phiền anh ra ngoài sảnh làm thủ tục trước đã, đồng nghiệp của anh đều về phòng hết rồi.”

“Không sao đâu,” Bách Liệt vừa bỏ thêm đá vào máy xay vừa giới thiệu, “Đây là anh trai của Nhã Văn.”

“Thật á?” Annie trợn trừng, bộ dạng y hệt Bách Liệt khi nãy.

“Thật, chỉ bằng để Nhã Văn hướng dẫn anh ấy nhận phòng.” Bách Liệt chớp chớp ra hiệu.

“Nếu vậy, mình qua đằng kia thu dọn cốc trên bàn.” Nói xong, không đợi Nhã Văn kịp phản ứng, Annie cầm khay chạy biến.

Nhã Quân nhìn Nhã Văn đầy phức tạp: “Còn không đi thôi.”

Nhã Văn chần chừ một chút, rốt cuộc cũng chấp thuận: “Dạ.”

...

“Cô có cảm thấy không...” Bách Liệt đổ nước thừa trong mấy cái cốc, chốc chốc lại dõi theo bóng dáng hai người đã dần khuất, “Anh trai Nhã Văn hơi lạ sao ấy...”

“Đúng là hơi lạ...” Annie suy nghĩ rồi bật thốt, “A! Không phải anh ta...”

“...”

“Có ý gì với anh đấy chứ.”

Bách Liệt khinh bỉ lườm Annie, tùy tiện cầm lấy một cái khăn lau ném lên đầu cô.

Sáng sớm hôm sau, khi tiếng chuông đồng hồ làm Nhã Văn tỉnh dậy, Annie đã vào toilet rửa mặt. Cô ngơ ngác trông lên trần nhà cũ kỹ một lúc, giống như tất cả mọi chuyện hôm qua đều chỉ là giấc mơ. Nhưng mà lúc ấy, Nhã Quân thực sự đứng trước mặt cô, dùng giọng nói quen thuộc kia ra lệnh cho cô: “Còn không đi thôi.”

Bọn họ là một cặp song sinh, vốn chưa bao giờ nghĩ tới việc chia cách, nhưng khi gặp lại lúc đó, cơ hồ như hai người đã xa nhau cả trăm năm rồi.

“Tối qua cậu ngủ ngon thế.” Annie từ toilet đi ra, lục tìm đồng phục trong tủ quần áo.

“Thật à...” Nhã Văn còn tưởng mình không ngủ được chứ.

“Mình nghe tay người Pháp bảo, anh cậu sẽ phụ trách thiết kế cải tạo phòng ốc đấy.”

Nhã Văn ngồi dậy, miễn cưỡng cười cười.

Hôm qua, khi biết Nhã Quân không phải tới nghỉ phép, mà là đến công tác, cô bỗng cảm thấy sợ hãi. Không phải tự nhiên anh lại tham dự vào dự án trùng tu này, cô có thể khẳng định, anh đến tìm cô.

Nhưng anh còn tìm cô để làm gì, ba năm qua anh không hề liên lạc với cô, cô cũng không nghe được bất cứ tin tức gì của anh từ ai khác. Cô còn tưởng, cô và anh đều ngầm phối hợp ăn ý, từ nay về sau dù có xưng anh gọi em cũng chỉ là người đứng nước lã.

“Cậu và anh trai cậu,” Annie ngập ngừng, “Tình cảm không tốt lắm thì phải.”

“Ừ” Nhã Văn do dự gật đầu. Bọn họ cũng như bao anh em khác, ngày qua ngày dùng việc cãi lộn mà lớn lên, cô dần nhớ lại, thật ra Nhã Quân luôn ở trong thâm tâm cô, khắc sâu trong ký ức của cô. Bọn họ từng cùng nhau chui vào vườn hoa bụi cỏ để bắt ếch, cùng nhau giả chữ ký phụ huynh lên bảng điểm, cùng nhau lạc đường ở ngọn núi giả trong công viên, cùng ôm ấp an ủi nhau vào ban đêm sau khi ba mẹ ly dị. Người ta nói, song sinh thường có cảm ứng tâm linh, tuy bọn họ khắc khẩu, nhưng lại rõ đối phương như nằm lòng bàn tay. Mà hiện tại, dù anh có đứng ngay trước mặt đi nữa, Nhã Văn nghĩ chàng trai mà cô hiểu nhất đã biến mất rồi, giờ đây cô chỉ thấy sợ hãi một Nhã Quân xa lạ.

“Mình có ông anh họ, ngày bé luôn bắt nạt mình, mình hận anh ta cực. Nhưng có một lần khi bị ngã vào hồ nước, anh ấy lại liều mạng cứu mình, cho nên mình hiểu được một đạo lý, dù phần lớn thời gian hay trêu chọc, nhưng trong lòng anh ấy vẫn coi mình là em gái nhỏ, hai đứa vẫn là người một nhà. Hiện tại mình cũng chẳng ghét anh ấy lắm.” Annie ngồi xuống cạnh Nhã Văn, mỉm cười kể.

Nhìn Annie cười rạng rỡ, Nhã Văn cũng cười theo, cô nàng luôn hướng mọi việc theo lối lạc quan nhất, ở cùng cô khiến Nhã Văn cảm thấy thế giới này tốt đẹp biết bao nhiêu.

“Cậu ghét anh trai cậu à.” Annie hỏi.

“... Mình không biết.” Nhã Văn suy nghĩ một lúc rồi trả lời, “Vấn đề của tụi mình hơi phức tạp.”

“Nhã Văn này, cậu biết không, mình thấy lòng cậu nhiều tâm sự quá, cậu chưa bao giờ về nhà thăm người thân, cũng rất ít khi gọi điện thoại cho họ, như kiểu cậu đang trốn tránh điều gì vậy.”

“Cứ coi là thế đi...” Nhã Văn cười khổ.

“Có liên quan đến anh trai không?”

“...”

“Nghe mình nè,” Annie vỗ vỗ tay cô. “Chẳng thà thừa dịp này cùng nhau cởi bỏ khúc mắc, dù thế nào, anh ấy vẫn là anh trai của cậu, là máu mủ ruột rà mà.”

Nhã Văn không muốn Annie nhắc đi nhắc lại vấn đề này nữa, nên đành mỉm cười gật đầu cho có lệ, sau đó đứng dậy vào phòng tắm.

Đúng vậy, dù gì thì Nhã Quân vẫn là anh trai cô.

Bọn họ sẽ mãi mãi là anh em.

Khi Nhã Văn ăn bữa sáng xong, trời đã bắt đầu mưa nhỏ, cô bèn ở lại quầy bar giúp vài việc vặt.

“Chà,” Bách Liệt lau mặt bàn, “Hôm nay cô có vẻ không vui thì phải.”

Nhã Văn kinh ngạc nguyền dài: “Anh thật sự có thuật đọc tâm à?”

“Đâu có đâu,” Bách Liệt cười vang, “Tôi nói rồi mà, tại cô dễ bị soi quá thôi.”

“Thật sao,” Cô ngây ngốc cười cười, “Chuyện đó là tốt hay xấu?”

“Vấn đề này quả thực hơi phức tạp.” Bách Liệt đảo con người lảo liên.

“Tuy tôi không thể đọc vị anh, nhưng tôi biết thật ra anh là một kẻ ngốc nghếch hơn nhiều so với bề ngoài nha.”

“Tôi ngốc lắm à.” Vẻ mặt Bách Liệt ngây người, liếc xéo cô.

“Thấy ghét...” Nhã Văn cười bẹo má anh, không hề phát giác ra Nhã Quân.

Nhã Quân đứng ở xa quan sát họ, sau liền quay đi.

“Anh trai cô...” Bách Liệt nheo nheo mắt ra chiều ngẫm nghĩ, “Kỳ quặc nhỉ.”

“Nào đâu... Tôi đi tiếp khách đây.” Nhã Văn vội cầm khay chạy mất hút.

Cô có một loại dự cảm, Nhã Quân đang chờ đợi, anh đang chờ một cơ hội duy nhất, nhưng chính xác đó là cơ hội gì thì cô không biết.

Lúc ăn cơm trưa, Annie và Bách Liệt đấu võ mồm như cũ, Nhã Văn không chú ý lấy nửa câu. Cô vu vơ nghĩ tới ba mẹ mình, khi cô khao khát tình yêu thương của họ, họ lại xa lánh cô; khi cô muốn thoát khỏi mọi ràng buộc với họ, họ bỗng quan tâm cô một cách thái quá. Quan hệ giữa người với người vẫn luôn ở thể co đi kéo lại như vậy, nhưng trong cuộc chiến này, cô chưa bao giờ là kẻ thắng lợi.

“Anh ngồi đây được không.” Nhã Văn bỗng nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

Annie cùng Bách Liệt dờ ra một lúc, sau đó lập tức mỉm cười thân thiện: “Tất nhiên, mời anh ngồi.”

Nhã Văn sững sờ nhìn Nhã Quân, đầu óc cô trống rỗng.

“Mỗi bữa cơm đều phong phú như vậy sao.” Nhã Quân chỉ quầy buffet bên cạnh.

“Ừ, ngày nào anh cũng ăn như thế này thì kiểu gì cũng thấy chán cho xem.” Bách Liệt hài hước.

Nhã Quân mỉm cười, nhưng ánh mắt phức tạp ẩn sau cặp kính lại khiến người khác không đoán được anh đang suy nghĩ điều gì.

“Xin hỏi anh với Nhã Văn cách nhau mấy tuổi ạ?” Annie thắc mắc.

“Chúng tôi cùng tuổi.” Nhã Quân trả lời ngắn gọn.

“A... Vậy hai người là sinh đôi rồi?” Annie sững sốt.

“...” Nhã Quân và Nhã Văn đều không đáp, chỉ cúi đầu tập trung ăn cơm.

Annie bỗng nhiên bật cười: “Tôi vừa định nói, hai người chẳng giống nhau chút nào, nhưng lại phát hiện thực ra rất giống, nhất là lúc im lặng như thế này.”

Bọn họ đồng loạt ngẩng lên nhìn Annie, không hện mà cùng nở nụ cười.

Hai người cùng trao đổi một ánh mắt, Nhã Văn mơ hồ cảm thấy, họ vẫn là hai anh em vô cùng ăn ý như trước.

Nhưng Nhã Quân đột nhiên nói: “Thực ra chúng tôi không phải anh em ruột, tôi là con nuôi.”

Bách Liệt và Annie kinh ngạc nhìn anh, rồi lại nhìn Nhã Văn.

Nụ cười trên mặt Nhã Văn cứng đờ, cô cúi đầu xử lý đồng đồ ăn, giống như sự tâm ý tương thông giữa anh và cô dường như chưa bao giờ xảy ra vậy.

Phải rất nhiều năm sau, cô mới biết, ngày mẹ ra đi đã thú nhận với Nhã Quân chuyện này, khi Nhã Quân kể với Nhã Văn, cô bỗng nảy sinh tâm tình chán ghét vô cớ, chán ghét bị mọi người lừa gạt.

“Tôi nghĩ tụi tôi nên đi trước, về muộn lại ăn mất mát.” Bách Liệt nửa lời nửa kéo Annie đứng dậy đi mất.

Quả thật, Bách Liệt thực sự hiểu rõ cô.

“Tại sao anh lại nói cho bọn họ.” Cô cố gắng làm cho giọng mình nghe bình tĩnh nhất có thể.

“Vì đó là sự thật.” Nhã Quân tiếp tục ăn, không để ý đến Nhã Văn.

“Anh chưa từng nghĩ rằng em không muốn để người khác biết chuyện à.” Cô không khống chế được bản thân mà phát giận.

“Em không thể trốn tránh mãi – đã đến lúc em cần hiểu được điều này.” Anh ngừng đầu quan sát cô, như đang cố giải thích lý lẽ ột đứa trẻ con.

“Thật không thể ngờ,” Nhã Văn gần từng tiếng, “Anh vẫn thích điều khiển cuộc sống của em như cũ cơ đấy.”

“...”

“Em cứ tưởng mình sẽ mãi mãi là cô gái nhỏ luôn đi theo sau anh, hóa ra đó chỉ là mơ mộng hão huyền...”

“...Nếu em không coi anh như anh trai thì em mới hiểu sao anh cứ muốn kiểm soát em.” Nhã Quân cắt ngang lời cô, bình tĩnh nói.

“Nhưng anh là anh trai của em,” Nhã Văn kiên định đối mặt với Nhã Quân, thậm chí quên mất lần gần đây nhất mình dám nhìn anh như vậy là khi nào, “Vĩnh viễn.”

“Bùi Nhã Văn, đừng có mà chọc giận anh.” Anh nắm lấy cổ tay cô, kiên định không kém.

Từ bao giờ, Nhã Quân đã không còn là người anh tao nhã của cô, Nhã Văn cũng chẳng còn là cô em gái chỉ biết nghe lời như trước, giây phút này họ chỉ là hai con con người tức giận đến phát điên lại không dám trực tiếp bộc phát trước đối phương.

“Ôi trời, A Văn!” A Mao chẳng biết từ đâu tới, vừa ngồi xuống, vừa phóng ánh mắt thèm thuồng về phía đồng đồ ăn, “Buổi sáng anh đi tìm bọn em mãi, sao lại phờn nắng đến đen như thế, xưa kia khi thi thể dục là ai nhờ anh và Nhã Quân mới liều lĩnh làm càn thế nhỉ...”

Tuôn một lô một lốc xong xuôi, anh ta mới nhận ra không khí hình như hơi bất thường.

Nhã Văn dùng sức dằn tay mình khỏi bàn tay Nhã Quân, không nói gì mà đi luôn.

“...Em gái cậu làm sao vậy?” A Mao ra sức nhét đầy mồm đồ ăn rồi nhồm nhoàm vừa nhai vừa hỏi.

Nhã Quân tháo kính xuống day day mũi: “Con bé không phải là em gái tôi... Con bé là kẻ thù kiếp trước của tôi mới đúng.”

...

Chiều hôm nay nắng gắt, Nhã Văn không ra sân dạy bắn tên mà ở lì trong quầy bar hỗ trợ. Có lẽ vì quá oi bức nên cũng không có nhiều khách, bọn họ hình như rất lâu rồi không có một ngày nhàn nhã như thế này.

“Mai được nghỉ cô tính làm gì?” Bách Liệt hỏi.

“Tôi cũng chưa nghĩ đến.” Nhã Văn ể oải đáp.

“Tôi định lên thị trấn trên, cô có muốn đi cùng không, tôi tốt bụng không thu tiền xe đâu.” Anh bày ra bộ dáng như cô được lợi rất lớn vậy.

Trần trên của Bách Liệt chính là Kuantan, so với một Cherating tuy cảnh sắc tuyệt mỹ nhưng tương đối hẻo lánh mà nói, Kuantan lại là một thế giới khác vô cùng xa hoa trụy lạc, nhân viên G.O. quanh năm ở khu thể ngoại đảo nguyên nên đôi lúc cũng muốn được trải nghiệm cái không khí đô thị hiện đại nơi đây mang lại.

“Tưởng tiên sinh, xin hỏi anh đi bằng phương tiện gì?” Nhã Văn hồ nghi.

“Thì ra đường bắt xe buýt thôi.”

Nhã Văn rất muốn lấy cái khay đập lên đầu anh ta: “Tôi biết thừa.”

Bách Liệt cười một cách điệu đà: “Một mình tôi thì chỉ đi xe buýt, nếu có cô thì chúng ta đi taxi, nhưng lệ phí chia đôi đó nha.”

Nhã Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Cô thật ra không muốn lên trần lắm, nhưng còn không muốn ở lại đây hơn.

“Bách Liệt...” Cô một tay chống đầu, kinh ngạc ngẫm anh.

“?”

“Đôi khi tôi cảm thấy anh rất hiểu tôi.”

Bách Liệt cười sáng khoái, Nhã Văn rất ít khi trông thấy anh cười thoải mái mà không cố tình mê hoặc lòng người như vậy.

“Việc tôi hiểu cô cũng không quan trọng bằng việc cô hiểu được chính mình.” Đoạn, anh quay người ra quầy bên kia.

Nhã Văn ngẫm nghĩ lời anh ta, bỗng dưng rất muốn khóc.

Từ trước tới nay, cô luôn cố gắng làm một việc, đó là quên đi bản thân...

Sáng sớm hôm sau, khi bầu trời xuất hiện những đám mây rạng đông, mặt trời cũng ló dạng. Nhã Văn cố tình kêu Bách Liệt tới sớm một chút, nhưng chờ mãi mà vẫn chưa thấy xe khách đã hẹn tới đón bọn họ đâu. Nhã Văn hơi sốt ruột, quay người lại thì gặp ngay Nhã Quân vừa đi chạy bộ về.

“Chào buổi sáng.” Bách Liệt mỉm cười.

Nhã Quân hồ hững gật đầu, dán chặt mắt vào Nhã Văn ý hỏi bọn họ định đi đâu.

“Tụi em... lên thị trấn.” Cô trả lời không tình nguyện lắm, hận không thể lập tức xuất phát.

Nhã Quân nhìn cô một lúc lâu, rồi hạ giọng nói câu “Đi đường bình an”, sau đó tiếp tục chạy.

Nhã Văn như trút được gánh nặng, xe cuối cùng cũng tới, anh lái xe ló đầu ra chào họ, giống như việc tới trễ chỉ là chuyện thường tình.

Bọn họ ngồi trên xe, chạy lên đường quốc lộ.

“Anh cô không thích tôi.” Bách Liệt mở miệng.

“Không cần để ý đến anh ấy làm gì.” Cô nằm mơ cũng không tin Nhã Quân lại có thể thích Bách Liệt đấy, thực ra anh không thích bất cứ người đàn ông nào muốn tiếp cận cô.

“Tôi thấy tình cảm của hai người hình như không tốt.” Bách Liệt thử thăm dò.

“...Ồ.” Nhã Văn gật đầu cho có lệ.

“Nhưng thật ra anh ấy rất quan tâm đến cô.”

Nhã Văn sững sốt quay sang Bách Liệt, cảm giác như có gì vướng mắc trong cổ họng, nuốt xuống không xong, khạc ra không được.

“Nếu ngay cả tôi cũng phát giác thì cô không thể không nhận thấy điều đó.” Nhân thân Bách Liệt chợt lóe.

Đối diện với đôi mắt trong suốt của anh, Nhã Văn không thể nói dối lấy nửa câu. Cô có thể lừa gạt rất nhiều người, nhưng không có cách nào lừa được người đàn ông luôn rất hiểu cô này.

“Đừng bảo đây chính là nguyên nhân cô phải bỏ nhà ra đi nhé.” Bách Liệt mỉm cười, thảo luận vấn đề một cách thoải mái.

“...Thật tiếc rằng anh không phải là bác sĩ tâm lý.” Nhã Văn cười khổ.

“Cô đánh giá tôi cao quá rồi,” Anh lắc lắc ngón trỏ,” Tôi chỉ có thể đọc vị được vài người thôi, là do cô bất hạnh rơi vào số ít này đây chứ.”

Nhã Văn không biết nên khóc hay nên cười, cuối cùng cô nở nụ cười, nhưng nước mắt cũng vì thế mà tuôn rơi.

Bách Liệt im lặng, nhẹ nhàng vỗ vai cô, sau đó quay đầu về phía cửa sổ.

Một ngày này, bọn họ đã đi rất nhiều chỗ, cửa hàng bách hóa, siêu thị, bưu điện, cửa hàng quần áo, các nhà hàng địa phương... Lâu lắm rồi Nhã Văn không đứng ở vị trí một du khách mà ngắm cảnh sắc Kuantan thoải mái như vậy.

Cô vốn đã coi mình như gia chủ để tiếp đón mọi người từ khắp nơi trên thế giới tới Cherating, lại quên mất thật ra chốn này cũng không phải là nhà cô, nơi đây người nói tiếng Trung nhiều vô số kể, nhưng chẳng ai là đồng hương với cô hết.

Hiện giờ, cô nhớ nhà ghê gớm, nhớ đến người cha lúc nào cũng tặng ca về trẻ, nhớ tới người mẹ phóng khoáng tiêu sái nhưng rất đổi lạnh lùng, nhớ tới chất giọng ngọt ngào của dì Thư Lộ, nhưng điều cô nhớ nhất, lại chính là kỷ ức về cái ngày bị một người nào đó bỏ quên ở trường học thời niên thiếu...

Chạng vạng, mặt trời bắt đầu đứng bóng.

“Tôi nghĩ chúng ta nên trở về thôi.” Bách Liệt gợi ý.

“?”

“Có từng nghe câu ‘Bình minh ra khỏi cửa, nắng chiều đã đi vạn dặm’ chưa. Hôm nay lúc chúng ta khởi hành, trên bầu trời toàn là ráng màu, nếu bây giờ không lên xe thì tới khuya cũng chưa về được.”

“Anh vòng vo như thế làm gì, ai có mắt đều chẳng thấy mấy hôm nay âm u như vậy, không khí lại ẩm ướt, kiểu gì cũng có mưa to.” Nhã Văn khoanh tay trước ngực chăm chú quan sát khách trên đường.

“Chắc chúng ta phải đi bộ một đoạn mới bắt được taxi,” Bách Liệt nói, “Đọc theo đường này 20 phút là tới rồi.”

Nhưng bọn họ chưa kịp tới trạm xe đã gặp bão. Toàn bộ ngã tư bị cuồng phong mưa gió quét ngang, không thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì, mọi người đều trú tạm ở các nhà hàng và cửa tiệm hai bên đường, kinh ngạc ngó qua cửa sổ nơi cảnh tượng thị trấn mười phút trước đó còn cực kỳ nhộn nhịp.

Nhã Văn và Bách Liệt đều ướt như chuột lột, họ vẩy vẩy mái tóc sũng nước, bắn tung tóe vào mặt họ cùng người đối diện, thấy hơi đau đầu. Cả hai đều ngây ra, sau đó bật cười.

Điều tốt lành duy nhất chính là, trong lúc khẩn cấp bọn họ đã chạy vào một nhà hàng, tuy nhiên nơi đây nóng nực kinh khủng và cà phê thì dở ẹc. Bọn họ ngồi gần cửa sổ, lơ đãng thưởng thức ‘cảnh quang’ bên ngoài, nhưng trong lòng ai nấy đều bất an, thầm nhủ phải mau mau quay trở về làng thôi.

Chỗ này có một cái TV đời cũ sóng kém đang phát chương trình tin tức, trong đó thông báo, trận bão có khả năng sẽ kéo dài đến tối.

Nhã Văn uống liền hai cốc cà phê, vẫn cảm thấy hơi lạnh.

“Ông chủ ơi, cho chúng tôi một gian phòng nhé.” Bách Liệt lớn tiếng gọi.

Nhã Văn kinh ngạc trờm mắt, nhà hàng mà cũng có phòng cho thuê sao?

Sự thật là, nhà hàng cũng có phòng cho khách, tuy nhiên phòng rất nhỏ, hơn nữa đầy dán tường và trần nhà đều bong tróc ố vàng cả rồi.

Nhưng phòng tắm bên trong thì có nước nóng.

“Tôi nghĩ cô trước hết nên đi tắm sạch sẽ đã, rồi dùng máy sấy sấy khô quần áo sau.” Bách Liệt đi đến cái cửa sổ thấp bé trước mặt, “Trận bão này còn lâu mới ngừng được.”

Nhã Văn hơi xấu hổ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là làm theo lời Bách Liệt.

Thật bất ngờ, phòng vệ sinh cực kỳ sạch sẽ, hơn nữa đầy đủ mọi thứ, bồn rửa tay còn có một tờ giấy viết: nếu cần áo mưa, vui lòng gọi xuống quầy tiếp tân.

Cô nghĩ nát óc, cũng không nhớ ra cái “Quầy tiếp tân” của nhà hàng này ở đâu.

Cô mở vòi hoa sen, một lát sau, nước ấm chảy ra, sau khi điều chỉnh lại một chút, cô bắt đầu cởi quần áo. Nước rất lớn, chảy xuống bồn tắm, phát ra âm thanh tí tách tí tách vui tai, cô tự hỏi không biết mình đang nghe được tiếng nước từ vòi sen hay là tiếng mưa đang rơi nữa.

Nhã Văn tắm rất lâu, đến khi da dẻ đỏ cả lên, mới tắt nước đứng dậy.

Quần áo đều ướt, may là cái tủ trên bồn rửa tay thật sự có một cái máy sấy, lúc bật lên mới thấy sức gió yếu như sen, nhưng cô vẫn đành đem đồ ra sấy khô.

Không biết qua bao lâu, khi cô ăn mặc chỉnh tề đi ra, Bách Liệt đã nằm trên sofa mắt nhắm mắt mở.

“Này!” Nhã Văn gọi anh dậy, anh lập tức mở mắt.

“Hay là anh... cũng đi tắm luôn đi.” Cô xấu hổ nói.

“Ồ, được.” Bách Liệt không khách khí vào phòng tắm, đóng cửa ‘phanh’ một cái.

Bên ngoài vẫn mưa to gió lớn như trước, nhưng bên trong lại im lặng lạ thường. Nhã Văn đứng ở phía cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, giống như đó hoàn toàn là một thế giới khác, một thế giới vô cùng đáng sợ.

Bầu trời dần trở nên đen kịt, cô phải mở đèn, nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ rồi. Nếu trận bão này không ngừng, chắc bọn họ phải ở lại đây qua đêm.

Qua đêm...

Nhã Văn bỗng nghĩ đến, cô với Bách Liệt trai chưa vợ gái chưa chồng, nhưng lại ở cùng nhau trong phòng trọ của một nhà hàng ở một cái thôn nhỏ... Điều này làm cô bật đứng dậy mà không khỏi có chút khẩn trương.

Phòng tắm đột nhiên mở ra, Bách Liệt còn đang mặc quần áo dở đi ra, vẻ mặt mệt mỏi.

“Tôi nghĩ chúng ta phải ở lại đây tối nay rồi.” Nói xong, Bách Liệt liệng quần áo cả thân người lên sofa, anh mặc áo sơ mi rộng thùng thình cùng với cái quần bằng vải bố, dưới tình huống khẩn cấp cũng có thể tạm coi là đồ ngủ.

“Tôi đi hỏi xem có còn phòng khác không.” Nhã Văn bật điện thoại.

“Tôi hỏi rồi, không có đâu.” Bách Liệt mặt dày nói.

“...”

“Nếu tôi làm cô thấy ngại, tôi có thể ngủ đâu đó dưới lầu cũng được.”

“Không, không sao đâu.” Nhã Văn vội nói.

Anh ta bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, trên vẻ mặt mệt mỏi lộ ra nét cười tinh quái: “Hắc hắc, đừng có ngại, tôi có thể xuống dưới lầu...”

“...”

“Nếu cô cảm thấy không kìm chế được bản thân mình.” Anh ta bẽn lẽn bổ sung.

Nhã Văn đến bên giường, rất muốn lấy cái gối đầu đập lên mặt anh, nhưng điện thoại của cô bỗng nhiên đổ chuông.

“Xin chào?” Cô lập tức đổi giọng nhẹ nhàng, vì căn cứ như trên màn hình, là số làng du lịch gọi tới.

“Ở đây thế nào rồi.” Giọng nói của Nhã Quân vang lên đầu bên kia, không biết anh hỏi ai mà biết được số của cô.

Một khắc đó, Nhã Văn tự nhiên nhớ tới nhiều năm trước, khi Nhã Quân còn là một cậu thiếu niên ăn nói nghiêm túc thận trọng, còn cô vẫn là cô gái ham chơi, suốt ngày về muộn qua giờ giới nghiêm.

“Vẫn đang bão thôi.” Cô vén tấm rèm, khung cửa sổ cũ nát bị gió thổi rung bần bật.

“Em đang ở đâu.” Nhã Quân hỏi.

“Ồ...” Nhã Văn hốt hoảng, “Ồ trần trên.”

“Anh hỏi em ở chỗ nào trần trên.” Giọng anh có thêm vài phần gấp gáp.

“Em ở trong một nhà hàng nhỏ...” Cô ngừng một chút, do dự không muốn nói tiếp.

“...” Anh không nói gì, ý muốn chờ cô nói xong.

“...Trong phòng dành cho khách.” Cô càng nói càng thấp thỏm, chỉ muốn nhanh cúp máy.

“Ồ cùng với người đàn ông kia à?” Âm thanh đầu bên kia tự nhiên lớn hơn vài phần.

“...” Cô im lặng, không phải không muốn trả lời, nhưng mà không dám.

“...” Anh cũng im lặng, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Anh lái xe đến đón em.” Cuối cùng anh nói, “Em đọc địa chỉ cho anh.”

“Không được, thời tiết như vậy rất nguy hiểm...” Cô hoảng sợ, Nhã Quân là người nói được làm được.

“...Anh không muốn để cho em cùng người đàn ông đó ở chung với nhau một đêm, không, một giờ cũng không được, một phút cũng không được!” Nếu không có âm thanh ồn ào ngoài cửa sổ át đi, cô dường như đã có thể nghe thấy anh gào lên trong điện thoại.

“...” Nhã Văn rất muốn cãi anh, nhưng cô tự nhiên thấy lòng chột nhối, cứ như thế mà nhẹ nhàng nói ra địa chỉ.

Cô gác máy, chậm rãi cúi đầu, không phát hiện mình đã nhúu mày rất lâu.

“Làm sao vậy.” Bách Liệt hỏi.

“...Nhã Quân nói sẽ đến đón chúng ta.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời vô cùng u ám, cây cối nghiêng ngả, ngã tư đường hơi ngập nước, không có lấy một chiếc xe, một bóng người. Dường như cảnh tượng ngoài kia với trong này cứ như hai thế giới hoàn toàn độc lập.

Nhưng vì cô mà Nhã Quân phải chạy hơn một cây số để đến đây giữa đêm hôm khuya khoắt.

Lúc đầu Bách Liệt còn mắt tròn mắt dẹt, sau bắt đầu cười, rồi dần dần cười như điên dại.

“Tôi thấy,” Anh cười muốn đứt hơi, “Anh ta thực sự rất hận tôi.”

“Anh không nói người ra cũng không nghĩ anh bị cầm đầu.” Nhã Văn cực kỳ phiền muộn, cô hiểu rõ tính cách của Nhã Quân, tuy rằng anh không thể bay ngay tới đây được, nhưng cô vẫn vô cùng lo lắng.

Nhã Văn nhìn chằm chằm ra bên ngoài, tìm kiếm trong màn đêm bóng hình anh.

Một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua, trời chỉ còn mưa nhỏ nhưng vẫn không thấy anh đâu. Cô sốt ruột đi qua đi lại, hơn nữa còn thầm cầu nguyện trong lòng. Anh chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cô sợ mình không tìm được khi mở miệng liền hét âm lên.

Cô mở TV, các kênh địa phương vẫn tiếp tục đưa tin về cơn bão, Bách Liệt còn đang ngáy khò khò trên sofa, hoàn toàn tự nhiên như ở nhà.

Một lúc lâu sau, có hai ánh đèn pha đội vào cửa sổ phòng trọ, Nhã Văn thấy hình bóng quen thuộc của Nhã Quân bước ra khỏi xe đi về phía nhà hàng.

Cô mừng phát khóc, trong lòng thầm cảm tạ trời Phật đã phù hộ, tự nhiên cảm giác khẩn trương cũng nhanh chóng theo đó mà nảy sinh.

Cô nghe từng bước chân anh lên trên cầu thang, nghe tiếng anh gọi to “Bùi Nhã Văn” đồng thời nghe thấy tiếng cánh cửa mở cái rầm.

Nhã Quân cả người ướt đầm, nước mưa trên người anh nhỏ từng giọt từng giọt xuống sàn nhưng anh không hề bận tâm, chỉ chăm chú nhìn cô, giống như vừa tìm thấy vật sở hữu yêu dấu mà mình suýt đánh mất.

Nhã Văn há mồm, chưa kịp nói gì đã bị Nhã Quân ôm thật chặt

Anh áp má lên má cô, làm những giọt nước còn đọng lại trên mặt anh dính vào mặt cô.

Cô ngơ ngẩn đứng yên, chẳng thể suy nghĩ được gì, vu vơ cảm thấy cơ thể anh giờ có nét đàn ông hơn xưa, vì cô còn nhớ rõ cái đêm năm ấy, cô cũng có một cảm giác như lúc này. Nhã Văn vốn không muốn nghĩ về nó, thậm chí còn tận lực quên đi, nhưng không hiểu sao ký ức đó vẫn lúc ẩn lúc hiện trong giấc mơ cô.... Rốt cuộc, quên cũng không được, mà nhớ cũng không xong.

Anh cái gì cũng không nói, chỉ gắt gao ôm lấy cô, có cảm giác người chờ đợi trong lo lắng hai giờ liền không phải cô mà là anh vậy.

“À... Xin hỏi chúng ta có thể đi chưa?” Bách Liệt không biết đã vác ba lô lên từ lúc nào, dụi dụi đôi mắt ra chiều vẫn còn ngái ngủ hỏi.

Trong nháy mắt cơ thể Nhã Văn và Nhã Quân cùng trở nên đông cứng, anh chậm rãi buông cô ra, xoay người đóng cửa lại.

“Xin lỗi, tôi nghe radio nói, đường cao tốc đang lụt, nhiều xe phải dừng lại rồi. Cho nên tôi thấy, để Nhã Văn...” Anh dừng lại một chút, sau đó lại bổ sung nói, “Cùng với anh mạo hiểm cứ thế mà đi thì không hay lắm. Đợi bão qua hẵng hay, giờ chúng ta cứ ở lại đây đi.”

Bách Liệt hai tay ôm ngực, nhìn Nhã Quân thản nhiên, giống như đã lường trước được những điều anh nói.

“Anh đi tắm rửa trước đi, sau đó dùng máy sấy sấy khô quần áo.” Nhã Văn ngập ngừng nói với Nhã Quân.

Bách Liệt buông ba lô, chuẩn bị ra ngoài: “Tôi thấy hơi đói, đi xuống ăn cái gì đó đây, hai người có đi không?”

Rõ ràng anh đặt ra câu hỏi, nhưng không đợi câu trả lời mà đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong phòng lại trở nên im lặng đến lạ kỳ, cơn bão đưa anh đến với cô đang bị ngăn cách ngoài kia, cơ hồ như không hề ảnh hưởng gì đến không khí ở trong này.

Nhã Văn đang muốn đến bên cửa sổ, tay lại bị Nhã Quân nắm lấy.

“Nếu anh không đến, em với anh ta sẽ ở cùng nhau cả đêm như thế này à?” Anh hỏi cô giống như cha đang hỏi tội con gái vậy.

“...Em không biết.” Cô cúi đầu, không dám nhìn anh.

“... A Văn,” Nhã Quân than nhỏ, “Suốt bốn năm lẻ ba tháng ở đây, em rốt cuộc đã làm bao nhiêu việc ngốc nghếch rồi!”

Đêm nay, Nhã Văn lại cảm thấy muốn rơi nước mắt thêm lần nữa, nhưng cô cố nhịn không khóc, cô quay đầu đi chỗ khác rồi nhẹ nhàng nói: “Nhanh đi tắm rửa đi, cẩn thận cảm lạnh.”

Nhã Quân nhìn cô, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn, chậm chạp đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Nhã Văn ngồi xuống sofa, đầu óc mệt mỏi cả ngày rốt cuộc được thả lỏng, cơn mệt mỏi kéo đến rất nhanh, cô nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Cô chìm đắm trong cơn mơ màng, trong giấc mơ ấy, cô lại nhớ tới cái mùa hè mười lăm tuổi kia.

Chương 4: Ký ức thời niên thiếu

Mùa hè năm ấy, hai anh em Bùi gia nhận được giấy báo nhập học cùng một lúc, cũng vào lúc đó, Nhã Văn gặp được người đàn ông quan trọng thứ ba trong cuộc đời mình- Bùi Gia Tu- nếu không có người chú này nghiêm khắc đốc thúc cô chăm chỉ học tập trong mấy năm cấp ba, có lẽ cô khó lòng mà đỗ đại học.

Sự thật chứng minh, quả thực có cái gọi là “Cần cù bù thông minh”, mà điều cần phải cảm ơn chú nhiều nhất, chính là đã cười về được cho cô một người dì cô vô cùng yêu thương- dì Thư Lộ.

Tận khi vào cao trung hai anh em họ vẫn bị phân khác lớp. Đến giờ cô hoàn toàn không còn sót lại một chút tiếc nuối nào, thậm chí lại có vài phần vui mừng: “Sinh đôi mà học cùng một lớp thì xấu hổ lắm.”

Cô nằm ườn trên sofa, nhìn Nhã Quân ngồi dưới chân mình, anh đang đọc một quyển sách toàn tiếng Anh, là sách chú Gia Tu mang về từ Mỹ. Cô tỏ vẻ xem thường, tự nhiên làm bộ làm tịch xem sách báo thanh niên làm cái gì vậy?

“Có gì mà xấu hổ?” Nhã Quân ôm quyển sách, không nhìn ra biểu tình trên mặt, giọng hơi trầm trầm.

“Thì giống như việc anh truyền giấy to giấy nhỏ trong lớp bị thầy giáo phát hiện, phạt đứng góc, em sẽ cảm thấy rất mất mặt, các bạn học sẽ nói: Nhìn kìa, anh trai Bùi Nhã Văn bị phạt kìa.” Cô tưởng tượng sinh động như thật.

Nhã Quân rút cuộc cũng phải buông sách, dở khóc dở cười nhìn cô: “Vậy anh mới là người cảm thấy mất mặt đây này. Ví dụ như em giả mạo chữ ký ba trong bài thi, thấy giáo mà hỏi anh: Bùi Nhã Quân, em qua đây xem, đây thực sự là chữ ký của ba em à? Em bảo anh phải nói như thế nào đây...”

“Ái chà, không thể nào, anh phải ký giúp em chứ, sao em có thể tự ký được.” Cô dùng chân đá đá cánh tay Nhã Quân.

Anh đẩy chân cô ra, tiếp tục đọc sách.

“Cho nên em mới nói,” Nhã Văn tổng kết, “May mắn là tụi mình không học chung một lớp nha.”

Nhã Quân nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy có đôi chút tư vị gọi là mất mát.

Anh luôn nghĩ, cô vẫn là cô bé con riu rít chạy theo anh. Anh thường phải quay đầu trông chừng, sợ lơ đểnh lại để lạc cô. Tuy giờ chẳng sợ bị lạc mất, nhưng cô bé con ngày nào cũng không còn quanh quẩn phía sau anh như hồi xưa nữa.

Vào hôm khai giảng, mặc dù bạn học đều là những người quen cũ, cô lại phát hiện ai ai cũng đã thay đổi. Nhất là mấy bạn nữ, giống như mọi người đều đi phẫu thuật chỉnh hình hết vậy, khiến cô không khỏi cảm thấy xa lạ.

“Sao vậy?” Lúc tan học về nhà, cô không nói gì, Nhã Quân không nhận được hỏi.

“... Không sao, em chỉ có cảm giác,” Cô dừng một chút, cố tìm từ hợp lý nhất, “Mọi người đều... Đều trở thành người lớn cả rồi.”

“Người lớn á?” A Mao vừa tăng bóng vừa thắc mắc.

“À thì,” Nhã Văn vịn vẹo góc áo chữ T, “So với mấy bạn gái, em ăn mặc cứ như trẻ con mẫu giáo ấy.”

“...”

“Còn nữa, bọn họ đều đi làm đầu đó, trước tóc ai cũng thẳng đuột, giờ chỉ cần quay nhẹ một cái là bồng bênh ngay.” Ánh mắt Nhã Văn tỏ rõ sự thèm thuồng, hận không thể biến thành tóc gió thổi bay như họ.

“Haizzz, mình hiểu rồi.” Nhã Quân vừa định lên tiếng, lại bị A Mao đoạt trước.

“?”

“Cậu ghen tị vì họ đẹp.”

“Không đâu...” Nhã Văn rất muốn phản bác, nhưng ngẫm lại, cũng không biết phản bác bằng cách nào.

“Đơn giản,” A Mao tăng bóng lên không trung, rồi đỡ bóng trước ngực, “Bảo mẹ cậu đưa đi mua quần áo, đi làm tóc, vậy thì không phải...”

Cậu ta nói đến một nửa thì tắc nghẹn, cùng lúc ấy Nhã Quân lấy tay đập “bốp” lên đầu cậu một cái nghe rõ đau.

Nhã Văn sững sốt, lí nhí trong cổ họng: “Nhưng mẹ mình không rảnh...”

Sau đó cô đột nhiên tăng tốc, đi như bay.

Nhã Quân vội vàng đuổi theo, chạy vài bước liền bắt kịp cô. Cậu nắm lấy cổ tay Nhã Văn, hai người đồng thời dừng lại.

Vốn muốn đuổi kịp cô, nhưng đến khi đuổi kịp rồi, cậu chỉ biết ấp úng không biết nên nói gì.

Nhã Văn quệt mắt lung tung, lầm bầm: “Gì chứ, em muốn về nhà...”

Nhã Quân vẫn gắt gao nắm chặt cổ tay Nhã Văn, giống như có bao điều muốn bộc bạch, cuối cùng nhẹ nhàng buông một câu: “Đồ ngốc, chấp nhận đi.”

Nhã Văn ngẩng đầu nhìn cậu như vừa thoát khỏi cơn mộng mị, nước mắt bỗng trào ra.

Cậu thở dài, chậm rãi ôm lấy cô một cách cứng nhắc. A, chẳng biết từ bao giờ, khoảng cách giữa họ đã là một cái đầu, tự nhiên cậu có cảm giác rất bị thương, loại khoảng cách này giữa hai người càng lúc càng lớn...

Cậu nhớ tới đêm chia tay mẹ, bà dẫn cậu vào thư phòng, hốc mắt hồng hồng, nói thật với cậu tất cả: “Con à, tuy mẹ cùng ba ly hôn, nhưng con phải biết, chúng ta vẫn yêu thương con và A Văn như trước... Thậm chí còn nhiều hơn so với trước kia nữa.”

Cậu không đáp, cũng không biết phải đáp lại như thế nào.

“Còn một việc, mẹ phải nói cho con hay...” Bà dường như còn do dự, cố dùng hết dũng khí để biểu đạt, “Con được mẹ và ba nhận nuôi.”

Hai mắt Nhã Quân mở lớn, giống như hết thấy đều là một giấc mơ, càng hi vọng điều này chỉ đơn thuần là một giấc mơ mà thôi.

“Mẹ và mẹ ruột con cùng sinh hạ vào một ngày, cùng ở chung một bệnh viện, chú con lúc đầu đã ôm con về nhà, sau lại giao con cho chúng ta, bác sĩ nói, mẹ ruột con đã mất tích...”

Mẹ dường như không đành lòng nói gì thêm nữa, giống như đó là đoạn ký ức vô cùng tàn nhẫn. Nhưng thật ra, Nhã Quân trầm nghĩ, trong đầu cậu không hề có đoạn ký ức kia. Lúc cậu bắt đầu nhớ được mọi việc, cậu đã có một người ba bận rộn, người mẹ nhu hòa nhưng nghiêm khắc, cùng với đứa em gái luôn theo sau mong khiến cậu chán ghét. Nhưng cậu nào có ngờ, bọn họ lại không phải là gia đình cậu- từ trước tới giờ cũng chưa từng phải.

“Hôm nay mẹ thú nhận với con chỉ là muốn con biết sự thật, nhưng con vẫn là con chúng ta, là anh trai của A Văn, có hiểu không?” Mẹ nắm vai Nhã Quân, nhìn cậu với ánh mắt chờ mong.

Cậu còn có thể nói gì, hay là nói mình chẳng hiểu gì hết? Không, cậu gật đầu, cố gắng lộ ra nụ cười khiến người ta an tâm nhất. Chấp nhận đi, ít ra mẹ nói đúng, họ coi cậu như con, cậu cũng coi họ như cha mẹ đẻ của mình.

Nhưng từ ngày đó, Nhã Quân biết, mình và A Văn không giống nhau.

Mà A Văn... Cậu nhẹ nhàng vỗ lưng cô, có lẽ đối với cô cậu vẫn mãi là chàng thiếu niên ngây ngô của ngày xưa thôi.

“Dạo này có gì hay không?” Bùi Nhã Quân vừa ngán ngẩm nhìn ông thầy vật lý đang lải nhải trên bục giảng vừa quay qua tán gẫu với Đại Đầu ngồi cùng bàn.

Sở dĩ có cái tên Đại Đầu, hiển nhiên là vì đầu cậu ta rất to. Nhã Quân còn nhớ, hồi nhỏ khi Nhã Văn nhìn thấy Đại Đầu được bà nội bế đi tản bộ quanh hoa viên tiểu khu, cô bé sợ tới mức khóc òa, còn mếu máo: “Mẹ, thằng nhóc kia là người ngoài hành tinh à, đầu lớn như vậy...”

Bắt đầu từ hồi đó, bà Đại Đầu cực kỳ không ưa Nhã Văn, nhưng bản thân cậu ta lại không có thành kiến gì, còn cười ngây ngô với cô bé.

“Biết gì không,” Đại Đầu thành thành thật thật trả lời, “Lớp bên cạnh có người viết thư tình cho A Mao đấy.”

“...” Nhã Quân bắt đầu dĩ bày ra một ánh mắt xem thường, “Mình không hỏi mấy cái tin tức nhảm nhí ấy...”

“À,” Đại Đầu còn thực sự suy nghĩ cẩn thận, “Mình nghe nói A Mao không thích cô nàng đó, mà thích cái cô đứng đầu lớp toán năm nhất cơ.”

“... Nói nghe, mình đã bảo là không hỏi tin nhảm nhí mà.” Nhã Quân rất muốn cho cậu ta một đập.

“Hả... Như vậy,” cậu ta lẩm bẩm, “Đang định kể cho cậu hay tin đồn về A Văn, vậy thì thôi. Mình bảo đầu ngõ mới mở một cửa hàng bánh bao đấy...”

“... Có chuyện gì về A Văn?” Nhã Quân dựng tai thẳng đứng.

“A Văn... Cậu không biết sao?”

Thừa dịp thầy giáo xoay người viết công thức lên bảng, Nhã Quân nắm lấy khuỷu tay Đại Đầu rít nhỏ: “Nói mau!”

“À thì...” Đại Đầu hoảng hồn vỗ ngực, “Nghe nói cậu ấy thích một lớp trưởng khóa trên.”

Tim Nhã Quân nảy lên: “Ai, ai nói...”

“Cái này... Mình quên rồi.” Vì hằng ngày nhờ quan hệ mà thu được vô vàn tin tình báo, nhiều quá nên bắt Đại Đầu nhớ lại thế nào cũng không có nhớ ra nổi.

Nhã Quân mờ mịt ngẫm lại, đối với chuyện này cậu không có một chút manh mối nào. Cậu lơ đãng nhìn qua cửa sổ, trên sân đang có lớp học thể dục, không biết vì sao, cậu liếc mắt một cái là có thể nhận ra Nhã Văn ngay.

Thầy thể dục kêu nghiêm, cô vẫn còn khoa chân múa tay tíu tít với bạn bên cạnh, Nhã Quân bắt giác mỉm cười, cô trước đây nói một câu cũng không xong, chưa kịp suy nghĩ đã động khẩu. Cô lớn rồi, khác xưa rồi, giờ cô khiến cậu còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cô khi trò chuyện nữa.

“Bùi Nhã Quân.” Thầy dạy lý bồng nhú mày.

Nhã Quân bình tĩnh, cậu đứng ngây ra một lúc rồi hồi tưởng lại biểu tình của mình khi nãy, chẳng lẽ cậu đã vô thức tự cười một mình? Quả thật, cậu đã sớm học được cách vụng trộm cười, thậm chí là vụng trộm khóc. Người khác vĩnh viễn không biết trong lòng cậu đến cùng là đang suy nghĩ cái gì.

“Thưa thầy...” Nhã Quân mờ mịt đáp.

“Em với Trần Chí Minh đang nói chuyện trong giờ học phải không?”

“...” Nhã Quân kinh ngạc nhìn sang bên cạnh, không nghĩ nổi đã bao lâu chưa gọi qua cái tên này, đến nỗi cậu chờ ra mất hai giây mới nhớ ra “Trần Chí Minh” chính là tên thật của Đại Đầu.

“Bùi Nhã Quân ngồi xuống, Trần Chí Minh đứng dậy.” Thầy vật lý đẩy gọng kính lên mắt.

Nhã Quân chậm chạp ngồi, vỗ vỗ chân Đại Đầu, tỏ vẻ an ủi.

Được mọi người nghĩ là một đứa trẻ ngoan, Nhã Quân luôn cảm thấy có một chút ngoài ý muốn. Ưu điểm là, có thể được tín nhiệm vô điều kiện, nhược điểm là, không ai thực sự để ý đến những điều trong lòng cậu.

Cậu thường hay tự đắc vì có thể tận lực che giấu cái tôi thật sự của bản thân, nhưng cũng vì vậy mà cảm thấy không ít nỗi cô độc. Đối với một chàng trai mười sáu tuổi mà nói, Nhã Quân không muốn người khác nhìn thấu nội tâm mình, nhưng lại mơ hồ hi vọng về một ai đó có thể hiểu và quan tâm đến cậu.

Người ta nào hay, cậu học sinh hiểu biết thật thà trong mắt giáo viên và gia đình, thật ra lại phản nghịch hơn bất kỳ ai khác.

“A Văn...” sau khi ăn cơm tối, Nhã Quân do dự mãi, cuối cùng mới dám hỏi, “Anh có chuyện hỏi em.”

“Ồ.” Nhã Văn khoanh chân trên ghế sofa tập trung xem TV.

“Em có biết lớp trưởng lớp trên không?” Cậu giả bộ hỏi bằng quơ.

Tầm mắt Nhã Văn chuyển dời từ TV sang khuôn mặt cậu: “Sao tự nhiên...”

“Em... Có phải...” Cậu muốn hỏi cô có thích anh ta hay không, nhưng tận đáy lồng lại nhói lên một cảm giác sợ hãi.

“Gi cơ...” Nhã Văn liếc sang, chờ nghe cậu nói nốt câu nói còn dang dở.

“Có phải...” Nhã Quân dừng một chút, “Anh chỉ là nghe Đại Đầu bảo, họ bảo, em đối với anh ta... Có chút thích...”

Cậu cố hỏi một cách uyển chuyển nhất, sợ mình đã hiểu nhầm.

“Chắc,” Nhã Văn gật đầu, tiếp tục xem TV, “Em thích anh ta, anh thấy được không.”

“Thấy sao...” Nhã Quân nghe câu hỏi không đầu không đuôi của cô mà chẳng hiểu gì hết.

“Anh ấy rất đẹp trai, không phải sao, thành tích học tập cũng rất tốt.”

“... Ồ, có thể coi là vậy.” Cậu cố nhớ lại bộ dạng người kia, trong lòng có đôi chút ác cảm.

“Lớp em có nhiều đứa thích anh ta lắm.” Nhã Văn bổ sung thêm một câu.

“... Em có hiểu thích ở đây là gì không vậy?”

“Thích là thích thôi. Giống như em thích ba, thích mẹ, thích anh, còn cần ý gì khác sao.” Cô lơ đãng trả lời.

Nhã Quân ngồi bên bàn ăn lẳng lặng nhìn cô, ngẫm nghĩ những điều cô vừa nói. Vậy tức là, trong lòng A Văn cậu chỉ chiếm vị trí ngang hàng với tay lớp trưởng kia thôi à...

“Đồ đại ngốc.” Nhã Quân mắng nhẹ một tiếng, đứng bật dậy thu dọn bát đĩa trên bàn.

Aizzz, cậu luôn nhắc nhở bản thân, Nhã Văn rồi sẽ trưởng thành, cô sẽ hiểu được thế nào là thích, thế nào là nhung nhớ, lại càng hiểu được cảm giác ấy tốt cùng đau đớn đến mức nào.

Mà may mắn thay, bây giờ thì cô vẫn chưa hiểu.

Ngày mười bốn tháng tư, bầu trời lúc mưa lúc nắng. Nhã Quân nhìn lịch để bàn, hôm nay cậu và Nhã Văn tròn mười sáu tuổi. Từ hồi mẹ rời đi đến nay, họ chỉ tổ chức sinh nhật đúng một lần, với cậu thì không sao, nhưng tiểu cô nương kia thì rất dễ tâm đến chuyện này.

Cậu mở ngăn tủ, bên trong có một món quà được bọc gói cẩn thận, quà là hộp âm nhạc hình xe ngựa được dính bằng nhựa cây. Nhã Quân vốn chẳng cảm thấy mấy món đồ thủ công kiểu cách đẹp để ở chỗ nào, nhưng ông bán hàng nói có rất nhiều nữ sinh đứng ngoài cửa kính ngắm nghía nó hồi lâu rồi còn rú rít âm ỉ, cậu nở nụ cười, Nhã Văn cũng là một đứa ngốc như vậy.

Đồng hồ báo thức đổ chuông, Nhã Quân vươn tay dụi dụi mắt, dậy sớm sửa soạn mọi thứ thật tốt rồi mới ra ngoài phòng khách.

Nhã Văn vừa cài cúc áo sơ mi vừa nhét bánh cho đầy miệng, đến khi không thể nhét được nữa, vậy mà vẫn còn lúng búng nói câu được câu chẳng. Nhã Quân nghe không hiểu, nhưng vẫn mỉm cười đi vào phòng lấy túi sách giúp cô, sau đó cùng cô ra cửa.

“Ba ba đêm qua bảo, hôm nay mình về nhà sớm chờ ba.” Rồi khỏi tiểu khu, Nhã Văn cố nuốt trôi một mồm toàn bánh rồi nói.

“Ồ.” Cậu cười cười, Nhã Văn dường như rất mong đợi tiệc chúc mừng sinh nhật đêm nay.

“Anh đoán ba ba sẽ tặng tui mình cái gì?”

“Em muốn gì?” Nhã Quân ước lượng tiền trong túi quần, hỏi.

“À...Em nghĩ em muốn một cái cặp sách mới.” Cô trao cho cậu một ánh mắt mong đợi.

Tâm Nhã Quân trầm xuống, bất đắc dĩ sờ sờ mũi.

“Vậy thì, nếu được...” Cô ngước lên quan sát bầu trời, nét mặt đầy hi vọng, “Em còn muốn một cái hộp nhạc.”

Nhã Quân ngẩng mạnh đầu nhìn cô, giống như vừa được nghe vua ban lệnh đại xá thiên hạ.

“Hộp đấy thì có tác dụng gì chứ.” Cậu làm bộ làm tịch như không đồng ý lắm lắc lắc.

“Aizzz, đàn ông con trai con trai thì biết cái gì.” Nhã Văn khoát tay một cách không kiên nhẫn.

Có lẽ, Nhã Quân đúng là không hiểu thật, nhưng vẫn trộm cười một cách ngốc nghếch, giống như cậu mới là người vô cùng thích cái hộp âm nhạc kia vậy.

Nhưng mà chờ thẳng đến tám rưỡi, ba bọn họ vẫn chưa về nhà.

Nhã Văn kiên nhẫn ngồi đợi trên sô pha, cô như vậy khiến Nhã Quân không đành lòng, cậu gọi đến bệnh viện nơi ba làm việc. Qua mấy lần chuyển máy ba cậu mới nghe, ông vội vàng nói “Hôm nay có khả năng ba về muộn, hai con ngủ trước đi nhé” rồi vội vàng gác máy luôn.

Nhã Quân cúp điện thoại, thầm rên. Cậu liếc Nhã Văn một cái, lập tức chạy như bay về phòng lấy quà, cứ tưởng có thể chờ cô ngủ say rồi mới đặt trộm lên đầu giường, vậy là sáng mai cậu sẽ được nghe thấy tiếng reo vang vui vẻ của cô vì nhận được món đồ hằng ao ước. Giờ thì chỉ mong cái hộp nhạc này có thể cứu vãn được bầu không khí u ám trước mắt mà thôi.

“Là... Cái gì?” Nhã Văn nhìn hộp nhỏ trên tay Nhã Quân, nhất thời không hiểu được.

“Em mở ra xem đi.” Nhã Quân dúm vào tay cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

“A... Là...” Cô kinh ngạc không nói ra lời.

“Xem ra anh bị ông chủ lừa rồi.” Nhã Quân vờ rầu rĩ.

“...” Nhã Văn nghi hoặc nhìn cậu.

“Ông bán hàng kia nói, con gái mà nhìn thấy hộp âm nhạc ngựa gỗ này, nhẹ thì hét lên đầy phấn khích, nặng thì ngất xỉu giữa đường.”

Nhã Văn kéo khóe miệng, cười không nói nên lời mà quên cả buồn rầu.

Cứ cười mãi, nghẹn ngào, đến chảy cả nước mắt.

“Cám ơn...” Nhã Văn vừa cười vừa khóc, rõ ràng đã muốn tươi tỉnh, không hiểu sao nước mắt vẫn cứ tuôn rơi.

“Làm sao... Nhóc con ngốc nghếch...” Nhã Quân đau lòng sờ sờ đầu cô.

“Không sao...” Cô lau lau mặt, “Em rất rất vui, ít nhất ngoài bản thân mình, còn có người nhớ đến sinh nhật em. Cám ơn món quà của anh.”

“Anh so với em thì thảm hơn nhiều rồi.” Nhã Quân nửa an ủi, nửa trông ghẹo, “Ngay cả một phần quà cũng không nhận được đây.”

Nhã Văn vội quệt nước mắt, cố nhếch môi, so với khóc còn khó coi hơn: “Không phải, anh cũng có quà, quà của anh chính là em!”

“...” Cậu ngạc nhiên nhìn cô.

“Em chính là món quà sinh nhật của anh.”

“...” Nhã Quân hơi khựng khựng mũi vì cảm động, quả thật đối với cậu, cô chính là quà tặng quý giá nhất cậu từng nhận được.

“Anh cũng là món quà sinh nhật ông trời dành cho em.” Nhã Văn nhìn cậu, giống như so với chiếc hộp âm nhạc cậu càng quý giá hơn rất nhiều.

Tối hôm đó, họ xuống dưới siêu thị mua một cái bánh ngọt, trên đó có ghi dòng chữ “Sinh nhật vui vẻ” siêu siêu vẹo vẹo, bơ và hoa còn ngã trái đổ phải. Nhưng họ vẫn mỉm cười, rốt cuộc họ cũng có thể ăn được một cái bánh sinh nhật chân chính. Cô nhân viên bán hàng tìm nửa ngày mới lấy ra được hai ngọn nến, dành tặng họ hai cốc caramen xoài coi như là bù đắp cho khiếm khuyết này.

“Xem ra chỉ có thể mỗi người một cây thôi.” Về nhà, Nhã Văn ngồi ở bàn ăn, vẻ mặt chờ mong nhìn Nhã Quân tay đang cầm hộp bánh.

“Không sao,” Nhã Văn bổ sung, “Chỉ cần một để ước là đủ.”

Nhã Quân đặt bánh ngọt lên bàn, cắm nến. Nhã Văn tắt đèn, toàn bộ phòng khách chỉ còn thấy hai ánh sáng mỏng manh, chiếu lên mặt họ một cách dịu dàng.

“Em ước đi.” Nhã Quân nhẹ giọng nói.

“Được.” Nhã Văn nhắm chặt mắt, nắm hai tay trước ngực, cực kỳ chuyên chú.

Nhã Quân cười cười rồi cũng nhắm mắt lại, yên lặng cầu nguyện trong lòng.

Sau đó, hai người cùng nhau thổi tắt nến.

Phòng khách lập tức trở nên tối thui, bọn họ nương vào ánh trăng ngoài cửa sổ tìm kiếm hình dáng khuôn mặt nhau, tuy không trông rõ, cũng có thể cảm nhận được đối phương đang mỉm cười.

Nhã Văn sờ soạng mở đèn, ngắm nghía cái bánh ngọt xấu tệ còn cắm hai ngọn nến trông đến đáng thương.

Hôm đó, họ liêu mạng khui một chai rượu vang quý ba ba ngâm nhiều năm mà chưa dám thử.

“Nếu ba tức giận thì làm sao?” Nhã Quân vừa uống vừa lo lắng hỏi.

“Đừng nhắc đến ông ấy! Ai bảo ông ấy hứa xong. Hôm nay chúng ta phải nốc cho đến khi nào hết rượu thì thôi!” Nhã Văn hào khí ngút trời gắp chén rượu nuốt ực một hơi cạn sạch.

Buồn cười thay, cô mới uống hai chén đã ngủ gục luôn ở trên sofa rồi.

Nhã Quân bắt đắc dĩ lắc đầu, bế cô về phòng. Cậu giúp cô cởi giày, sau đó kéo cái chăn cuộn một đồng dưới góc giường đắp lên người cô.

Nhã Quân ngồi nguyên tư thế để giữ yên thân thể Nhã Văn đang muốn cựa quậy, tự hỏi đã bao lâu rồi không được thấy cô ngủ an lành như vậy. Nhớ ngày bé cô luôn ngủ rất ngoan, bởi vì mẹ từng dọa những đứa trẻ không ngoan sẽ bị chó sói bắt cóc. Hai năm sau mẹ ra đi, cậu thường xuyên nghe thấy tiếng khóc rầm rức của cô qua cửa sổ. Mà đến giờ Nhã Văn vẫn nghĩ thơ tin rằng, cậu biết cô khóc là do cảm ứng tâm linh giữa các cặp song sinh cơ đấy.

Haizz, Nhã Quân vò đầu bứt tóc, họa gốc mới làm anh em sinh đôi với cô.

Cô ngủ rất say, tiếng hít thở đều đều nhỏ nhẹ, hai má đỏ ửng trông rất đáng yêu.

Cậu cúi xuống, hôn lên hai má cô.

Không có phản ứng.

Cậu lại cúi xuống lần nữa, hôn vào cánh môi cô.

Có đôi khi Nhã Quân cũng nằm mơ thấy cảnh được hôn cô như vậy, nhưng chưa từng nghĩ có một ngày nó có thể thành hiện thực. Đôi môi cô vô cùng mềm mại, cậu ngậy ngấn cả người, mềm như một cái bánh đậu xanh mới được chưng trong nước sôi vậy.

Chỉ một nụ hôn phớt nhẹ nhưng đối với một chàng trai còn chưa trưởng thành mà nói, dường như đó đã là toàn bộ niềm vui sướng khoái hoạt mà cậu có thể nhận được trong cõi đời này rồi.

Bọn họ cuối cùng cũng không hề kể cho nhau nghe mong muốn của bản thân đêm đó, nhiều năm sau Nhã Quân đã quên mất mình từng ước điều gì. Nhưng anh nghĩ, tại thời điểm ấy, mộng đẹp của anh đã sớm thành hiện thực.

Ngày cuối cùng của năm học, tất cả mọi người đều phải cầm phiếu điểm về nhà kèm theo đó là một núi bài tập. Trên đường, Nhã Văn chỉ cúi đầu lầm lũi bước đi.

“Hay là...” Cô kéo dài giọng, nỉ non, “Anh giúp em ký tên nhé...”

Nói xong, cô chớp chớp mắt làm bộ tội nghiệp nhìn Nhã Quân.

Nhã Quân trong lòng cười to đắc ý, ngoài mặt vẫn là biểu tình thản nhiên: “Như vậy sao được, hôm qua anh chơi oẳn tù tì thua em, nên tuần này phải rửa bát, bẻ bột nhiều việc lắm, không rảnh giúp em đâu, em vẫn nên thành thật khai báo với ba đi.”

Nhã Văn cắn răng, tay cứ nắm lại buông, miễn cưỡng nặn nụ cười: “Không sao, em rửa bát giúp anh một ngày, hôm đó anh giúp em ký tên.”

“Một ngày?” Nhã Quân ngửa mặt nhìn trời bấm bấm ngón tay, ai đi qua không biết còn tưởng cậu là người mù, hoặc là đang đóng giả thầy tướng số, “Anh sợ rằng không đủ thời gian. Anh vẽ phác nét một ngày, một ngày luyện tập, hôm sau mới ký được, thêm một ngày nữa coi như tự thưởng cho bản thân.”

“Bốn buổi?!” Nhã Văn giơ bốn ngón lên một cách cứng ngắc, hận nỗi không thể đem nguyên năm ngón nhào tới mà cấu xé khuôn mặt đáng ghét của cậu.

“Ồ.” Nhã Quân vuốt cằm, gật gật đầu, hài lòng tưởng tượng đến cảnh bốn hôm nữa được ăn no nê mà không phải rửa chén.

“Bù Nhã Quân, anh còn cần vẽ phác rồi luyện tập cơ đấy? Anh ký đến ba cũng không nghi ngờ có phải tự mình viết ra hay không, anh bắt nạt em!” Nhã Văn cuối cùng cũng lộ vẻ hung hăng bình thường, dùng cả hai tay bắt đầu véo cậu.

“Được rồi, được rồi, chót hai ngày, hai ngày!” Tuy sức lực Nhã Văn không lớn lắm, nhưng cô mà mạnh mẽ trút hết vào thì cũng không phải chỉ đau bình thường thôi đâu.

“Nói lại xem...” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, chơi trò “trả giá”.

“Một ngày, một ngày.” Nhã Quân vội cầu xin tha thứ.

“Thật đấy?” Cô nói lỏng lực đạo, khôi phục bộ dáng nhỏ nhẹ như mèo.

“Thật.” Nhã Quân gật đầu.

Cô mỉm cười buông ra, vỗ vỗ lưng cậu: “Đi thôi, em mời anh ăn nha.”

Nhã Quân dở khóc dở cười, cảm thấy bị A Văn quay mòng mòng. Có lẽ bọn họ đều giống nhau, trong ngoài bất nhất, cứ cố chấp chỉ bày ra bộ mặt tốt đẹp trước người khác, cuối cùng lại xem nhẹ cái tôi chân chính của bản thân.

Hai anh em gặm hamburger trên đường về, nghĩ đến kỳ nghỉ hè, ai nấy đều thích thú ra mặt.

“Lần này là thi cái gì không tốt nào?” Nhã Quân lấy chìa khóa mở cửa.

“Làm bộ làm tịch,” Nhã Văn chờ cậu mở cửa xong nhanh chân vào trước, “Vẫn là vật lý với...”

Cô bỗng dừng lại, Nhã Quân không để ý đụng vào.

“Gì thế.” Nhã Quân suýt nữa phải ôm lấy cô mới có thể đứng vững.

Nhã Văn không trả lời, cậu trông theo cô mà thấy một người phụ nữ mặc đồ trắng muốt ngồi trong phòng khách, vẻ tầm ba mươi tuổi.

Hai anh em kinh ngạc quan sát người phụ này, im lặng trầm mặc.

Cô ấy cũng đồng thời quan sát lại họ, cứ thế mà đầu mắt cho đến khi ba ba bê một ly trà từ trong bếp đi ra.

“A, các con về rồi,” Bùi Gia Thần đặt chén trà lên bàn, “Đây là đồng nghiệp của ba ở bệnh viện, Bạch tiểu thư.”

Sau đó ông lại nói với Bạch tiểu thư ngồi trên sô pha: “Đây là hai con của tôi cùng vợ cũ.”

Dường như ngoại trừ ông cảm thấy rất thoải mái, ba người còn lại đều đang ở trong trạng thái sững sờ và hoảng sợ.

“Mau chào đi.” Gia Thần nhắc nhở.

“... Chào dì Bạch ạ.” Nhã Văn lớn tiếng nhấn mạnh, bày ra bộ dạng ngoan hiền hết mức có thể.

“...Chào dì ạ.” Nhã Quân cũng kêu y chang.

Nụ cười kiên cường bám trụ trên môi vị Bạch tiểu thư này sớm đã rơi rớt từ lúc nào, cô ta cảm thấy như đang ngồi trên đồng lửa.

“Ba ơi,” Nhã Văn cố ý hô to, “Tụi con đi làm bài tập đây.”

Sau đó, cô kéo Nhã Quân về phòng của mình.

Bọn họ vờ như đang học mà tai vẫn không ngừng để ý động tĩnh bên ngoài. Nhưng phòng khách yên lặng khác thường, không bao lâu họ nghe thấy tiếng Bạch tiểu thư đứng dậy ra về. Hai người khoanh tay trước ngực, giống như đang ngẫm nghĩ điều gì đó, nhưng lúc ngẩng đầu nhìn nhau, lại không hẹn mà cùng nở nụ cười tinh quái.

“Các con vừa lòng rồi chứ gì.” Bùi Gia Thần không biết từ khi nào đã lười nhác tựa cửa, khoanh tay trước ngực y như hai đứa ngốc kia.

“Ba... Ba đang nói gì vậy.” Nhã Văn bình tĩnh đứng lên còn không quên cười thật tươi.

Bùi Gia Thần vô lực lắc đầu, mang theo bộ mặt hiện rõ mấy chữ “Ba rõ ràng rành rành các con đang nghĩ gì đấy” xuống bếp nấu cơm.

Nhã Quân biết, ba Gia Thần đưa vị Bạch tiểu thư kia về nhà là có dụng ý, chính là để cô ta thấy khó mà lui, nếu không, ngay từ đầu ba đã chẳng thản nhiên đến thế. Cậu nhìn ra hết, vì mỗi khi đi gặp mẹ về, ba cũng bày ra bộ dạng xù lông nhím tự vệ như vậy.

Ở điểm đó, Nhã Quân thấy cậu và ba rất giống nhau. Bọn họ đều là những kẻ thiếu cảm giác an toàn, nên luôn tự dựng cơ chế phòng vệ cho bản thân, như chỉ có điều này mới giúp họ tự tin đối mặt với cuộc sống riêng của mình, mới giúp họ nhìn thấy một chút sự “an toàn” không tồn tại trong tim họ..

Nhã Văn đóng cửa, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên đắc thắng: “Trừ khi chúng ta muốn, nếu không sẽ chẳng ai có thể chia cắt được gia đình chúng ta!”

Nhiều năm sau, Nhã Quân sớm đã quên mất vị Bạch tiểu thư kia có bộ dạng ra sao, nhưng anh vẫn khắc sâu trong tâm lời nói hùng hồn của cô, cùng biểu tình kiên quyết trên mặt cô khi ấy.

Cô nói đúng, không ai có thể chia cắt bọn họ, trừ chính họ.

5. Chương 5

Chương 5: Ánh sáng trong đêm

“Cậu biết không,” Annie nói, “Đêm qua ông anh cậu suýt nữa thì phát điên, tụi này khuyên thế nào cũng không nghe, một mực tự mình lái xe đi đón hai người.”

Nhã Văn cởi áo khoác, gượng cười bất đắc dĩ rồi đi vào phòng tắm.

Cô không muốn trả lời, thậm chí không muốn nhớ tới người đàn ông đó. Cô đã dùng hết bốn năm ba tháng ở đây để học cách quên anh, quên chính mình, quên hết những tình cảm rối rắm cứ quẩn lầy cô như cơn ác mộng hàng đêm.

Nhưng rồi anh lại xuất hiện lần nữa, khi nhìn thấy Nhã Quân bằng da bằng thịt đứng trước mặt, Nhã Văn cảm thấy dường như khoảng thời gian vừa qua mới gọi là không chân thực, mới là một giấc mộng mơ hồ hồ cô cứ thế trải qua.

Nhã Văn nhìn người trong gương, sao mà xa lạ quá.

Nhã Quân thật ra đâu phải lo lắng cho sự an toàn của cô, anh chỉ không thích cô và Bách Liệt ở cùng nhau. Anh vẫn vậy, có chết cũng không muốn cô gần gũi với bất kỳ người khác giới nào khác.

Nhã Văn cúi đầu, từng giọt nước mắt đau xót thì nhau rơi xuống nền đất.

Ôi, cô biết chứ, cô đâu có ngốc nghếch cho rằng Nhã Quân thật sự thích mình. Anh là vậy, bề ngoài trầm tĩnh, nhu thuận nhưng bên trong lại phản nghịch, cứng đầu, ngang ngược, lúc trước những chuyện ba càng phản đối thì anh càng cố tình làm cho bằng được.

Nhưng còn cô thì sao, cô đã sai điều gì mà phải hứng chịu sự tra tấn này, bọn họ không thể làm anh em như hồi bé được ư? Dù không có quan hệ huyết thống, nhưng nhiều năm rồi anh vẫn luôn là anh trai của cô, cô không thể nhìn anh bằng cách khác được, ai có thể làm vậy chứ.

Nhã Văn hất mạnh nước lên mặt, dùng tay tiện lau. Trong lòng tự nhiên phát sinh một nỗi phẫn uất không thể nói, ước gì Nhã Quân bị phù thủy bắt đi, biến mất trên cõi đời này luôn cho xong.

Thời điểm mặc đồng phục ra khỏi nhà tắm, Nhã Văn lại khôi phục bộ dạng tươi tỉnh, chỉnh đốn tác phong trở về làm cô hướng dẫn viên duyên dáng của làng du lịch. Cô đi tới phòng làm việc cuối hành lang, gặp ai cũng mỉm cười chào hỏi một cách bình thản, cứ như nơi này chưa từng bị bão quét ngang, cứ như lòng cô cũng chưa từng bị cơn bão nào tàn phá đem qua vậy.

“Coi đôi mắt áp lánh ánh sao của tôi đen thui như đít nồi đây này.” Lúc ăn cơm, Bách Liệt chỉ vào mặt mình, hầy còn lơ đãng vì buồn ngủ.

Nhã Văn quan sát nửa ngày mà không thấy có vấn đề nên lắc lắc đầu: “Mắt anh vẫn đen sẫm.”

“Tư thế nằm của anh cô thật không dám khen, cứ xoay đi xoay lại, hại tôi không ngủ được gì hết.” Nói xong, anh ta còn làm bộ xoa xoa cái cổ cứng đờ để chứng minh.

Động tác Nhã Văn và Annie cùng dừng lại giữa không trung, hai người trợn trừng, bị câu nói của Bách Liệt dọa đến sợ.

“À thật ra hôm qua tớ nằm trên sofa, để Gabriel với Nhã Quân chen chúc trên giường.” Nhã Văn tốt bụng giải thích hộ Bách Liệt.

“Ai không biết còn tưởng anh với anh trai Nhã Văn...” Annie khoa trương đảo tròng mắt.

“Tiểu thư Trần An Ny,” Bách Liệt trưng ra cái vẻ mặt ‘Tôi thật chịu không nổi cô’, “Người ngoài chẳng rõ sự tình mà đồn thổi thì thôi, đến cô cũng nghi ngờ xu hướng giới tính của tôi, khiến tôi đau lòng lắm đấy.”

Nhã Văn và Annie liếc qua nhau, Annie trêu ghẹo: “Vậy không tốt à, mọi người đều biết chúng ta là ‘Tỷ muội tình thâm’, có mấy ai nghĩ theo hướng xấu kiểu ‘Tình tay ba’ đâu.”

Nói xong, hai cô gái cứ thế cười sảng sặc đến đau cả bụng. Tâm trạng u ám của Nhã Văn cũng theo trận cười sảng khoái này chậm rãi tiêu tán.

Bách Liệt mới đầu còn tỏ vẻ khinh bỉ ra mặt, nhưng mãi cũng không nhịn được bật cười. Anh nhìn Annie rồi nhìn Nhã Văn, ánh mắt trở nên nhu hòa: “Nhã Văn, tôi cảm nhận được đây mới chân chính là cô.”

Nét cười trên miệng Nhã Văn dần biến mất, thay thế là nỗi sợ hãi: Tưởng Bách Liệt thật ra là loại người nào mà có thể nhìn thấu được cô khi vui cũng như khi buồn, thấu được nội tâm cô cố ý che giấu bấy lâu, thậm chí còn thấu suốt một Bùi Nhã Văn ẩn sâu trong trái tim chính cô còn không trông thấy.

“Không công bằng à nha,” Annie than thở, “Thiên hạ dòm cái là biết anh để ý đến Nhã Văn, còn tội nghiệp cho tôi ôm một mối tương tư, trong khi anh đối với Nhã Văn thì tình sâu như biển, tôi chịu thiệt quá rồi.”

“Không đâu,” Bách Liệt chớp chớp mắt, “Cô suốt ngày được buôn bán scandal về một soái ca ngồi ngồi như tôi, lời thể còn gì.”

“Tưởng, Bách, Liệt...” Annie xắn tay áo, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhã Văn nghe không ra bọn họ đang đùa cợt, chỉ biết ngây ngô cười một lúc rồi ngẩn người.

Bùi Nhã Văn trước đây thế nào, cô đã không còn nhớ rõ nữa. Nhã Văn ngày xưa ra sao nhỉ? Cởi mở hay khép kín, lạc quan hay bi quan, hoặc chẳng, cô chỉ là một con người đơn thuần, mong cầu niềm hạnh phúc nhỏ nhoi, nhưng hạnh phúc chẳng thấy đâu, chỉ thấy nỗi u buồn luôn trốn trong đáy mắt.

Cô tự hỏi Bách Liệt hiểu cô được bao nhiêu, bởi cô bỗng phát hiện cô còn chẳng hiểu nổi bản thân mình.

Hôm nay trời vẫn mưa rầm rầm, nhưng so với cơn cuồng phong vũ bão hôm qua mà nói tốt hơn gấp vạn lần. Cả ngày Nhã Văn không gặp Nhã Quân, thẳng đến buổi tối khi biểu diễn sân khấu nhạc kịch kết thúc, cô mới nhận ra A Mao khệ nệ bưng hai đĩa đồ ăn to ụ từ nhà ăn đi tới.

“Khẩu vị của anh khác nhiều rồi nhỉ.” Nhã Văn lại gần, hai tay khoanh trước ngực.

“Đây là phần cho Nhã Quân.”

“Thế anh ấy đâu.” Nhã Văn không hiểu.

“Em không biết à,” A Mao ngạc nhiên, “Sốt rồi, ba mươi chín độ.”

“A...” Nhã Văn nghẹn lời, sáng sớm lúc lái xe về cô đã thấy mặt anh hơi phiền hồng, nhưng không ngờ ốm nhanh như vậy.

Cô theo A Mao đến nơi ở của họ, qua một dãy hành lang rất dài, vòng vèo mấy lượt, đi thêm một lúc lâu thật lâu, mới tới được phòng Nhã Quân.

A Mao đưa khay đồ ăn cho Nhã Văn, quẹt thẻ mở cửa. Căn phòng tối đen u ám, chỉ bật một cái đèn ngủ. Nhã Quân nằm trên giường, tựa cả người vào cửa sổ, bên cạnh bừa bộn một đồng khảm khó quần áo.

Nhã Quân quan sát bên ngoài, nghe tiếng nói chuyện mới chậm rãi quay đầu, phát hiện Nhã Văn đứng ở đó, anh ngây ra, không tin vào hai mắt của mình.

Hốc mắt Nhã Văn chợt nóng, bọn họ từng là anh em cực kỳ thân thiết, mà hiện giờ còn không bằng hai người dưng.

“Tôi mang đồ ăn đến cho cậu, nhưng đã hơi nguội rồi.” A Mao đem khay thức ăn đặt bên giường, “À, các cậu trò chuyện đi, tôi ra bể bơi ngắm gái đẹp đây.”

Đại khái, ngay cả A Mao dù ngốc nghếch cũng lẽ mớ nhận thấy không khí bất bình thường giữa bọn họ.

Cửa đóng “Phanh” một tiếng, căng phòng chỉ còn lại một mảng yên tĩnh nặng nề.

“Anh... sao lại sốt. Sáng nay tốt lắm mà.” Nhã Văn đến bên cạnh, cầm bàn tay nóng hổi của anh một cách vụng về.

“Tối qua bị cảm lạnh.” Nhã Quân không dám đối mặt với cô, hốt hoảng quay ra phía khác.

“... Hôm qua anh không nên tới, mưa gió như vậy rất nguy hiểm.” Cô càng nói càng lúng túng, cảm thấy lời lẽ của mình hơi thừa thãi.

“Tại sao em lại đến đây?” Nhã Quân đột ngột lên tiếng, cổ tình lơ đi sự quần bách trong giọng nói của Nhã Văn. Anh hỏi thẳng, không muốn cho cô thời gian suy nghĩ vẩn vơ.

“...”

“Anh tưởng em hận anh đến nỗi muốn anh biến mất khỏi thế gian này luôn chứ.” Anh nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch một tia cười khổ.

Cô không nói nên lời. Đúng vậy, cô ước gì anh biến mất ngay lập tức, nhưng mà chung quy...

“Bùi Nhã Văn...” Khuôn mặt Nhã Quân dưới ánh trăng hắt qua cửa sổ trở nên trắng bệch, “Anh không ngờ em nhần tâm đến vậy.”

“...”

“Nếu dì không gọi điện cho anh, anh không biết phải đi đâu tìm em.”

“...”

“Anh đã tuyệt vọng lắm rồi, muốn quên em, muốn làm một người anh trai tốt như trước đây...” Tiếng anh nghẹn ngào, “Nhưng anh làm không được.”

“...”

“Khi anh gặp gỡ một cô gái, cô ấy bỗng ngơ ngác nhìn anh, anh hỏi cô làm sao, cô ấy nói vừa rồi anh gọi ‘A Văn’, hỏi anh A Văn là ai? Anh không đáp được, một câu cũng không thể.”

Nhã Văn cắn môi, rất nhiều thời điểm không phải họ không có câu trả lời, chỉ vì bọn họ sợ cái đáp án mà mình vốn đã biết từ lâu.

“Nếu anh không tới tìm em, em sẽ không bao giờ quay về, cả đời không gặp anh ư?”

Nhã Văn gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Nhưng em không có biện pháp đối xử với anh bằng cách khác...”

“... Không! Em không cho anh lựa chọn, anh đã cố gắng hết sức ngay cả khi em chỉ coi anh là anh trai, dù biết sẽ thất bại nhưng anh vẫn thử hết mọi cách có thể, ít nhất anh đã ỉnh một cơ hội, nhưng em căn bản một cơ hội cũng không ban cho anh.”

“Anh còn muốn cơ hội nào nữa...” Nhã Văn run rẩy.

Ánh mắt Nhã Quân bỗng trở nên áy náy, nhưng vẫn vô cùng kiên nghị: “Xin lỗi.”

Anh xốc chân đứng lên, Nhã Văn mới phát hiện anh chỉ mặc độc một cái quần cộc, không khỏi bối rối lui về sau vài bước.

“Anh không cố ý...”

“... Đừng nói,” Cô nhìn anh, “Nếu, em vẫn coi anh là anh trai, nếu em đồng ý quên tất cả mọi chuyện...”

“...” Nhã Quân cũng nhìn Nhã Văn.

“Anh làm ơn cũng quên hết và coi em như em gái thực sự được không?”

Bọn họ quan sát nhau thật lâu, giống như muốn đọc câu trả lời trong ánh mắt đối phương. Cuối cùng, Nhã Quân bật thốt: “Không thể.”

Anh túm lấy cánh tay Nhã Văn, hung hăng hôn cô khiến cô muốn ngừng thở, đầu óc trở nên trống rỗng. Đôi môi anh nóng rực, bàn tay đặt sau gáy cô cũng vậy, cô càng chống cự bao nhiêu, anh càng dồn sức mạnh bấy nhiêu.

Nhã Văn lần đầu có cảm giác không còn chốn dung thân. Cô từng vì anh mà đào tẩu, đi tới một quốc gia xa lạ, chốn tránh chỉ vì không biết nên đối xử với người đàn ông này như thế nào. Mơ tưởng đến ngày mọi chuyện đều là quá khứ, anh đã buông tay, bọn họ có lẽ vẫn còn cơ may níu kéo mối quan hệ ruột thịt, chứ không phải đối mặt nhau với tư cách là hai cá nhân riêng biệt Bùi Nhã Văn và Bùi Nhã Quân như bây giờ.

Nhưng vào thời khắc khi Nhã Quân kiên định nói không thể, Nhã Văn biết mình sai rồi, họ không bao giờ trở về làm người thân được nữa. Sự chạy trốn của cô không khiến anh quên cô, ngược lại còn làm anh thêm quyết tâm đến cố chấp.

Không biết qua lâu, vài phút, hoặc chỉ vài giây, Nhã Quân chậm rãi buông cô ra. Anh cúi đầu tìm tòi trong đáy mắt cô điều gì đó. Nhã Văn cũng cố dồn đủ dũng khí để rời theo anh, bất giác kinh ngạc phát hiện anh đã không còn là chàng thiếu niên trong ký ức của cô. Họ đã chia lìa vài năm, từng cố hết sức để quên đối phương, kết quả người kia trong trí nhớ của mình càng lúc càng rõ ràng hơn, mà khi chân chính đứng trước mặt nhau như thế này, ngược lại đều cảm thấy đối phương thật xa lạ.

Cửa bỗng nhiên bị mở ra từ bên ngoài, A Mao cúi đầu cầm thẻ phòng, miệng còn than thở sao lại không nhớ phải đem theo cái nọ cái kia, khi ngẩng đầu trông thấy hai anh em Bùi gia đang ôm chặt nhau, bất giác kinh ngạc đứng như trời chồng.

Nhã Văn bừng tỉnh khỏi cơn mơ, đẩy Nhã Quân, chân tay luống cuống: “Em, em còn có việc cần làm...”

Cô cuống cuống lao ra khỏi phòng, cảm giác như thân thể này giọng nói này không còn là của mình nữa, cô ước sao được trở thành người khác, một người chưa bao giờ là em gái của Bùi Nhã Quân thì tốt biết bao.

A Mao vội nhường đường cho Nhã Văn, ngơ ngác ngó theo bóng cô, rồi lại nhìn Nhã Quân.

Nhã Quân ảo não bất đắc dĩ ôm ngực, cầu nhàu A Mao: “Cậu cũng là kẻ thù tiền kiếp của tôi đấy.”

“...”

Bước chân Nhã Văn có chút lảo đảo, chậm chạp cước bộ trên dãy hành lang tràn ngập ánh trắng, bốn bề yên tĩnh không một tiếng động, im ắng một cách đáng sợ. Cô không biết mình định đi đâu, lúc ấy cô chỉ hành động theo bản năng, bất luận là đường nào, chỉ cần thoát khỏi Bùi Nhã Quân là đủ.

Nhã Văn thần thờ lòng vòng mấy lần, không để ý dẫm vào người trước mặt.

“Nhã Văn.” Bách Liệt bị cô đụng trúng không đứng vững nhưng vẫn cố đưa tay đỡ cô khỏi ngã.

Nhã Văn lập tức điều chỉnh tâm trạng nhếch miệng đầy gương gạo, cô đứng là gặp vận rồi, thời điểm không muốn gặp cái người hiểu cô nhất trên đời này thì lại đụng ngay phải anh ta.

Bách Liệt chăm chú nhìn Nhã Văn, ánh mắt anh làm cô muốn lảng tránh, cô thậm chí có thể cảm thấy, anh chỉ cần đưa mắt một cái là biết hết được những suy nghĩ rối loạn trong đầu cô. Đứng dưới ngọn đèn mờ ảo, anh không lên tiếng hỏi cô điều gì, chỉ cố tình nở nụ cười quyến rũ chết người: “Nhàn rồi quá hả, đi thôi, tôi dẫn cô đến một nơi rất tuyệt vời.”

Nơi rất tuyệt vời trong lời Bách Liệt chính là khu vực hồ sen nằm dọc trên đường ven biển vô cùng hẻo lánh, cạnh hồ có một khu rừng nhỏ, luôn mang đến cho người khác cảm giác âm u tĩnh mịch mỗi lần đi ngang qua, ban đêm thì khỏi nói, tối thui đến muốn trông năm ngón tay cũng không thấy đâu.

“Chỗ quái quỷ gì đây...” Dù đang chìm đắm trong tâm trạng nặng nề, Nhã Văn vẫn thấy hơi rợn người, cô túm chặt lấy Bách Liệt, không dám bước tiếp.

“Cứ theo tôi.” Giọng Bách Liệt dịu dàng như an ủi dễ ngọt, anh cầm tay cô, chậm rãi tiến về phía trước.

Bàn tay ấm áp của Bách Liệt khiến Nhã Văn bình tâm. Mặc dù bao quanh cô là bóng tối, nhưng có Bách Liệt bên cạnh nên cô vẫn dò dẫm mò đường đằng sau anh.

Được một lúc, Bách Liệt dừng lại.

“Cô biết chúng ta đang ở đâu không?” Anh hỏi.

“Không biết...”

“Cô đang đứng trên cầu bắc ngang qua hồ sen, giờ hãy vịn tay lên thành cầu, thử nghĩ xem, nếu bây giờ là ban ngày, điều cô nhìn thấy là gì?”

Nhã Văn tập trung vào khoảng không đen như mực, nếu là ban ngày ư, cô tưởng tượng ra một hồ nước trong veo với vô vàn cánh sen hồng xinh đẹp, đỡ bên dưới là những phiến lục bình xanh ngắt, ở đây ít người lui tới do hồ bị che chắn bởi một rừng đại thụ... Cô càng nghĩ, càng cảm giác không đáng sợ như ban đầu.

“Tôi hồi nhỏ rất sợ bóng tối, hơn mấy đứa con nít khác nhiều,” Bách Liệt nói, “Ông nội tôi vì vậy đã nhốt tôi vào nhà kho, đèn bên trong hồng, mọi thứ đều mờ tối, lúc ấy tôi khóc lóc thảm thiết lắm.”

“...” Nhã Văn hướng về nơi nghe được âm thanh trầm thấp của Bách Liệt.

“Sau đó ông ở ngoài cửa, khuyên nhủ tôi, ông bảo hãy làm như bình thường, coi như con đang ngồi trong phòng khách cùng nội trò chuyện thôi, trò chuyện thì có gì đáng sợ.”

“ ... ”

“Mới đầu tôi không chịu, vẫn âm ỉ đòi ra ngoài, bà nội thấy nên đau lòng, muốn mở cửa cho tôi, nhưng ông kiên quyết không đồng ý. Đợi tôi kêu gào hết hơi hết sức rồi, nội lại tiếp tục tám nhảm đủ thứ, nói chợ đêm có hàng ăn vặt nào ngon, nói thằng cu hàng xóm hôm qua nghịch dại nên hôm nay bị mẹ mắng, nói TV tối nay phát những gì... Sau đó tôi dần bình tĩnh hơn. Tôi có thể nhận ra trong bóng tối cái tủ đựng rượu được trưng cất trong kho, chúng vẫn ở đó, không nhúc nhích lấy một phân.”

Dừng một chút, anh hỏi: “Cô biết điều này nghĩa là gì không?”

Nhã Văn lắc đầu, nhưng lại nhớ Bách Liệt không nhìn được.

“Có nghĩa là, con người ta thường sợ hãi một cách mù quáng, nỗi sợ chỉ do ta tưởng tượng ra thôi, chúng ta cho rằng là thế này, nhưng thực tế lại thế khác, khi cô tìm ra căn nguyên của nó, cô sẽ phát hiện nó không quá ghê gớm như cô nghĩ.”

“ ... ”

“Hồ sen này có đáng sợ không?”

“Không” Nhã Văn tìm thấy đường nét khuôn mặt của Bách Liệt trong màn đêm, anh dường như đang mỉm cười.

“Có đôi khi những điều chúng ta sợ hãi nhất đều là do bản thân mình tự suy diễn. Rất buồn cười không phải sao?”

Nhã Văn ít nhiều cũng hiểu ý của Bách Liệt, nhưng tự chung vẫn thấy mơ hồ như cũ.

“Nhã Văn,” Bách liệt xoay bả vai cô hướng về ngọn đèn phía xa xa, “Từ hướng đó trông sang, cô sẽ cảm thấy mặt hồ như đang tỏa sáng vậy.”

Nhã Văn nương theo hướng ánh đèn, bỗng nhiên cảnh vật trước mắt tất cả đều trở nên rõ ràng.

“Cô là một cô gái thông minh, có nhiều chuyện, chỉ cần chịu suy xét kỹ thì không điều gì có thể gây trở ngại cho cô cả.”

Nhã Văn lần đầu tiên muốn cảm ơn Bách Liệt từ tận đáy lòng, dù anh nóng lạnh thất thường, khi gần khi xa, nhưng mỗi lúc cô trở nên yếu đuối đều nhận được sự giúp đỡ từ anh. Có đôi khi cô tự hỏi rốt cuộc quan hệ của hai người là gì, không thể xem như bạn tốt, vì giữa họ có rất nhiều bí mật; nhưng nói là bạn bè bình thường thì lại càng không, Bách Liệt hiểu rõ cô như hiểu chính bản thân mình. Bách Liệt là... một người vô cùng đặc biệt, chỉ ít là đối với bản thân cô.

“Cảm ơn anh.” Nhã Văn thì thầm.

Bách Liệt không đáp, chỉ lặng lẽ đứng sau lưng cô, giống như từ trước đến giờ, anh vẫn luôn đứng sau cô như thế.

Sau ngày ấy, phải đến hai, ba hôm Nhã Văn không gặp lại Nhã Quân, dù có chút lo lắng, nhưng cô không dám tìm anh. Cô vẫn lặng lẽ làm việc như trước, hi vọng có thể mượn công việc để tạm quên vẩn đục tình cảm rối rắm của mình. Các công trình sửa chữa ở làng du lịch đang dần hoàn tất, Nhã Văn tự nhủ có lẽ Nhã Quân không bệnh tật gì, chỉ bận quá mà thôi.

Hôm nay bỗng nắng đẹp bất ngờ, lớp học bắn cung cực kỳ đông đúc và sôi nổi, tầm hai giờ Nhã Văn mới rảnh rỗi để đi ăn cơm, vậy mà nhà ăn đã bị quét sạch, hầu như không còn gì sót lại. Cô đành lựa tạm một cái bánh mì, rót một cốc nước chanh, ngồi dùng bữa gần bể bơi vắng tanh không một bóng người.

Mặc dù mới đầu tháng tư nhưng tầm trưa chiều đã nóng như đổ lửa. Vài anh chàng người Nam Phi và mấy cậu choai choai da trắng đang chơi trong bể bơi, có thể ánh mặt trời luôn là một phần trong cuộc sống của họ, vì mặc kệ làn da nồn nà bị cháy nắng đến đỏ bừng, họ vẫn vô tư đùa nghịch dưới nước như trước.

Nhã Văn vừa gặm bánh mì dai nhanh nhách vừa nheo mắt ngắm bọn họ, tâm tình tự nhiên trở nên sáng sủa. Annie nói rằng cô luôn mang đến cho người đối diện cảm giác u buồn nhàn nhạt, nhưng thật tình nhiều lúc, cô cũng mặc kệ hết thảy để tự tặng cho bản thân chút vui vẻ. Thư Lộ từng nói, sâu trong tâm hồn Nhã Văn lúc nào cũng là một đứa nhỏ rất lạc quan.

Nhã Văn mỉm cười, trên đời này ngoài cô vẫn còn rất nhiều người hiểu cô, quan tâm cô, che chở bảo vệ cô. Bởi vậy, dù gặp phải chuyện gì, cô sẽ cố gắng để luôn lạc quan như vậy.

Chợt chiếc ghế kê bên bị kéo ra, một ly nước chanh đặt mạnh lên bàn.

“Mấy giờ em tan tầm?” Bùi Nhã Quân ngồi xuống cạnh cô, trông hơi lạ so với bình thường. Anh mặc một chiếc áo ba lỗ bằng vải bông màu trắng, trước ngực ướt đầm mồ hôi, còn cái quần dính đầy cát cạp trễ hẳn xuống, mà dựa theo cách nói của ba thì mặc kiểu này thà cởi luôn cho rồi, chân anh đi một đôi dép xỏ ngón, nhìn giống với bất cứ vị du khách nhàn nhã nào trong thôn.

Nhã Văn giật mình, trong ấn tượng của cô dù bức bối đến mấy đi nữa Nhã Quân vẫn luôn quy củ một thân quần áo chỉnh tề, giống như thầy giáo chuẩn bị sẵn sàng mọi lúc để tới thăm nhà học sinh vậy.

“Hôm nay anh nghỉ làm, em có thể dẫn anh đi dạo loanh quanh được không?” Nhã Quân cắn cắn ống hút. Đây vốn là thói quen của gia đình cô, ngoại trừ rượu, uống cái gì đều phải dùng ống hút hết.

Nhã Văn do dự không biết nên trả lời ra sao. Cô rất muốn nói không có rảnh, nhưng bốn rưỡi là cô tan ca rồi.

“Nếu em bận việc đến nửa đêm, anh sẽ chờ đến nửa đêm.” Nhã Quân như biết tổng cô đang tính toán điều gì trong đầu, trực tiếp ra tay chặn đường lui của địch.

Nhã Văn cười khổ: “Anh chưa bao giờ cho em cơ hội từ chối.”

“Vì em sẽ được nước lã tới, nếu nhường nhịn một lần, kiểu gì cũng có lần hai, lần ba.”

Nhã Văn cắn môi, im lặng. Cái này cũng đâu phải nguyên nhân chính. Trọng điểm là Nhã Quân không bao giờ chấp nhận bị cự tuyệt, hay ít nhất là bị cô cự tuyệt.

“Em bốn rưỡi mới xong việc, lúc đó anh đến sân tập bắn tìm em nhé.” Nhã Văn tuy rất không tình nguyện nhưng vẫn phải miễn cưỡng đồng ý.

“Được.” Nhã Quân mỉm cười, đưa tay vuốt tóc mai cô đang bị gió thổi loạn vén ra sau tai, “Một lời đã định. Anh phải ngủ trưa đây.”

Nói xong, anh cầm ly nước chanh đi mất.

Nhã Văn dõi theo bóng anh, có hơi sững sờ. Từ khi nào Nhã Quân trở nên thông suốt vậy, chẳng những nhân từ không dồn cô tới chân tường bằng ánh mắt đầy bức bách, mà còn biết ý cho cô một chút không gian riêng tư để tự do hít thở...

Nguyên buổi chiều, trường bắn tên vắng tanh vắng ngắt, gần sát giờ về Nhã Văn mới thu gọn đồ đạc. Chưa kịp kiểm tra lại toàn bộ, cô đã thấy Nhã Quân thông dong đi tới, mặc nguyên như cũ chỉ đổi mỗi đôi giày thể thao.

Anh bỏ hai tay vào túi quần, đến gần cô, thoải mái ngáp một cái.

“Trốn cũng không xong...” Nhã Văn vừa dọn vừa tức lắm bà lắm lắm.

“Anh cũng từng nghĩ em chạy không thoát,” Nhã Quân nhìn cô, “Vậy mà chạy được thật, lại còn chạy rất xa, anh tìm kiếm thể nào cũng không ra.”

“...” Nhã Văn quay đầu lảng tránh ánh mắt của Nhã Quân.

“Cần giúp gì không?” Nhã Quân lái sang chuyện khác.

“Không cần.” Cô khước từ.

Nhưng Nhã Quân vẫn chủ động dọn dẹp, có thể Nhã Văn đúng, anh không bao giờ cho phép mình bị cự tuyệt bởi cô.

Bọn họ nhanh chóng cắt hết mọi thứ vào nhà kho, Nhã Văn khóa cửa, hỏi anh: “Anh muốn đi đâu nào.”

“Tùy thôi.” Nhã Quân mỉm cười, “Em thích chỗ nào mình đến chỗ đó.”

Nhã Văn nghiêng đầu ra chiều ngẫm nghĩ, cuối cùng quyết định đưa anh tới khu rừng nhỏ luôn thâm u lạnh lẽo vào ban ngày kia.

Hai người kẻ trước người sau, khi ngang qua hồ sen, Nhã Văn bỗng dừng lại, đến giữa cầu đá rồi nhìn xuống. Quả như lời Bách Liệt, không còn chút đáng sợ nào.

“Đang suy nghĩ gì vậy.” Nhã Quân thắc mắc.

Nhã Văn lắc đầu: “Không có gì, chỉ là... một người bạn nói với em, mặc dù nơi này ban đêm đen kịt rất ghê người, nhưng chỉ cần hình dung đến cảnh vật vào ban ngày, tự nhiên sẽ thấy bình tâm lại.”

“...” Nhã Quân không nói, quan sát cô chăm chú.

“...”

“Là Tướng Bách Liệt?”

“?”

“Người nói những lời này, là Tướng Bách Liệt sao?” Ngữ khí của Nhã Quân trở nên cứng nhắc.

“Mặc kệ là ai,” Nhã Văn không muốn đáp, hai tay bám chặt thành cầu, “Em thấy lời họ nói rất có lý.”

Nhã Quân bỗng đứng phía sau cô, hai tay cũng vịn lan can, vây cô trong ngực mình.

“Bùi Nhã Văn, có một vấn đề, anh muốn em trả lời thành thực,” Hơi thở của anh vẫn vít quanh tai, “Em với hắn rốt cuộc có quan hệ gì.”

“Đồng nghiệp hay bạn bè thôi...” Nhã Văn không dám quay đầu, cảm giác được lúc này cô và anh gần gũi đến mức nào.

“Anh không bao giờ tin có tình bạn tồn tại giữa đàn ông và đàn bà.” Giọng Nhã Quân lạnh lùng, buộc cánh tay thêm chặt quanh thắt lưng cô.

“... Chúng ta đi tiếp được không?” Nhã Văn vẫn không ngoảnh lại, cũng không trả lời vấn đề của anh.

Nhã Quân than nhẹ, nhưng cô vẫn nhận ra, vì hơi thở ấm áp của anh phả vào tai cô, có chút ngứa ngáy.

Qua mấy giây, anh buông tay, nhường cô dẫn đường.

Nhã Văn cố nén một tiếng thở phào, tiếp tục hướng về khu rừng nhỏ.

Thực tế Nhã Văn rất sợ phải đến đó, hai bên cơ man toàn là cây, dù ban ngày chẳng nữa thì hầu như vẫn không ai dám tới, phần nữa số du khách và nhân viên G.O. chấp nhận vòng qua bờ biển, ngồi ở bến chờ xe buýt mười lăm phút, lộ trình mất khoảng bốn, năm phút nữa, còn hơn băng qua con đường vốn chỉ tốn mười lăm phút đi bộ này.

Nhưng thật tình Nhã Văn khá yêu nơi đây, vì cuối đường có thể trông thấy biển, mỗi khi ra khỏi rừng, được ngắm một không gian xanh thẳm bao la, cơ hồ bao nhiêu vất vả khổ cực cũng đều đáng giá.

Thời điểm khi hai người tiến vào rừng, bốn phía hoàn toàn tĩnh lặng, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng chim hót, còn lại không có bất kỳ một âm thanh nào.

“Đây là chỗ em thích nhất?” Nhã Quân hỏi.

“Không, là sợ nhất.” Nhã Văn đáp, chậm chậm thả bộ.

“Vậy sao em lại dẫn anh tới?” Giọng anh nghe chừng có vẻ hứng thú.

“...Không biết, chỉ là tự nhiên muốn thế mà thôi.” Có lẽ vì cô tin, ở bên anh cô tất không còn sợ hãi nữa.

“Hay là,” Anh lẩm bẩm có chút cô đơn, “Em coi anh cũng giống với cái nơi rừng rợn này sao.”

Nhã Văn rất muốn phá lên cười, rốt cuộc vẫn nhin xuống.

“Đồng nghiệp nữ của em bảo, có lần vội vã tới nhà ăn vào ban đêm, mà xe buýt vừa mới khởi hành, cô ấy đành phải đi vào đây. Được một đoạn bỗng lạnh sống lưng, ngoái lại thì thấy một toán lửa xanh lơ lơ lửng lơ giữa trời, tựa như ma trôi.”

“Rồi sao?”

“Sau đó cô ấy sợ quá vắt chân lên cổ mà chạy, từ bấy đến giờ không có cô gái nào dám đơn thương độc mã trên con đường này nữa.” Nhã Văn ngẩng đầu, tìm kiếm bầu trời đã bị hàng nghìn thân đại thụ che phủ.

“Em ám chỉ anh là đoàn ma trôi đúng không?” Nhã Quân khoanh tay trước ngực, nhìn cô.

“Đâu có.” Nhã Văn ngoảnh đầu, không khỏi mỉm cười, “Nhưng khi anh đứng sau em tự nhiên em cũng hơi ớn ớn.”

“Em nói vậy làm anh không biết nên khóc hay nên cười đây,” Nhã Quân bĩu môi, khóe miệng nhếch lên, “Nhưng ít ra lâu lắm rồi, anh mới được nghe em nói giỡn.”

Nhã Văn quay đầu về, chậm chậm bước tiếp

Không rõ từ khi nào, cô đã không còn bám đuôi theo Nhã Quân, mà hình thành thói quen dẫn trước anh. Mỗi khi tan học, thời điểm ngẫu nhiên đổi về phía sau, Nhã Văn lại thấy anh đang thông dong thả bộ, phát hiện cô nhìn mình, trên mặt anh có ý hỏi: Làm sao? Lúc đó cô lại ngoác miệng nhăn nhó, vô tư băng băng về phía trước. Bây giờ cô mới nhận ra, cứ làm cái đuôi của anh có lẽ sẽ hạnh phúc hơn, bởi vì vừa nhắc mắt là có thể thấy mục tiêu, vĩnh viễn biết phải đi về hướng nào.

“Em có nhớ con ngõ nhỏ sau trường không?” Nhã Quân bỗng hỏi.

“Nhớ chứ, đèn không có mà cũng ít người qua lại.” Nhã Văn thấy hơi khẩn trương.

“Trong đó rất nhiều cây, Đại Đầu thường bảo nhìn chúng như quái vật ấy.” Giọng Nhã Quân trở nên mờ ảo.

“Có lần, anh còn leo lên nữa...” Nhã Văn ngấm ngấm xung quanh, hồi tưởng tình cảnh khi đó.

“Anh còn nhớ, tự nhiên em bật khóc.”

“Đó là tại anh từ trên cao ngã xuống, suýt thì gãy chân...” Nhã Văn tức giận xoay người, trong giây lát kinh ngạc mà hít thật sâu.

Bởi vì, Nhã Quân đã trèo trên một cái cây, mặc dù không cao lắm nhưng vẫn làm cho Nhã Văn choáng váng.

“A Văn, anh tới đây.” Nhã Quân nhìn cô, biểu tình hăng hái y hệt chàng thiếu niên mười bảy tuổi năm nào.

Nhã Văn chưa kịp há mồm, Nhã Quân đã đột ngột buông người, nhảy thẳng xuống chỗ toàn sỏi đá, sau đó khuôn mặt anh nhăn lại đầy đau đớn.

Nhã Văn bỏ nhào tới bên cạnh, quỳ trên đất lo lắng hỏi: “Làm sao rồi? Làm sao rồi?”

“A... Chân anh...” Nhã Quân cắn chặt răng: “Không có cảm giác...”

“Cái gì, sao có thể...” Hốc mắt Nhã Văn đỏ ửng, tựa như cái đêm ấy, cô thậm chí không phát hiện đầu gối mình vì cọ vào đá mà đã trầy cả da, “Em, em gọi bác sĩ ngay.”

“Đừng đi,” Nhã Quân nắm chặt cánh tay cô, “Ai da... Chân của anh...”

Nhã Văn hoảng đến nỗi không biết nên làm thế nào mới tốt, cô không thể để mình anh ở lại đây, lại chẳng có cách gọi người cứu viện.

Nhã Quân quan sát cô, vẻ thống khổ bất ngờ biến mất, thay vào đó là nụ cười đắc ý.

“Anh...” Nhã Văn kinh ngạc tròn mắt.

“Dù anh đã không còn là thằng nhóc mười bảy lóng ngóng vụng về,” Anh chớp chớp, “Nhưng em vẫn chỉ là bé con mười bảy chậm tiêu mà thôi.”

Nhã Văn ngơ ngác, chẳng nói chẳng rằng, hai tay vẫn bấu chặt cánh tay anh.

Nhã Văn không kìm được bật khóc nức nở, cô khóc rất thương tâm, khóc rất to, đến nỗi Nhã Quân đang cột nhà phải biến sắc.

“A Văn...” Nhã Quân ấp úng, không biết nói gì cho phải.

“Bùi Nhã Quân, anh quá đáng lắm rồi...” Cô nấc lên, “Tại sao lại muốn đùa kiểu này chứ...”

“... Xin lỗi.” Nhã Quân ôm cô đầy yêu thương, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

“Anh quá quắt lắm... tôi ghét anh...” Nhã Văn không còn sức mắng mỗ, giấy giụa, hai hàng lệ cứ chảy dài như đê vỡ. Cô nhận ra bản thân vừa hoảng sợ đến nhường nào, sợ anh phải chịu dù chỉ là một chút tổn thương nhỏ bé nhất.

“...” Nhã Quân siết thật chặt, như lo chỉ vừa buông lỏng là cô liền muốn bỏ chạy khỏi anh vậy.

“Tôi hận anh!” Nhã Văn dùng đầu mình đập mạnh vào đầu Nhã Quân, nhưng anh không phản ứng, vòng tay thu lại chặt hơn nữa.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Nhã Quân thì thầm, sau đó hôn lên trán cô.

Sau này, Nhã Văn không nhớ rõ mình ở trong khu rừng âm u ấy khóc bao lâu, chỉ biết rằng, khi nước mắt ngừng rơi, Nhã Quân bèn công cô về. Hai đầu gối cô đều chảy máu, trông đã xốt. Cô không rõ về mặt Nhã Quân, có điều cô đoán, lòng anh nhất định cũng xốt xa vô cùng.

Trên hành lang ký túc xá bọn họ gặp Annie, cô ấy lập tức giúp họ mở cửa, đồng thời chạy đôn chạy đáo tìm hộp cứu thương.

“Chúng tôi ổn, cảm ơn.” Nhã Quân bế Nhã Văn đặt xuống giường, cười với Annie đầy cảm kích.

Annie len lén liếc Nhã Văn, chần chừ mãi rồi mới gạt đầu, rời khỏi phòng.

Nhã Quân vào nhà tắm lấy một cái khăn ướt, quỳ xuống trước mặt Nhã Văn, nhẹ nhàng lau lên miệng vết thương.

“Em... Tự em làm.” Nhã Văn mất tự nhiên cử động thân thể, không cẩn thận đụng vào chỗ bị thương, quai hàm nghiến lại vì đau.

“Đừng cử động.” Nhã Quân khấn trương quát lên ra lệnh.

Nhã Văn không cố cự tuyệt nữa, tùy ý để anh làm sạch vùng da bị trầy, lấy thuốc mỡ, băng gạc và băng dán. Cô một câu không dám than khổ, chỉ cúi gằm.

Khi Nhã Quân đang quấn băng gạc lên chân Nhã Văn, bỗng có tiếng đập cửa dồn dập. Anh nhìn cô, đứng dậy mở cửa, thấy Bách Liệt và Annie đang thở hổn hển bên ngoài.

Bách Liệt đi vào, dò xét Nhã Văn chăm chú, nét mặt anh không để lộ bất kỳ biểu hiện nào. Sau đó, anh bỗng nửa đùa nửa thật hỏi: “Đây, hai người vừa đánh nhau đấy à?”

Nhã Văn không muốn bọn họ thấy hai quả đào sưng phù trên mắt mình, vội khoát tay: “Tôi không cẩn thận bị ngã thôi...”

“À...” Bách Liệt vụng về đáp lại một tiếng, sau đó im bặt không nói gì nữa.

“May không có vấn đề gì lớn,” Annie tận lực điều hòa bầu không khí ngưng ngưng, “Vừa nãy mình kể chuyện với Bách Liệt anh ấy hơi hoảng nên vội vàng đến đây, cậu không sao là tốt rồi. Bách Liệt, anh trốn việc lâu thôn trưởng sẽ khó chịu đấy, chúng ta quay về nào.”

Ánh mắt Bách Liệt không rời đầu gối đã được băng bó của Nhã Văn, qua hồi lâu mới nói: “Chúng tôi đi trước, cần thì tới quầy bar tìm tôi nhé.”

Nói xong anh xoay người, lúc lướt qua Nhã Quân, đôi mắt phượng kia bỗng trở nên lạnh lẽo. Nhưng chớp cái sát khí đã biến mất, anh lặng lẽ theo Annie, tiện tay đóng cửa lại.

Nhã Quân nhếch miệng bất lực, chậm rãi bước về phía Nhã Văn, tiếp tục chăm sóc vết thương của cô.

Bọn họ không ai lên tiếng, tận đến khi tay Nhã Văn không còn đặt lên chân cô, mà chống sau lưng cô, đem cô bao bọc trọn trong lòng.

“Xin lỗi...” Mặt Nhã Quân từ từ sát lại gần, muốn đặt lên môi Nhã Văn một nụ hôn.

Nhã Văn vội quay đầu lảng tránh: “Anh đi đi...”

“Hãy tin anh,” anh áp trán vào trán cô, “Anh không bao giờ muốn làm em khóc, chỉ mong lúc nào em cũng cười thật hạnh phúc.”

Nhã Văn khịt khịt chua xót, nước mắt sắp chảy xuống lần nữa.

“Xin em đấy,” Nhã Quân vội bịt mũi cô, giống như cách mà ba ba thường tóm lấy cái mũi nhỏ xinh này mỗi khi chủ nhân của nó bắt đầu sụt sùi, “Em mà khóc nữa chắc anh điên lên mất.”

Nhã Văn đánh vào tay anh, cố hít vào vài cái, nhịn không rơi lệ.

“Tha thứ cho anh nhé.” Nhã Quân dè dặt cầu hòa.

Nhã Văn suy ngẫm, không biết nên gật hay nên lắc, vì căn bản cô không giận anh, cô chỉ tức giận chính bản thân mình.

“A Văn, nói với anh đi...” Nhã Quân van nài.

“... Để em ngủ một chút được không, em thấy hơi mệt.” Cô kiệt sức đáp.

Nhã Quân trầm mặc nhìn Nhã Văn trong chốc lát rồi đứng lên: “Vậy anh đi đây... Xin em hãy nhớ kỹ lời anh.”

Anh đi thẳng, đóng cửa, không ngoái lại lần nào.

Căn phòng giờ chỉ còn âm thanh tích tắc của chiếc đồng hồ báo thức, Nhã Văn chán nản cuộn tròn trong chăn, chân nhói lên từng đợt đau đớn, nhưng cô không mấy quan tâm. Cô nhắm mắt, cố tìm đến giấc ngủ, ít ra lúc ngủ cô không cần suy nghĩ gì nữa, không cần suy nghĩ về Nhã Quân, về quá khứ và tương lai cho hai người.

Nhưng ngay cả trong giấc mơ trái tim Nhã Văn vẫn tràn ngập bóng hình anh. Cô mơ mơ màng màng, dường như trông thấy chàng thiếu niên với đôi mắt đẹp như vàng trắng sáng đang chân thật đứng trước mặt mình ngay lúc này vậy.

6. Chương 6

Chương 6: Thiên sứ gãy cánh

Toàn bộ kỳ nghỉ của Nhã Quân đều tụt chung trong bốn chữ buồn chán muốn chết, chỉ vì một buổi tối trăng thanh gió mát nào đó có một cậu học sinh từ trường về liền nổi hứng nghịch ngợm, trèo lên cái cây bên đường rồi liều mạng nhảy xuống, cuối cùng ngã gãy cả chân. Ba cậu lấy tư cách là bác sĩ chuyên khoa nghiêm khắc căn dặn cậu phải ở nhà dưỡng thương cả mùa hè, nghỉ ngơi thật tốt, cấm chạy long nhong bên ngoài cho thêm phiền.

“Bùi Nhã Quân!” Có tiếng Nhã Văn đang gào lên dưới lầu.

Nhã Quân bắt đắc dĩ lê cái chân què tạm thời đến phía cửa sổ, ló đầu ra nhìn.

“Em quên chìa khóa rồi, ném xuống cho em.” Nhã Văn sốt ruột quơ quơ tay, đầu gối các bạn học đều đang đứng chờ cô.

Nhã Quân liếc mắt: “Về rồi thì anh ra mở cửa được chưa.”

Nhã Văn vỗ trán bưng bình tĩnh, không chần chừ xoay người chạy biến.

Nhã Quân đứng tựa cửa ngơ ngẩn một lúc lâu, sau lại khập khểnh lê chân trở lại ghế sofa. TV vẫn đang trình chiếu một bộ phim truyền hình dài tập cũ rích, nhưng Nhã Quân chẳng còn tâm trí để ý đến bất kỳ âm thanh nào khác ngoài tiếng tích tắc tích tắc chậm chạp của chiếc đồng hồ cổ treo trên tường, mỗi một giây trôi qua đều thật khó khăn làm sao.

Nhã Quân ảo não vô cùng, từ khi nào cậu lại trở nên thiếu kiên nhẫn đến vậy?

Không rõ nữa. Có lẽ là từ khi cậu biết Nhã Văn và anh chàng kia cùng tham gia chung một tổ ngoại khóa thì phải.

Nhã Quân cũng chẳng thèm hỏi tên anh ta, trong lòng thầm mặc định cái danh hiệu “kẻ vô danh lớp trên” cho bố ghét. Nhã Văn từng thừa nhận thích hẳn, mặc dù cái sự thích của cô và thích mà cậu muốn ám chỉ không hề tương đồng, nhưng cậu vẫn nhói lên chút tư vị mất mát và hụt hẫng lúc nghe cô nói vậy.

Ngoài cổng bỗng có tiếng đập rầm rầm, Nhã Quân thở dài, nhất định là hai vị “Chiến hữu” đại giá quan lâm rồi.

“Nhã Văn đi rồi à...” Nhã Quân vừa mở cửa, hai anh chàng liền tranh nhau hỏi.

“Ừ...” Nhã Quân uể oải đáp.

“Nhanh nhanh khởi động máy.” Đại Đầu và A Mao hưng phấn lao ngay vào nhà không chút khách sáo.

Để Nhã Quân bớt chán, ba ba đã mua cho cậu một cái máy vi tính, điều này khiến Đại Đầu và A Mao hâm mộ phát điên, vì thế toàn bộ hè họ đều tới đây, chiếm dụng phòng cậu, ngâm mình trước màn hình máy tính cả ngày trời.

Nhã Quân thở dài: “Máy người đứng là không coi mình là khách ha.”

Đại Đầu và A Mao tâm ý tương thông, chẳng ai nhắc ai mà đồng thời cùng lờ Nhã Quân, nghiêm chỉnh như chuẩn bị tiến hành một nghi thức thiêng liêng của giáo phái nào vậy.

Nhã Quân lắc lắc đầu, lê bước ra phòng bếp rót hai cốc nước lạnh coi như thiết đãi bạn đến chơi nhà. Có đôi khi cậu thấy mình thật mâu thuẫn, dù sự phản nghịch đã hằn trong cốt tủy, ăn sâu vào máu thịt nhưng cuối cùng cậu vẫn vị trí buộc bởi các khuôn phép sáo rỗng đời thường.

Khi Nhã Quân cố hết sức bưng nước mát vô “hầu” bạn, gần như đã bị hai thằng anh em chí cốt làm cho tức chết.

“Đang làm trò mèo gì...” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lên mạng.” Họ còn không thèm quay đầu lại.

“Vậy cái quỷ gì trong máy tính kia...” Nhã Quân buông cốc nước, khoanh hai tay trước ngực chuẩn bị bốc hỏa, nhưng vì chân bị thương không giữ được thăng bằng nên đành giảm khí thế mà chống tay trên thành ghế.

Đại Đầu và A Mao cùng quay qua cười đầy nham hiểm: “Vờ đứng đắn làm chi, tóichọn một cái cậu thích đi.”

Trên màn hình là từng hàng từng hàng ảnh của các cô diễn viên Nhật Bản, Đại Đầu có vẻ rất lão luyện trong lĩnh vực này, điểm mặt chỉ tên toàn những nhân vật nổi tiếng, khiến A Mao nhìn cậu với ánh mắt long lanh đầy ngưỡng mộ.

Nhã Quân tùy tiện gõ đầu hai người: “Đừng có mở mấy trang web đồi trụy, A Văn biết là toi đấy.”

“Nhỏ biết thì đã sao.” A Mao xoa xoa chỗ đau ai oán cãi lại.

“Thì...” Nhã Quân ngây ra, nhất thời không biết trả lời kiểu gì, “Thì sẽ mách ba mình mất.”

“Sợ cái đêch,” A Mao khoát tay, “Con bé không phát hiện được đâu mà lo.”

“Ê...” Đại Đầu bỗng lên tiếng, “Cô này có vẻ hao hao A Văn nhà ta.”

Ba cái đầu lập tức chụm lại, trong ảnh là một người phụ nữ tầm hai mẩy, bộ dáng và trang phục có vẻ trưởng thành, quyến rũ, nhưng Nhã Quân không khỏi thầm thừa nhận, vài phần quả giống A Văn.

Chỉ là, cậu quan sát chăm chăm vào hình rồi chậm rãi tưởng tượng, ngực bự hơn ngực A Văn cái chắc.

“Các cậu thử đoán xem, liệu phiên bản A Văn người lớn có được như vậy không?” Về mặt A Mao mơ mơ màng màng tổ cáo cậu chàng đang suy nghĩ viển vông.

“Còn lâu.” Đại Đầu xua tay phủ định.

“Vì sao?” Nhã Quân truy hỏi.

“A Văn ngoại trừ bên ngoài có tí gọi là nữ tính, còn tính cách trái phải thế nào cũng vô cùng chuẩn men, phải gọi đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất.”

“...” Nhã Quân và Tiểu Mao không hện mà cùng hồi tưởng điệu bộ phần khích khoa tay múa chân khi nói chuyện của A Văn.

“Nhưng mà,” Đại Đầu cười xấu xa, “Quả ngực thì chẳng bao giờ khủng được thế đâu...”

A Mao đang chuẩn bị đưa dòng suy nghĩ tập trung vào ngực A Văn thì bị Nhã Quân dùng hết sức bình sinh đập một cái đau điếng vào vai, làm cậu ta và Đại Đầu suýt nữa nhảy dựng cả lên.

“Không được nói A Văn như vậy...” Giọng Nhã Quân trầm xuống, khẩu khí bỗng nghiêm khắc dị thường.

Cả hai đứng hình, không ngờ Nhã Quân lại giận giữ quá mức, ngơ ngác một lúc lâu.

“Vẫn là đi chơi điện tử đi.” Nhã Quân bình tĩnh tắt mạng rút điện, im lặng bỏ ra ngoài, còn Đại Đầu và A Mao nhìn nhau, cảm nín không biết nên nói gì cho phải.

Chiều hôm đó, hai vị quý mặt dày bị Nhã Quân dọa cho hết hồn chuồn sớm, để lại cậu chàng một mình sinh hờn dỗi phiền não. Các tiết mục trên TV liên tục đổi từ phim trinh thám sang hoạt hình rồi đổi thành chương trình thời sự, nhưng Nhã Văn vẫn chưa về nhà. Trời càng tối Nhã Quân càng mất kiên nhẫn, chiếc đồng hồ cũ kỹ treo trong phòng khách đã điểm qua tám giờ từ lúc nào không hay.

Nhã Quân tập tễnh cầm chìa khóa xuống lầu chờ cô, đôi mắt đăm đăm dõi theo con ngõ chỉ còn lập lờ vài ngọn đèn đường mờ昧. Cậu tha thần đi qua đi lại mấy hồi, tự nhiên lại nhớ tới một cảnh phim điện ảnh nước ngoài: Người đàn ông ẩn trong bóng tối chậm rãi nhả thuốc, màn đêm đặc quánh đến không nhìn ra cả dáng hình cơ thể, duy chỉ có làn khói trắng quanh quẩn trong không khí lại rõ ràng đến lạ thường, giống như trong cảnh đó con người chỉ làm nền cho làn khói mỏng manh vô tri vô giác kia.

Dẫu vậy Nhã Quân vẫn còn là học sinh trung học nên không được hút thuốc, cậu cũng chẳng bao giờ có ý định ấy. Chỉ là giờ phút này cậu bỗng đồng cảm với tâm trạng chờ đợi của nhân vật chính trong phim, dù biết ngoài đời thực vai nam chính vốn không có phần của cậu.

Nhã Quân đi đi lại lại như vậy mãi, thi thoảng gặp mấy người hàng xóm, cậu lại cúi chào một cách ngượng ngùng. Hai bắp chân đã làm mỏi cho bọn muỗi suốt từ tối đến giờ mà vẫn lơ đãng không hề hay biết, thậm chí còn không cảm thấy ngứa ngáy.

Một lúc sau Nhã Văn mới về tới, Nhã Quân giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, đúng tám rưỡi.

“Bùi Nhã Văn...” Nhã Quân đang mở miệng chuẩn bị tuôn ra một tràng trách móc, chợt khựng lại.

Một cậu trai cao gầy theo sau Nhã Văn, đeo kính mắt trông khá lịch sự, Nhã Văn xoay người nói đôi lời, cậu ta mỉm cười rồi vẫy tay, rời đi.

Nhã Văn không quay lại, nhưng Nhã Quân biết cô cũng đang cười.

Nhã Quân vô thức không nhận ra, lúc Nhã Văn ngẩng lên rồi kinh ngạc khi thấy cậu đứng đó, về mặt cậu đã lạnh như băng.

“Gì chứ...” Nhã Văn hỏi, đôi chút chột dạ.

Sau đó, ngay đến cả Nhã Quân cũng phải ngạc nhiên về bản thân mình, cậu chợt nở nụ cười, chỉ có điều thanh âm tiếng cười nghe vô cùng dữ tợn.

“Bùi Nhã Văn, em giỏi lắm rồi đấy...”

Nhã Văn trôn trối nhìn Nhã Quân, kinh hãi đến nín thình.

“Đi về!” Nhã Quân sừng sộ quát lên, quay phắt, cậu cảm nhận được vẻ mặt của mình giờ hung dữ đến chừng nào, nên thà đưa lưng về phía Nhã Văn cũng không muốn cô phải chứng kiến bộ dạng đáng sợ của mình ngay lúc này.

Hai người lặng lẽ về nhà, Nhã Văn theo sau đóng cửa lại, chậm chạp lê bước vào phòng khách.

“Sao trễ như vậy mới về.” Nhã Quân vì đợi ai kia mà phải đứng rất lâu, mệt mỏi ngã phịch vào ghế sofa.

“Tiết mục văn nghệ của hội tập luyện chưa được tốt nên...” Nhã Văn bĩu môi, không dám đối mắt với cậu.

“Văn nghệ văn gừng gì?” Nhã Quân tròng lên.

“Thì là... Tiểu phẩm tiếng Anh.”

“Bao nhiêu người luyện tập?”

“Bốn.” Nhã Văn ngoan ngoãn đáp.

“Hai nam hai nữ?” Đôi mày cậu khẽ động.

“Dạ...”

Nhã Quân cười nhạt: “Ăn tối chưa?”

Nhã Văn gật gật.

“Ăn gì?”

“KFC”

“Được mời?”

Nhã Văn lại gật.

“Bùi Nhã Văn,” Cậu cao giọng một cách nghiêm trọng, “Rốt cuộc đầu em chứa cái gì vậy?”

“Là sao...” Nhã Văn tỏ vẻ vô tội quyết tâm phản kháng như không nhận ra Nhã Quân đã tức giận đến mức nào, cậu chỉ là anh trai cô chứ nào phải ba cô đâu.

“Là sao... Là sao...” Nhã Quân nhại lại đầy giễu cợt, lại không trả lời thẳng. Lòng cậu đầy chán nản, căn bản vì không biết phải đáp thế nào cho thỏa.

“...”

“... Cậu ta là ai?” Suốt cả buổi khởi tội như lấy khẩu cung, Nhã Quân chỉ chăm chăm muốn hỏi duy nhất một câu này.

“Ai cơ?” Nhã Văn giả ngu.

“Người đưa em về chứ còn ai!” Nhã Quân không tự chủ quát to.

“À thì,” Nhã Văn nuốt nước bọt, “Là một đàn anh... Anh ấy nói hơi chậm, áy náy nên muốn tiễn em một đoạn...”

Nhã Quân mím môi, sợ không kìm được lại mắng cô té tát mặt mày.

Hai người đều không nói gì thêm, qua thật lâu, Nhã Quân chậm chạp nhả ra từng chữ: “Bùi Nhã Văn, kể từ mai em không được phép đi đâu hết. Nếu không được sự đồng ý của anh mà tự tiện chạy loăng quăng, anh sẽ mách ba em yêu sớm, nếu ngay cả ba còn không trị được em anh liền báo với mẹ- tóm lại anh sẽ làm mọi cách để em không thể ra khỏi nhà mới thôi.”

“Anh...” Nhã Văn giật mình hoảng hốt, không hiểu mình đã chọc phải tổ kiến lửa từ bao giờ.

“Tủ lạnh còn một bát mì ăn liền, đói bụng không ngủ được thì tự lấy mà ăn.” Sau rốt, Nhã Quân khập khiễng trở về phòng, trước khi đi còn liếc Nhã Văn. Thoắt cái cậu lại trở về là một Bùi Nhã Quân ôn hòa như trước, nào có ai hay, Bùi Nhã Quân vốn luôn trầm tĩnh hôm ấy lại phải trần trọc thao thức suốt đêm dài.

Từ dạo đó, Nhã Văn thậm chí còn không bước chân ra khỏi cổng, quan hệ giữa hai anh em họ chưa bao giờ tồi tệ đến vậy. Nhã Quân hầu như không gặp Nhã Văn, cô ở lý trong phòng, thỉnh thoảng vào bếp hoặc toilet, nếu thấy cậu cũng chỉ lờ tít rồi lướt nhanh không thèm để ý.

Có đôi lần, cậu tìm được cơ hội muốn bắt chuyện, nhưng từ ngữ đến khóe miệng lại bị nuốt ngược trở lại. Bất kể ra sao, Nhã Quân cũng có lòng tự tôn của mình, dù gì thì đối với một chàng trai mười bảy tuổi mà xem xét, tôn nghiêm chính là một điều vô cùng quan trọng.

Chính vì thế những ngày hè trôi qua càng khó khăn gấp bội. Nhã Quân thường ngồi tại phòng khách, tay lăm lăm quyển sách, kiên nhẫn chờ đợi Nhã Văn, nhưng lúc cô xuất hiện cậu lại cúi gằm không nhìn cô, làm bộ như đang đọc say sưa chăm chú lắm.

Rốt cuộc, ngay cả Đại Đầu và A Mao cũng nhận thấy hai anh em Bùi gia dạo này không giống với bình thường.

“Cậu cãi nhau với Nhã Văn à?” Vì không tranh được máy tín với Đại Đầu nên A Mao quần lấy Nhã Quân dò la tin tức.

“... Coi là vậy.” Nhã Quân buông sách, ngồi xuống mép giường.

“Sao tự nhiên gây lộn?”

Nhã Quân nhún vai tỏ vẻ cam chịu, không biết nên trả lời là vì hành động có phần quá đáng của mình, vì Nhã Văn bỏ mặc cậu cô đơn để đi chơi vui vẻ, hay trả lời thật lòng là do từ đâu lòi ra một thằng nhóc vô vị đáng ghét dám hô tống Nhã Văn về nhà?

Có thể tất cả đều phải, hoặc đều không phải. Nhã Quân không thể diễn tả nên lời, nhưng cậu biết mình không chịu được những ngày A Văn tỏ vẻ xa cách như thế này, Nhã Quân có cảm giác căng thẳng, lo sợ một lúc nào đó nào cô sẽ chạy trốn khỏi cậu, mà Nhã Quân cậu cũng sẽ không còn là một phần không thể thiếu trong cuộc đời cô nữa.

“Mình nghĩ nếu mình mà có em gái, kiểu gì mình và nó cũng cãi nhau suốt,” A Mao nửa đùa nửa thật trấn an Nhã Quân, “Không hiểu tại con gái thời nay nghĩ quái gì, chắc chỉ quanh quẩn mấy thứ vớ vẩn linh tinh thôi ấy mà”

Nhã Quân rất muốn nở một nụ cười biết ơn, nhưng mà không nhếch miệng lên được.

“Thật ra cậu với A Văn là tốt lắm rồi.” A Mao nói tiếp, “Cái thằng ngồi cùng bàn mình cũng có em gái, cậu ta thường hay kể ỉnh mấy phương pháp hay trêu chọc đứa em, mình nghe cũng thấy nổi da gà.”

“Có cơ hội cậu phải nói những lời này cho A Văn đấy.” Nhã Quân đỏ khốc đỏ cười đáp.

“A...” Đại Đầu từ đầu đến cuối đều hết sức chuyên tâm dán mắt chăm chăm vào máy vi tính bỗng kinh ngạc cảm thán, khiến hai người còn lại phải bỏ dở câu chuyện để nhòm màn hình.

“Nhìn đi, ‘A Văn’ tung ra bộ ảnh mới này.” Đại Đầu phấn khích kích đường link trang web, một diễn viên nữ tướng mạo vài phần tương tự với Nhã Văn liền xuất hiện.

Theo góc chụp và góc cạnh ánh sáng, mọi người đều cảm giác cô nàng trong hình mười phần thì đến bảy phần giống Nhã Văn như tạc, ngay cả Nhã Quân cũng không tìm được mà đưa mắt ngó trộm mấy lần.

“Hay là A Văn thật nhỉ?” Đại Đầu còn chưa dứt lời đã bị Nhã Quân hung hăng đập một cái thật đau sau ót, đành ngậm chặt miệng không dám dột nói thêm.

“Không có khả năng.” Nhã Quân khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Dù biết thừa là vậy, Đại Đầu và A Mao vẫn thấy tò mò, bèn đặt ra nghi vấn: “Tại sao?”

“À thì...” Khuôn mặt Nhã Quân bỗng đỏ ửng như cà chua chín, “A Văn có một vết bớt chỗ ấy...”

Nói xong, cậu đưa tay chỉ vào phía bên phải bộ ngực của nữ diễn viên.

Đại Đầu và A Mao lập tức ngẩn tò te, giương mắt dò dẫm nhìn chăm chăm Nhã Quân, biểu tình trên mặt thay đổi vạn vẻ không biết đến cùng là sùng bái hay khinh bỉ.

“Đừng hiểu lầm,” Nhã Quân vội xua tay, “Cái này từ nhỏ đã có rồi, ngày bé mình từng thấy qua.”

“Giời...” Tinh thần hóng hót chuyện bát quái đang hùng hực như lửa cháy của hai anh chàng bà tám bị dập tắt không thương tiếc.

Ba cái đầu tiếp tục chen chúc vào màn hình, tự nhiên đều không hện mà cùng dồn ánh mắt về phía bộ ngực bốc lửa của cô đào kia.

Nhã Quân chăm chú quan sát khuôn mặt trên tấm ảnh, đáy lòng chợt quận lên cảm giác hơi bất an, ngay lúc đó, phía sau ba người bỗng có tiếng nói:

“Bùi Nhã Quân, anh làm gì thế?”

Nhã Văn khoanh tay quan sát họ bằng ánh mắt kì lạ, như có giác quan thứ sáu phát giác được mấy người con trai này nhất định là đang làm chuyện xấu.

Mặc dù tay chân tê lạnh, Nhã Quân vẫn nhanh nhạy xoay người che cái máy tính.

Nhã Văn bất ngờ lao lên đẩy vai Nhã Quân khi cậu chưa kịp đề phòng, Đại Đầu và A Mao theo bản năng đưa tay chặn lại, nhưng Nhã Văn vẫn kịp lướt qua khuôn mặt một người con gái cùng với bộ ngực đầy đặn bị phóng đại trong màn hình.

“Người này... Sao nhìn giống giống em...” Nhã Văn nghi hoặc, quay qua hỏi Nhã Quân, tự nhiên đỏ mặt.

“Cái này không phải anh...” Nhã Quân khấn trương, biết rằng giờ mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch tội danh.

“...”

“...”

“Bùi Nhã Quân,” Tiếng cười gằn của Nhã Văn khiến da đầu Nhã Quân trở nên tê dại, “Từ hôm nay trở đi, máy tính thuộc về em. Em không cho phép anh không được đụng đến. Nếu không em mách ba anh xem ảnh đồi trụy, hơn nữa còn là bức ảnh đồi trụy của một người giống em gái anh như đúc, nếu ba không trị nổi anh thì em sẽ mách mẹ- đến khi anh bị cấm triệt để dùng máy mới thôi.”

Nhã Quân cố hết sức rướn thẳng người, tay ôm ngực cười khổ. Nếu ba mà biết cậu thật sự xem ảnh mát mẻ của một cô gái rất giống Nhã Văn, không biết ông sẽ phản ứng thế nào đây.

Nhã Văn bày ra bộ dạng đắc ý, một thời gian dài phải nhịn đắng nuốt cay chịu uất ức, nay đã trả được mối thâm thù khiến cô nàng hăm hở trở lại, biến thành một Bùi Nhã Văn khí thế ngút trời như cũ.

Nhã Quân không nhịn được nhướn miệng cười, khiến Nhã Văn thấy mà hoảng hồn. Chẳng ai nhận ra đây là nụ cười phát ra từ tận trái tim cậu, vì cuối cùng “khối băng ngàn năm” tích tụ mấy ngày qua rốt cuộc cũng bị phá vỡ.

Nhã Quân không khỏi cảm thấy bản thân ngốc nghếch đến đáng thương, nếu sớm biết chỉ một cái máy tính cũng có thể làm A Văn động tâm, cậu đã sớm hai tay dâng cho cô chiếm dụng từ lâu rồi.

“A Văn đáng yêu,” Đại Đầu và A Mao lập tức tỏ vẻ nịnh nọt lấy lòng, “Tụi này bê qua phòng lắp đặt cho cậu ngay lập tức.”

Nhã Quân bất lực liếc mắt xem thường, thở dài khe khẽ. Quen biết hai kẻ dở hơi kia thật không biết là may mắn hay bất hạnh của cậu.

Tuần nghỉ hè cuối cùng, Nhã Quân cuối cùng cũng được tháo thạch cao bó bột, nhưng bên chân lâu lắm không dùng nay đã cứng đờ như khúc gỗ, không bắt kịp tín hiệu truyền đi của não bộ, cậu thử đứng một lúc, ngoài cảm giác tê dại còn lại thì chẳng thấy gì.

“Cháu nên kiên trì thực hiện những vận động nhẹ nhàng như đi bộ, sẽ giúp hồi phục nhanh hơn.” Bác sĩ phụ trách của Nhã Quân là vị Bạch tiểu thư từng đến thăm nhà lần đó, cô nàng nhất mực không chịu nhìn hai anh em Bùi gia lấy một lần, thản nhiên ghi ghi chép chép vào hồ sơ bệnh án.

“Tiếc quá...” Nhã Văn cảm thán, “Nếu anh không nằng nặc đòi tháo bột thì có phải tránh được lễ khai giảng, tiếp tục chơi dài không?”

“Anh chơi đủ rồi.” Nhã Quân tức tối trả lời.

“Ai... Thật là ghen tị.” Về mặt Nhã Văn tràn đầy bất mãn, mong sao mình cũng té bị thương, vậy khỏi cần đi học.

“Sao cái gì em cũng kêu ghen tị hết vậy.” Nhã Quân lừ mắt, dồn trọng tâm cơ thể vào bên chân vẫn còn linh hoạt bỏ ra ngoài.

Nhã Quân vừa đi vừa hồi tưởng lại, chợt nhận ra, hè này Nhã Văn và cậu cứ đụng nhau là đấu võ mồm. Nếu nhìn xa hơn thì chính xác là vào khoảng năm ngoái, Nhã Văn đã không còn cam chịu bày ra bộ dạng một cô em gái lễ độ nhu thuận gọi dạ bảo vâng, mà cậu cũng không cưỡng cầu bản thân phải trở thành ông anh điềm đạm nhã nhặn như trước. Bọn họ vẫn chia sẻ với nhau mọi chuyện, nhưng giờ quan điểm của cả hai đối chọi gay gắt, khiến ba ba nhiều lúc cũng phải thở dài ngao ngán.

Nhã Quân miên man nghĩ, lúc ấy cậu gần như tuyệt vọng không biết cách hòa thuận với một A Văn mới như thế nào, điều ấy làm cậu khổ não rất lâu, tình trạng cứ như vậy tiếp diễn, thẳng đến khi cuộc sống của họ xuất hiện thêm hai người thân- Bùi Gia Tu và Tào Thư Lộ.

Nếu trên người Bùi Gia Thần luôn tỏa ra một khí chất hòa ái, chính trực thì ông chú Bùi Gia Tu lại có vẻ cơ trí, quyết đoán, nhìn xa trông rộng đúng kiểu của kẻ làm việc lớn, Nhã Quân rất thích chú Gia Tu, thậm chí còn có điểm tôn sùng ông. Sau khi từ Mỹ trở về Thượng Hải, Bùi Gia Tu công tác tại một ngân hàng đầu tư nước ngoài, mỗi dịp gặp cuối tuần chú lại dạy hai anh em học thêm, nhờ đó mà Nhã Quân phát hiện, Nhã Văn lần đầu tiên ngoan ngoãn nghe lời vô cùng, Bùi Gia Tu có thể dễ dàng kìm cương con ngựa bất kham đó quả thật đúng là kỳ tích.

“A Văn,” Gia Tu nói, “Chú giao nhiều bài tập quá à?”

“Không, không có...” Nhã Văn vội lắc đầu quảy quảy.

“Vậy có thể hoàn thành đúng thời hạn chứ?” Ông có điểm nghiêm, mặt không chút thay đổi hỏi.

“Chắc chắn, chắc chắn ạ.” Lần này thì Nhã Quân ra sức gật lia lịa như gà mổ thóc.

Nhã Quân nhin cười suýt nghẹn chết, vội quay sang chỗ khác, cậu nhủ thầm, nếu ba ba mà được xem một màn này, nhất định sẽ cảm thấy mình làm cha cực kỳ thất bại.

Người chú khiến Nhã Quân và Nhã Văn vừa kính trọng vừa e sợ như vậy, bỗng một ngày lại dẫn về nhà một bóng hồng xinh đẹp- theo độ tuổi mà nói, bọn họ nên gọi cô ấy là “chị”. Ai nào ngờ chị gái hiền lành dễ thương kia rốt cuộc lại biến thành di nhân của họ, hơn nữa còn trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của hai anh em kể từ giờ phút ấy.

Nhã Văn và Nhã Quân từ trên người Thư Lộ được cảm nhận một thứ tình mà họ thiếu thốn đã lâu, đó chính là tình mẫu tử, loại xúc cảm này vô cùng huyền diệu, đến nỗi có khoảng thời gian rất dài cậu và Nhã Văn gần như ỷ lại, trở nên lệ thuộc vào Bùi Gia Tu và Thư Lộ.

Bên rìa tường trường học, cây ngô đồng già trải qua đợt gió thu giờ chỉ còn vài cọng lá lác đác trên thân, mơ hồ nhận ra làn gió lạnh dịu hiu hắt man man trên mặt, Nhã Quân lúc này mới chậm rãi đóng cửa sổ. Thầy dạy lý đứng trên bục giảng tay lăm lăm cây phấn viết từng hàng chữ riu rít lên bảng không ngừng nghỉ, cả phòng học im lặng, chỉ nghe được âm thanh sột soạt của sách vở và tiếng bút lạo xạo. Nhã Quân không biết mình đã mất tập trung được bao lâu, dạo gần đây cậu thường hay phân tâm như thế, mặc dù vào cấp ba sự cạnh tranh thành tích giữa học sinh càng trở nên rõ ràng, ai ấy đều nghiêm túc như tử sĩ chuẩn bị vào trận.

“Nghe đồn...” Đại Đầu giả vờ chăm chỉ ghi ghi chép chép, nhỏ giọng thì thảo bát quái: “A Văn đang thăm mền một học trưởng sắp thi vào trường đại học y trực thuộc bệnh viện của ba cậu.”

Nhã Quân mím môi, không mở lời.

“Nhưng mà có người nói... Vị học trưởng kia mới đầu định thi chuyên ngành văn học, lại vì một cô gái mà chuyển hướng, báo danh vào khoa y.”

Bút trong tay Nhã Quân chợt khựng lại, cậu vẫn nhìn đắm đắm vào cái laptop như trước, nhưng suy nghĩ đã trôi về một buổi tối thật lâu trước đây, với tiếng chuông đồng hồ nặng nề, con ngõ mờ mịt tối, chàng trai đeo mắt kính, còn cả nụ cười tươi tắn của Nhã Văn mà Nhã Quân chưa từng tận mắt trông thấy... đó là lần đầu tiên Nhã Quân được nếm mùi vị thật sự của cái gọi là đổ kỵ.

Nhã Quân trước nay chưa từng đổ kỵ với kẻ khác, cho dù cậu có một thân thể bất hạnh cũng không bao giờ ghen tị với bất kỳ ai. Nhưng chỉ trong một khắc khi chàng trai kia mỉm cười với Nhã Văn rồi xoay người đi, Nhã Quân bỗng nảy sinh một cảm giác đau đớn mà bản thân dù đã được đọc được biết nhưng chưa một lần trải qua. Cũng vào ngày hôm ấy, Nhã Quân trần trọc thao thức cả đêm dài, cậu phải thừa nhận với bản thân: Mình thích Nhã Văn.

Có điều thích ở đây không phải kiểu yêu mến mà anh trai dành cho em gái, đó là một loại tâm tư không thể nói rõ thành lời, tình cảm này khiến Nhã Quân lạc mất bản thân, chìm đắm theo từng niềm vui, nỗi buồn của cô. Nhã Quân vẫn hay nằm mơ, mình cùng Nhã Văn ở trên miệng núi lửa hoang vu, đất trời rộng lớn bao la chỉ có hai người, không tồn tại một ai khác, đôi mắt cậu tràn ngập bóng hình cô, còn cô vẫn cười một cách ngốc nghếch... Khi cậu tỉnh giấc, không khí trong phòng ngọt ngào oi bức, phẳng phất như bọn họ thực sự đã đứng bên nhau trên miệng núi lửa kia, cả đất trời này chỉ có mình họ.

Trong một thời gian dài, Nhã Quân đã có những cơn mộng mị khác nhau, nhưng mọi giấc chiêm bao đều chỉ tồn tại cậu và Nhã Văn- Nhã Quân rút cuộc phát giác, tận đáy lòng luôn đè nén dục vọng chiếm hữu rất mãnh liệt, tiềm thức cậu khát khao một thế giới riêng của hai người, sống nương tựa lẫn nhau vượt qua mọi vui sướng lẫn khổ đau, Nhã Quân không muốn thấy kẻ khác ở bên Nhã Văn – một người cũng không được.

Dù sao người tính cũng không bằng trời tính, điều Nhã Quân lo sợ nhất thật sự đã xảy ra.

“Không ngờ, A Văn lại si tình như vậy nha.” Đại Đầu quay sang Nhã Quân, cợt nhả nháy nháy con mắt.

Trong phút chốc, cơn thịnh nộ trong lòng Nhã Quân không thể kiểm soát mà sắp sửa bùng lên, nhưng khi cậu siết tay chuẩn bị ném thẳng cái bút bi vào mặt Đại Đầu thì chợt nghe thấy giáo quát lên với giọng nghiêm khắc: “Bùi Nhã Quân!”

“...Dạ?” Nhã Quân làm bộ ngơ ngác nhìn thầy.

“Trần Chí Minh lại mất tập trung rồi nói chuyện với em phải không?”

“...” Nhã Quân có đôi chút mù mờ, không biết đáp sao cho thỏa.

Chưa đợi cậu trả lời, thầy vật lý đã bắt Đại Đầu đứng lên hung hăng phê bình một trận.

Nhã Quân liếc thẳng bạn ngồi cùng bàn xui xẻo, bất đắc dĩ thở dài. Đời là thế, có mấy ai may mắn cầu được ước thấy, biết là vậy nhưng con người còn sống là còn theo đuổi khát vọng, dù hiểu rõ sức mình bé nhỏ đến nhường nào.

Nỗi giận dữ đang cuộn cuộn như sóng trào trong lòng Nhã Quân chợt tan biến, nếu cần phát hỏa với ai đó thì đối tượng không nên là vị học trưởng đeo kính, không nên là Nhã Văn, càng không phải Đại Đầu...

Mà hẳn là chính cậu.

Đạo gần đây giấc mơ về miệng núi lửa cứ lặp đi lặp lại, vẫn như trước chỉ có cậu và Nhã Văn, nhưng vây quanh họ bốn phía đều là sương mù dày đặc, mãi không phân tán, Nhã Quân bắt đầu lo sợ bản thân không còn có thể thấy rõ khuôn mặt của Nhã Văn trong màn sương nữa.

Tháng năm, Gia Tu và Thư Lộ cử hành một hôn lễ đơn giản nhưng không kém phần long trọng, thời điểm lắng nghe lời thề nguyện của chú mình dành cho Tào Thư Lộ, Nhã Văn đã bật khóc vì xúc động. Mấy năm nay cô rất ít chảy nước mắt, Nhã Quân lặng ngắm gò má đầy lệ nhưng không thiếu ý cười của cô mà nghĩ, có chăng giờ đây cô đã vui vẻ hơn xưa?

Cảm nhận được ánh nhìn của Nhã Quân, Nhã Văn xoay đầu lại.

“Đáng ghét, căm nhìn.” Tay cô đẩy đẩy mặt Nhã Quân, đầu dựa vào bả vai cậu, dùng cà vạt của cậu lau sạch nước mắt nước mũi tèm lem.

Bùi Gia Thần ở bên cạnh, hốc mắt cũng đỏ ửng.

Nhã Quân phát hiện hai cha con nhà này giống nhau y sì đúc, đang muốn cười, trong lòng lại vang lên một lời nhắc nhở: Bọn họ mới là máu mủ ruột già, mà thì không phải.

Nhã Quân coi khắp xung quanh khán phòng, người thân và bạn bè của hai bên gia đình đều mỉm cười đầy mãn nguyện, cậu cố thuyết phục bản thân mình cũng là một phần trong đó, nhưng sao trái tim cứ nhói lên từng đợt đau đớn khôn nguôi.

Ba ba bỗng dùng bàn tay dày rộng ầm áp vỗ vỗ Nhã Quân và Nhã Văn: “Tương lai các con kết hôn, kiểu gì ba cũng khóc như núi đổ, đến lúc đó hãy để ba yên tĩnh trốn trong góc, đừng tới quấy rầy ba.”

Lòng ngực Nhã Quân nảy lên một cái, mặc dù thừa hiểu ý của ba là “Đám cưới của cậu và đám cưới của Nhã Văn”, nhưng nghe vậy Nhã Quân lại căng thẳng và lúng túng lạ kỳ.

“Bùi Nhã Quân,” Nhã Văn ngẩng đầu, gương mặt còn vương vệt nước, “Em chỉ có một yêu cầu thôi.”
“?”

“Nếu anh muốn lấy vợ, nhất định phải tìm một người sẽ không ức hiếp em.” Nhã Văn tỏ ra nghiêm chỉnh.

“Làm sao anh biết cô ấy về sau có ức hiếp em hay không?” Nhã Quân cũng làm bộ thành thật trả lời.

“Để em và chị ấy tiếp xúc một thời gian, nếu em thấy ok sẽ cho phép hai người kết hôn.”

“Rốt cuộc là anh cưới vợ hay em cưới vợ?” Nhã Quân đến bó tay với cô.

“Em mặc kệ...” Nhã Văn cố chấp khẳng định theo ý mình.

“Được rồi.” Nhã Quân bất đắc dĩ gật đầu.

Nhã Văn nở nụ cười, như vẫn là cô bé đứng đợi cậu ở cổng trường năm nào, xán lạn, rực rỡ vô ngần.

Giây phút ấy Nhã Quân biết, chỉ cần có thể thỏa mãn những yêu cầu dù là nhỏ nhất của Nhã Văn, cậu cũng cảm thấy hạnh phúc biết bao.

Tối hôm đó, cha và Nhã Văn đều uống say, Nhã Quân cùng mấy chú bác vất vả lắm mới đưa được họ về nhà.

“Bùi Nhã Quân...” Nhã Văn nằm vật trên giường, gượng gượng nhướn mi, xem xét xem mình đang ở đâu, chỉ có điều với bộ dạng say bí tỉ, muốn làm cả hai việc cùng một lúc với cô có vẻ hơi khó.

“Gì nào.” Nhã Quân tìm một cái khăn nhúng nóng rồi lau mặt cho Nhã Văn.

“Máy tính là của em.” Nhã Văn lúng búng trong miệng.

“Rồi, của em.”

“... Vợ anh là của em.”

“Tốt, cho em luôn.” Nhã Quân tức giận đáp, dùng sức hơn một chút kỳ mạnh.

“Thôi... Máy cái đó không phải là trọng yếu...” Nhã Văn hàm hàm hồ hồ lải nhải.

“Cả máy tính và vợ cũng không muốn, thế muốn gì?” Nhã Quân nhẹ nhàng đỡ đầu cô đặt xuống chiếc gối mềm, buồn cười hỏi.

“Em muốn...” Nhã Văn mở bừng mắt, nhìn trân vào khoảng không trống rỗng, “Em muốn...”

Nhã Quân âu yếm ngắm Nhã Văn, cầm tay cô, theo bản năng vuốt ve đầu ngón tay búp măng. Cậu biết, dù mắt mờ thao láo như thế này nhưng chắc chắn thần trí cô đang trôi dạt phương nào không hay.

“Em muốn gì?” Nhã Quân nhẹ giọng hỏi.

“...” Nhã Văn không đáp lời, nhân thần trong veo tròn tròn, thậm chí Nhã Quân hơi mơ hồ không biết cô đang thức hay đã ngủ.

Phải đến mười phút sau, Nhã Văn mới câu được câu chẳng: “Cho anh hết, anh bắt anh ta về nhà cho em...”

Tay Nhã Quân chợt khựng lại, nụ cười trên môi cứng đờ.

Nhã Quân quan sát Nhã Văn chăm chú, cậu ước gì có một cách nào đó giúp mình tìm thấy hình ảnh “anh ta” trong đôi đồng tử kia, để rồi đem cái hình ảnh khốn kiếp ấy xé tan thành hàng trăm hàng nghìn mảnh, từ nay về sau cũng không bao giờ có khả năng xuất hiện thêm một lần nào nữa.

Nhưng không được như ý cậu, Nhã Văn dụi dụi mắt, ngáp một cái rồi nhẹ nhàng xoay người ngáy o o.

“Bùi Nhã Văn,” Giọng Nhã Quân trầm trầm, đượm vẻ mệt mỏi, “Em nói đi, anh nên làm thế nào... làm thế nào để xua đuổi bóng hình em khỏi trái tim anh đây...”

Nhã Văn chìm sâu trong giấc ngủ, gương mặt ương ngạnh đầy nét trẻ con vì chất còn mà đồ lụng.

Ha ha, Nhã Quân nghĩ thầm, tất nhiên cô không thể giúp cậu tìm ra đáp án, chẳng ai có thể. Cuộc đời có vô vàn phụ nữ, thế giới có vô vàn con đường, nhưng cậu lại ngu ngốc đâm vào con đường cụt, cũng như dù qua bao nhiêu lần vẫn chỉ yêu một người con gái không được phép yêu. Điều này đã vượt quá sự lựa chọn của cậu từ lâu, căn bản đó chính là số phận.

Nhã Quân ngồi thờ bên giường Nhã Văn, đến khi xác định cô sẽ không đá chần loạn xạ nữa mới ra ngoài.

Một buổi tối thứ 6 tháng 7 năm 2000, Bùi Nhã Quân bị viêm ruột thừa cấp tính phải đưa vào viện gấp, bỏ lỡ cuộc thi cao đẳng, học lại một năm, còn Nhã Văn đỗ một trường đại học loại hai, rục rịch chuẩn bị bước vào cuộc sống sinh viên đầy màu sắc.

Ngày Nhã Văn nhập học, Gia Tu và Thư Lộ lái xe chở hai anh em đến trường mới của Nhã Văn, khi mang hành lý của cô dọn vào ký túc xá, lồng ngực Nhã Quân bất chợt nảy sinh một loại cảm giác cô độc cùng hoang mang đến lạ, cậu biết, mình và Nhã Văn, hai con người trước nay chưa từng cách biệt, rồi đây sẽ xa nhau. Ngó khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn và vui sướng ấy, Nhã Quân không kìm nổi mà phát cáu, giận dỗi bỏ đi.

Nhã Quân xoay người dợm bước, hơi ngoái lại thì thấy vẻ mờ mịt và hụt hẫng đọng đầy trong mắt cô, tâm tình sáng khoái hơn một chút. Người ta nói yêu một người là sẽ luôn mong người ấy hạnh phúc. Nhưng tại sao khi nhìn Nhã Văn tươi cười hơn hở, cậu cực kỳ khó chịu, thậm chí còn ích kỷ phát tiết với cô như một hình thức giảm bớt sự bất an của chính mình.

Trên đường về nhà, Thư Lộ len lén quan sát Nhã Quân từ gương chiếu hậu, cậu biết nhưng vẫn vờ vịt như không nhận ra.

Nhã Quân trông ra ngoài cửa sổ, áng mây trời bằng bạc một màu xanh u buồn, hết như tâm tình của cậu hiện thời vậy.

Nhã Quân từ lâu đã chấp nhận sự thật, Nhã Văn giờ không còn là đứa nhỏ ngốc nghếch chôn chân ở cổng trường chờ cậu hàng giờ đồng hồ nữa, đến một ngày đủ lông đủ cánh, cô sẽ lập tức bay đi mọi nơi mà cô muốn. Nhã Quân vốn còn mơ mộng được theo cô, làm thiên sứ bảo vệ cô, thế nhưng cậu lại phát hiện mình vốn là một thiên sứ gãy cánh, bị giam suốt đời trong lồng sắt, chỉ có thể nhìn cô càng lúc càng xa, vĩnh viễn cũng không quay trở về.

7. Chương 7

Chương 7: Kafka bên bờ biển

Miệng viết thương trên đầu gối Nhã Văn rất nhanh đã đóng vảy.

Nhã Quân biến mất như thường, vài ngày cũng không thấy mặt. Nhã Văn bối rối chẳng rõ mình nên vui mừng hay hụt hẫng khi anh không ở bên, có điều những giấc mơ về thời thơ ấu của cô và Nhã Quân xuất hiện ngày càng nhiều, một vài chuyện nếu không phải diễn ra trong mộng, cô cũng tuyệt không thể nhớ lại.

Bách Liệt gọi triệu chứng này là “Vũ trụ bùng nổ”.

“Có ý gì?” Nhã Văn và Annie trợn to hai mắt.

“Ý là,” Bách Liệt nuốt hết miếng thịt còn lại trong mồm, “Não bộ đưa ra chỉ thị, muốn cơ thể quên đi một ký ức nhất định, nhưng trên thực tế ký ức này vẫn tồn tại trong một phân khu lưu trữ, tương tự như cái thùng rác vậy, rất nhiều thứ không bị loại bỏ ngay lập tức, chỉ ở tạm đó chờ xử lý. Đến một ngày, khi xảy ra sự kiện có tính then chốt thì...”

Anh khum tay làm động tác mở: “Chiếc hộp Pandora sẽ bị khai phá, bất kể ra sao bên trong chắc chắn là một thứ gì đó cô không ngờ tới.”

“Whoa... Anh có khả năng làm đạo diễn ấy tiết mục tâm lý tình cảm trên truyền hình đấy.” Annie hưng phấn thốt lên.

Có điều cả Nhã Văn và Bách Liệt đều nghe không hiểu ý tứ của cô: “Tiết mục gì cơ?”

Annie thất vọng tự lẩm bẩm: “Thôi quên đi, coi như tôi chưa nói qua.”

“VẬY NHƯ LỜI ANH, CÓ MỘT KÝ ỨC KHIẾN TÔI CHỊU ĐẢ KÍCH RẤT LỚN ĐƯỢC GIẤU TRONG CÁI ‘THÙNG RÁC’ ẤY PHẢI KHÔNG?” Nhã Văn tiếp tục thắc mắc.

Bách Liệt gật đầu: “Đó là lý thuyết, nhưng nếu có thể nhớ lại những chuyện trước kia, tôi nghĩ không hẳn là việc xấu.”

Nhã Văn vừa suy tư vừa cắn ống hút, khả năng Bách Liệt nói đúng.

“Được rồi, chủ nhật này cô rảnh không?” Bách Liệt hỏi.

Nhã Văn ngẫm lại đôi chút mới nói: “Hình như là đến phiên tôi nghỉ rồi, gần đây không được đi xem ca nhạc, tôi đang phân vân liệu có nên tiêu hết cả ngày ở nhà hát hay không.”

“Không thể.” Annie cướp lời ngay.

Nhã Văn nghi ngờ đảo mắt qua đôi nam nữ trước mặt. Thấy cả hai không hẹn mà đồng thời lộ ra nụ cười thần bí vô cùng nham hiểm.

“Quên rồi à,” Annie hớn hở, “Cuối tuần này là sinh nhật cậu mà.”

Nhã Văn vỗ trán tỉnh ngộ, suýt nữa thì quên thật. Sinh nhật cô, cũng là sinh nhật Nhã Quân, Nhã Văn nghĩ đến anh, tự hỏi bọn họ biết bao nhiêu năm rồi không tổ chức sinh nhật cùng nhau nhỉ?

“Chúng mình đã sắp xếp một chương trình cực cực hoàn hảo nha.” Annie mỉm cười ngọt ngào.

Nhã Văn hết nhìn Annie lại nhìn Bách Liệt, nếu coi nơi đây là nhà thì hai người này chính là anh chị em tốt của cô, sẵn lòng chia vui với niềm vui, nguyện ý rơi lệ vì nỗi buồn của cô.

“Được rồi, quyết định vậy đi.” Nhã Văn nhoen miệng đầy hạnh phúc.

Chiều tháng tư, thời tiết oi bức, bầu trời mây đen dày đặc, Nhã Văn uể oải đờ đẫn gần như muốn nằm bò ra sân tập bắn.

“Lười biếng ha.” Có người đi đến từ phía sau cô, nhẹ nhàng nói.

Nhã Văn ngay lập tức thu lại dòng suy nghĩ đang lơ lửng trôi vô định, quay đầu mỉm cười: “Thỉnh thoảng mới vậy mà...”

A Mao ngồi xuống bên cạnh Nhã Văn, nhìn rõ đưng tên trên bãi cỏ: “Thật hâm mộ em, được làm việc ở một nơi như thế này.”

“Anh có thể xin vào nếu muốn,” Nhã Văn dừng lại như chợt nhớ ra, bổ sung: “A, em quên, thi tiếng Anh toàn trượt thì bàn cái gì.”

A Mao cười ha hả hai tiếng: “Em vẫn không thay đổi chút nào, ý có Nhã Quân bảo kê nên toàn bắt nạt bọn anh.”

“Không ngờ đấy,” Nhã Văn giả vờ vô tội, “Hóa ra ấn tượng của anh về em là như vậy, em vẫn tưởng mình ngoan từ bé chứ.”

“Có ngoan thật không,” A Mao nói vu vơ, “Anh thấy lúc nào Nhã Quân cũng đau đầu vì em.”

Nụ cười trên mặt Nhã Văn cứng lại, nhất thời không biết nên đáp sao cho hợp lý.

A Mao im lặng chăm chú quan sát cô, như muốn tìm tòi điều gì đó trong đáy mắt cô.

“Thực ra Nhã Quân mới đúng là đứa trẻ ngoan ngoãn nhất,” A Mao tiếp lời, “Lúc nào ba mẹ anh cũng kêu, thằng nhỏ này thông minh lại đáng tin cậy, nhất là không bao giờ khiến người lớn phiền não.”

Nhã Văn cười trừ lúng túng, cúi gằm xuống chân.

“Anh thừa nhận, hồi bé anh và Đại Đầu đều đôi chút ngưỡng mộ cậu ấy.” A Mao nheo mắt hướng về phía xa xa, có vẻ tối nay sẽ mưa to đây.

“...”

“Tụi anh nghĩ Nhã Quân rất giỏi giang, vì... Tình cảnh gia đình như vậy nên Nhã Quân từ xưa đã độc lập, chuyện gì cũng tự mình giải quyết, chưa bao giờ nhờ cậy người khác. Tụi anh vốn tưởng cậu ấy rất kiên cường, thậm chí còn hơn cả kiên cường nữa.”

“...”

“Một người mạnh mẽ như vậy,” Giọng A Mao nhàn nhạt như đang kể về ai khác chứ không phải Bùi Nhã Quân mà họ biết, “Vào cái đêm em bỏ nhà đi ấy, đã trốn ở góc vườn run rẩy khóc nức không thành tiếng.”

A Mao quay đầu, liếc về mặt kính ngạo của Nhã Văn: “Đêm đó, anh và Đại đầu cũng phải rơi lệ, Nhã Quân khóc đến khàn cả giọng khiến bọn anh vô cùng đau lòng. Em thử nghĩ xem, một đại nam nhân cuộn người trong góc khóc sưng cả hai mắt, tuy bây giờ nói lại thấy rất mắc cười...”

Anh ta cười khổ, sau lại trở nên nghiêm nghị: “Thế nhưng, nếu em thực sự ở trong tình cảnh khi ấy, em sẽ hận vì sao người quỳ gối suy sụp khóc đó không phải là em.”

“...” Nhã Văn vội vàng xoay người, không muốn để A Mao trông thấy viền mắt rưng rưng đỏ hoe của mình.

“Anh không có em gái, anh không hiểu đến cùng tình cảm Nhã Quân dành cho em là gì, lòng anh lúc nào cũng phân vân, rất nhiều câu hỏi không lời giải. Nhưng hôm qua, rốt cuộc anh đã có đáp án.”

“?” Nhã Văn chợt cảm thấy hoảng hốt.

“Nhã Quân từng nhắc với anh,” Anh ngập ngừng, “Cậu ấy là con nuôi.”

“...” Nhã Văn rũ mắt, không dám đối mặt với A Mao.

“Nghĩ lại thì tất cả nghi vấn trước nay đều rõ ràng. Anh cuối cùng cũng thông suốt, lúc Nhã Quân nhìn em sao lại chăm chú đến thế, dường như những người khác đều không tồn tại khi ấy vậy...”

“... Đừng nói nữa.” Nhã Văn lén lút gạt dòng lệ hoen mi.

A Mao trầm mặc, vỗ vỗ đầu cô, mục đích hôm nay tới đây không phải để nói những điều này. Qua một lúc lâu, anh mới lên tiếng, có đôi chút hài hước: “Không làm được, thế nào thì anh và Đại Đầu vẫn coi em là em gái cậu ta.”

Nhã Văn bị chọc cười, mừng tượng lại những chuyện lúc nhỏ, A Mao và Đại Đầu luôn gắn liền với những kỷ niệm thời niên thiếu của cô, dù trải qua bao nhiêu năm, dù đi bất cứ nơi nào, cô cũng sẽ không bao giờ quên quãng thời gian được quen biết hai người bọn họ.

“Có chuyện này cần em giúp.” A Mao bỗng thành khẩn hết mực, nhưng Nhã Văn thừa biết, anh chàng này càng cố tỏ ra nghiêm túc thì chín phần mười là đang đùa cợt, “Em có thể... không mách Nhã Quân là anh làm em buồn được không. Anh sợ sẽ bị cậu ấy chọc bứt vào lỗ mũi mất.”

Nhã Văn đầu tiên là ngây người, sau đó cười vang đầy sáng khoái. Hồi cấp ba có một bạn nam làm cô khóc, Nhã Quân chỉ lạnh lùng thờ ơ như không, nhưng vài ngày sau ở trường chỗ nào cũng dán đầy ảnh, mà theo như miêu tả, bên trong là hình bạn đó lỗ mũi bị cắm đầy bút máy. Người ta đồn mỗi lúc một kiểu, nhưng không ai biết sự thật ra làm sao, đồng thời về sau nam sinh kia cứ phát hiện ra cô là cấp tốc cúi đầu đi vòng qua hướng khác.

A Mao thấy Nhã Văn tươi tỉnh lại mới nở nụ cười hiền hòa: “Dù sao, cuộc sống của em ở đây tốt là bọn anh an tâm rồi.”

Nhã Văn bĩu môi: “Đáng ghét, em lại muốn chảy nước mắt rồi đây này.”

Sau chiều hôm ấy, Nhã Văn nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, những hồi ức còn rõ mồn một như mới hôm qua, phải chăng cô đang dần trở nên già đi?

Có lẽ là vậy thật.

Cũng có thể, điều này chứng minh rằng cô đã không còn hèn nhát mà cố chạy trốn mọi việc nữa.

Sáng chủ nhật, Nhã Văn vốn định ngủ nướng đến mười hai giờ, nhưng Annie nằng nặc đánh thức cô dậy, đòi cô mười giờ nhất định phải trình diện tại quầy bar, rồi muốn làm gì thì làm.

Nhã Văn rất ít khi dọn dẹp nhà cửa, vì bạn chung phòng của cô thường là người làm việc này, nhưng đôi khi rảnh rỗi như bây giờ cũng nổi hứng quét tước sạch sẽ, đến khi mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp mới vừa lòng ngừng tay.

Mười giờ, Nhã Văn tới quầy bar, vài phút sau Bách Liệt và Annie mới thông thả đi đến.

“Sorry, mãi cũng tìm được một người thay ca hộ.” Vừa nói Bách Liệt vừa hướng đến mỹ nữ người Úc ngồi bên góc phòng nháy mắt vài cái.

“Nếu như... Tôi bảo... tôi không tìm được ai giúp, mấy người có đánh chết tôi hay không...” Annie thấp thỏm lí nhí hỏi.

“Đương nhiên!” Nhã Văn và Bách Liệt đồng thanh rống lên.

“Nhưng không nhờ được thật mà,” Annie bất đắc dĩ phụng phịu, “Hay là hai người tự đi đi.”

Nhã Văn khổ sở nhìn Bách Liệt, đợi anh ra phán quyết. Không biết từ khi nào mọi việc của bọn họ đều giao cho Bách Liệt định đoạt, mặc dù trông qua thì thấy toàn là ý kiến của Nhã Văn và Annie.

“Đành vậy,” Bách Liệt lầm bầm, “Cái cô kia, luôn luôn nước đến chân rồi mới nhảy.”

Annie lúng túng lảng tránh, sau đó chúc Nhã Văn: “Sinh nhật vui vẻ! Chơi vui nhé.”

Vì vậy Nhã Văn và Bách Liệt đành chào tạm biệt Annie, sớm xuất phát lên đường.

“Đi đâu đây?” Nhã Văn nhấp nha nhấp nhồm trên xe, giọng có phần mong chờ.

“Tạm thời bí mật, nhưng chắc chắn không đến quán cà phê hôm gặp bão đâu.”

Nhã Văn mỉm cười, nghĩ đến buổi tối kinh hoàng ấy. Cô quay đầu về phía cửa sổ, nhìn lên bầu trời xanh ngắt, nhủ thầm không biết Nhã Quân sẽ làm gì trong ngày sinh nhật đây?

“Kiểu gì chúng ta cũng phải về trước giờ cơm,” Bách Liệt thề son sắt, “Nếu không Bùi Nhã Quân thực sự sẽ giết tôi.”

Nhã Văn nhéo vào tay anh: “Anh là cái đồ phiền phức...”

“Phải không, nhưng bạn gái trước kia của tôi rất thích tôi làm phiền cô ấy nha.” Bách Liệt đắc ý.

“Còn lâu mới tin.”

“Là thật mà, cô ấy nói, ‘Anh cả ngày không mở miệng lấy nửa câu, chỉ khi làm tình mới phát ra một chút thanh âm, anh có thể trò chuyện với em nhiều hơn không, em can tâm tình nguyện bị anh làm phiền đây?’” Bách Liệt đặng hăng cổ họng, khoa tay múa chân tả lại.

Nhã Văn ngoác miệng cười: “Vậy tức là, người anh yêu sẽ bị anh đối xử lạnh lùng đến chết, còn người anh không yêu sẽ bị anh quấy rầy đến chết à?”

“Không đúng không đúng,” Bách Liệt đong đưa ngón tay, “Tôi chưa hề đề cập yêu hay không yêu nhé.”

“Nếu mấy năm trước nghe những lời này, nhất định tôi sẽ ghét anh.” Nhã Văn lườm Bách Liệt.

“Giờ thì sao.”

“Hiện tại thấy nhiều thì hiểu nhiều. Một người bất kể đúng hay sai, họ cũng đã có sự lựa chọn cho riêng mình. Tôi nghĩ chúng ta chỉ là người ngoài cuộc, không nên phát biểu ý kiến, càng không có tư cách đó.”

Bách Liệt nhìn Nhã Văn vui vẻ: “Nhã Văn nhà ta trưởng thành rồi ha.”

“Đại khái là vậy.” Cô gật đầu.

“Tôi cảm thấy hầu hết con người đều trong ngoài bất nhất, cô cũng vậy, lúc đầu tôi nghĩ cô là một người trầm tĩnh, sau đó chơi với cô mới biết cô cũng điên rồ lắm, hơn nữa mồm miệng lại độc ác suốt ngày làm tổn thương trái tim yếu đuối của tôi.”

Miệng Nhã Văn méo xệch: “Cứ tưởng anh khen ngợi, hóa ra là đang chê tôi à.”

“Giống như tôi vậy,” Bách Liệt không đáp, mà tiếp tục mở lời, “Mọi người thường thấy tôi là một tên lẻo mép, hoặc là một công tử đào hoa.”

“Ừa, hai loại này hình như đối lập nhau mà, cái thì lạnh lùng cái lại nhiệt huyết.” Nhã Văn vạch trần.

“Đùa gì chứ, rất bình thường nha,” Bách Liệt không cho là đúng, “Với đàn ông tôi vô tình, với phụ nữ tôi mới niềm nở không được à.”

Nói xong, anh làm bộ cột nhả đặt tay lên vai Nhã Văn: “Tiểu thư, ấn tượng đầu tiên của cô với tôi là gì?”

Nhã Văn suy nghĩ một chút mới đáp: “Quên rồi, nhưng tôi khẳng định không lạnh không nóng, chắc là...”

Nhã Văn hồi tưởng lại tình cảnh khi gặp Bách Liệt, đó là ngày đầu cô tới Cherating, thời điểm cùng nhân viên G.O. tập hợp ở nhà hát, tất cả mọi người đều thảo luận rôm rả, duy chỉ có người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi một mình trong góc, anh ta có đôi mắt dài nhỏ hơi xếch, tên là Bách Liệt thì phải. Bắt gặp cô đang quan sát mình, anh nở một nụ cười cho có lệ, rồi giấu người nhìn ra biển. Không biết vì sao, sau khi quen nhau dù rất nhiều chuyện không còn rõ ràng, nhưng Nhã Văn vẫn nhớ như in cái lần lúc lén lút ngắm trộm Bách Liệt khi ấy.

“Tôi đoán...” Nhã Văn vô thức nheo mắt, mơ hồ thấy mắt mình cũng xếch lên luôn rồi, “Chắc là cô độc.”

Vòng tay ôm bờ vai cô bỗng trở nên cứng ngắc, Nhã Văn quay đầu, thấy Bách Liệt tròn tròn mắt đầy sững sốt.

Hai người đối mắt mấy giây, sau đó Bách Liệt mắt tự nhiên day day trán: “Tôi vẫn hay vỗ ngực khen bản thân có thể đọc vị cô, thật ra hoàn toàn là giả.”

“?”

“Đúng hơn biết cô nửa năm mới bắt đầu hiểu những suy nghĩ của cô, kỳ thực không hề dễ dàng.”

“...”

“Hóa ra sự phụ lợi hại là cô,” Bách Liệt chớp chớp đôi mắt xếch hướng ra ngoài cửa sổ, “Mới gặp đã vạch trần hết chân tướng của tôi.”

“À...” Nhã Văn không ngờ anh sẽ nói vậy, Tưởng Bách Liệt luôn tự tin vào bản thân mình đã biến đầu mắt, giờ phút này trước mặt cô chỉ còn một chàng trai trần trần ngập ưu tư.

Qua thật lâu, anh mới gượng gạo cố gắng làm chủ đề trở nên sáng sủa: “Tiếp tục, tôi chỉ là một kẻ giả dối, tôi thích sự náo nhiệt, nhưng vẫn luôn cô đơn; dù biểu hiện có vẻ hời hợt không tìm không phối, thực ra tính cách lại khá tầm tối.”

“Tôi không biết,” Nhã Văn lắc đầu, “Tôi chỉ cho rằng dù trông anh tươi tỉnh, nhưng tuyệt không chút vui sướng, chỉ theo thói quen nhếch miệng lên mà thôi.”

Bách Liệt mới đầu còn ngẩn ra, sau lại mỉm cười, lần này thì Nhã Văn biết, đó là một nụ cười chân thành thực sự.

“Tôi phải trả lại hết những lời hỏi xưa cho cô: Cô không trở thành bác sĩ tâm lý quả thật rất đáng tiếc.” Bách Liệt khoanh tay, nụ cười rạng rỡ như nắng ấm ngày đông.

Nhã Văn lắc đầu: “Tôi cũng trả lại cho anh: Tôi chỉ có thể hiểu vài người, bất hạnh thay anh lại là một trong số ít đó.”

Bọn họ nhìn nhau, ý cười còn nguyên trên mặt, đều tự hiểu mà chủ động dừng bàn bạc về vấn đề nhạy cảm này ở đây.

“Vậy Bùi Nhã Quân thì sao?” Không biết từ khi nào Bách Liệt không còn gọi Nhã Quân là “anh trai cô” như mấy ngày đầu nữa.

“?”

“Là anh em nhiều năm nên hẳn là có vài phần tương đồng, cô không thể không thừa nhận rằng anh ta cũng là một người trong ngoài bất nhất đi.”

“...” Nhã Văn trước nay có bao nhiêu xấu hổ ngượng ngùng hiện thời đều biểu hiện hết trên mặt.

“Con đà điểu ngực gềch,” Trái với cô Bách Liệt lại cực kỳ thản nhiên, “Mặc kệ kết quả thế nào, cô nên học cách bình tĩnh mà đối mặt với anh ta một lần cho xong.”

“...” Cô nàng bĩu môi, không đáp.

“Tôi có cảm giác rất kỳ quái, ngay khi nhìn thấy anh ta, tôi đã biết chúng tôi hoàn toàn là hai dạng người đối lập,” Bách Liệt ngừng lại ngẫm nghĩ, “Hắn tuy có vẻ cô độc, sự thật nội tâm lại vô cùng ấm áp.”

“Nhã Quân mà nghe được anh khen anh ấy như vậy chắc phải nhìn anh bằng con mắt khác mắt.” Nhã Văn bắt đầu dĩ nhiên vai.

“Không đâu,” Bách Liệt thở dài, “Chúng tôi vốn chẳng ai ưa đối phương rồi.”

“...” Nhã Văn không còn lời nào để bình luận.

“Vấn đề là,” Bộ dạng Bách Liệt đầy hưng phấn, “Nếu tôi và Bùi Nhã Quân cùng rơi xuống biển, cô sẽ cứu ai trước?”

“Chả cứu ai, tự sinh tự diệt.”

“...” Bách Liệt thở dài ai oán, “Phụ nữ càng ngày càng nhẫn tâm mà.”

Nhã Văn không nhịn được cười rộ lên, nếu quả có một ngày như vậy, cô sẽ tìm cách cứu cả hai bằng mọi giá.

Xe chạy vài giờ, cuối cùng cũng đến nơi.

“Hồ Chini?” Nhã Văn kinh ngạc ngó Bách Liệt nhưng không mấy bất ngờ, đây là địa điểm cô thường giới thiệu cho du khách, lại chưa một lần từng ghé thăm.

Cô đi đến hàng rào gỗ, ngắm mặt hồ, xung quanh tĩnh lặng như nước mang đến cho người ta cảm giác ôn hòa êm dịu vô ngần.

“Cái này làm quà có được không?” Bách Liệt hai tay đút túi quần hỏi Nhã Văn.

“Bất kể là gì tôi đều vui hết.” Nhã Văn liếc anh, lộ ra vẻ mặt đầy thích thú.

Hai người nhất thời im lặng, si ngốc thưởng thức cảnh đẹp phương xa. Trên ấy bay gió thổi, ánh dương quang gay gắt rực rỡ, dưới hồ từng cụm từng cụm hoa sen phiến hồng lững lờ trôi trên mặt nước lấp lánh những chùm tia sáng đang nhảy nhót, nhẹ nhàng mà không hề chói mắt.

“Khi còn bé tôi có mơ ước,” Bách Liệt đi tới sau lưng Nhã Văn, “Xây một căn nhà nho nhỏ bên một cái hồ nho nhỏ, nuôi một con chó nho nhỏ, sau đó sống cuộc sống tràn ngập hạnh phúc.”

Nhã Văn nghĩ về cảnh tượng anh miêu tả, bất giác mỉm cười: “Đúng là dễ thỏa mãn.”

Bách Liệt cũng cười: “Cô thì sao, cô có ước mơ gì?”

Nhã Văn đắm đắm trông vào khoảng không vô định, nét mặt có phần mờ mịt: “Tôi mong ngày nào đó, tôi và ba mẹ... còn cả Nhã Quân, lại trở thành một gia đình hoàn chỉnh, bình thản bên nhau cả đời.”

“Cô cũng là một người dễ thỏa mãn, xem ra tôi quá ích kỷ so với cô, vì trong giấc mộng của tôi chỉ có chính bản thân mình.” Bách Liệt chống tay lên hàng rào.

“Nhưng càng trưởng thành thì càng hiểu rõ, mộng sẽ chỉ là mộng mà thôi.”

“Nghe có vẻ lớn lên là một chuyện rất tàn khốc thì phải.” Bách Liệt đi về phía trước nửa bước, làm làn tóc cô mơn man trên môi anh.

“Chút chút...” Nhã Văn mơ màng nghĩ, “Chúng ta có phải rất giống ‘Kafka bên bờ biển’ không?”

Bách Liệt cười nhẹ: “Cô đúng là người con gái thú vị nhất tôi từng gặp.”

“Vây à,” Nhã Văn nháy nháy mắt đùa cợt, “Tôi thấy Annie mới thú vị, vừa cởi mở vừa hài hước.”

“Nhã Văn,” Giọng Bách Liệt biết bao dịu dàng, “Tại sao không tự tin vào bản thân như vậy?”

“...” Nhã Văn nghẹn lời, nếu được quay trở về mười năm trước, cô nguyện mãi mãi là một tiểu cô nương không biết trời cao đất dày là gì.

Trở trâu thay, thế gian này không có đường hầm thời gian, cô không luyến tiếc những việc làm càn rỡ trong quá khứ, chỉ đơn thuần là hoài niệm một thời niên thiếu vô ưu, tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ.

Lúc hai người trở lại làng du lịch trời đã sẩm tối, Nhã Văn ngược nhìn cây cọ cao cao, bóng lá cây hiện ra dưới ánh sao sáng rực, không khỏi thờ người có điểm lơ đãng.

Cô cúi đầu, nhận ra Nhã Quân tay dứt túi, chậm rãi đi tới.

Thấy Bách Liệt đằng sau Nhã Văn từ xe bước ra ngoài, Nhã Quân chột khựng lại.

“Tự nhiên ngây như phỗng thế...” Bách Liệt tí nửa thì đâm vào Nhã Văn, giật mình ngẩng đầu, cùng lúc phát hiện Nhã Quân đằng đó.

Ba người đều im lặng, dường như cả thế giới đều nín thở theo từng hành động của họ.

“Tốt nhất tôi tìm cớ chuồn trước đây.” Bách Liệt dí dỏm thì thầm, sau đó liền chạy biến.

Nhã Văn và Nhã Quân vẫn đứng nguyên tại chỗ, đèn đường mờ mờ khiến Nhã Văn không nhìn rõ người đàn ông trước mặt.

Nhã Quân bước tiếp, mặt lạnh đi vài phần.

“Không biết vì sao,” Anh mở miệng, “Vài năm nay, anh đã thành thói quen tìm em khắp nơi. Từ chỗ này xuất phát, cứ tưởng sẽ tìm được em, vậy mà...”

Giọng Nhã Quân rất bình tĩnh, Nhã Văn bỗng ý thức được, cả hai đều đã trưởng thành. Cô sớm không phải là cô bé ngây thơ kè kè bên ba mẹ, anh từ lâu cũng không còn là cậu nhóc háo thắng trong trí nhớ của cô. Bọn họ như hai đứa trẻ vừa trải qua lễ rửa tội, cuối cùng cũng có cơ hội một lần nữa xét lại chính bản thân mình.

“Vây mà vẫn tìm không ra,” Nhã Quân tự giễu, “A Văn... Đôi khi anh ước một phép màu giúp ta trở về quãng đời vui sướng đó, em sẽ không bỏ đi, chúng ta sẽ không chia lìa.”

“...”

“Anh nhớ rằng em từng bảo, trên thế giới này không ai có thể khiến chúng ta xa nhau, trừ khi ta muốn,” Nhã Quân dừng một chút, “Cuối cùng anh cũng thấm thía câu nói ấy rồi.”

Nước mắt Nhã Văn lặng lẽ chảy thành dòng.

“Nhưng tại mình không thể quay lại, mà cho dù có đi chẳng nữa, anh vẫn sẽ yêu em, đó là lí do anh hiểu được, nhiều năm như vậy, chúng ta phải chịu đựng đau khổ dù biết không thể tránh khỏi. Chẳng ai có thể giải thoát cho người khác khỏi đau khổ... ngoại trừ chính bản thân mình.”

Nhã Văn ngẩng đầu quan sát Nhã Quân, trong mắt anh tràn ngập sự đấu tranh, vật lộn, bàng hoàng, lo lắng, bi thương, đồng thời cô cũng thấy hình ảnh thống khổ của mình phản chiếu trong đó. Nhưng cô chưa bao giờ có đủ can đảm để đối diện hết thấy tất cả như lúc này.

“A văn,” Nhã Quân nương theo ánh trăng nhìn cô, “Anh đã cố gắng quên em, anh khóa phòng cửa em, mang mọi đồ vật em từng sử dụng nhét vào hòm, thậm chí ngăn mình điên rồ tìm mọi cách liên lạc với em, anh thử hẹn hò, kết bạn, tận lực giải thoát cuộc sống của mình khỏi những ký ức về em, ngỡ rằng mình suýt thành công... Nhưng rồi một ngày, anh về nhà ngồi trên ghế sofa, nghe tiếng chuông đồng hồ quả lắc già nua treo trên tường vang lên từng tiếng như muốn đập vỡ trái tim anh, anh lại không kìm được mà bật khóc, bởi vì cuối cùng anh vẫn không thể quên được em.”

“...”

“Em có như vậy không A Văn, có từng cố quên anh?”

Nước mắt Nhã Văn tuôn rơi như mưa, mờ dần gập đầu.

“Thế đấy...” Nhã Quân nhếch môi, “Em đã quên được chưa?”

Nhã Văn nhìn anh, nghĩ về những ngày ở trên đảo Bali, gặp ai cô cũng cười, nhưng lòng cười không nổi. Sau đó, cô cố xóa sạch rất nhiều việc: cha mẹ ly hôn, những mặc cảm tự ti chồng chất, ngôi nhà thân yêu nơi cô khôn lớn và cả cuộc sống êm đềm gắn với thành phố đô thị phồn hoa kia.

Nhưng, Nhã Văn khế lắt đầu, ôm chặt lấy Nhã Quân.

Cô sẽ chẳng bao giờ quên năm năm tháng tháng hai người cùng trải qua bao đắng cay ngọt bùi, chẳng bao giờ quên người đàn ông với đôi mắt sáng như vàng trắng đang ở ngay trước mặt.

“Chúc mừng sinh nhật...” Nhã Quân nhẹ nhàng nói.

“Chúc mừng sinh nhật...” Nhã Văn mỉm cười đáp lại.

Thời gian như quay trở lại buổi tối mười năm trước, Nhã Văn thậm chí còn nhớ rõ món một bốn chữ “Chúc mừng sinh nhật” xiêu vẹo trên bánh ga tô, nhớ cả lúc cô say xỉn quắc cần câu, khoái chí coi Nhã Quân ngượng ngừng chần chờ mãi mà chưa dám uống chỉ một ngụm rượu.

“Bùi Nhã Quân,” Nhã Văn tựa đầu vào vai Nhã Quân, “Tại mình lại làm một cặp anh em vui vẻ được không?”

Nhã Quân không đáp, nhìn cô thật lâu, khuôn mặt tràn đầy cay đắng: “Nếu làm vậy khiến em hạnh phúc, anh bằng lòng.”

Nhã Văn chẳng biết đây có đúng là câu trả lời mà cô muốn hay không, cô chỉ không thấy hạnh phúc như những gì Nhã Quân mong đợi, sâu tận thâm tâm, nỗi đau đớn cứ thế tràn ra từng góc ngách cơ thể, làm tê dại mọi giác quan.

“Dì yêu quý, dì khỏe chứ?” Annie còn đang làm việc, Nhã Văn trở về ký túc xá, tắm rửa sạch sẽ rồi tập trung viết một bức thư điện tử cho Tào Thư Lộ.

“Dạo gần đây con thường hồi tưởng những kỷ niệm trước kia, có dì và chú, đột nhiên thấy thời gian trôi thật mau. Hồi nhỏ con còn ước mai này con sẽ giống dì, thông minh, tự tin, có một ai đó nguyện yêu thương che chở cho con. Mãi về sau mới thông suốt, con không có khả năng trở thành dì hay bất kỳ ai khác, con chính là con mà thôi.”

“Nhã Quân đến ngay sau khi dì đi, con đã mừng rỡ trăm ngàn lần cái cảnh cùng anh ấy gặp lại, nhưng không ngờ lại gặp nhau dưới tình huống như vậy, giống như Hà tiên tử nói: Ta đoán được mọi điều, lại đoán

không được kết cục này. Anh thay đổi rất nhiều, thậm chí đôi lúc con còn nghĩ đối phương là một người xa lạ, không thể nào là Nhã Quân cùng con lớn lên được.

“Con hoang mang lắm, không biết phải xử sự ra sao, cũng không biết mình phải đi con đường như thế nào trong tương lai. Xin hãy giúp con, con chờ hồi âm của dì.”

Nhã Văn hoàn thành nốt câu cuối, tự nhiên phát hiện từ ngữ loạn hết cả lên, nhưng cô vẫn cắn răng bám giữ, nếu trên đời này ai còn hiểu cô, người đó chắc chắn là Thư Lộ.

Nhã Văn gấp laptop, đi tới ban công, bốn phía đèn đường đều u ám, chỉ có ánh trăng tròn sáng vằng vặc. Mọi người đều tụ tập ở bể bơi, tiếng nhạc xập xình vang tới tận đây, có thể tưởng tượng khung cảnh nào nhiệt nường nào.

Nhã Văn thấp thoáng thấy khúc quanh hành lang có một bóng người, đó là Nhã Quân, anh đưa lưng về phía cô, yên lặng dõi mắt xa xăm. Làn khói bạc bay bỗng đọng lại trong không khí, anh học hút thuốc từ khi nào vậy?

Nhã Văn không biết. Người cô từng quen thuộc nhất, hiện cô lại chẳng biết chút gì về anh.

Cô si mê nhìn bóng lưng Nhã Quân, bỗng nhiên cũng cảm giác bản thân mình cần một liều thuốc.

“Trước đây cậu có bạn trai không?”

Nhã Văn đang ngẩn người, bị tiếng nói bất chợt của Annie làm cho giật mình, có phần chưa hồi hồn trả lời: “Có...”

“Người đó là ai?” Annie đánh rơi chiếc bánh trong tay, vẻ mặt hăng hái bừng bừng nhìn Nhã Văn đầy mong đợi.

“À thì...” Lông mày Nhã Văn nhăn tít, cố gắng nặn óc tìm tòi hình ảnh đã quên bống mất từ lâu, “Là đàn anh hồi cấp ba của mình.”

Thật ra Nhã Văn có rất nhiều thứ hào hứng muốn kể cho Annie, nhưng lời đến khóe miệng không hiểu sao lại chỉ bật ra được duy nhất một câu này.

“Ý cậu là, từ hồi nào đến giờ có mỗi một người?” Annie há hốc mồm kinh ngạc.

“Ồ,” Nhã Văn gật đầu, “Sao hả?”

Annie ra chiều lắc lắc: “Không có gì, tại đám bạn mình ai cũng từng yêu đến vài ba lần...”

“Cái này,” Nhã Văn bấu môi, “Phải dựa vào duyên phận.”

“Ừ ha,” Annie mỉm cười, “Vậy sao chia tay, cậu và đàn anh kia ấy?”

“Vì...” Nhã Văn cho rằng bản thân sẽ cực kỳ sầu não mỗi khi nhắc lại, nhưng không tự chủ lại nhếch miệng thần nhiên, “Vì sự xuất hiện của một cô gái khác.”

“Haizzz,” Nét mặt Annie tràn ngập thất vọng, “Lại là kẻ thứ ba.”

“Kẻ thứ ba đó chính là mình.”

Nhã Văn thích thú quan sát Annie mắt chữ A mồm chữ O, tâm tình trở nên vui vẻ: “Lúc đầu mình đâu có biết, biết rồi thì quyết chia tay ngay lập tức.”

“Đồ đàn ông tệ lậu.” Annie nhăn nhó, giống như cô mới là người bị chơi trò bắt cá hai tay vậy.

“Tệ thế cơ à,” Nhã Văn mỉm cười, “Thật ra mình cũng từng nghĩ giống cậu... Sau lại ngạo mạn cho rằng, anh ta xuất phát từ bản năng mà làm như vậy, một người nếu có chọn thì nhất định sẽ chọn ình những điều có lợi nhất, có lẽ năng lực sinh tồn cơ bản.”

“Tất nhiên tình cảm có thể lựa chọn, nhưng chỉ được chọn một thôi chứ.”

“Annie à,” Nhã Văn rất muốn ôm lấy cô, “Nếu người trên toàn thế giới này đều lương thiện như cậu, chắc chắn mỗi ngày đều là tiếng cười mà không có tiếng khóc.”

“Mình đâu tốt đẹp như vậy...” Mặt Annie đỏ ửng vì được khen.

“Cậu thì sao, có chuyện xưa gì muốn nói ình nghe không?” Nhã Văn ngửa cổ uống một hơi cạn bát canh, sau đó chống cằm hỏi Annie.

“Không có rồi,” Annie xua tay, “Từ nhỏ đến lớn mình vẫn là đứa con ngoan ngoãn nhút nhát của gia đình, người lớn tuyệt đối không ình đụng tay vào những việc mình không có khả năng làm được.”

“Vậy cậu toàn là đơn phương thầm mến thôi à?”

“...” Annie nghi hoặc câm nín.

“Không muốn nói?”

“Cũng... không hẳn vậy.”

“Chẳng lẽ là thầm yêu ba hay chú đi.” Nhã Văn vỗ vỗ trán như vừa sáng tỏ.

“Dĩ nhiên không phải!” Annie cuống quýt phủ nhận, bi ai nhận lấy cái lườm muốn cháy mắt của Nhã Văn.

“Ai nha,” Annie giả bộ suy nghĩ lại phụng phịu, “Người ta chính là ngượng ngùng đó, đâu có bảo chưa từng yêu đương gì chứ.”

Nhã Văn cười cười nhìn Annie, chờ cô nói nốt.

“Mình cũng từng thích... một đàn anh, nhưng mà lúc ở trường anh ấy không hề biết mình là ai.”

“Trông bắt mắt không?”

“Thật ra cũng không được coi là đẹp trai lắm...”

“Vậy tướng tá khỏe mạnh, hay hiền lành tốt bụng giống cậu?”

Annie ngẩng lại, lắc lắc đầu: “Không hẳn, rất nhiều bạn học lớp mình đều sợ anh ấy.”

“Vậy chắc học giỏi lắm nhỉ?”

“Không, anh ấy giống mình, chỉ thi đỗ nguyện vọng hai thôi.”

“Annie,” Nhã Văn bắt lực khoanh tay, “Rốt cuộc cậu thích hẳn ở điểm nào?”

Annie ngẩn người, hình như cũng tự hỏi bản thân vấn đề này: “Thật ra... Mình không biết, thích là thích thôi, cần gì phải có lý do này nọ.”

Nghe được câu trả lời của Annie, Nhã Văn bắt giác giật mình, đúng vậy, sao cô có thể quên rằng thích một người đâu cần lý do. Không cần vẻ ngoài nổi trội hay một tính cách dễ chịu, không cần học thức hơn người hay cả gia tài bạc triệu. Có tập hợp hết thấy mọi ưu điểm trên đời cũng không thể làm con người ta hiểu được cảm giác biết yêu tuyệt vời đến nhường nào, thích chỉ đơn giản là khi đôi mắt ta dao động vì ai đó, trái tim ta vì ai đó mà nảy lên hoang dại trong lồng ngực.

“Mình chỉ nhớ có một lần vào hội thao của trường, cả đám con gái tụi mình ngồi ở trên sân xem đá banh, một cầu thủ vung về đá trật làm quả banh cứ như vậy bay thẳng tới chỗ tụi mình... Anh ấy đã bổ nhào ra hứng trọn quả bóng đập vào người, sau còn bị thương. Lúc ấy mình nghĩ, con người này cũng không tệ cho lắm...”

Chỉ ngẩng lại một chút hồi ức cũng đủ làm Annie thẹn thùng e lệ như cô thiếu nữ mười bảy tuổi mới biết yêu lần đầu năm ấy.

“Cậu không thổ lộ với hẳn à?”

Annie lắc đầu, có rất nhiều lời muốn nói nhưng rốt cuộc lại không nói gì.

“Nhiều lúc mình nghĩ cậu đúng là cô gái ngốc nghếch nhất trên đời,” Nhã Văn thở dài, “Nhưng thi thoảng lại cảm thấy cậu là người thông minh nhất.”

“?”

“Ít nhất cậu vẫn giữ được một tâm hồn trong sáng lương thiện, không để bất cứ chuyện gì khiến mình phiền não.”

“Mình...” Annie muốn nói lại thôi.

Bách Liệt từ đầu cầm khay đồ ăn tới rồi ngồi xuống cạnh hai người: “Đi ăn không thèm gọi tôi nhé.”

Nhã Văn khẽ cười: “Tưởng Bách Liệt tiên sinh, chúng tôi đang tổ chức một buổi ‘Women’s Talking’ tại hồ bơi.”

“Thật sự!” Bách Liệt vỡ lẽ “Vậy tôi tìm chỗ khác không dám làm phiền nữa.”

Nhã Văn và Annie nở nụ cười quái dị, thừa biết có bấy anh ta cũng chẳng đi. Bách Liệt không thấy hai cô nàng phản ứng thì bất đắc dĩ lắc đầu: “Phụ nữ đúng là gianh manh số một.”

“Chúng tôi đang đàm đạo về người cũ.”

“Thế á,” Hai mắt Bách Liệt sáng ngời, “Cho tôi tham gia tí đi.”

“Tụi này không có hứng thú với thiên tình sử của anh đâu.” Nhã Văn khoát tay gạt phăng không khách khí.

“Sợ nghe xong thì ghen tị với tôi à?” Bách Liệt cười cợt trông rất trêu người.

“No...” Nhã Văn và Annie đồng thời xua tay như đuổi ruồi, “Trình tự yêu đương của anh chúng tôi thuộc lòng, làm quen, lên giường, chia tay, một tí lãng mạn cũng không có.”

“Nói như tôi chỉ biết làm mỗi ba bước này vậy.” Bách Liệt bị đả kích nặng nề sinh ra nhiều buồn bực.

“Tôi không có ý đó đâu,” Về mặt Annie đầy thích thú khi được đâm thêm vào vết thương lòng của người khác, “Muốn hoàn thành cả ba việc cũng tốn hao nhiều sức lực lắm nha, anh cùng lắm thì chỉ làm được cái việc kia thôi.”

“...” Bách Liệt nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt phượng bỗng tràn đầy oán giận.

Nhã Văn và Annie cười đến thỏa mãn mới thôi, sau đó không hẹn mà cùng kiểm tra đồng hồ đeo tay: “Đến giờ rồi, bọn tôi đi làm đây.”

Qua giờ Ngọ, sân tập bắn vắng như chùa Bà Đanh, Nhã Văn thư thái nằm trên chiếc tràng kỷ, nhắm mắt hưởng thụ sau một buổi trưa ngọt ngào oi ả. Về thái độ lơ là công việc này, thôn trưởng đã vài lần khiển trách cô, thậm chí uy hiếp trừ lương cắt thưởng, nhưng cô cố tình lơ đi như không biết, Nhã Văn là kiểu người nếu đêm trước chưa bị phạt thì sáng hôm sau cũng lười thay đổi. Ba thường mắng cô “Ngoan cố đến chết”, nhưng nói thế là còn nhẹ, kỳ thực câu đúng phải là “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”. Mẹ rất ghét mỗi khi ba nói vậy, lần nào cũng đưa tay bịt miệng ba mà không can được lời đã tràn qua đầu lưỡi.

Nhã Văn cười nhẹ, cô biết rất nhiều cặp vợ chồng, có tôn trọng nhau như khách, có ghét nhau như thù. Ba mẹ Nhã Văn chẳng may lại thuộc dạng về sau, mọi người vốn cho rằng họ càng cãi nhau thì càng yêu nhau, chỉ là không ngờ tình yêu dù say đắm đến rồi mấy cũng sẽ phai nhạt bởi cuộc sống hiện thực tàn nhẫn. Lớn lên Nhã Văn mới hiểu, ba mẹ cô ly hôn đâu phải do hết yêu, đơn giản chỉ là vì lòng khoan dung của họ đều đã chạm đến cực hạn.

Đây quả là một cách lý giải kỳ lạ, thời điểm mẹ nói những lời này, biểu cảm trên mặt cũng rất kỳ lạ. Vì yêu mới không dễ dàng tha thứ, nhưng nếu tha thứ không nổi thì đã chứng tỏ không còn thương nữa rồi.

Mẹ nói: “Chúng ta đều là những kẻ yêu bản thân hơn yêu đối phương, hoặc yêu đối phương hơn cả bản thân mình, rốt cuộc lại phát hiện chỉ toàn tự lừa mình dối người. Mẹ yêu ba, ông ấy cũng yêu mẹ, chúng ta chấp nhận buông tay mọi thứ, nhưng đều không chịu nổi khi thấy người kia vứt hi sinh vì mình rồi sau đó phải đau khổ.”

Nhã Văn khi ấy không hiểu được những vấn đề thâm sâu đến vậy, bây giờ cô vẫn còn mờ mịt, nhưng ít nhất cô cũng cảm thấy, cha mẹ chưa từng oán hận nhau, điểm này khiến cô le lói một tia hi vọng.

“A Mao nói đúng thật, em quả là lười chảy thây.” Nhã Quân ngồi xuống cạnh Nhã Văn, hướng mắt về phía bầu trời xa xăm.

“Ừ.” Nhã Văn gật đầu.

“Không sợ bị đuổi?”

“Khi nào bị bắt gặp mới bàn đi.”

“Quyết ngoan cố đến chết, hả?”

Nhã Văn nhớ lại vẻ mặt của ba khi nói vậy, bật cười ha hả.

“Anh sẽ trở về sau vài ngày nữa.” Nhã Quân bỗng lên tiếng.

“...” Nhã Văn kinh ngạc quay đầu, chỉ trông thấy gò má của Nhã Quân.

Bọn họ không nói gì thêm, yên lặng ngắm mỹ cảnh, không dám lên tiếng quấy rầy người bên cạnh.

Một lúc sau, Nhã Văn mới mở miệng một cách khó khăn: “Mấy năm nay... Anh sống có ổn không?”

Nhã Quân xoay người qua nhìn qua, trong mắt tràn ngập hoài nghi như không tin nổi vào tai mình: “Em thực sự quan tâm?”

Nhã Văn gật đầu, cô luôn băn khoăn vấn đề này, tuy rằng mỗi lần nghĩ về nó lại giật mình, ép buộc bản thân phải quên đi.

“Không tốt.” Nhã Quân trả lời ngắn gọn rồi lại quay sang chỗ khác, tiếp tục nhìn bầu trời phía xa bằng ánh mắt tối tăm mờ mịt.

Nhã Văn bĩu môi, nét mặt ẩn hiện một nụ cười như có như không, đây mới là Bùi Nhã Quân mà cô biết, dù đã trải qua bao sóng gió thì anh vẫn luôn kiêu ngạo như vậy. Ý thức phòng vệ của anh quá mãnh liệt, lúc nào cũng mang cái bộ dáng mạnh mẽ ấy ra dọa người còn bản thân lại chọn cách trốn tránh bên trong.

Trước đây Nhã Văn thường nghĩ, nếu không phải em gái của Nhã Quân, nói không chừng cô sẽ chẳng bao giờ hiểu được anh, cũng chỉ coi anh là một người cứng nhắc bảo thủ bẩm sinh như bao người khác.

“Nếu có một ngày em chơi mệt rồi...” Nhã Quân nói bình thản mà không nhìn Nhã Văn, “Hãy trở về nhà nhé.”

“...”

“Em cứ ở với ba, anh dọn đi nơi khác là được.” Khuôn mặt Nhã Quân nhuốm màu cô đơn.

“...” Nhã Văn nghẹn giọng không nói nên lời.

“Chỉ ít hai chúng ta phải có một người ở bên chăm sóc ba, bằng không ông sẽ thấy buồn đấy.”

“Em xin lỗi...” Nhã Văn lúng búng trong miệng, bặm môi kìm nén để không bật khóc.

“Em hãy chờ để xin lỗi ông chứ không phải với anh.” Nhã Quân nhìn cô.

“...”

“Bùi Nhã Văn,” Anh nói, “Mặc dù mấy năm gần đây chúng ta đều sống không tốt, nhưng anh mong em có thể vui vẻ từ giờ về sau.”

Nói xong, Nhã Quân đứng lên, xoa đầu cô như ngày còn bé, sau đó xoay người rời đi.

Nhã Văn thở phào, điều này chứng tỏ Nhã Quân đã chọn buông tay đúng không?

Nếu vậy, tại sao cô không cảm thấy lòng phần chấn hơn chút nào?

Nhã Văn ngẩng đầu, nhìn ánh tà dương le lói sau mây mù che kín, cô không khỏi nheo mắt lại. Tháng tư Cherating hoàn toàn bị bao phủ bởi một màu xám tro, nhưng vào lúc này những tia nắng như đang tách mây đen chen nhau chiếu rọi xuống nhân gian, báo hiệu một tháng năm đầy tươi sáng sắp tới.

Hai ngày sau, Nhã Quân và A Mao tạm biệt làng du lịch, tạm biệt Cherating đẹp mê hồn để trở về Thượng Hải. Nhã Văn không đi tiễn họ, về sau cô vẫn hay nằm thừ người trong trường tập bắn như trước, không mấy may để lời cảnh cáo của thôn trưởng vào tai, vẫn tụ tập chơi đùa cùng Annie và Bách Liệt, vẫn mải

cười chuyên nghiệp mỗi lần có du khách đến. Nhã Văn chợt phát hiện, cô giờ mới thật sự là Bùi Nhã Văn, là chính bản thân mình chứ không phải là một người con gái tội nghiệp tha hương nơi đất khách quê người vì chạy trốn hiện thực như trước.

Tối hôm đó, Nhã Văn phần khởi mở mail hồi âm của Thư Lộ, chỉ thấy có vài dòng ngắn ngủn:

“Nhã Văn thân mến, con khỏe không? Mà không khỏe thì cũng phải trả lời khỏe cho dì. Như con nói, con không phải ta, cũng không cách nào trở thành một Tào Thư Lộ thứ hai, vậy ta cũng nói con hay, ta không phải con, không thể giúp con lựa chọn đường mình nên đi, đồng thời đích đến mà con muốn tìm chưa chắc đã tồn tại. Con chỉ có thể tự khám phá câu trả lời cho riêng mình. Hãy cân nhắc thật kỹ, những tác động bên ngoài đều không quan trọng. Chúc con may mắn.”

Nhã Văn cười cười, những lời Thư Lộ cô đều đã nghĩ qua. Nhã Văn nhìn ra ngoài cửa sổ, Cherating luôn rất yên tĩnh vào ban đêm, yên tĩnh đến nỗi khiến cô quên mất mình đang ở nơi nào.

“Nhã Văn,” Annie vừa lau tóc vừa đến gần cô, “Nghĩ ra quý sau muốn đi đâu chưa?”

Nhã Văn giật mình, lắc đầu. Hạn công tác tại CLUBMED là 18 tháng, sau đó có thể xin điều chuyển đến làng du lịch khác, đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu thu hút thanh niên từ khắp nơi trên thế giới đến đây làm việc.

“Không phải cậu rất thích Maldives sao, nhưng thấy bảo cạnh tranh đăng ký ghê lắm.” Về mặt Annie tràn ngập lo lắng, như thể cái người nói muốn tới Maldives chính là cô ấy vậy.

“Giờ mình hết hứng rồi.” Nhã Văn nhún nhún vai, biểu tình có chút chán nản.

“Nhớ nhà phải không?” Annie hỏi.

“...” Nhã Văn kinh ngạc nhìn Annie, những phiền muộn vốn nhen trong lòng cô nay bỗng nhiên bị bóc trần một cách dễ dàng.

“Kỳ thực mình cũng có hơi nhớ nhà, không bằng nhân dịp đang giao mùa về thăm một chút coi như là về lấy quần áo.” Annie tự nhiên gật gù, càng nghĩ càng thấy chủ kiến của mình thật là sáng suốt, “Ai nha, nước hoa lần trước chị mình nhờ mua vớt ở đâu rồi, á, còn có tượng điêu khắc của ba... Không xong rồi! Bánh bích quy cho Tiểu Tùng không biết có còn hay không...”

Nói xong, cô nàng còn thật sự đứng dậy bắt đầu khăn trương lực tung hết cả lên.

Nhã Văn thở dài: “Tiểu Tùng là ai?”

“Là cún cưng của mình, ngoan lắm lắm nha.” Annie cả người chui tọt vào gầm giường.

“À...” Nhã Văn quay người lại, nhìn ra biển rộng xa xa, trông Annie bận rộn lòng cô hơi xao động. Cô lướt mắt qua khúc quanh hành lang dưới lầu, thấy một người đàn ông đang hút thuốc, nhìn bóng lưng quen thuộc làm cô hốt hoảng thiếu chút nữa thì la lên.

Người đó rít một hơi, ném tàn thuốc còn lưu lại chút khói bạc nhàn nhạt xuống đất, chậm rãi xoay người.

Nhã Văn gần như có thể nghe tiếng tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, anh ấy vẫn chưa đi? Ở lại đây làm gì? Còn chưa có buông tay sao?

Người đàn ông dần hiện rõ dưới ánh đèn đường vàng mờ ảo, khuôn mặt anh tuần lộc ra vẻ bình thản, hệt như Bùi Nhã Quân vậy.

Thế nhưng không phải Bùi Nhã Quân, mà là Tưởng Bách Liệt.

Bách Liệt đi dọc hết hành lang rồi biến mất khỏi tầm mắt cô, xung quanh cảnh vật vẫn vô cùng yên tĩnh, chỉ có âm thanh rì rào của tiếng sóng biển mềm mại đang vỗ bờ phía xa.

Nhã Văn bỗng nhớ nhà da diết, nhớ ba mẹ, nhớ Đại Đầu và A Mao, nhớ bánh bông lan trong cửa tiệm bánh ngọt ngoài đầu ngõ, nhớ một người đã chia sẻ với cô bằng ấy năm cuộc đời như cô đã chia sẻ với anh, cùng cô đi hết chặng đường thời thơ ấu và thời tuổi trẻ.

Nhã Văn thật không ngờ, một ngày đẹp trời sau khi kết thúc cuộc họp thường kỳ, thôn trưởng bỗng tuyên bố, hợp đồng lao động quý này sẽ hết hạn vào trung tuần tháng năm, mỗi làng cần tổ chức cải tổ lại nhân viên để chuẩn ulla cao điểm ngay cuối tháng sáu sắp tới.

“Đầu đầu thật,” Annie cảm râm vào bữa trưa, “Quý sau chọn nơi nào thì tốt nhỉ.”

“...” Nhã Văn và Bách Liệt không hẹn mà cùng trầm mặc, cả hai đều mang tâm sự riêng.

“Mấy người các cậu, có nghe mình nói gì không đấy.” Annie mở miệng oán trách.

“Có mà,” Nhã Văn nói có phần ủ rũ, “Chắc giờ xin tới Maldives đã không còn kịp rồi, không biết phải làm sao nữa.”

“Bách Liệt thì sao?” Annie vẩy vẩy tay để thu hút sự chú ý của anh.

“Tôi đang phân vân nên đổi địa điểm mới, hay lại lẩn lộn cùng một chỗ với mấy cô.” Về mặt Bách Liệt đầy phiền não

“Anh định đi đâu?”

Anh mỉm cười lắc đầu, không đưa ý kiến.

“...Các cậu phân vân lâu như vậy, để mình chọn là được rồi.” Annie xung phong nhận phần việc khó khăn về mình.

Phản ứng đầu tiên của Nhã Văn và Bách Liệt là ngây người, sau lại nhìn nhau cười cười rồi gật đầu.

Sau mùa xuân này, Nhã Văn dường như trưởng thành hơn, cuối cùng cô cũng hiểu được rằng, phương pháp tốt nhất để giải quyết một vấn đề là đối mặt chứ không phải trốn tránh.

“Sáng sớm nay,” Annie nói, “Mình đã đặt vé máy bay rồi.”

“?”

“Thứ hai tuần sau hợp đồng cũ hết hạn, mình sẽ về Đài Loan thăm người thân. Mình định sáng hôm ấy đáp chuyến bay đi Kuala Lumpur, sau đó đến Đài Bắc.” Giọng cô nàng có chút quyến luyến lại có chút háo hức mong chờ.

“...” Nhã văn và Bách Liệt chờ đợi nhìn cô, không nói gì.

“Thuận tiện...” Annie từ trong túi rút ra mấy tờ giấy đặt lên bàn, “Giúp hai người mua vé từ Cherating đến Kuala Lumpur luôn.”

“Hả...” Nhã Văn há hốc mồm kinh ngạc.

“Về phần trạm kế tiếp, hai người cần phải tự quyết định.” Nét mặt Annie lần đầu tiên nghiêm túc đến vậy.

Nhã Văn và Bách Liệt không hẹn mà cùng nói: “Cảm ơn.”

“Mình chỉ đơn giản nghĩ, dù chúng ta đều rời quê hương chạy đến nơi xa xôi thế này công tác, nhưng người thân vẫn mãi mãi là người thân, không thể bỏ được.” Ánh mắt Annie trở nên ôn hòa như một đứa con gái bé bỏng đang làm nũng với ba mẹ.

“Annie...” Bách Liệt bỗng ôm chặt lấy cô, “Sao cô lại đối xử tốt với tôi như vậy?”

“Ặc... Buông...” Annie đỏ lựng từ đầu đến chân, suýt thì bị nghẹn chết.

“Cô tốt với tôi như vậy, tôi quyết định... Tôi quyết định đem lần đầu tiên của mình cho cô.” Bách Liệt giả bộ e thẹn.

Nhã Văn và Annie không hẹn mà cùng run.

“Lần đầu gì?” Annie hỏi.

“Lần đầu tiên... Được vé máy bay miễn phí.” Bách Liệt nở nụ cười tự cho là quyến rũ tột độ, chỉ đối được thái độ chán ghét của Nhã Văn và Annie. Anh bất đắc dĩ nghĩ thầm, đây có lẽ là hai cô gái duy nhất miễn dịch với sức hút của anh.

Bắt đầu từ ngày ấy, Nhã Văn gần như phát điên vì nỗi nhớ Thượng Hải, suốt mấy năm đây là lần đầu tiên cô lên kế hoạch về thăm nhà, cô cảm thấy chưa có một khoảnh khắc nào cô khao khát hai từ hồi hương như lúc này.

Nhã Văn quyết định không nói trước với ba, chỉ gửi một mail ngắn báo cho Thư Lộ, hơn nữa còn năn nỉ cô giữ bí mật không được để ai biết.

Sau một khoảng thời gian lo lắng khẩn trương dài đằng đẵng, cuối cùng cũng đến sáng thứ hai, cả ba người kéo hành lý đứng trên đường để đợi xe buýt ra sân bay, Nhã Văn tự nhiên lại cảm thấy hồi hộp, một loại hồi hộp kiểu cửu biệt trùng phùng.

Xe buýt chạy qua khu nhà dân cũ nát, qua đường cao tốc, qua rừng mưa nhiệt đới, một giờ sau mới tới sân bay. Trước khi lên máy bay, cả ba cùng quay đầu nhìn lại mảnh đất này lần cuối, nghĩ về mấy tháng vừa qua bọn họ cũng từng vô số lần đưa tiễn du khách như bây giờ.

Ngồi máy bay đúng bốn mươi phút, họ đặt chân tới phi trường quốc tế Kuala Lumpur.

“Mình nghĩ, đến đây là chia tay ha.” Annie nói, khẩu khí có chút đa sầu đa cảm.

“Đừng như vậy, hai tuần sau chúng ta có thể gặp lại rồi, không phải sao?” Nhã Văn mỉm cười, Annie lựa chọn tiếp tục làm việc tại Cherating, tháng sáu bọn họ sẽ lại trở về tụ họp nơi đây.

Annie cũng cười, lúc này có vẻ tương đối bình tĩnh: “Ừ, nhưng tôi vẫn thấy nhớ hai người, các cậu không được quên tôi nha.”

Những lời ghen ngào của Annie không khỏi làm Nhã Văn muốn khóc, cô bèn gạt lệ nhìn xuống, ra sức tự an ủi mình, đây chỉ là sự chia lìa ngắn ngủi mà thôi.

“Máy bay của mình ở đó,” Annie chỉ chỉ, “Mình đi đây, bảo trọng.”

Nói xong, cô ôm Nhã Văn thật chặt, cả hai im lặng vỗ vỗ vai nhau, đến lượt Bách Liệt, Annie cười đánh mạnh vào cánh tay anh đang giang ra: “Con người anh sao đáng ghét vậy.”

“Thật không?” Bách Liệt nháy mắt cười duyên.

“Bảo trọng.” Annie thụi một quyền lên ngực anh, sau đó kéo rương hành lý to doanh tạm biệt họ rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng Annie, Nhã Văn cứ cảm thấy chung quy có cái gì không đúng lắm, nhưng nghĩ mãi mà không ra.

“Á...” Khi Annie dần biến mất sau cửa máy bay, Nhã Văn như chợt nhớ ra, quay lại trừng mắt nhìn Bách Liệt, “Sao anh không cùng Annie về Đài Loan?”

“Ừ thì, phức tạp lắm.” Bách Liệt nhún vai thản nhiên.

“?”

“Bố mẹ tôi đều đi New York, không ở Đài Loan.”

“A...” Nhã Văn suy nghĩ một chút, “Vây tốt nhất chúng ta ra quầy mua vé đã.”

Chuyến bay thứ nhất đến Thượng Hải sẽ cất cánh vào ba giờ năm mươi lăm phút chiều, Nhã Văn nhìn lên lịch trình, hớn hờ nghĩ, thoải mái ăn xong bữa trưa, đi dạo một rồi vòng rồi mới đăng ký lại là vừa.

“Một vé đi Thượng Hải, đây là hộ chiếu của tôi.” Nhã Văn mò mẫm từ trong ba lô rút ra hộ chiếu đặt lên quầy.

Một quyển hộ chiếu khác từ tay của Bách Liệt cũng đặt lên quầy: “Hai vé khứ hồi đi Thượng Hải, cảm ơn nhiều.”

“Anh...” Nhã Văn kinh ngạc không thốt nên lời.

“Ủa chưa nói với cô à,” Về mặt Bách Liệt rất chi là vô tội, “Thị thực của tôi quá hạn, không có cách nào tới New York được nữa... Giờ tôi đã thành đứa trẻ không nhà rồi.”

Nói xong, anh ta bày ra bộ dạng mắt nai đầy đáng thương.

“Anh...” Nhã Văn không tìm ra lý nào để ngăn cản Bách Liệt, đành chốt lại bằng một lời hung tợn: “Đừng mong tôi giúp anh trả tiền vé máy bay đấy.”

“Hắc hắc, gấp làm chi,” Bách Liệt rút ví lấy một cái thẻ đưa cho nhân viên thanh toán, “Credid card please.”

Trong khoảng một tiếng đồng hồ mà Nhã Văn khóc dở mếu dở đến hai lần, cô tự hỏi nếu mình khóc thật thì có khiến Bách Liệt thấy thương hoa tiếc ngọc mà chịu từ bỏ kế hoạch bám càng cô về Thượng Hải không. Nhưng Nhã Văn thừa biết lòng tốt của Bách Liệt chỉ to bằng hạt đỗ, nên cũng chẳng mất công rặn ra mấy giọt nước mắt ệt thân.

“Hắc hắc, tôi hứa sẽ không gây phiền toái cho cô, cô chỉ cần cung cấp cho tôi nơi ăn chốn ngủ là được rồi.” Bách Liệt giơ hai tay thẻ thốt đủ đường, vẻ mặt cầu hòa đến là thành khẩn.

“Thật không đấy...” Nhã Văn nghi ngờ chất vấn, cô tự thuyết phục bản thân thôi thì tin tưởng vào nhân phẩm của Bách Liệt một lần vậy.

“Thật mà,” Bách Liệt hươ hươ hai chiếc vé máy bay vừa mua trước mặt Nhã Văn, “Chúng ta đi tìm cái gì để bỏ vào bụng đi, sáng có tí bánh mì thì bị mấy ông người Pháp khoáng sạch không còn một miếng, tôi chỉ kịp vợ bạ vài quả chuối rồi đi luôn.”

Bọn họ ngồi trên lầu bốn tại quán cà phê gần đó, cả hai đều chọn một phần sandwich ỉnh. Nhìn sân bay nhộn nháo kẻ đến người đi, tâm tình khẩn trương đeo bám Nhã Văn suốt mấy tuần qua bỗng dưng bay biến sạch. Cô tự nhủ có lẽ đó là cảm giác thông thường của một đứa con xa nhà nay lại được hồi hương.

Rất nhiều người từng đề nghị Nhã Văn kể về thành phố Thượng Hải nơi cô sống, nhưng Nhã Văn chẳng biết nên miêu tả thế nào cho phải, Thượng Hải chính là Thượng Hải, chỉ khi bạn đặt chân lên mảnh đất này, bạn mới hiểu được đến tột cùng nó có dạng như thế nào.

Máy bay khởi hành đúng ba giờ năm mươi lăm phút, khoảng ba phút sau khi cất cánh là Bách Liệt đã ngáy khò khò, Nhã Văn tuy cũng ngáp ngáp dài nhưng vẫn cố nén cơn buồn ngủ. Cô muốn quan sát thật kỹ phong cảnh dưới mặt đất, đo đạc từng cây số từ đây đến Thượng Hải.

Nhưng rốt cuộc Nhã Văn vẫn ngủ thiếp đi lúc nào không hay, trong cơn mơ, cô thấy mình cười càn đầu vắn bay một lèo về thẳng ngôi nhà thân thuộc, cô trông thấy ba ba nằm mê mệt trên ghế sofa sau một ngày làm việc mệt mỏi, Nhã Văn nhẹ nhàng đắp chăn cho ông. Nhã Văn tịnh không dám lên tiếng, sợ mình phá vỡ sự yên lặng trong căn phòng.

Trong cơn xúc động dâng trào, Nhã Văn giật mình tỉnh dậy bởi âm thanh đinh tai nhức óc của tiếng lốp xe ma xát với mặt đường.

Nhã Văn mở choàng mắt, tỉnh táo ngay tức khắc, vậy là Bùi Nhã Văn cô đã trở về, về tới Thượng Hải, về tới thành phố yêu dấu nơi cô khôn lớn.

Mặc dù đã mười giờ tối, bên trong phi trường vẫn đầy ắp người đang chờ đợi để đón thân nhân.

“Hi hi, tiểu thư Bùi Nhã Văn,” Bách Liệt tay bên kia kéo hành lý còn tay bên này khuỳnh khuỳnh rất ra dáng quý ông, “Bám vào đi, tôi sợ cô lạc mất thì khổ.”

“Được rồi.” Nhã Văn suy nghĩ một chút rồi quàng tay qua khuỷu tay của Bách Liệt.

Bọn họ theo dòng người ra đại sảnh, đang lúng ta lúng túng chưa biết nên làm gì tiếp thì va phải một cô gái cầm microphone.

“Chúc một ngày tốt lành,” cô nàng chặn Nhã Văn và Bách Liệt lại, Xin hỏi các bạn từ đâu tới?”

Hai người họ ngơ ngẩn không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, may thay Bách Liệt đã nhanh miệng đáp lời: “Malaysia.”

“Vậy à, các bạn tới để hưởng tuần trăng mật à?”

Cả hai lại ngây người lần nữa, lúc này mới nhìn thấy một máy quay màu đen đang hướng về bọn họ.

“Không... Đều không phải...” Nhã Văn xấu hổ phủ nhận.

Cô MC trước mặt dường như cũng ngại ngùng không kém, gượng gạo nói tiếp: “Các bạn đang được kiểm tra về việc áp dụng điều luật đảm bảo an toàn cho khách hàng của hãng hàng không dân dụng này, xin hỏi các bạn có ý kiến gì đối với các hạng mục kiểm tra không?”

Nét mặt hai người lúc này trông cực kỳ ngốc nghếch, đến độ cô MC phải gấp gáp thì thầm mách nước: “Nhanh trả lời, tùy tiện nói gì đó cũng được.”

“Ặc... Tôi thấy rất tốt.” Bách Liệt vội trấn tĩnh lại rồi nói.

Cô nàng đạt được mục đích mới thở phào như vừa được cứu nạn, rồi rít cảm ơn bọn họ, sau đó lại tiếp tục chặn các hành khách trông có vẻ sáng sủa một tí lại và đặt những câu hỏi y đúc không sai một li.

“Chúng ta mau đi thôi.” Nhã Văn rút cuộc tỉnh táo hoàn toàn, lôi lôi kéo kéo Bách Liệt ra ngoài đón taxi.

Khi bọn họ cuối cùng cũng đứng trước cổng Bùi gia thì đã tròn mười hai giờ.

“Tôi tự nhiên nghĩ tới một vấn đề.” Nhã Văn kêu lên.

“Sao?”

“Nửa đêm mà mang một người đàn ông vào nhà thì không hay lắm, hay anh tùy tiện tìm một chỗ ở tạm đi.” Nhã Văn nói có phần áy náy.

“Ừ đâu, cô đối xử như vậy với bạn bè à?” Về mặt Bách Liệt tràn ngập thất vọng.

“Được rồi, cảm không được nhìn tôi bằng ánh mắt ấy.”

Bọn họ lén la lén lút xách hành lý lên lầu, nhìn ngọn đèn mờ ảo ngoài con ngõ nhỏ thân thuộc, Nhã Văn vẫn chưa thể tin là mình đã trở về, cô gơ tay định gõ cửa, nhưng do dự mãi rồi lại bỏ xuống.

Cửa bỗng nhiên bật mở, đứng trước mặt cô lúc này là Nhã Quân.

Ngọn đèn không chiếu rõ được khuôn mặt anh, nhưng Nhã Văn có thể thề, khi nhìn thấy Bách Liệt sau lưng cô, anh vô cùng hụt hẫng.

“Đứng đó làm gì, ba đang chờ...” Nhã Quân xoay người, không may may có ý định giúp cô cầm hành lý, “Dép ở chỗ cũ, tự lấy.”

“Dạ.” Nhã Văn nặng nề lên tiếng, mở tủ lấy dép đi vào chân.

Ba ba quả nhiên đang ngồi trên ghế trong phòng khách, thái độ cực kỳ nghiêm túc.

“Ba, con mới về.” Nhã Văn sợ hãi mở miệng.

Thế nhưng ba không có phản ứng.

“À... Di Thư Lộ báo trước với mọi người à?”

“Không phải.” Khẩu khí của Gia Thần có phần cứng nhắc.

“Xem tin tức nên thấy phỏng vấn có hai người.” Nhã Quân giải thích thêm.

“A... Đó là tường thuật trực tiếp sao?” Nhã Văn thốt lên kinh ngạc.

“Không định giới thiệu bạn con với ba à?” Bùi Gia Thần nhìn chăm chăm Bách Liệt đằng sau Nhã Văn, ánh mắt sắc như dao.

“Dạ, đồng nghiệp của con, Tưởng Bách Liệt.” Nhã Văn khấp nép tâu ngay lên lão ba.

Sáu con mắt đều dồn thẳng vào Bách Liệt, ai cũng muốn nhìn xem anh ta định ứng phó với hai người đàn ông hoàn toàn không hoan nghênh kẻ địch bước vào địa bàn của mình như thế nào. Trái lại với mong đợi, Bách Liệt bình thản mỉm cười, đi tới trước mặt ba Bùi, rất có phong độ vươn tay:

“Chào ba ạ, cuối cùng cũng được gặp ba.”

8. Chương 8

Chương 8: Bọt kem

“Ngại quá,” Bách Liệt ho nhẹ hai tiếng, “Có chút khản trương nên nói thiếu một chữ... Ba Bùi, bác có khỏe không ạ, cháu là Trưởng Bách Liệt.”

Nói xong, anh nheo nheo đôi mắt phượng, vẻ tươi cười vừa thật thà vừa đơn thuần khiến người ta muốn trách móc nặng nề cũng không đành.

“Xin chào... Xin chào...” Bùi Gia Thần hậm hực nắm lấy bàn tay vẫn đang hướng về phía mình này giờ, biểu tình có phần xấu hổ, vốn đã định bày vẻ mặt thối cho tiểu tử này ngửi, nhưng tự nhiên lại nảy ra một tình huống ngoài dự kiến làm ông phải khách khí hơn bình thường.

“Anh ấy có thể ở lại nhà mình không ạ...” Nhã Văn lí nhí trong cổ họng, da đầu tê rần vì lo lắng.

“À...” Gia Thần bất giác liếc Nhã Quân, nhưng Nhã Quân vẫn duy trì bộ dạng mặt sắt đen xì, tịnh không một chút cảm xúc, “Dù sao vẫn còn phòng cho khách, cậu đi theo tôi.”

“Cháu cảm ơn, đã quấy rầy gia đình rồi.” Bách Liệt hớn hở nhe răng hết cỡ.

Nhã Văn nhẹ nhàng nhìn qua phía Nhã Quân, anh chỉ lẳng lặng đút hai tay vào túi quần rồi về phòng của mình.

Nhã Văn nản lòng, cứ nghĩ nút thắt của vấn đề đã được tháo gỡ, nhưng gặp nhau rồi lại phát hiện mọi chuyện không hề đơn giản như cô tưởng.

Mở cửa phòng mình, Nhã Văn chết sững, cô không nhớ rõ mình đã rời khỏi nơi này bao lâu, nhưng cô bỗng cảm thấy như tất cả chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

Bàn làm việc có một quyển sách để mở, Nhã Văn lại gần mới phát hiện, đó là quyển sách mà cô xem trước lúc ra đi. Bệ cửa sổ trồng một chậu xương rồng màu vàng, trên nhánh xương rồng tròn tròn vốn chỉ toàn gai nay đã nở những nụ hoa sắc hồng nhạt đến là đáng yêu. Tay nắm cửa vẫn còn buộc dải ruy băng đỏ từ hôn lễ của chú Gia Tu, có thể do bị phơi nắng lâu ngày nên màu đỏ đã không còn rực rỡ mà trở nên ảm đạm. Ga trải giường xiêu xiêu vẹo vẹo, bên trên đặt một con gấu màu vàng bị quăng quật cầu thả, đó là quà sinh nhật của cô năm nào.

Cảnh vật trước mặt Nhã Văn bỗng trở nên mơ hồ, cô không hề muốn khóc, nhưng không hiểu sao giờ phút này trong mắt toàn là lệ.

“Giống như... con vẫn luôn ở đây phải không?” Giọng nói đầy tang thương của ba vang lên đằng sau Nhã Văn.

“...”

“Đôi lúc khi bước vào ba sẽ có loại cảm giác kỳ quái như vậy, Còn Nhã Quân thẳng bẻ ngay cả ngay cả bản lãnh để...”

“...” Nhã Văn không dám xoay người đối diện với ba, nước mắt đọng đầy trên mặt.

“Thôi con cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong, ba đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa.

Nhã Văn ngồi ở trên giường, tay nắm chặt con gấu bông màu vàng, bôi hết nước mắt nước mũi tèm nhem lên người nó, cô bỗng bật cười.

Mặc kệ như thế nào, Nhã Văn rốt cuộc cũng đã về nhà, về tới mái ấm cô ngày nhớ đêm mong.

Sáng hôm sau, Nhã Văn lơ đãng thức giấc, có phần hoài nghi liệu tất cả phải chăng chỉ là một giấc mơ.

Thế nhưng bên cạnh cô rõ ràng có một con gấu bông trông đến gốc gác, trên bàn có một quyển sách đọc dang dở mới chỉ lật phân nửa, phía trước cửa sổ cây xương rồng đã nở một đóa hoa hồng nhạt nhỏ xinh, tay nắm cửa vẫn buộc sợi ruy băng màu đỏ đang phát phơ trong gió.

Nhã Văn đi tới phòng khách, trên bàn ăn đặt bốn cái bánh quẩy và hai ly sữa, cô ngẩng đầu xem lịch trên tường, hôm nay mới thứ ba.

Đột nhiên có ai đó gõ cửa, Nhã Văn hơi ngần người, quyết định ra mở cửa trước. Bách Liệt đứng bên ngoài, tay cầm máy chụp ảnh, chăm chú ngắm ngay mặt Nhã Văn rồi bấm tách một cái.

Nhã Văn cầm nín bắt lực, qua vài giây mới nói: “Anh, anh tự nhiên sao chạy ra đây...”

“Không khí buổi sáng trong lành như vậy, không nên lãng phí nha.” Bách Liệt kiểm tra tấm hình vừa chụp, thuận đà cầm lấy bánh quẩy há miệng cắn một phát.

“...” Nhã Văn đóng cửa lại, ngồi bên bàn trà trời coi Bách Liệt ăn ngon lành.

“Sao vậy, chưa tin là mình đã ở nhà rồi à?” Bách Liệt nhìn cô như có như không.

“... Có một chút.” Cô luôn cảm giác tuy mình đang ngồi ở đây nhưng tâm hồn thì đã lơ lửng phương trời nào.

“Được rồi.” Bách Liệt dùng bàn tay đầy mỡ lực tìm trong túi quần lấy ra một tấm danh thiếp, “Sáng nay xin Bùi Nhã Quân đây.”

Nhã Văn ngạc nhiên nhận lấy, tên Nhã Quân được phóng đại bên trong mảnh giấy nhỏ màu vàng, phía trên còn đề “Nhà thiết kế và trang trí nội thất.”

“Thật ra có nhiều lúc,” Bách Liệt mở miệng đầy ự bánh, lúng búng câu được câu chẳng, “Phải công nhận anh ta vô cùng đỉnh.”

Nhã Văn nhàn nhạt cười cười: “Tôi nghĩ anh ấy sẽ rất hài lòng nếu nghe thấy anh nói vậy.”

“Phải không,” Bách Liệt nhón nốt cái bánh cuối cùng bỏ tọt vào mồm, “Còn chưa chắc đâu.”

Nhã Văn đứng dậy hỏi: “Tôi thay quần áo rồi đưa anh thăm thú, muốn đi đâu nào?”

“Đi...” Bách Liệt dài giọng, tỏ vẻ suy tư, “Đi đến nơi đã để lại cho cô những hồi ức hạnh phúc nhất có được không?”

Nhã Văn quay phắt, câu trả lời của anh khiến cô thật bất ngờ.

Nơi đã để lại cho cô những hồi ức hạnh phúc nhất... E rằng, mỗi góc ngách trong thành phố này đều từng tạo cho cô những kỷ niệm vui vẻ, mặc dù về sau tất cả đều trở thành những câu chuyện buồn. Thế nhưng trong cơn mơ ban đêm, cô luôn nằm mộng thấy mình biến thành một chú chim nhỏ, sải cánh bay lượn giữa các tòa cao ốc trong thành phố, thật giống như cô chưa từng ra đi.

Tháng sáu sáu sáu giờ chiều, Thượng Hải nóng hơn, ve sầu kêu râm ran, người dân mệt mỏi gà gật tan tằm.

Đồng hồ tính tiền trên xe taxi hiện lên một con số cực kỳ bắt mắt, Bách Liệt nghi ngờ hỏi: “Giá... 67 đồng nhân dân tệ, vậy là bao nhiêu?”

Nhã Văn bị anh đánh gãy dòng suy tưởng, liếc xéo con mắt: “Là 67 đồng chứ còn gì.”

“...”

“Khoảng 30 ringgit theo tiền Malai.” Thấy vẻ mặt anh kinh ngạc, Nhã Văn khoái chí hơn một chút.

“À...” Bách Liệt gật gù, lạng lẽ bỏ ringgit trở lại ví rồi lấy tiền Đài Loan ra thanh toán.

Xuống xe taxi, trước mắt họ là một khoảng sân rộng màu xám trắng, đây là trường đại học cũ của Nhã Văn. Trong trí nhớ có biết bao địa điểm để lại cho cô những hồi ức tốt đẹp, nhưng chỉ có ngôi trường này vừa khiến cô vui sướng lại vừa gây cho cô đau khổ, một nơi đã tạo cho Nhã Văn rất nhiều hoài niệm

Bách Liệt huyết sáo, cảm thán: “Tự nhiên tôi cũng rất nhớ ngôi trường tôi đã từng học.”

Nhã Văn mỉm cười vẫy tay: “Đi thôi.”

Hai người xuyên qua quảng trường vào sâu bên trong. Hôm nay mới là thứ ba, các sinh viên tùm tùm từ khắp các ngõ ngách tiến vào có phần vội vã, khuôn mặt ai nấy cũng đều hiện lên vẻ thoải mái và hài lòng.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến chúng ta luôn tiếc nuối quãng đời học sinh, trường học là nơi không có muộn phiền, cho dù có, cũng có thể tạm thời quẳng ra sau óc.

Nhã Văn dẫn Bách Liệt thăm quan vài dãy nhà, cô chỉ cho anh xem lớp của mình, chỉ cho anh nơi cô ngồi làm bài tập, nơi sinh viên hẹn hò, nơi chia tay. Nhã Văn cũng thấy kinh ngạc với bản thân khi có thể nói ra việc xưa một cách bình thản đến vậy. Cứ như thể đó là câu chuyện của một ai khác mà không phải là câu chuyện của cô.

Bách Liệt chăm chú lắng nghe Nhã Văn, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, giống như Nhã Văn là một cái radio còn anh là một thánh giả trung thành, không cần giao tiếp bằng lời bọn họ vẫn có thể hiểu rõ tâm tư đối phương.

Nhã Văn đến gần máy bán hàng tự động thì dừng lại, lấy ra vài xu, đút tiền vào rồi ấn nút: “Cho anh hay, chiều nào tôi cũng phải mua một chai nước khoáng, sau đó chậm rãi vừa đi vừa uống.”

Sau đó, cô cúi xuống lấy hai cái chai vừa mua đưa cho Bách Liệt một chai: “Anh uống không?”

Bách Liệt cầm lấy, không kìm được những nghi vấn tích tụ trong lòng, anh hỏi Nhã Văn: “Tôi chẳng thể hiểu nổi, sao cô cứ cố tách biệt cuộc sống trước đây và bây giờ như thể đó là hai thế giới riêng biệt vậy?”

Nhã Văn không đáp, cô mở nắp chai, tu ừng ực một lèo, tâm tình bỗng nảy sinh cảm giác sáng khoái không ngờ.

“Bùi Nhã Văn...” Cửa thang máy ngay bên cạnh đột nhiên mở, có người bước ra.

Nhã Văn quay đầu nhìn, cười toe toét: “Đại Đầu!”

Đại Đầu sững sốt, nín lặng không nói nên lời, anh ta đứng sững rồi cười như thằng ngốc, thật không ngờ có thể gặp Bùi Nhã Văn ở chỗ này.

“Em về bao giờ...” Đại Đầu so với ngày xưa mập lên nhiều, quả đầu trái dưa hấu nào nay trông lại hơi nhỏ, trên sống mũi còn có thêm một cặp kính mắt mang đầy vẻ tri thức.

“Đêm qua...” Nhã Văn nhìn Đại đầu từ trên xuống dưới, “Sao anh lại ở đây?”

“Ừa,” Đại Đầu đẩy gọng kính, trả lời đầy bất ngờ: “Nhã Quân không nói cho em hay à, anh là giáo sư của trường mà.”

“Thật?! Giáo sư? Đừng nói là môn sinh học nha, không tốt lắm đâu...” Nhã Văn há hốc miệng kinh ngạc.

“...” Đại Đầu đảo mắt xung quanh, may thay không có sinh viên nào lảng vảng gần đây, “Dĩ nhiên không phải, anh dạy vật lý.”

“À...” Nhã Văn xụ mặt liếc anh, mắt hết cả hứng.

Đại Đầu lau mồ hôi lạnh trên trán, chợt thấy Bách Liệt vốn vẫn đứng lù lù cạnh Nhã Văn.

“Chào anh.” Bách Liệt nheo mắt phượng, lộ ra vẻ thân thiện vươn tay cho Đại Đầu

“Xin chào... Xin chào...” Có thể nói những người đàn ông từng có vinh hạnh được thưởng thức nụ cười quyến rũ của Bách Liệt ai nấy đều cảm thấy uất hận trời cao, lịch sự một cách gượng ép nắm lấy tay anh, y như Đại Đầu lúc này.

“Anh ấy là đồng nghiệp của em.” Nhã Văn giới thiệu, “Theo em đến Thượng Hải chơi.”

Đại Đầu lại đẩy gọng kính, nghi ngờ nhìn Bách Liệt rồi lại nhìn Nhã Văn.

“Anh có đang rảnh không?” Nhã Văn hỏi.

Đại Đầu vừa định gật, bất thành linh nhớ ra điều gì lại thốt lên thất thanh: “Ôi mẹ ơi! Anh còn phải lên lớp, chưa chi đã muộn rồi, không thèm nghe em nói nữa, hôm khác anh mời cơm sau nhé.”

Chưa nói hết câu, anh ta đã vội vã lao đi như tên bắn biến mất ở góc hành lang, để lại Nhã Văn và Bách Liệt mù mịt đứng ngơ ngác trao đổi ánh mắt, toàn bộ hành lang im ắng như thể vốn chỉ có hai người bọn họ ngay từ lúc đầu.

“Anh ấy thú vị lắm đúng không...” Nhã Văn vắn nắn chai, dẫn Bách Liệt đến thư viện.

“Cô biết không, tôi luôn cảm thấy cô có tài năng thiên phú đấy.”

“?”

“Mặc kệ xa cách bao lâu, cô luôn tạo cho người khác cái cảm giác cô chưa từng rời đi.”

“...” Nhã Văn cầm nín, “Vậy cũng tính là... thiên phú sao.”

“Tính chứ,” Bách Liệt tự cho là đương nhiên, “Tôi nghĩ nếu giờ tôi gặp lại bạn cũ, e rằng chẳng ai nói lần sau sẽ mời tôi ăn cơm đâu- kể cả là mời có lệ cũng không.”

Nhã Văn nở nụ cười: “Cái đấy là tại nhân duyên anh kém cỏi đó chứ.”

Bách Liệt nhún vai, chợt lên tiếng: “Cũng không coi là kém nếu so với Bùi Nhã Quân.”

Nhã Văn đơ ra: “Gì chứ, cứ nhắc đến anh ấy hoài.”

Bách Liệt chăm chú quan sát Nhã Văn, cố tìm kiếm trong cô một chút gì đó khác thường, cuối cùng anh mỉm cười, mê hồn đến nỗi Nhã Văn cảm thấy nét cười lan tận khóe mắt.

“Không có gì, tự nhiên nghĩ tới mà thôi, chẳng lẽ cô không bao giờ bắt chợt nhớ ai đó sao? Cha mẹ, bạn bè anh chị em, hoặc là... người mà trái tim cô không muốn nhớ nhất.”

Nói xong, Bách Liệt vượt qua Nhã Văn, tiếp tục đi về phía trước. Bỏ lại cô ngỡ ngẩn, đứng chết trân tại chỗ, cứng họng không biết nên nói gì cho phải.

Lúc chuẩn bị về, Nhã Văn và Bách Liệt phải chờ thật lâu mới bắt được taxi.

“Mùa hè Thượng Hải nóng đến vậy cơ à?” Bách Liệt xắn ống tay áo sơ mi, nhẹ nhàng lau mồ hôi.

“Ừ,” Không đợi Nhã Văn trả lời, bác tài xế đã tiếp lời, “Mùa đông lạnh đến độ có tuyết rơi, còn mùa hè nóng đến cháy cả da à.”

Bách Liệt hứng trí tám nhắm đủ thứ tào lao trên trời dưới biển với bác tài xế, Nhã Văn cảm thấy anh quả thật luôn gây bất ngờ cho kẻ khác. Nhiều khi, Bách Liệt rất cô độc, không thích trò chuyện với người lạ, nhưng có những lúc, chẳng hạn như bây giờ, anh lại vô cùng nhiệt tình, gặp ai cũng làm thân. Nhã Văn chẳng bao giờ đoán được đâu mới là Tướng Bách Liệt thật sự, mà có thể, tất cả đều là anh, một Tướng Bách Liệt khó hiểu luôn khiến cô rối trí.

Năm rưỡi chiều, trời vẫn trong xanh không hề có dấu hiệu tắt nắng, Nhã Văn mơ hồ nghĩ được hương mùa hè trong gió. Cô không còn nhận ra phong cảnh hai ven đường nữa rồi nhưng bất giác vẫn ngắm nghía một cách thích thú. Thành phố này thay đổi quá nhanh, nó và cô cứ như hai người bạn mới, mặc dù trước đây đã quen nhưng giờ lại không khỏi có đôi phần xa lạ. Bách Liệt nói cô có khả năng thiên phú khiến mọi người thấy gần gũi, nếu đó là sự thực, vậy người bạn trước mắt liệu có nhận ra cô hay không?

“Được rồi, cho chúng cháu xuống chỗ này,” Bách Liệt lấy một tờ danh thiếp đưa cho tài xế, “Liệu bao lâu mới đến?”

Bác tài xem xét rồi nói: “Đi liền tù tì thì khoảng một giờ thôi.”

“Tốt quá, phiền bác chở chúng cháu tới địa điểm ấy.”

Nhã Văn liếc qua tấm danh thiếp trong tay Bách Liệt, cái này rõ ràng là tấm Nhã Quân đưa cho anh ta vào buổi sáng.

“Định đi đâu?” Nhã Văn nghi hoặc hỏi.

“Tôi vừa nghĩ tới một nơi rất hay,” Bách Liệt cười thần bí.

“...” Nhã Văn ngạc nhiên đến quên cả ngăn cản tài xế, thẳng đến tận khi xe vừa vắn dừng ngay dưới lầu của công ty Nhã Quân, cô mới hồi hồn.

“Tương Bách Liệt, anh...” Nhã Văn bị Bách Liệt thúc xuống xe, trống ngực đập thành thịch, không khỏi hoảng sợ một trận.

“Cảm ơn, hi vọng được gặp bác lần sau.” Bách Liệt cúi thấp đầu vào cửa xe chào tạm biệt người tài xế thân thiện. Đợi đến khi xe đi khuất khỏi tầm mắt họ, anh mới ngẩng đầu trông lên tòa cao ốc, sau đó cầm lấy tay Nhã Văn kéo cô đi vào đại sảnh.

“Anh làm gì vậy.” Nhã Văn vịn vẹo dang tay hông thoát khỏi Bách Liệt, nhưng bàn tay bị anh nắm chặt, cơ hồ không muốn buông.

“Vào thôi chứ làm chi, vào bên trong chờ, ngoài nóng kinh lên được.” Bách Liệt lúi lúi kéo kéo Nhã Văn đến quầy bán cà phê, gọi hai cốc Latte rồi thành thoi ngồi nghỉ.

Nhã Văn nhìn anh, bắt lực thở dài: “Bách Liệt, anh nghĩ gì thế, anh thừa biết tôi và anh ấy cứ ở cùng nhau là lại cãi cọ cơ mà...”

“Cô đã chấp nhận về nhà.” Bách Liệt nhấp một ngụm Latte, vẻ mặt hưởng thụ, “Tôi cho rằng đó là cách khởi đầu khá tốt, tuy nhiên việc này cũng không nói lên vấn đề giữa hai người đã được giải quyết.”

“Ừa, vẫn chưa được giải quyết à?” Nhã Văn sững sốt.

“Chẳng lẽ lại rồi?” Bách Liệt nhướn mày, nhãn thần cực kỳ kiên định.

“...” Nhã Văn cúi gầm, mân mê cốc cà phê, “Tôi đã đưa ra biện pháp tối ưu nhất rồi...”

“Vậy sao còn chưa trò chuyện, hai người cứ như một cặp tình nhân đang dối nhau ấy.”

“Thì tại...” Nhã Văn lúng búng, rất muốn lấy cái cớ tùy tiện nào đó, nhưng cuối cùng vẫn ngậm tằm chịu trận.

Bách Liệt khẽ cười, để lộ đôi má lúm đồng tiền nhàn nhạt.

“Tưởng Bách Liệt...” Nhã Văn tức điên, “Nhiều lúc anh làm tôi cảm thấy như mình vừa dẫm phải đuôi hồ ly ấy.”

Bách Liệt khoái chí cười ha hả, điệu bộ đắc ý ra mặt: “Ừa, không phải chồn à.”

“... Càng ngày càng không đáng yêu.” Nếu trừng mắt mà giết người được thì Nhã Văn đã giết Bách Liệt hàng trăm lần.

Bách Liệt không phản bác, chỉ mỉm cười quan sát cô, đến nhãn thần cũng đang cười.

“Tôi thật sự nghi ngờ trên thế giới này không còn cô gái nào có thể chịu được anh nữa rồi.”

“Có nha,” Bách Liệt lười nhác tựa lưng vào ghế, ngón tay thon dài gõ từng nhịp lên mặt bàn, “Những bạn gái cũ của tôi đều bảo: Em có thể chịu đựng anh đến tận bây giờ, vì em không thể để anh rời xa em...”

Nhã Văn tiện tay cầm lấy tờ tạp chí, nhắm trúng hồng tâm, xuyên qua hai cốc cà phê, ném thẳng vào ngực Bách Liệt.

“Khụ, khụ, khụ...” Bách Liệt xoa xoa ngực, “Cô...”

“Phát buồn nôn!” Nhã Văn nhăn nhó làm bộ không thể tiêu hóa nổi mấy lời lẽ khoe khoang của anh chàng.

Bách Liệt vẫn còn xoa ngực, hình như thực sự rất đau, nhưng khoe miệng lại nhếch lên nụ cười tự mãn: “Nhưng mà chẳng phải phụ nữ ai ai cũng thích nghe sao?”

“Dĩ nhiên không.” Nhã Văn ngửa cổ uống sạch Latte, chợt cảm thấy mùi vị này cũng không tệ.

“Vậy,” Bách Liệt hứng thú nhìn cô, “Đối với các cô, tình yêu rốt cuộc là gì?”

“Đó là...” Nhã Văn hơi dừng lại, cố tìm những từ thích hợp diễn tả, “Cảm xúc. Một loại cảm xúc rất phức tạp, không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, chỉ có thể hình dung tận trong tim, đáng tiếc anh không phải phụ nữ, e rằng cả đời cũng không hiểu được đâu.”

“Sao tôi lại cảm thấy mình đang bị lừa bỡn nhỉ.” Bách Liệt chớp chớp hàng mi dày ra chiều suy ngẫm.

Nhã Văn vừa muốn đáp, bỗng phát hiện Nhã Quân từ thang máy đi ra, vẻ mặt hồ hững như cũ.

Bách Liệt theo ánh mắt của cô quay đầu, cũng thấy Nhã Quân nên vẫy tay gọi anh.

Nhã Quân ngạc nhiên nhìn bọn họ, bước chân anh khựng lại. Sau cùng, anh chỉ mê man nhìn Nhã Văn, bị người đằng sau đụng phải còn hoàn toàn không hay.

Nhã Văn muốn giắt khỏi ánh mắt của Nhã Quân, nhưng chợt nhớ tới lời Bách Liệt nói, vì vậy cô gom hết dũng khí nở một nụ cười thật tươi, cố làm tỏ vẻ tự nhiên như hai anh em bình thường, từ nhỏ đến lớn đều chưa bao giờ xa cách.

Nhã Quân do dự vài giây rồi mới đi đến chỗ bọn họ.

“Ngạc nhiên không,” Bách Liệt cười toe toét, “Nhã Văn nặng nề đòi đón anh tan tầm.”

Nhã Văn sững sốt ngó qua, hoang mang không biết rốt cuộc anh chàng này muốn làm cái gì.

Nhã Quân nhú mày, ánh mắt như muốn xuyên thủng Bách Liệt, cuối cùng lại bất đắc dĩ nở một nụ cười lạnh nhạt.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé.” Bách Liệt không phản ứng với cái nhìn chăm chăm của hai người bọn họ, khẩu khí thản nhiên như đang bàn chuyện thời tiết thông thường.

Nhã Văn và Nhã Quân kinh ngạc liếc nhau, trên mặt ai nấy đều có vẻ xấu hổ.

“E rằng tôi...” Nhã Quân chần chờ đang định từ chối thì bị cắt ngang bởi giọng của một cô gái.

“Nhã Quân,” Một cô nàng có hai má núm đồng tiền rất ngọt ngào đi tới từ phía sau Nhã Quân, “Chốc lát cái đã...”

Cô bỗng ngưng bật, bấy giờ mới trông thấy Nhã Văn và Bách Liệt, bèn lúng túng cười cười: “Xin lỗi, xin lỗi, em không biết anh gặp bạn, vậy em ra ngoài đợi.”

Sau đó, cô nàng thân thiện gật gật coi như chào hỏi, cười rộ lên vô cùng đáng yêu.

Nhã Quân im lặng, không gật đầu, chỉ chăm chú quan sát Nhã Văn, cô vẫn giữ nguyên tư thế cười khách sáo cứng nhắc, trên mặt có vài phần khó xử.

“Chào cô, tôi tên Tưởng Bách Liệt.” Bách Liệt nheo mắt phượng, mỉm cười vươn tay.

“Xin chào... Xin chào...” Cô gái nhỏ thẹn thùng, “Em là Dư Mẫn.”

Dư Mẫn vất vả mãi mới thoát được bàn tay nắm chặt không buông của Bách Liệt, quay đầu tò mò xem xét Nhã Văn, cơ hồ đang chờ cô tự giới thiệu.

“Chào cô,” Nhã Văn chậm rãi đưa tay, “Tôi là Bùi Nhã Văn.”

“A...” Nét mặt Dư Mẫn hơi phức tạp, ngoắt một cái lại trở nên sững sốt, giây tiếp theo lại như bưng tỉnh ngộ. Đại khái cô ta cũng nhận ra biểu cảm của mình biến hóa quá lộ liễu, vì vậy vội cầm tay Nhã Văn, đôi mắt không quên đảo qua đảo lại giữa Nhã Văn và Nhã Quân.

“Anh có hẹn với cô ấy à,” Bách Liệt nói với Nhã Quân, “Không bằng cùng nhau dùng bữa luôn.”

“... Không được.” Nhã Quân trầm mặc rất lâu, sau rồi đáp.

“A... Không sao mà...” Dư Mẫn cật lực xua tay, hận không thể lay động các đốt ngón tay theo, chỉ sợ Nhã Quân vì cô mà cự tuyệt bữa cơm này.

“Tội anh đi trước...” Nhã Quân quay sang Nhã Văn, “Có chuyện gì... Khuya anh về hẵng bàn.”

Nói xong, anh liếc Dư Mẫn, ý bảo cô rời đi.

“Tạm biệt...” Dư Mẫn áy náy cười, hết nhìn Nhã Văn lại nhìn Nhã Quân đã đi xa, lót tót chạy theo.

Nhã Văn chậm chạp ngồi xuống, thậm chí quên mất mình đứng dậy từ lúc nào, đối diện là vẻ nghiêm túc của Bách Liệt.

“Giờ anh vui chưa...” Nhã Văn nghe thấy giọng chính mình, “Tôi với Bùi Nhã Quân chẳng có khúc mắc gì cần phải giải quyết cả.”

Bách Liệt đối mặt cô, không nói gì, chỉ khẽ nhú mày.

Nhã Văn bỗng bật cười, đến cô cũng không biết mình cố ý nói cho ai hay, huống chi là Bách Liệt.

Tối nay, Nhã Văn và Bách Liệt ăn một bữa cơm qua loa rồi về thẳng. Căn nhà vẫn không có người như thường lệ, Nhã Văn mở ánh đèn mờ nhạt, đi thẳng vào phòng bếp rót hai cốc trà buổi đặt lên bàn.

“Uống đi, chơi cả ngày nên chắc anh cũng mệt rồi ha.” Nhã Văn cầm cốc trà nóng, hít hà hỗn hợp thanh khiết của hương mật ong và hương bưởi, có chút thần thờ.

Bách Liệt tựa lưng vào ghế, mỉm cười: “Cô biết không, tôi cảm thấy cô giống một con chuột chũi quen sống trong đất bỗng đứng bị lôi ra ngoài nguồn sáng, không còn chỗ để ẩn nấp.”

Nhã Văn rất muốn đáp trả bằng vài câu đùa bông, nhưng tự nhiên lại mất hứng nên chỉ cười nhạt, tiếp tục uống trà.

Hai người đều trầm mặc, cứ như vậy uống sạch hai cốc trà nóng hằm hạp không còn một giọt nào.

Bách Liệt ngẩng đầu xem giờ, đứng dậy bảo: “Tôi phải gửi vài cái mail đã.”

Anh đóng cửa, làm cho căn phòng vốn tối nay càng tối hơn, tiếng đồng hồ trên tường vang lên tích tắc tích tắc, Nhã Văn mơ hồ nhớ lại, dường như nhiều năm trước đã từng có một buổi tối cũng lạnh lẽo tịch mịch như thế này.

Giữa lúc Nhã Văn miên man nghĩ đến xuất thần, Nhã Quân bỗng mở cửa đi vào.

Anh thấy cô liền ngậy cả người, rầu rĩ lầm bầm: “Anh nhòm qua khe cửa thấy không có ánh sáng, tưởng em chưa về...”

Nhã Văn nhếch miệng: “Xem ra lần sau phải đổi bóng đèn mới được.”

Nhã Quân đóng cửa, nặng nề quăng túi xách vào ghế sofa, không một tiếng động thay giày.

Nhã Văn rót nước vào hai cái cốc rỗng, lại bắt đầu ngẩn người.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên Nhã Quân mở miệng chần chừ: “Hôm nay Dư Mẫn giúp anh hẹn với vài khách hàng, nên... Xin lỗi em...”

Nhã Văn đưa lưng về phía anh, lắc đầu: “Không sao đâu, anh đừng để trong lòng.”

“...”

“...”

“Dư Mẫn... Cô ấy là đàn em của anh hồi đại học, tụi anh biết nhau từ sớm, nên tương đối thân quen...”

“... Những chuyện này anh đừng kể với em, anh không cần... không cần phải giải thích đâu.” Nhã Văn rũ mắt, nường theo ngọn đèn nhập nhoàng nhìn hai cốc nước trong suốt.

“Nhã Văn...”

Nhã Văn bật dậy, vội vã trở về phòng, tuy nhiên mới đi được vài bước đã bị Nhã Quân nắm chặt cánh tay. Cô quay phắt lại trừng anh, nhưng ánh sáng mờ mờ làm cô không rõ đến cùng là những tình cảm phức tạp gì trong đôi mắt kia.

“Nhã Văn...” Giọng Nhã Quân trầm xuống, tưởng như giọng của một ai khác, “Em thế này... Anh có thể hiểu là đang giận không...”

Nhã Văn ngậm chặt miệng, quay đầu đi chỗ khác, im bất

“Nhã Văn...” Thanh âm đầy từ tính lại vang lên lần nữa, “Sao em giận?”

“Không có...” Nhã Văn đáp cho có lệ.

“Bùi Nhã Văn,” Nhã Quân bỗng nắm cả bàn tay kia của cô, thẳng thắn nhìn cô, “Tại sao em không thể đối mặt với anh một lần, tại sao một lần cũng không chịu?”

Nếu nói vừa rồi Nhã Văn chỉ là sinh hồn dối, như vậy chỉ trong chớp mắt, cô tức giận thực sự: “Buông tay.”

Nhã Quân nhìn cô chăm chăm, thật lâu sau mới chậm chạp buông ra: “Dư Mẫn chính là người con gái mà anh muốn dùng để quên em, nhưng cuối cùng, anh đã thất bại.”

Nhã Văn chạy như bay vào phòng, gấp gấp đóng chặt cửa. Trong đầu Nhã Văn ong ong một ý nghĩ duy nhất, cô không bao giờ muốn nghe Nhã Quân nhắc đến Dư Mẫn lần nào nữa, một chữ cũng không.

Toàn bộ buổi tối sau đó, Nhã Văn đều cảm thấy phiền muộn, cô dần ra trong chốc lát rồi quyết định viết một bức mail gửi Thư Lộ, kể cho cô ấy nghe tất cả những việc xảy ra gần đây. Vừa mở hòm thư điện tử cô đã thấy một mail của Annie.

“Nhã Văn thân ái:

Cậu khỏe không?

Lúc này thì mình đang ngồi ở bàn đọc sách, viết thư cho cậu. Nhưng khi mới về, ông bà ba mẹ thấy vẻ phong trần mệt mỏi của mình đều kinh ngạc không nói nên lời, giờ phút ấy mình bỗng cảm thấy bao nhiêu hạnh phúc bay biến sạch, cậu có từng cảm thấy như vậy không?

Nhớ lại một năm trời chúng ta bên nhau, đối với mình mọi thứ cứ như một giấc mơ vậy, cậu không thể tưởng tượng nổi mình đã phải tích tụ hết tất cả dũng khí và quyết tâm mới dám bỏ nhà, đi xa ngàn dặm để tìm việc đầu. Đối với đứa nhỏ vốn chỉ biết vâng vâng dạ dạ, bảo gì nghe nấy như mình mà nói, quả thật chuyện đó đúng là kinh thiên động địa, ngay cả mình còn phải ngạc nhiên, thật không ngờ lại liều mạng như vậy.

Mặc dù mới xa nhau một ngày một đêm, nhưng mình nhớ cậu lắm lắm. Chúc cậu và Bách Liệt có một kì nghỉ vui vẻ.”

Nhã Văn ngả người lên ghế, hình dung dáng vẻ thất tha thất thểu về nhà của Annie, bất giác bật cười.

Làm sao cô lại không biết cái cảm giác phải dồn mọi dũng khí mới dám rời đi, bỏ người thân bạn bè, bỏ cuộc sống không buồn không lo, bỏ thành phố nơi cô từng nương tựa.

Hôm nay khi cô trở về, lại phát hiện rất nhiều người, nhiều việc đã thay đổi, lúc cô rời khỏi thành phố này, cô không hề ngờ nó cũng đảo lộn cả cuộc sống của cô. Nhã Văn càng nghĩ càng uể oải, cô hoài nghi liệu về lại đây có phải là một quyết định chính xác hay không.

Một cảm giác co rút đau đớn mang những suy nghĩ miên man của cô quay trở lại thực tế, quả thật đau dạ dày phát sinh ngay lúc này thật như khách không mời mà đến, theo bản năng cô đè tay ép vào bụng, cố nén cơn quặn quai.

Bỗng nhiên Nhã Văn nghe thấy có tiếng nhẹ nhàng gõ cửa, cô không kịp phản ứng, người nọ kiên nhẫn gõ lần nữa, một lúc lâu sau đó, cô mới đứng dậy mở cửa.

Bên ngoài không có ai, trên mặt đất chỉ có một cái cốc hình mặt cười, Nhã Văn chậm rãi ngồi xổm xuống nhặt lên.

Lòng bàn tay ấm áp, tâm không tự chủ mà run rẩy.

Sáng hôm sau, trong nhà không một bóng người, Nhã Văn nghi ngờ liệu tối qua ba có về hay không nữa. Tưởng Bách Liệt cũng không biết chạy đâu, đến tận trưa cũng chẳng thấy bóng dáng.

Nhã Văn đang mơ mơ màng màng tự hỏi mình đã ngủ bao lâu, chuông điện thoại bất chợt vang lên.

“A lô?” Nhã Văn do dự mãi mới nghe.

“...” Đầu giây bên kia trầm mặc một lúc, thanh âm trầm thấp vang lên, “Em ở nhà à, anh quên bản vẽ, em mang giúp anh đến đây đi.”

“...” Nhã Văn sững sờ vài giây mới nhận ra giọng nói của Nhã Quân, “À, được...”

“Anh để nó trong cái văn kiện màu xanh nhạt, em mang cả văn kiện cho anh luôn. Em biết địa chỉ công ty rồi chứ gì?”

Đầu óc Nhã Văn trống rỗng, thoáng nhìn tấm danh thiếp trên bàn cơm: “Em biết rồi...”

“Nhanh lên nhé, anh chờ em.” Xong, Nhã Quân liền cúp máy cái rộp.

Nhã Văn ngơ ngác trừng diện thoại trong tay, phải đến cả phút sau mới vỡ lẽ Nhã Quân ruột cuộc cần cô làm gì.

Nhã Văn thực sự hối hận, không hiểu sao mình lại nhận cuộc gọi này, lại còn không mượn cớ từ chối ngay khi Nhã Quân nhờ, dần vật dầy vò chán chê, cuối cùng vẫn phải ảo não đứng dậy làm việc nên làm.

Nhã Văn đứng trước phòng Nhã Quân, dùng đầu ngón tay khẽ đẩy một chút, cửa liền mở ra.

Phòng của anh luôn mang nặng phong cách màu lam đậm trông đến là ngọt ngào. Rèm cửa sổ màu lam đậm, ga trải giường màu lam đậm, ngay cả móc treo áo khoác cũng không thoát khỏi ám ảnh màu lam đậm nốt.

Nhã Văn do dự mãi không dám vào, nhủ thầm đã bao lâu rồi mình chưa tới nơi đây?

Sơ sơ chắc cũng phải vài năm, kể từ ngày cô bỏ nhà đi.

Dễ thấy tập văn kiện màu xanh nhạt để ngay trên kệ sách, Nhã Văn cầm lên, đang lúc định đi liền liếc thấy một cái khung ảnh bị lật úp, cô quay lại ngay lập tức, cầm khung ảnh lên ngắm nghía.

Đó là sinh nhật lần thứ hai mươi của Nhã Văn và Nhã Quân, ba ba nâng nặc đòi dẫn bọn họ đến studio chụp chung. Khi ấy hai anh em đều bất mãn với đề nghị của ông, thế rồi cuối cùng vẫn phải khuất phục và ngoan ngoãn nghe lời, hai người trong bức hình cười vô cùng gượng ép.

Ở giữa tấm ảnh có một vết mờ mờ, đó là dấu vết dán lại sau khi đã bị xé rách làm đôi.

Nhã Văn đặt khung hình xuống, vẫn để úp như cũ, cố giả như chưa từng cầm lên, sau đó cô xoay người chạy ra ngoài thật nhanh.

Ngồi trên xe taxi, Nhã Văn có đôi chút thất thần, cô đưa danh thiếp cho người lái xe, xe liền chạy một lèo. Nhã Văn biết, mình vẫn đang trốn tránh dù thừa hiểu làm vậy không thể giải quyết được vấn đề.

Taxi rất nhanh đã đỗ dưới lầu công ty Nhã Quân, nơi đây người đến người đi liên tiếp, Nhã Văn bỗng hơi ngượng ngùng, cứ đứng vịn vịn hai tay mãi.

Cô trình danh thiếp rồi đi vào thang máy, dõi lên con số đang nhảy trên màn hình, lòng càng lúc càng khẩn trương. Loáng một cái, tiếng “Đỉnh” phàn xẹt đã vang lên ngay trên đỉnh đầu cô.

Cửa thang máy mở ra, Nhã Văn chần chừ ra ngoài theo, nhân viên lễ tân lịch sự đứng dậy hỏi: “Xin hỏi cô tìm ai?”

“...Bùi Nhã Quân.”

“Xin chờ một chút,” Nhân viên lễ tân cầm lấy điện thoại, “Xin hỏi tiểu thư họ gì?”

“... Tôi là em gái anh ấy.” Nhã Văn mơ hồ nghe mình trả lời.

“Vâng, cô chờ nhé.”

Nhã Văn quan sát xung quanh, chỗ này rất yên tĩnh, không giống với những công ty thiết kế kiến trúc trong tưởng tượng của cô cho lắm. Có thể, Nhã Văn bật cười, là do làm ăn không tốt mấy chăng.

Dư Mẫn vội vã đi ngang qua, bắt gặp Nhã Văn thì hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng mỉm cười và gật đầu chào: “Nhã Quân đang họp, chị chờ tạm trong phòng của anh ấy nhé?”

“Được, không sao.” Nhã Văn khách khí liên tục gật lia lịa, theo Dư Mẫn tới phòng làm việc của Nhã Quân. Đúng như dự đoán, phòng anh được bao phủ bởi màu xanh lam đậm không một chút phá cách, nhưng màu này quả thật rất phù hợp với anh.

“Chị uống gì ạ?” Dư Mẫn hỏi.

“Không cần đâu, cô bận việc gì thì cứ làm đi.”

Dư Mẫn lắc lắc đầu, ánh mắt cô nàng tràn đầy hiếu kỳ.

“Chị không hề giống như trong tưởng tượng của em.” Một lát sau, Dư Mẫn nói.

“À...” Nhã Văn lúng túng vén mấy sợi tóc xõa tung ra đằng sau tai, “Bùi Nhã Quân miêu tả chị thành bộ dạng gì vậy?”

Dư Mẫn lắc đầu quầy quậy: “Anh ấy chưa từng nhắc đến chị.”

“Vậy sao...” Nhã Văn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Nhưng mà lão Mao đôi khi cũng kể cho em nghe vài chuyện về chị.”

“Lão Mao?”

“Hi hi, chỉ có Nhã Quân vẫn gọi anh ấy là ‘A Mao’ như thường, nhưng những người khác, bao gồm cả em đều kêu anh ấy là lão Mao, vì anh ấy là nhân viên kỳ cựu ngay từ lúc công ty mới thành lập.” Dư Mẫn giải thích.

Nhã Văn mỉm cười: “Vậy A Mao nói gì về chị, kể xấu chị à?”

“Không có đâu ạ,” Dư Mẫn hình như rất sợ Nhã Văn hiểu lầm, “Anh ấy nói chị rất thông minh, sáng sủa, là một cô gái tốt.”

Nhã Văn nhướn mày có chút bất ngờ, không hề tin tên A Mao này miệng chó có thể phun được ngà voi.

“Thế thì... Em thấy chị thật ra không được tốt như lời anh ta sao?”

“Không không, không phải!” Dư Mẫn hoảng hốt xua tay.

Nhã Văn trong lòng cảm thấy buồn cười, cô bé Dư Mẫn này ngốc nghếch quá.

“Ý em là, chị không giống với những gì em tưởng tượng, nhưng cũng không phải là không tốt, em à?”

Nhã Văn gật đầu, chợt nhớ đến lời Nhã Quân, anh và cô bé đã từng thử qua lại, Nhã Văn không nhin được mà nghĩ đến cảnh hai người hẹn hò.

“Chẳng qua,” Dư Mẫn ngập ngừng, “Trông chị mạnh mẽ hơn nhiều so với tưởng tượng của em...”

Nhã Văn sửng sốt, không ngờ lại có người hình dung cô như vậy. Mạnh mẽ sao, cô cũng mong mình thật mạnh mẽ, đủ mạnh mẽ để có thể đối mặt với mọi biến cố.

“Bởi vì Nhã Quân trong một lần uống say đã lỡ kêu chị là ‘đồ quỷ con động týt là khóc’...”

“...” Đáy lòng Nhã Văn run lên, cô cảm thấy ánh mắt của Dư Mẫn hiện giống hệt với A Mao, tò mò và đầy nghi vấn, dường như muốn thắc mắc: Bùi Nhã Văn và Bùi Nhã Quân rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

“Em đến rồi.” Nhã Quân yên lặng không một tiếng động xuất hiện ở cửa.

“Oái...” Dư Mẫn giật mình sợ hãi liếc trộm Nhã Quân, “Thôi em đi trước...”

Nói xong, cô nàng không kịp đợi ai trả lời liền chạy vù ra ngoài.

Nhã Quân nghi ngờ trông theo bóng cô ta, sau đó đóng cửa lại.

“Bản vẽ đây...” Nhã Văn vội để văn kiện lên bàn.

Nhã Quân ngồi vào chỗ của mình, nghiêm túc mở ra kiểm tra, một lúc sau mới đáp: “Đúng rồi, chính là cái này.”

“... Vậy em về.” Nhã Văn nôn nóng hơi hơi muốn chạy trốn.

Nhã Quân buông văn kiện trong tay, thẳng thắn nhìn Nhã Văn: “Hôm qua em không phải định hẹn anh ăn cơm sao, giờ anh có thời gian rảnh.”

“...” Nhã Văn ghen hờn, cô rất muốn khai thật đó không phải là ý của mình, tuy nhiên lời đến khóe miệng lại không thể phun ra được.

“Anh dẫn em đến một chỗ, chắc chắn em sẽ thích.” Vẻ mặt của Nhã Quân vô cùng dịu dàng, cảm giác thật kỳ lạ, giống như bọn họ là anh em bình thường vậy.

Địa điểm Nhã Quân cam đoan rằng Nhã Văn sẽ thích, chính là cửa hàng bánh ngọt từng bán cho họ một chiếc bánh sinh nhật xiêu xiêu vẹo vẹo xấu điên đảo. Hiện tại chỗ đó rộng không gian mở thêm quán cà phê ngoài trời, nhưng có lẽ vì thời tiết quá nóng nên thời điểm bọn họ đến khá vắng vẻ.

“Em sẽ bất ngờ à xem,” Nhã Quân mở lời hài hước, “Buổi trưa ở đây còn cung cấp cơm cho khách nữa cơ đấy.”

Nhã Văn kinh ngạc dáo dác nhòm bên trong, không thấy có dấu vết nấu nướng nào, đang quan sát thì nghe thấy tiếng Nhã Quân bảo với một bác gái: “Cho tụi cháu hai xuất cơm thịt và hai ly kem sô cô la.”

Bác gái kia gật đầu, đi vào dọn đồ nhà bếp.

Nhã Văn cúi đầu mỉm cười, kem sô cô la, đúng vị cô thích ăn nhất. Ngày bé cô và Nhã Quân thường chia đôi cục kem tròn tròn rồi bỏ một nửa vào cái ly khác, sau đó hai đứa nhón như ngồi chờ kem tan chảy dưới ánh nắng, lại còn dùng thìa ngoáy loạn cho đến khi loãng như súp mới thôi. Khi ấy hai đứa nhìn nhau cười cười thỏa mãn, mỗi đứa cầm một ly đánh chén ngon lành.

“Tuy không y hệt món kem cháo của tụi mình ngày xưa, nhưng cách làm gia truyền nên thật ra mùi vị cũng khá lắm.” Nhã Quân biết thừa Nhã Văn đang nghĩ gì, vừa nghịch nghịch tờ thực đơn vừa trêu cô.

Nhã Văn lúng túng cười, không đáp. Ngồi trước mặt cô đây là người đàn ông cô từng biết rõ như lòng bàn tay, nhưng hiện tại lạ lẫm vô cùng. Chẳng biết từ lúc nào mà cô lại thấy gượng gạo khi anh dùng thái độ cứng chiều để nói chuyện với mình như vậy.

Nhã Quân cũng trầm mặc, loại trầm mặc này làm bầu không khí đột ngột khó xử khiến Nhã Văn không biết phải làm sao.

Bỗng nhiên, Nhã Quân chợt mở miệng: “Em và Dư Mẫn... đã bàn chuyện gì vậy?”

“... Không có gì, cô ấy chỉ nhận xét rằng em ngoài đời và trong tưởng tượng của cô ấy không giống nhau cho lắm.”

Nhã Quân nhướn mày, hình như đang chờ Nhã Văn nói xong.

“Cô ấy cho rằng em mạnh mẽ hơn so với những gì cô ấy nghĩ.”

Nhã Quân có chút bất ngờ nhìn chằm chằm Nhã Văn, có vẻ không hiểu tại sao Dư Mẫn lại nói vậy.

“Cô ấy còn mách,” Nhã Văn bĩu môi, “Anh dám gọi em là... ‘Con quỷ khóc nhè’.”

Nhã Quân vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, nên anh thật sự bật cười ra tiếng.

“Anh không nhớ rằng anh đã từng nhắc đến em...” Nhã Quân bắn khoăn.

“...” Nhã Văn âm thầm cắn môi, quả thực anh không hề kể với người khác về cô. Nhưng nghe chính miệng anh thừa nhận như vậy, cô chẳng vui vẻ chút nào, đáy lòng còn có đôi chút khổ sở.

“...”

“Dư Mẫn nói, lúc đó anh uống say nên...” Nhã Văn đáp một cách máy móc.

“...” Trong nháy mắt, vẻ mặt của Nhã Quân đột nhiên trầm xuống như vừa nhớ ra điều gì đó, cảnh tượng nào đó.

Nhã Văn nhìn bộ dạng cô đơn của anh mà không đành lòng, cố ý tỏ ra thoải mái hỏi: “Anh có nghĩ em đã mạnh mẽ hơn nhiều rồi không?”

Nhã Quân ngẩng đầu chăm chú ngắm nghía Nhã Văn, khóe miệng nhếch lên: “Có lẽ vậy... Ít nhất em cũng chín chắn hơn thật.”

“Ai cũng phải lớn mà,” Nhã Văn nhìn không được thốt lên, “Em chỉ tình cờ trưởng thành vào đúng những năm tháng qua mà thôi.”

Nhã Quân không trả lời, chỉ im lặng quan sát Nhã Văn, cố tìm trong đáy mắt cô những thay đổi do năm tháng mang lại.

“Thế nhưng có đôi khi,” Nhã Quân nhỏ giọng như đang tự nhủ với chính bản thân mình, “Anh rất nhớ cô bé mãi không chịu lớn của mình ngày xưa...”

Hai đĩa cơm và hai ly kem được bưng đến, nhẹ nhàng đặt trước mặt họ, vin kem sô cô la nổi lên những bọt khí tròn nhỏ. Nhã Văn ngơ ngẩn xúc một thìa đưa lên miệng, có thể Nhã Quân nói đúng, mùi vị này thật giống với mùi vị bọn họ yêu thích thời thơ ấu, nhưng mà, ly kem thời thơ ấu có vị như thế nào?

Nhã Văn không nhớ nổi, cũng nguyện không bao giờ nhớ lại.

9. Chương 9

Chương 9: Những con người lặng lẽ

Bùi Nhã Quân quan sát ly thủy tinh dài nhỏ, kem đã tan từ lâu, nhưng anh cứ nhìn chăm chăm như thế mà gần người ra lúc nào không hay.

Nhiều năm về trước, anh từng ngồi cô đơn trước bàn đọc sách, lơ đãng cầm thìa chọc chọc ly kem trong tay. Đó là một chiều thu ẩm đậm, bên ngoài trời mưa rả rích mãi không ngừng, Nhã Quân đã phải nếm trải thất bại đầu tiên trong cuộc đời, mà quan trọng nhất, kể từ giây phút đó, cuộc sống của anh và Nhã Văn từ một đường thẳng tắp đã rẽ ra thành hai nhánh khác nhau, rồi dần dần trở thành hai đường song song không bao giờ giao cắt nữa.

Mặc dù sau này ngẫm lại thì thấy mọi chuyện cũng chỉ nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua, nhưng tại thời điểm đó, sự việc kia quả thực là cơn ác mộng kinh hoàng nhất trong mười chín năm thanh xuân của chàng trai trẻ Bùi Nhã Quân.

Khi tất cả mọi người đều bắt đầu quãng đời sinh viên với niềm hưng phấn tốt cùng, Nhã Quân lại phải ngày ngày vác thân lê lét học phụ đạo trên tầng thượng của một trường mầm non. Mỗi buổi sáng, tụi trẻ con được cha mẹ đưa đi học hò hét khóc lóc cười đùa đủ kiểu, trông đến là hoạt bát. So với tầng dưới nhộn nhịp như vậy, các học sinh cao trung bên trên lại vô cùng ủ rũ, nặng nề.

Rất nhiều lần ngồi trong phòng học không có đèn, dõi mắt ra bốn phía xung quanh nhờ tấm tối, anh thực sự muốn bật cười, không phải cười những người bạn cùng khổ có vẻ mặt chán nản ở đây, cũng không phải cười người giáo viên lơ đãng lù lù đang đứng trên bục giảng, anh chỉ cười chính mình. Cười cho số phận một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Ồ đúng vậy, Nhã Quân từng suy nghĩ không ít lần, vứt bỏ anh ở chốn này không phải là cha mẹ ruột, mà chính là vận mệnh. Mỗi lần như vậy, trái tim anh lại nhói lên từng đợt. Nhưng anh luôn thấy biết ơn, bởi vì anh vẫn còn có một cặp cha mẹ khác rất yêu thương mình, còn có một người con gái vừa đáng yêu vừa đáng hận luôn bên cạnh.

Bùi Nhã Văn đang làm gì nhỉ? Nhã Quân bất giác ngó ngoài cửa sổ, anh có thói quen hay lơ đãng từ lâu, mỗi khi phân tâm đều tập trung nhìn vào một điểm rồi để ý thức trôi dạt đi lúc nào không hay.

Cô đang ở trong lớp học, vẫn còn đang ngủ nướng trong phòng, hay đã đến căn tin tìm đồ ăn?

Nghĩ tới đây, Nhã Quân không nhịn được rút điện thoại di động, bấm cục bấm bấm gửi cho Nhã Văn một tin nhắn.

“Đang làm gì?”

Sau khi ấn “Send”, Nhã Quân dòm lom lom vào màn hình màu xanh huỳnh quang cho đến màn hình nhấp nháy báo hiệu có tin mới đến.

“Đâu làm gì...”

Con nhóc này... Nhã Quân nhíu mày, dám trả lời qua quýt với anh mày kiểu đó à?

Nhã Quân rất muốn gọi điện ngay cho Nhã Văn, chẳng thường hỏi cô: “Đâu làm gì là cái quái gì chứ!”

Nhưng cuối cùng anh đã không gọi, chỉ lặng lẽ cất điện thoại vào ba lô, sau lại tiếp tục mơ mơ màng màng. Có trời mới biết, lúc đó Nhã Văn không lên lớp, không nằm lì trong chăn ngày o o, cũng không mò ra căn tin để lấp đầy bụng.

Nhã Văn đang ở... trong khuôn viên một ngôi trường đại học y đầy lá rụng bên đường, sánh vai dạo bước với một chàng thanh niên khôi ngô tuấn tú, người mà không lâu sau đó sẽ trở thành tình yêu đầu tiên của cuộc đời cô.

Nhã Quân mãi chẳng thể nào quên, vào buổi chiều đông mưa rơi thê lương ngày ấy, anh đã bắt gặp Nhã Văn nắm tay Lâm Thúc Bồi quần quýt ở góc đường đối diện cửa hàng bánh ngọt. Nhã Văn cầm cây kem ốc quế bên tay còn trống, chớp mũi đỏ ửng lên vì lạnh nhưng lại cười thật ấm áp.

Được rồi, hóa ra kẻ mà Nhã Quân vẫn gọi bừa là “Cái thằng nhóc đó” có tên, và tên hán là Lâm Thúc Bồi.

“Á...” Nhã Văn bỗng trông thấy Nhã Quân, cô vội vã buông bàn tay đang nắm chặt, giống như đứa trẻ làm điều sai trái chưa kịp xóa sạch dấu vết đã bị cha mẹ phát hiện.

Nhã Quân hiện tại không tài nào nhớ được mình có cười hay không, có lẽ là có, nhưng chắc chắn nụ cười của anh rất khó coi: “Bùi Nhã Văn, em giỏi quá ha, đây chính là con đường mà tan tằm ba hay đi qua nhất đấy.”

Nhã Văn cố hết sức cười lấy lòng, len lén liếc Lâm Thúc Bồi rồi im thin thít ngậm hột thị.

Còn Lâm Thúc Bồi lại thoải mái gơ tay chào Nhã Quân: “Xin chào, chắc bạn là anh trai Nhã Văn rồi.”

Nhã Quân rút cuộc cũng phải hướng ánh mắt về phía Lâm Thúc Bồi, âm thầm đánh giá anh ta.

“Anh ấy là Bùi Nhã Quân,” Nhã Văn lúng túng giới thiệu, “Đây là Lâm Thúc Bồi.”

Bọn họ không hề bắt tay, có vẻ phương thức chào hỏi kiểu này quá cổ hủ, hướng hồ, cả hai đều nhìn thấy sự thù địch quá rõ ràng trong nhãn thần đối phương.

“À...” Nhã Văn gãi gãi đầu, “Đã trễ vậy ư, chúng ta đều về thôi...”

Lâm Thúc Bồi tao nhã cười cười, quay sang nói với Nhã Văn: “Có anh trai em rồi nên chắc anh chỉ đưa em được tới đây thôi, em cầm ô đi.”

“Không cần,” Nhã Quân cắt ngang, giọng nặng nề, “Tôi có ô.”

Nhã Văn có vẻ cũng lơ mờ nhận ra hai bên không mấy thân thiện với nhau cho lắm, bèn cố gắng giảng hòa: “Đúng vậy, không sao đâu, anh giữ ô mà dùng, gặp mưa thì không tốt đâu.”

Bọn họ nói qua loa vài câu rồi tạm biệt. Nhã Văn chờ Lâm Thúc Bồi xoay người rồi đi một lúc, sau đó chui vào ô của Nhã Quân, vẻ mặt thấp tha thấp thỏm mà còn cố làm bộ cười khúc khích đầy nịnh nọt.

Nhã Quân trợn mắt liếc xéo Nhã Văn, dùng ô che kín đầu cô, sẵn giọng cộc cằn: “Đi thôi.”

Nhã Văn ôm lấy tay anh, rúc đầu vào vai anh, vẫn còn giữ khư khư cây kem không rời.

Nhã Quân vốn định mắng cô mấy lần, nhưng nhìn bàn tay nhỏ sắp đông cứng đến nơi, anh lại thấy đau lòng mà nói: “Vứt đi, trời buốt như thế này...”

Nhã Văn hơi bĩu bĩu môi, không chịu: “Em thích ăn...”

Lòng ngực Nhã Quân đau đốn, anh giận muốn bốc hỏa: “Bùi Nhã Văn, anh biết em hai mươi năm rồi đấy, có bao giờ thấy con mèo hen sợ lạnh như em ăn kem trong mùa đông đâu... Là hán mua phải không?”

Nhã Văn phụng phịu hờn dỗi, không lên tiếng.

Nhã Quân không nhịn được cầm lấy bàn tay sắp đông thành đá của Nhã Văn, quả nhiên lạnh như băng.

“Quăng ngay cho anh!” Lần này thì Nhã Quân phát hỏa thật.

Nhã Văn bị anh quát sợ đến giật mình, không dám cãi lấy nửa câu, cô chậm chạp chạy đến cái thùng rác gần nhất, tiếc nuối vứt cây kem cùng với một chút ngọt ngào còn sót lại đi mất. Cô bỏ tay vào túi mình nhưng chẳng thấy ấm lên chút nào, bèn đút tay vào túi của Nhã Quân, lúc này mới thỏa mãn thở dài khoan khoái.

Hai anh em lặng lẽ đi qua vài con phố trở về nhà. Nhã Văn thay giày rồi vội vàng tìm điều khiển từ xa của điều hòa, Nhã Quân chẳng nói chẳng rằng lấy một cái cốc thủy tinh, rót trà buổi đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống sô pha, tiếp tục trầm mặc.

Chẳng bao lâu sau anh quay sang, Nhã Văn đã ngồi bên cạnh bàn ăn, ủ tay vào cốc trà sung sướng uống cạn. Vào giây phút ấy, hàng nghìn hàng vạn ý nghĩ lướt qua trong lòng Nhã Quân bỗng chốc biến sạch không còn dấu vết.

“Bắt đầu từ khi nào...” Nhã Quân nghe thấy âm thanh khàn khàn phát ra từ chính mình, xa lạ như giọng của một ai khác.

“...” Gượng mặt ảm áp của Nhã Văn bỗng phiếm hồng, “Cuối tuần trước...”

“...” Nhã Quân cảm tức, nhưng khi anh ngẩng đầu lên lại thấy khuôn mặt mình phản chiếu trên tủ kính tràn ngập ý cười.

“Anh hai...” Nhã Văn hiếm khi gọi anh như vậy trừ khi muốn cầu cạnh gì đó, “Đừng mách ông già, nhé?”

Nhã Quân rầu rĩ hừ một tiếng, không đáp. Ông già nhà mình mà biết chuyện thì không hiểu sẽ vui mừng hay phần nộ nhỉ?

Đột nhiên, có một đôi tay đặt lên hai vai Nhã Quân, Nhã Văn làm nũng ôm lấy anh từ phía sau: “Cho anh được sử dụng máy tính từ thứ hai đến thứ sáu, chịu chưa?”

Hay cho cái tên giảo hoạt, Nhã Quân quay đầu lườm Nhã Văn, từ thứ hai đến thứ sáu cô đã ru rú trong trường rồi, đương nhiên máy tính thuộc về anh.

Nhã Văn lại nũng nịu ra sức lắc anh vài cái, Nhã Quân cuối cùng cũng phải gật gật ưng thuận. Ông già biết hay không chẳng quan trọng, không giúp được bao nhiêu, có khi còn thêm phiền.

Nhã Văn lém lỉnh cười thành tiếng, đạt được mục đích, cô lại ngồi xuống cạnh bàn ăn, ôm lấy cốc trà, dường như đối với cô mà nói đây mới là hạnh phúc thực sự.

“Em...” Nhã Quân do dự một lúc bèn hỏi, “Thật ra thích anh ta ở điểm nào...”

“Không biết, thích là thích thôi.” Có lẽ không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề, Nhã Văn cầm cốc bỏ về phòng của mình.

Điều hòa trong phòng khách thổi từng đợt gió mát lên mặt Nhã Quân, nhưng anh không hề cảm nhận được sự ảm áp mà chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo. Đúng vậy, thích một người đâu cần lý do, Nhã Quân gượng gạo cười khổ, anh cũng đâu vịn được bất cứ lý do nào cho bản thân mình, chỉ là có một ngày, nụ cười của Nhã Văn cứ tự nhiên bước vào trái tim anh, muốn xóa đi cũng không được.

Nửa năm sau, Nhã Quân tham gia thi đại học lần thứ hai, anh thức trắng một đêm để điền nguyện vọng, vừa hay ba có ở nhà, Nhã Quân tiện tay đưa tờ phiếu nguyện vọng cho ông xem.

Bởi vì lần trước khi hai anh em thi tốt nghiệp trung học Bùi Gia Thần đã không hề nêu lên được một ý kiến có ích nào gọi là tham khảo, nên lúc này ông vội vàng lấy cặp kính ngồi ngay ngắn trong thư phòng với tư thế nghiêm ngắc vô cùng ra dáng.

Nhã Quân vào bếp rót một ly sữa, bỏ lò vi sóng. Bùi Gia Thần luôn thích sắm vai một người cha tận tâm chu đáo khi ở nhà. Khả năng là do ông có rất ít thời gian được ở cùng với các con, hoặc cũng có đôi phần ông cảm thấy hổ thẹn, vì vậy Bùi lão gia chẳng bao giờ bày ra được bộ dáng phụ huynh cứng đối với hai đứa con mình chứ đừng bàn đến việc ra mặt giáo huấn bọn họ.

Nhưng lần này, Bùi Gia Thần lại vô cùng nghiêm khắc gọi Nhã Quân đến trước mặt.

“Nhã Quân, dù năm ngoái con bệnh nên bỏ thi đi chẳng nữa thì khả năng của con thừa sức ghi danh vào trường tốt hơn.”

Nhã Quân im lặng.

“Cho ba hay, rốt cuộc con nghĩ gì vậy.”

“Con chưa từng muốn đăng kí vào một ngôi trường quá cao, con chỉ muốn thoải mái, an tâm vượt qua cuộc sống mấy năm đại học, không hơn.”

Bùi Gia Thần quan sát con trai mình, tựa hồ như đang suy ngẫm về những lời này, liệu thằng bé đã suy nghĩ kỹ chưa, liệu đó có phải là lựa chọn chính xác hay không.

“Ba, không phải lúc nào ba cũng ủng hộ tụi con làm theo những gì mình muốn sao.” Nhã Quân nhắc nhở.

“...”

“...”

Trong khoảng thời gian rất lâu tiếp theo, thư phòng bị bao phủ bởi một bầu không khí trầm mặc dị thường, đây có lẽ là lần đầu tiên sau hai mươi năm mà cha và con trai đều không hện mà cùng cảm thấy lòng tràn đầy tâm sự thế này.

“Nhã Quân, ba hỏi con điều này không phải với tư cách người cha, mà là giữa những người đàn ông với nhau, ba mong con trả lời thẳng thắn...” Gia Thần cuối cùng cũng phá vỡ sự trầm mặc.

“...”

“Con thi vào trường này là vì Nhã Văn,” Ông dừng một chút, sau đó cất giọng, “Con thích Nhã Văn đúng không?”

“...” Sợ rằng thông minh bình tĩnh như Bùi Nhã Quân, nghe những lời thẳng thừng ấy cũng không thể không cảm thấy choáng váng.

Tuy nhiên Nhã Quân biết, Bùi Gia Thần rất nghiêm túc, thậm chí còn phân vân rất lâu mới nói ra. Nhã Quân gượng gạo cúi đầu: “Rõ ràng quá ạ?”

Gia Thần bị đả kích mạnh mẽ, ông tựa cả người vô lực vào ghế sofa, chết trân nín lặng.

Qua thật lâu, ánh đèn huỳnh quang nhấp nháy bất chợt lóe lên, Nhã Quân mơ hồ cảm thấy sợ hãi, anh nghe ba nói: “Con là con ba, cả đời đều là con trai ba, là anh trai của Nhã Văn!”

“...” Nhã Quân thất thần nhìn người cha, người đàn ông đang ngồi trước mặt, dường như tất cả đều chỉ như một giấc mơ.

“Hi vọng con hiểu rõ ý tứ của ba... Nhã Quân, con hiểu mà đúng không?” Ánh mắt Gia Thần tràn đầy phức tạp, khi thì giận dữ, khi thì bất lực, còn có vô vàn hối hận và hổ thẹn.

Nhã Quân gục đầu trầm lặng. Anh chưa hề tính đến trường hợp này sẽ xảy ra, Nhã Quân bật cười bất đắc dĩ, trong lòng anh chỉ luôn nghĩ về nha đầu Nhã Văn ngốc nghếch, lại quên mất giữa anh và cô còn có ba mẹ. Nhã Quân bỗng nhiên cảm thấy bất lực, đầu óc không ngừng lặp đi lặp lại một câu nói: Bùi Nhã Quân, mày đúng là kẻ bị số phận vứt bỏ...

Dẫu vậy, Nhã Quân lại nghe thấy giọng mình tràn ngập kích động: “Con không hiểu, không hiểu gì hết... Ba biết chưa? Các người rốt cuộc muốn con phải hiểu cái gì?”

Sau đó, Nhã Quân giống như một con sư tử phẫn nộ đẩy cửa xông ra ngoài. Anh không biết ba có gọi mình hay không, có thể có hoặc không. Nhã Quân chỉ nhớ mình đã chạy điên cuồng, hình như làm thế mới có thể giúp anh quên nỗi đau trong tim, thậm chí quên cả chính mình.

Song khi Nhã Quân không còn hơi sức đâu để chạy tiếp, anh phát hiện dù có bắt anh quên hết mọi điều, nhưng khuôn mặt tươi cười ngờ ngạc của Nhã Văn vẫn in đậm trong tâm trí như cũ.

Lần đầu tiên, Nhã Quân muốn khóc. Ngày mẹ ra đi, anh không khóc, nhưng giờ những giọt lệ lại tràn ngập trong hốc mắt Nhã Quân. Nhã Quân không biết nước mắt này cuối cùng là vì mệt mỏi hay đau lòng, hay

có lẽ là cả hai. Anh chỉ lặng nhìn nước mắt tràn mi rồi rơi thẳng xuống đất, sau đó từ từ biến mất như chưa hề tồn tại.

Bất thành linh, chuông điện thoại di động trong túi vang lên, đây là nhạc mà Nhã Văn chọn cho anh, gấp gáp dồn dập khác thường, Nhã Quân trước còn cười nhạo, nhạc nhẽo gì cứ như đòi mạng.

Trên màn hình hai chữ “A Văn” nhấp nháy liên tục, Nhã Quân không muốn bắt máy, nhưng điện thoại vẫn đổ chuông không ngừng. Tiếng chuông bật đi một lúc rồi lại tiếp tục reo. Rốt cuộc, ma xui quỷ khiến thế nào mà Nhã Quân lại bấm phím nhận.

“A lô?! A lô?! Bùi Nhã Quân! Giờ anh ở đâu?” Giọng Nhã Văn đầu bên kia tràn ngập lo lắng.

“... Gì chứ.” Nhã Quân nỗ lực điều chỉnh để không lộ ra mình đang khóc

“Ba nói hai người cãi nhau rồi anh bỏ ra ngoài?! Chuyện gì xảy ra vậy?” Nhã Văn hỏi với giọng điệu “Không thể tin được”.

Nhã Quân khẽ hừ một tiếng, không trả lời, cũng không biết trả lời như thế nào.

“Sao thế? Vì sao cãi nhau? Anh đang ở đâu?”

Ba câu hỏi, Nhã Quân chỉ miễn cưỡng đáp câu cuối cùng: “Anh ở... Trường cấp hai của chúng mình”

Nương theo ánh đèn đường sáng trưng, Nhã Quân thấy bảng hiệu của trường, cơ hồ có đổi mới một chút thành hai màu đen trắng rất rõ ràng.

“Anh đừng đi đâu, em tới ngay đây.” Bên đầu kia truyền đến tiếng động như thứ gì đó đập xuống dưới nền đất, tiếp đến là tiếng đóng sầm cửa thật mạnh.

“...”

“Bùi Nhã Quân!” Nhã Văn hình như bỗng nhiên dừng bước, “Anh sẽ đợi em phải không? Anh sẽ không đi mất, phải không?”

“...” Hai người đều nín thở, Nhã Quân nghe thấy nhịp tim mình đập thình thịch thình thịch trong lồng ngực, “Ừ...”

“Em đang tới rồi, chờ nhé.” Nhã Văn thở phào nhẹ nhõm, cô vội vàng gác máy.

Nhã Quân kinh ngạc ngó trân trân điện thoại trong tay, anh ngồi xuống cạnh bồn hoa của trường. Nhớ lại nhiều năm trước, Nhã Văn cũng đã ngồi đây, ôm tâm trạng thấp tha thấp thỏm ngóng trông hệt như anh bây giờ. Nhưng hôm nay đối lại, người chờ đợi cô xuất hiện lại chính là Nhã Quân.

Hô hấp dồn dập bắt đầu trở nên hòa hoãn, cơ thể kiệt sức dần được hồi phục năng lượng, nhưng tâm trạng nặng nề lại khiến Nhã Quân hít thở khó nhọc khôn người.

Không biết qua bao lâu, Nhã Quân nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì thấy Nhã Văn đang lao chạy đến.

“May quá... Anh vẫn...” Cô nắm cánh tay anh, hồn hã hồn hển nói, “Bác tài xế bảo đây là đường một chiều, em chỉ còn cách xuống xe ngay chỗ giao lộ rồi chạy...”

Nhã Quân chăm chú nhìn cô, không nói gì.

“Bùi Nhã Quân,” Nhã Văn vỗ vỗ ngực, cố gắng bình tĩnh, “Tự nhiên sao lại cãi nhau với ba?”

Nhìn khuôn mặt thanh tú của cô gái trước mặt, Nhã Quân rất muốn cho cô hay: Là vì em.

Anh há miệng thở dốc, nhẹ giọng: “Là vì chuyện ghi danh thi đại học...”

“Gì cơ?...” Nhã Văn sững sốt.

“Còn em...” Nhã Quân nhú mày, “Làm thế nào biết anh và ba cãi nhau...”

“Em gọi về nhà, muốn nhờ anh cầm tới vài thứ, kết quả ba kêu hai người gây gổ, rồi anh bỏ đi...” Nói xong lời cuối cùng, nhân thần cô ánh lên sự hãi.

“...” Nhã Quân dán mắt vào cô không rời, định an ủi cô mà ghen không nên lời.

“Ba bảo,” Nhã Văn nắm chặt tay Nhã Quân, dòng lệ bỗng trào, “Anh đi mất rồi...”

“A Văn...” Nhã Quân lau những giọt lệ trên khuôn mặt cô, khát khao ôm lấy cô.

Nhã Văn cũng qua quýt lau mặt, có lẽ vì căng thẳng đột nhiên biến mất, tâm trạng lại trở về trạng thái sợ hãi và hoảng loạn ban đầu.

“Gọi anh mấy lần mà anh không nghe...”

“Anh nhận rồi đấy thôi...” Nhã Quân dờ khóc dờ cười.

“Nhưng mà chuông kêu mãi anh mới nhận, có phải anh vốn không định nghe hay không?”

“...”

“Không phải anh định đi thật đấy chứ?!” Nhã Văn dùng sức chà mạnh, mắt và hai gò má đều đỏ ửng.

“Anh đi đâu được...” Nhã Quân ghen ngào.

“Giống như mẹ vậy, bỏ nhà ra đi...”

Đôi mắt Nhã Văn tràn ngập ưu thương, tựa như một con thỏ bị chấn kinh, bất cứ lúc nào cũng sẵn tâm lý chuẩn bị mất đi một cái gì đó quan trọng trong cuộc sống.

Nhã Quân đột nhiên muốn hôn cô, muốn hôn thật mãnh liệt bằng tất cả sức mình.

Nhưng cuối cùng, anh chỉ ôm Nhã Văn, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cứng ngắc trong vòng tay: “Không, anh sẽ không đi đâu hết, không bao giờ.”

Mặc dù rất nhiều năm sau, Nhã Quân phát hiện “Mãi mãi” là một từ mới vô lý và buồn cười biết bao, nhưng tại thời điểm đó, khi ôm nhau thật chặt, cuối cùng cả hai cũng hiểu được chẳng ai có thể chia lìa bọn họ.

Ngoại trừ chính họ.

Vào mùa hè đầy mưa năm ấy, Nhã Quân được toại nguyện mong ước, thi đỗ trường đại học mà mình muốn, bắt đầu cuộc sống sinh viên bị trì trệ mất một năm. Cùng lúc đó mối quan hệ của hai cha con Bùi gia lại chưa bao giờ lại tồi tệ đến vậy.

Bọn họ còn chẳng thèm nói chuyện với nhau, ngay đến cả một lời hỏi han hay tạm biệt cũng không có. Mặc dù ngoài mặt có vẻ thờ ơ như không, nhưng trong lòng cả hai đều bị khó chịu dày vò. Nhã Văn đã cố gắng hết sức để hòa hoãn bầu không khí ở nhà, nhưng tìm đủ mọi cách đều vô tác dụng, cơ hồ cô còn chưa biết, mình chính là nguyên nhân khiến trận chiến bùng nổ.

Trước hôm đi học vài ngày, Nhã Quân tìm thấy một cái phong bì trong ngăn kéo của mình, bên trong đựng một xấp tiền, anh đoán đây là tiền học phí và sinh hoạt phí ba để dành cho anh, đáy lòng Nhã Quân tự nhiên trào dâng trăm mối cảm xúc hỗn độn.

Có lẽ, thời gian mười chín năm chung sống đã biến Nhã Quân thành một phần tử thực sự của gia đình này, mặc dù không cùng huyết thống nhưng anh từ lâu anh đã không thể nào xa cách bọn họ. Nhã Quân cười khổ, nếu trong tương lai con trai anh nói yêu con gái anh, chắc chắn rằng anh cũng cất lực phản đối.

Khai giảng năm ấy, tiết trời u ám, Nhã Quân một thân một mình bắt taxi đến trường mới. Mười ngày trước Nhã Văn đã tham gia huấn luyện quân sự, còn chú Gia Tu vốn định tiễn anh cũng vướng bận công tác. Bác tài khi nghe thấy Nhã Quân bảo đi nhập học thì vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Lúc con tôi nhập học cả nhà đều đi theo đấy.”

Nhã Quân cười nhẹ, không đáp lời.

Mặc dù không bao giờ chịu thừa nhận, nhưng đáy lòng Nhã Quân lại vang lên một tiếng ai oán nho nhỏ: Tôi cũng muốn được mọi người tiễn lắm chứ...

Nhưng mà, Nhã Quân nhìn rương hành lý bên cạnh nhủ thầm, không có ai hết.

Nhã Quân đột nhiên có chút buồn bã, anh phát hiện bản thân chưa từng được chạm tay vào hạnh phúc. Hoặc nói đúng hơn, hạnh phúc đã muốn bỏ anh đi từ năm mười hai tuổi, theo thời gian, hai từ xa xỉ đó cũng dần biến mất. Nhã Quân từng nghĩ, không có nó anh vẫn có thể sống tốt, nhưng tại sao khi ngồi một mình trước bàn làm việc, trái tim anh lại trống rỗng đến mức này?

Di động đột nhiên rung mạnh, Nhã Quân lấy ra xem, là tin nhắn của Nhã Văn gửi đến:

“Đại ca anh tới chưa thế, buổi trưa em mời anh ăn cơm nhé.”

Trái tim trống rỗng của ai đó từ từ trở nên ấm áp.

Kể cả có mất đi hết thấy, làm sao anh có thể chịu được việc mất Nhã Văn đây.

Thời điểm đứng ở cửa căn tin phát hiện Nhã Văn phía xa xa, Nhã Quân không khỏi sững sờ tròn tròn mắt. Cô rất đen, cũng rất gầy, thậm chí khi cười còn có thể thấy hai má hóp lại.

“Em làm sao thế...” Nhã Quân nhéo mặt cô.

“Anh quên là em vừa trải qua mười ngày tập huấn à.” Nhã Văn hậm hực cười cười.

“À ờ,” Nhã Quân đau lòng nói, “Nhưng anh không biết quân huấn có thể biến một con người ngu ngốc thành con mèo đen đen xì đấy.”

“Bùi Nhã Quân...” Nhã Văn hất tay anh, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thôi ăn cơm đã, anh đói quá.” Nhã Quân quàng tay lên vai Nhã Văn đi tới quầy thịt kho tàu. Không hiểu sao tâm tình bỗng vui vẻ lạ kỳ, giống như bao nỗi muộn phiền và vật lộn đè nặng nay đã biến mất, chỉ còn cảm giác sung sướng cứ vụng trộm nổi lên trong lòng.

Lúc xếp hàng có hai nữ sinh gọi Nhã Văn, lén nháy mắt quan sát họ đầy mờ ám.

Nhã Văn khoát khoát tay, không phản ứng.

“Nếu em không giải thích,” Nhã Quân cười nham hiểm, “Người ta sẽ hiểu lầm đấy.”

“Vậy thì sao, em đâu có nghĩa vụ phải giải thích với người khác cuộc sống riêng của mình mọi nơi mọi lúc,” Nhã Văn ngừng lại, sau đó tiếp lời, “Bất quá về sau anh mà có bạn gái thì em nguyện ý tuyên bố trên radio: ‘Các bạn học thân mến, Bùi Nhã Văn và Bùi Nhã Quân là anh em sinh đôi’. Dĩ nhiên người phải nhờ vả phòng phát thanh là anh rồi.”

Nhã Quân nhìn cô: “Nhưng nếu anh không có thì sao?”

“Vậy em rất muốn trông thấy đám con gái nhiều chuyện phải trơ mắt tiếc rẻ lúc tốt nghiệp.” Về mặt Nhã Văn tràn ngập hưng phấn.

Nhã Quân mím môi cười, nhịn không được cốc đầu cô: “Không sợ ‘Bác sĩ Lâm’ hiểu lầm à?”

Nhã Văn lườm anh, hai má đột nhiên đỏ ửng rất đáng ngờ: “Anh ấy không học trong trường chúng ta... Hơn nữa anh ấy biết thừa anh là ai rồi.”

Nhã Quân ngo ngoé nhìn Nhã Văn đang gấp nguyên khối thịt kho tàu to đùng vào bát, lồng ngực chột nhói lên một niềm ghen tị khôn cùng.

Đây là lần đầu tiên Nhã Quân thấy Nhã Văn có biểu hiện... ngọt ngào và e lệ đến vậy, giống như chỉ cần thoáng nghĩ đến người đó thôi là đã không tự chủ được mà bật cười hạnh phúc.

“Gì chứ...” Nhã Văn rốt cuộc cũng nhận ra ánh mắt của Nhã Quân hơi khác thường, “Em tưởng anh không định ăn thịt nên mới ăn hộ, cùng lắm... cùng lắm, em mua cho anh miếng lớn hơn là được.”

Nhã Quân âm thầm thở dài, có lẽ anh không nên bị quan như vậy, ít nhất giờ đây Nhã Văn đã trở lại bên anh. Nhã Quân hai tay ôm ngực, bất lực than: “Thôi được, anh phải thừa nhận em vẫn là một con nhóc ngu ngốc như hồi nào.”

Buổi tối sau ngày nhập học, Nhã Quân đang chạy bộ ngang qua sân tập thể thao của trường chợt khựng lại, về mặt tràn đầy ngạc nhiên, anh cứ dờ dẫm nhìn như vậy một lúc lâu.

Bỗng có người vỗ vỗ vai anh, Nhã Quân giật mình quay sang, đích thị là Đại Đầu.

“Cứ nghĩ cậu biến mất luôn rồi chứ.” Đại Đầu tùy ý dứt hai tay vào túi, đứng cạnh Nhã Quân. So với mùa hè hai năm trước, Đại Đầu trưởng thành lên rất nhiều. Đoán chừng đứa trẻ nào đến tầm này rồi cũng phải lớn thôi.

Nhã Quân không trả lời, chỉ cười cười. Bắt đầu từ mùa hè sau khi kết thúc đợt tuyển sinh đại học thất bại, anh cảm thấy cuộc sống vui vẻ trước kia cùng với Nhã Văn, A Mao, Đại Đầu dường như đã vượt xa tầm tay mình. Nhã Quân chưa từng thừa nhận với bất kỳ ai về sự thất bại này, chỉ là sâu trong đáy lòng không nhận được mà nhói lên một chút đau đớn nho nhỏ.

“Cậu cũng ở ký túc xá à, nếu không có quạt thì mình ượn đấy.” Đại Đầu thao thao bất tuyệt, tuyệt không để ý Nhã Quân đang trầm mặc lơ đãng một bên.

“Từ khi nào mà cậu lại dịu dàng chu đáo như thế ?” Nhã Quân hài hước trêu chọc.

“Haizzz,” Anh chàng thở dài, “Cậu không biết chứ, thiếu mấy lời mĩa mai lạnh lùng của cậu đã kích quanh lỗ tai thực không quen chút nào. Rốt cuộc mọi thứ đã quay trở lại như trước, thật là tốt quá.”

Nhã Quân hơi ngẩn ra rồi gật đầu, đột nhiên cảm thấy trào dâng niềm xúc động. Hai thằng “Bạn thân” Đại Đầu và A Mao này vốn chẳng biết dùng những lời lẽ ngọt nhạt an ủi những khi anh nản chí, họ chỉ lặng lẽ chờ đợi như vậy, đợi anh hồi phục tinh thần, quay trở về là Bùi Nhã Quân quen thuộc. Quân tử chi giao đậm nhạt thủy, dùng với tình bạn của ba người họ đúng là vô cùng thích hợp.

(Đây là câu nói của Trang Tử, nguyên văn là: Quân tử chi giao đậm nhạt thủy, tiểu nhân chi giao cam nhạt lễ; quân tử đạm dĩ thân, tiểu nhân cam dĩ tuyệt. Nghĩa là:

Tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt nhẽo như nước lã, tình cảm giao hảo của kẻ tiểu nhân ngọt ngào như rượu ngọt; tình cảm người quân tử tuy nhạt nhẽo nhưng lâu dài thân thiết, tình cảm của kẻ tiểu nhân tuy ngọt ngào nhưng dễ đoạn tuyệt.)

“Đi nào, buổi tối mình mời cơm.”

Nhã Quân mỉm cười lắc đầu: “Mình có hẹn rồi .”

Đại Đầu sững sốt mắt tròn tròn, vừa ngạc nhiên vừa kính phục: “Mới đi học hai ngày đã xin được cuộc hẹn với gái rồi á?”

“Đúng vậy.” Nhã Quân cười đầy thần bí.

Tại một chỗ khác trên sân tập, có một lớp vừa học xong, từng tốp từng tốp ra về. Nhã Văn vác theo một cái túlôn, dùng khăn tay tiên lau mồ hôi, khuôn mặt bị ánh nắng chiếu vào đỏ bừng.

“Ừa, sao hai anh lại ở đây?” Cô đi tới trước mặt bọn họ, hung hăng chùi mồ hôi hoàn toàn chẳng có dáng vẻ thực nữ.

Đại Đầu khoát tay: “Anh vừa từ chối lời mời của một mỹ nhân để chạy đến đây ăn tối với Nhã Quân, cậu ta lại dứt khoát không nể mặt, hóa ra là đi ăn với em.”

Cánh tay đang lau mặt của Nhã Văn đông cứng giữa không trung: “Oái... Xin lỗi anh, em quên xù mặt.”

Nhã Quân dường như đã đoán trước được gật đầu: “Hiện tại nhớ ra cũng không muộn.”

“Nhưng mà,” Bộ dạng Nhã Văn tràn đầy tội lỗi, “Em nhớ hẹn với Lâm Thúc Bồi xong...”

Nhã Quân ngẩn người, trái tim như bị thắt lại bỗng nảy lên thành thịch. Hóa ra không chỉ riêng mình Nhã Văn có trí nhớ không tốt, giờ đến cả anh cũng bị đãng trí mất rồi.

Suýt nữa thì Nhã Quân quên mất, trên thế giới này còn có cái người mang tên Lâm thúc Bồi kia. Một tảng đá ngáng đường to đùng với danh hiệu bạn trai đường đường chính chính của Bùi Nhã Văn.

“Được thôi,” Nhã Quân thâm cười nhạo bản thân tự đa tình, bất đắc dĩ nhượng bộ, “Nhớ là em nợ anh một bữa đấy.”

“Nhớ rồi nhớ rồi.” Nhã Văn vội vàng gật như gà mổ thóc, sau đó hí hửng chào tạm biệt hai chàng trai rồi chạy về phòng ngủ.

“Vậy giờ cậu muốn ăn gì?” Đại Đầu hỏi.

“Ăn... lẩu Tứ Xuyên đi, thật muốn nhìn xem nếu đồ tạp phé lù tất cả vào thì có màu như thế nào.” Nhã Quân nhếch miệng cười.

Đại Đầu khinh bỉ muốn lườm xéo cả tròng mắt, sảng khoái lôi kéo Nhã Quân thẳng một mạch: “Chơi luôn!”

Nhã Quân cố tỏ ra vui vẻ, lại không nhìn được ngoài đầu dôi theo bóng dáng Nhã Văn rực rỡ dưới ánh hoàng hôn, mơ hồ cảm thấy khoảng cách giữa mình và cô càng lúc càng xa.

Suốt cả buổi tối hôm ấy, tâm tình Nhã Quân cứ nhộn nhạo không yên, Đại Đầu chốc chốc lại hỏi anh có vấn đề gì, Nhã Quân chỉ gượng cười cho có lệ. Thời điểm nước lẩu đỏ thắm cay xè bắt đầu sôi sùng sục, Nhã Quân bất ngờ nhận được điện thoại của Nhã Văn.

“Anh đang ở đâu?” Giọng cô đầu bên kia có phần không rõ ràng.

“Nhà hàng lẩu cạnh trường.”

“Sắp xong chưa?”

Nhã Quân nhíu mày, lơ mơ nhận ra có điều gì không ổn: “Có chuyện gì vậy?”

“Em ở sân trường chờ anh.” Nói xong, Nhã Văn cúp máy.

“Mình nghĩ,” Nhã Quân cười khổ, cố cắn thêm một miếng dạ dày bò, “Mình phải cáo từ trước.”

Nhã Quân đi một vòng quanh sân thể dục, ngó nghiêng mãi mới tìm ra bóng hình bé nhỏ cô đơn ấy đang ngồi thu lu trong góc tối.

“A Văn.” Nhã Quân bước tới, cố dò xét biểu tình trên khuôn mặt của Nhã Văn hiện thời.

Bất chợt, Nhã Văn ngẩng đầu, Nhã Quân nhìn thấy nét cười tràn ngập dưới ánh trăng sáng vàng vạc, chỉ là nụ cười trên môi cô sao uể oải và tràn đầy miễn cưỡng.

“Nhanh như vậy...” Nhã Văn mở miệng, thanh âm kéo dài lơ đãng.

“Em sao thế?” Nhã Quân đứng trước mặt cô, khoanh hai tay trước ngực.

“Không sao hết...” Nhã Văn trả lời nhất gừng.

Nhã Quân nheo mắt, cẩn thận nghiên cứu vẻ mặt đối phương, dường như đã vỡ vạc chút gì đó.

Anh không cố gắng hỏi thêm, chỉ đơn giản ngồi xuống cạnh cô, duy trì trầm mặc.

Bọn họ cứ ngồi một góc như vậy, khe ngẩng đầu ngắm nhìn sắc trời xanh lam tựa như hai kẻ mơ mộng đang thưởng ngoạn trăng sao. Thật lâu sau đó, Nhã Văn mới lên tiếng:

“Nhã Quân, anh... có yêu bao giờ chưa?”

Nhã Quân sững sốt quay đầu, lại chỉ bắt được một bên gò má phảng phất nỗi buồn tịch mịch.

“Có.” Thanh âm của anh rất nhẹ, nhưng vô cùng kiên định.

“Nếu người ấy không yêu anh, anh sẽ tìm ai đó khác chứ?”

“...” Nhã Quân im lặng hồi lâu mới thì thầm: “Có lẽ sẽ không.”

Nhã Văn bật cười, nhưng tiếng cười sao còn khó nghe hơn tiếng khóc.

“Vậy chẳng lẽ một người thích anh, quan tâm tới anh, âm thầm nỗ lực vì anh, anh cũng không động lòng ư?”

“Nếu...” Dường như Nhã Quân không phải nói cho Nhã Văn nghe, anh là đang tự nhủ với chính mình, “Thật lòng yêu một người thì sẽ không thể để ý đến bất kỳ ai khác được nữa.”

Nhã Văn cuối cùng cũng quay lại đối mặt với anh, đôi mắt đẫm lệ: “Em...”

Nhã Quân bỗng nở nụ cười, thật vô cùng ấm áp: “Đồ ngốc, không đoán cũng biết, nhất định em đã trở thành ‘kẻ thứ ba’ rồi phải không?”

Nhã Văn quay phắt đi chỗ khác, lặng lẽ chùi nước mắt: “...”

Nhã Quân ôm ghì lấy vai cô, cố gắng dỗ dành đầy dịu dàng: “Chẳng sao hết, rồi sẽ xuất hiện một người trong mắt luôn chỉ có bóng hình em.”

Nhã Văn nín khóc, nhìn anh qua làn hơi nước: “Anh đang an ủi em đấy à?”

“Quên đi,” Nhã Quân thở dài bất lực, “Giống như một quy tắc trò chơi thôi, trong khi em đang lặng lẽ chờ đợi, có thể cũng có người đang chờ em ở đâu đó..”

“Anh nói như mọi chuyện nhẹ nhàng lắm ấy, nhưng sao em lại cảm thấy nặng nề quá.”

“Chưa biết chừng nhiều năm sau nhìn lại, em sẽ cảm thấy bản thân mình lúc này rất ngây thơ, cái gì gọi là yêu và không yêu, thực ra chỉ là vô nghĩa.” Nhã Quân tựa vào lan can, đan hai tay hai ót, ngắm ánh trăng trên trời cao.

“... Anh sẽ làm như vậy sao?”

“Anh không biết...” Đôi mắt Nhã Quân trở nên mờ mịt. Kỳ thực anh muốn nói biết bao rằng anh thật hi vọng vào một ngày không xa, khi mở mắt thức giấc, Nhã Văn sẽ biến mất hoàn toàn trong trái tim anh. Vì thế cho nên, Nhã Quân cũng sẽ không mệt mỏi đau đớn đến mức này.

“Nếu chúng ta vĩnh viễn không trưởng thành thì tốt rồi.” Nhã Văn bĩu môi, rúc vào bả vai anh.

Đúng vậy, nếu không khôn lớn, có lẽ anh cũng không rơi vào tình yêu đối với Nhã Văn, Nhã Văn cũng không gửi lòng ột người đàn ông khiến cô đau khổ, bọn họ vẫn mãi là một cặp đôi ngờ nghệch, là hai anh em không lo phiền não, cũng vĩnh viễn không chia lìa.

Dường như hai người thực sự trở thành hai kẻ thưởng ngoạn trăng sao, cứ như vậy mà trầm mặc, ngơ ngẩn ngược lên bầu trời, nhưng trong lòng ai cũng tràn đầy tâm sự, cho đến khi có cuộc gọi đến làm bọn họ giật mình bừng tỉnh.

“Ba ạ?” Nhã Quân nghi ngờ xem lại màn hình di động, quả thật là ba gọi.

“Nhã Quân...” Giọng nói của ba run rẩy, đây là lần đầu tiên trong mấy tháng vừa qua ông và anh mới trò chuyện.

“Sao vậy ba?” Nhã Quân bật đứng lên, tâm trí chợt lóe lên một loại dự cảm bất thường.

“Gia Tu...” Ba ba nghẹn ngào, “Tin tức nói gì mà tòa nhà trung tâm thương mại thế giới đã sụp đổ, hầu như không có lối nào để trốn thoát... Gia Tu chú ấy ngày hôm qua vừa mới bay đi Newyork họp, bọn họ, công ty bọn họ chính là nằm trong tòa nhà ấy...”

Bùi Gia Thần nói đến đây thì ngừng bật, như thể chính Nhã Quân là người nói cho ông chuyện này, mà không phải là ông gọi điện báo tin dữ cho anh.

Trong nháy mắt, Nhã Quân cảm thấy máu cơ thể như đông lại, đầu óc anh trở nên trống rỗng.

“Ba không dám nói cho Nhã Văn,” Ba tiếp tục, “Ba sợ con bé không chịu nổi...”

“... Con bé đang ở cùng với con.” Nhã Quân liếc Nhã Văn, cô cũng đang nhìn anh đầy nghi vấn.

“Các con về nhà đi, ba cũng về bây giờ...”

“Dạ.” Nhã Quân chậm rãi ấn nút tắt cuộc hội thoại, nhất thời có chút choáng váng.

Rõ ràng mấy ngày trước chú ấy vẫn còn đứng trước mặt anh, nay đột nhiên sống chết không lường. Nhã Quân còn rất nhiều lời cảm ơn chưa nói, cũng có rất nhiều lời động viên muốn nghe từ chú... Vậy mà đột nhiên, mọi thứ sao lại mờ mịt thế này.

“Có chuyện gì vậy?” Nhã Văn ngờ vực nhìn Nhã Quân.

“À... Ba gọi tới.”

“Ba bảo sao?”

“Bảo chúng ta lập tức trở về...”

“Vì sao?” Nhã Văn trở nên nôn nóng hỏi dồn.

“...”

“Bùi Nhã Quân, nói với em.” Nhã Văn lo lắng cầm lấy tay anh.

“Ba nói...” Nhã Quân nghe thấy tim mình đập rộn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, “Chú ở Mỹ gặp tai nạn...”

“Tai nạn?” Sắc mặt Nhã Văn tái mét.

“...” Nhã Quân mở miệng khó khăn, cố gắng gằn từng câu từng chữ, “Có một tòa nhà sụp đổ, không biết chú ấy có ở trong đó hay không.”

10. Chương 10

Chương 10: Lilith tà ác

“Nhã Văn thân ái:

Con khỏe không?

Dì vừa kết thúc chuyến du lịch ở Đông Nam á, về tới Newyork. Rất vui khi đọc email của con gửi từ Thượng Hải, dù sao chắc con cũng cần rất nhiều dũng khí mới quyết định trở về nhà ở thời điểm hiện tại. Là vì lần viếng thăm Cherating của dì ba tháng trước sao? Hay còn do nguyên nhân gì khác?

Dì thường nói Gia Tu. Con giống như em ái nhỏ của dì chứ không phải là cháu gái nữa rồi, bởi ở trên người con, dì có thể thấy hình bóng mình nhiều năm về trước.

Con còn nhớ sự kiện 911 không? Dì luôn nghĩ, đó không chỉ là kiếp nạn đối với Gia Tu, mà còn là kiếp nạn với tất cả những người yêu thương anh. Trong hai mươi bốn giờ ấy, chúng ta đều phải chịu đựng nỗi đau khổ sinh tử biệt ly, cũng trong một khắc kia, dì bỗng nhiên hiểu ra, từng nghĩ rằng cuộc đời còn gì quan trọng hơn hai niềm yêu hận, nhưng so với việc được sống, những bụi trần tạp niệm quả thực chẳng đáng màng đến,

May mắn thay, con người khiến dì vừa yêu vừa ghét này, cuối cùng cũng thoát khỏi thảm họa kinh hoàng ấy. Kể từ đó, dì tự nhủ với bản thân, khi dì vì anh mà tức giận, khổ sở, đau thương, rơi lệ, dì chỉ cần nghĩ rằng, cứ việc anh vẫn còn sống và ở bên mình, cho dù nhăn nhó, rít gào với dì suốt, thì đó cũng là một loại hạnh phúc.

Nhã Văn, hạnh phúc mãn nguyện là khi nhìn lại, con sẽ không hối tiếc. Dì không bao giờ mong trải nghiệm cảm giác ấy một lần nào nữa, đến lúc muốn nói với anh lời yêu thương, lại phát hiện bản thân ngoại trừ hối hận không thể làm được gì khác. Nếu dì cùng chú con mỗi một khắc đều tràn ngập thỏa mãn, vậy sau đó dì cũng không nuối tiếc, vì chẳng còn gì để lưu luyến cả.

Trên con đường chúng ta đi, có lẽ sẽ gặp phải rất nhiều hoang mang, rất nhiều nghi ngờ, trước đây bằng cách nào dì cũng muốn tìm ra đáp án, còn giờ dì biết mọi hoang mang và nghi kỵ chúng ta đều phải tự đối mặt, không cần tìm câu trả lời từ trên người kẻ khác, không có đầu con, hay nói đúng hơn, mỗi người chỉ có đáp án cho riêng mình.

Nhưng được cái khiến dì hài lòng, con đã không trốn tránh những hoài nghi và lo lắng trong thâm tâm mà quyết định đối mặt với chúng, đây đã là một khởi đầu rất tốt rồi, chỉ cần con hiểu rõ trái tim mình, nắm chắc cuộc sống của mình là ổn.

Sáng sớm hôm thứ bảy, dì cùng Gia Tu nghênh đón một thành viên mới trong gia đình, tên bé là Hank, là một chú chó lông vàng đi lạc trú trước cửa nhà chúng ta. Dì không rõ bé nòi gì, nhưng Gia Tu bảo bộ dạng của cậu chàng và Nhã Quân rất giống nhau, dì bật cười ha hả, kỳ thật ý ảnh là, vẻ mặt của Hank và ảnh rất giống nhau đi.

Thay dì hỏi thăm Nhã Quân nhé.

Chúc con vui!

Thư Lộ.”

Nhã Văn ngồi ở bàn học, thử tưởng tượng ra một con cún màu vàng có biểu tình giống Nhã Quân như đúc, cô ngẩng đầu, phát hiện hình ảnh phản chiếu của mình trên cánh cửa sổ thủy tinh đang nhẹ mỉm cười.

Có tiếng gõ cửa, Nhã Văn khép laptop lại, đứng dậy mở cửa.

Ba bê trong tay một đĩa nhỏ đến phòng cô, trên đĩa có hai quả táo đã gọt vỏ. Nhã Văn chợt nhận ra đã lâu lắm rồi cô chưa được ăn táo ba gọt, có lẽ là từ cái năm mẹ ra đi đến nay.

Ba đi thẳng đến bên giường, ông đặt đĩa táo lên tủ, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

“A Văn, mấy năm này con khỏe không?”

Nhã Văn có phần không biết nên trả lời ra sao, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng gật gật đầu.

“Thật sao, con thực sự cảm thấy mình rất tốt, rất vui à?” Ba lại hỏi, nét mặt ông chưa từng nghiêm túc đến vậy.

Cái này thì Nhã Văn do dự.

“Con biết đấy, sau khi ba và mẹ ly hôn, mọi chuyện đều không được như ý. Lúc đầu ba cho rằng, tất cả là vì mẹ con đã bỏ đi, nhưng sau lại tỉnh ngộ, ba không hạnh phúc là do chính bản thân mình.”

Nhã Văn kinh ngạc nhìn ba, cứ như nhìn thấy một người xa lạ bỗng nhiên thông suốt mà trải rộng tâm tình.

“Là do ba đã không chịu thừa nhận thất bại, không chịu thừa nhận với con, Nhã Quân cùng với tất cả mọi người rằng mình có một cuộc hôn nhân thảm hại, càng không chịu thừa nhận với bản thân chính sự cứng đầu của ba và Tâm Nghi là nguyên nhân khiến mối quan hệ giữa chúng ta đi đến bước đường cùng. Ba lúc nào cũng soi sục ý chí muốn chứng minh mình không phải là một kẻ thua cuộc, hoặc ít nhất cũng cho người ta thấy ba không hề có lỗi – nhưng kết quả không như mong đợi. Ba liều mạng làm việc và phớt lờ tất cả, rốt cuộc phớt lờ luôn cả cảm xúc của con và Nhã Quân. Ba vốn cho rằng chúng ta chỉ là một gia đình tan vỡ, thế nhưng...” Ông nghẹn ngào thoáng thốt, chìm sâu trong niềm tiếc nuối, “Thế nhưng thực sự không phải đâu.”

“...”

“Mặc dù không có Tâm Nghi, ba, con và Nhã Quân vẫn có khả năng tự tạo nên một mái ấm hoàn chỉnh, miễn là chúng ta đều nhớ tới thì nơi này sẽ mãi là nhà của chúng ta. Nhã Văn, ba ba vô cùng ân hận, sau khi con trốn đi, ba mới thấy vấn đề nghiêm trọng đến mức nào...”

“... Ba ba,” Nhã Văn nhin không nổi ngắt lời ông, “Con bỏ đi... không phải vì ba mà.”

“Không, một phần do ba,” Ba nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Bởi vì con ở trong vòng tay ba trước này đều chưa từng bận lòng, cho nên khi xảy ra chuyện không tài nào đối mặt, con mới chạy trốn, né tránh tất cả như vậy.”

“...” Nhã Văn cắn môi, nghẹn lời.

“Đến một ngày ba bỗng nhiên phát giác, người khiến cho ngôi nhà không hoàn chỉnh không phải là Tâm Nghi, mà là ba. Dù cô ấy đã bỏ đi, nhưng nếu ba có thể làm tròn trách nhiệm của mình, cơ hồ con và Nhã Quân sẽ hạnh phúc hơn... Ba thật quá vô dụng.”

“Ba...” Mùi Nhã Văn chua xót, cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay ba truyền tới, cô chợt nhớ khi bé thơ cô thường nằm trên lưng ba, nghe ông kể chuyện xưa, sau đó chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

“Nhã Quân là đứa trẻ ba và Tâm Nghi nhận nuôi, chú gốc các con từng làm thằng bé với con mà bế lộn về, sau khi Tâm Nghi biết nó bị bỏ rơi liền quyết định coi thằng bé như con mình. Trên thực tế, ba cũng luôn coi Nhã Quân là con trai ruột của ba, cho nên khi biết nó thích con, ba đã kịch liệt phản đối.”

“Ba...”

“... Hãy nghe ba nốt,” Gia Thần vỗ vỗ vai Nhã Văn, “Sau khi chú con suýt gặp chuyện, ba đột nhiên thông suốt, nếu đây là ước nguyện từ tận đáy lòng của Nhã Quân, ba không thể cứ giữ khư khư sự ích kỷ của mình để ngăn cản nó. Ba đã giao hẹn với thằng bé, bất luận thế nào nó cũng không được phép làm tổn thương con. A Văn, giờ ba hỏi con, chẳng lẽ Nhã Quân đã không tuân thủ cam kết đó sao?”

“...” Nhã Văn hoang mang ngó ba, ánh nhìn nơi khóe mắt ông tràn đầy yêu thương và lo lắng, cô đột nhiên nghĩ tới, đây đúng là hình ảnh người cha mẫu mực mà toàn thể nữ sinh thời đại đều mong muốn, chỉ là khi đó cô đã không nhận thức được điều này.

“Nếu Nhã Quân không thể làm được như hứa hẹn của nó, vậy ba sẽ lập tức cho nó biết, ba tuyệt đối không tán thành việc nó thích con.”

Khẩu khí của ba ba nghe thật giống trẻ nít, Nhã Văn không nhịn được phì cười. Nhưng tâm trí cô chợt nhớ tới thời khắc Nhã Quân xuất hiện từ trong bóng tối ngày ấy, những năm vừa qua, cô tuyệt không dám nghĩ về anh dù chỉ một chút, nhưng tại giây phút này, Nhã Văn mơ hồ nhận ra hình bóng anh đã in sâu vào trong trái tim cô sao quá đối cô độc.

Vì vậy Nhã Văn bắt giác lắc đầu.

Mặc dù, lúc đó giữa cô và Nhã Quân đã xảy ra một việc... Nhưng anh không hề làm tổn thương cô.

“Thế thì, con có thích nó không?” Ba lại hỏi.

Nhã Văn dường như không nghe câu hỏi của ba, cô miên man nhớ lại thời niên thiếu của cô và Nhã Quân.

Có lẽ không chỉ ba mẹ không muốn thừa nhận cuộc hôn nhân thất bại đã làm tan vỡ gia đình, mà cả cô và Nhã Quân cũng đã chọn cách lãng tránh. Trên bước đường trưởng thành, bọn họ đều muốn bỏ quên tình yêu của ba mẹ, học cách trở nên mạnh mẽ, học cách tự bảo vệ mình, chỉ vì ở sâu trong tâm khảm, cả hai đều không muốn thừa nhận ba mẹ không hạnh phúc, không muốn thừa nhận bản thân phải sống trong một gia đình thiếu hụt.

Liệu có phải vì nguyên nhân này, cô và Nhã Quân mới càng dính chặt vào nhau, vì không muốn phải chia lìa mà Nhã Quân mới yêu cô đến vậy?

Nhã Văn không rõ, tựa như lời di Thư Lộ, không có đáp án, hoặc đáp án vốn không phải trọng điểm. Trọng điểm chính là, Nhã Văn lần đầu tiên chịu chấp nhận sự thật, Nhã Quân yêu cô.

Nhã Văn vốn không muốn chấp nhận, cũng không dám chấp nhận, người đàn ông từ nhỏ cô coi như anh trai bỗng một ngày lại quay ra yêu mình. Anh mua cho cô bánh kem cô thích nhất, hí hục chạy xe đạp đèo cô đến trường khi trời mưa, đứng đợi cô về nhà trong cơn bão tối lúc đêm khuya, đối với những bạn học hiểu lầm mối quan hệ giữa họ anh mãi chỉ cười không đáp, còn ngồi xe buýt hơn hai tiếng đồng hồ vào buổi sáng rét căm căm, đi tìm Lâm Thúc Bồi chỉ để nói với hắn một câu trong vòng ba giây ngắn ngủi: Phải đối tốt với Bùi Nhã Văn hơn nữa...

Nhã Quân vì cô mà làm tất cả, không phải vì Nhã Văn là em gái anh, mà bởi anh yêu cô.

Nhưng, anh yêu cô thật sao, Nhã Quân thật sự hiểu được ý nghĩa của tình yêu sao?

Nhã Văn cười khổ, nhẹ thì thầm: “Con... Con cho rằng, anh em thì không nên yêu nhau, kể cả không cùng huyết thống đi chăng nữa...”

Ba ba tuyệt không biểu hiện một chút gì gọi là cao hứng hay thất vọng, ông chỉ yên lặng quan sát Nhã Văn, lòng vô phương vô cách hiểu được đứa con gái này. Cuối cùng, ông đột nhiên đứng bật dậy, cất giọng nặng nề:

“A Văn, con và Nhã Quân đều là con ba, ba chỉ mong hai đứa được hạnh phúc. Nếu như nhất định phải có một người chịu đau khổ... ba nguyện làm người đó mà không phải hai đứa con.”

“Ba...” Nhã Văn giật mình nhìn ông, nín thinh không nói năng gì. Dường như trong nháy mắt cô lại trông thấy người cha hiền lành kể cho cô nghe những câu chuyện thú vị từ muôn vàn trang sách, chứ không phải một người luôn vắng mặt trong quá trình trưởng thành của cô.

Bùi Gia Thần thở dài: “Thôi muộn rồi, con đi ngủ đi.”

Đoạn, ông xoay người ra ngoài, yên lặng đóng cửa.

Nhã Văn ngồi thừ bên bàn học, hai quả táo đã bắt đầu ngả vàng, nhưng cô chẳng mấy may động đến. Nếu có thể, Nhã Văn thật muốn biến chúng thành hai quả táo thủy tinh, lưu giữ trọn vẹn thay cho thời niên thiếu không hiểu được tình yêu là gì ấy.

Tối thứ bảy, cuối cùng Nhã Văn cũng phải đồng ý tham dự bữa tiệc tẩy trần nghe đồn cực hoành tráng mà Đại Đầu và A Mao dày công chuẩn bị, địa điểm là quán bar ngay gần công ty Nhã Quân.

“Anh không đi cùng thật?” Nhã Văn hỏi Bách Liệt.

Bách Liệt lắc đầu có vẻ bí ẩn: “Không được, đêm nay tôi có hẹn rồi.”

Nói xong, anh đắc ý liếc nhìn Nhã Văn há hốc mồm kinh ngạc, vác túi rồi biến thẳng ra ngoài.

Trong nhà bỗng trở nên im ắng một cách lạ thường, chỉ còn mỗi tiếng “Tích tắc” đều đều vang lên từ chiếc đồng hồ nơi góc tường. Nhã Văn do dự nhủ thầm liệu có nên gọi điện cho Nhã Quân chẳng, vì thật ra cô cũng không biết địa chỉ quán rượu ấy. Chiếc điện thoại được nhắc lên lại đặt xuống, đặt xuống rồi lại nhắc lên, dường như chủ nhân của nó đang phân vân về một quyết định nào ghê gớm lắm.

Bất thành linh, Nhã Quân mở cửa phòng, gạt gà gạt gù tới phòng vệ sinh rồi bắt đầu đánh răng.

Nhã Văn lấp ba lấp bắp: “Anh ở nhà à...”

Nhã Quân quay đầu liếc cô một chốc, tiếp tục đánh răng: “Ờ...”

“VẬY... Anh có biết cái quán A Mao bảo tối nay tập trung ở đâu không?”

“Biết...” Nhã Quân nhổ bọt trong miệng.

“Ừm...” Nhã Văn chợt phát hiện, trong nhà chỉ còn có mỗi hai người bọn họ.

Nhã Quân dùng dằng một lúc lâu rồi mới chịu ra khỏi nhà vệ sinh, anh lướt qua người cô, mang theo thoang thoang hương bạc hà nhàn nhạt, đó là mùi kem cạo râu quen thuộc anh vẫn thường dùng.

“Trưa em muốn ăn gì?” Nhã Quân rót một ly sữa bỏ vào lò vi sóng, sau đó xoay qua nhìn Nhã Văn.

“... Tùy, tùy tiện.” Nhã Văn lúng túng đáp.

“Không có món tên tùy tiện, thích tùy tiện vậy anh xào cà tím cho em ăn.” Nhã Quân trọc cô.

“...” Nhã Văn mếu máo, đời này cô ghét nhất là cà tím. Cô trừng anh, Nhã Quân cũng trừng lại, hai người cứ như vậy lườm nhau.

Lò vi sóng kêu “Đinh” một tiếng, Nhã Quân đeo bao tay, cẩn thận lấy cốc, sau đó lại đặt nó trả về vị trí ban đầu.

Anh cầm cốc đi ngang qua Nhã Văn, bất chợt đưa tay néo néo cầm cô, nhếch miệng cười xấu xa: “Cái đồ ngốc...”

Nhã Văn chưa kịp hoàn hồn, Nhã Quân đã biến mất cuối hành lang, nhẹ nhàng đóng cửa ý đầy thách thức: Em sao đấu được với anh...

Tuy nhiên, đến giờ ăn trưa rồi Nhã Quân cũng không xuất hiện, Nhã Văn vài lần muốn gõ cửa gọi anh, nhưng rốt cuộc vẫn không dám. Cô chưa bao giờ là một người thụ động, nhưng không hiểu sao cứ đối mặt với Nhã Quân cô lại vụng về như vậy.

Đến tận khi Nhã Văn gần như ngủ quên trên ghế sofa, Nhã Quân mới mở cửa phòng đi ra.

“Đi thôi, em muốn ăn gì?” Anh tùy tiện vơ đại một cái áo mỏng khoác lên người, đẩy gọng kính đen trên sống mũi.

“Anh... bị cận à?” Nhã Văn ngơ ngẩn hỏi.

Nhã Quân cười cười: “Trước thì không, lúc đầu đeo do thói quen, sau vẽ nhiều quá không chú ý nên mới bị cận một chút. Lần cuối cùng đi khám, bác sĩ bảo anh bị mắc hội chứng ‘Giả cận thị’, anh còn tưởng đó chỉ là bệnh của trẻ con thôi chứ.”

(Giả cận thì là bệnh có thật hay còn gọi là hiện tượng mệt mỏi thị giác, thường xảy ra khi phải ghi chép trong một thời gian dài hay làm việc trong cự ly gần dẫn đến tình trạng mờ mắt, không nhìn rõ.)

Nhã Văn không nhịn được bật cười, vội vàng đi giày rồi theo Nhã Quân ra khỏi nhà.

Ánh tà dương ban chiều rạng rỡ chiếu rọi mặt đường xi măng trong hẻm, thậm chí còn có phần hơi chói mắt. Nhã Quân đi trước Nhã Văn, vóc dáng anh đã cao lớn hơn nhiều so với ngày nào, nhưng cước bộ vẫn luôn mạnh mẽ như thế. Bất chợt Nhã Quân dừng lại khiến Nhã Văn không phanh kịp liền va vào lưng anh.

“Ái ui...” Nhã Văn ôm đầu, lằm bằm trong bụng, cái này mà gọi là lưng sao, là tường đồng vách sắt thì đúng hơn.

Tiếng cười sang sảng vang lên trên đỉnh đầu cô, nụ cười trên môi Nhã Quân cong cong như vầng mặt trời trưa hè tháng sáu, ấm áp đến vô cùng.

“Sao tự nhiên dừng lại?”

“Vì đang đèn đỏ mà.” Nhã Quân khoanh tay trước ngực.

“Anh biến thành iron man từ lúc nào thế, đừng em đau điếng.”

Bàn tay dày rộng của anh đột nhiên xoa nhẹ trán Nhã Văn, sau đó ôm lấy trán cô, từng đợt sóng tình cảm từ lòng bàn tay truyền đến làm mặt Nhã Văn đỏ ửng.

“Từ khi...” Nhã Quân ngập ngừng một chút, anh mỉm cười nhưng cõi lòng lại tràn ngập cô đơn, “Bắt đầu từ khi em rời đi ngày hôm đó.”

Trái tim Nhã Văn nảy lên thành thạch, cô nhẹ há mồm mà quên mất phải thở. Nhã Văn như chìm sâu vào đáy mắt anh, nơi ấy chẳng có gì ngoài một màu xanh thẫm u sầu nhàn nhạt.

“Đi thôi.” Nhã Quân lên tiếng, đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh tự bao giờ.

Nhã Văn kinh ngạc dõi theo bóng lưng anh, sự đau đớn trên trán dần tan mất, nhiệt độ nóng rực của bàn tay ấy cũng chậm rãi tan theo...

“Cụng ly!”

Nhã Văn giơ ly bia, hơi ngẩn người nhìn A Mao, nghe sao hai tiếng “Cụng ly” ấy hoài niệm quá, thật giống như cô vẫn là một thành viên trong số bọn họ. Nhưng khi quét mắt quan sát cả đám nam nữ trước mặt, Nhã Văn lại phát hiện có đến một nửa cô còn không nhớ nổi tên.

Nhã Quân im lặng, Nhã Văn không thấy nét mặt của anh, nhưng cô biết anh chắc chắn đang cười, cả người đều tỏa ra khí chất cực kỳ ôn nhuận.

Sau khi cạn chén, đám đông tiếp tục huyền não trò chuyện và ăn uống nhộn nhịp quanh chiếc bàn tròn rộng lớn, chẳng thèm để ý gì đến nhân vật chính là Nhã Văn cô đây.

Nhã Văn sờ sờ mũi, nhếch miệng bất đắc dĩ, đành không khách khí mà cầm lấy đĩa.

“Nhã Văn, sau này định làm gì?” A Mao đẩy một mồm ngắc ngứ hỏi.

“... Công việc á?”

“Em học tiếng Anh, kiếm việc dễ ấy mà.” Đại Đầu đẩy gọng kính lên mắt.

“ ... ”

“Quả thực năm đó em xuất ngoại bọn này đều cảm thấy bất ngờ lắm...” Đại Đầu cúi đầu nói tiếp, lại bị A Mao cố ý cắt ngang.

“Hôm nay tụ tập không phải để dạy dỗ em,” A Mao lắc chén rượu, “Chỉ cần làm tốt nhiệm vụ ‘ăn chơi’ là được rồi.”

Mọi người đều bị bọn họ chọc cười, Nhã Văn tự nhiên nhớ tới buổi party ở trường nhiều năm về trước, hai anh chàng kẻ xướng người họa thì nhau tấu hài, không nhịn được cười theo.

“ ... Thật ra,” Nhã Văn chống cằm, “Em cũng không định ở lại lâu.”

Cảm giác ám áp từ trên người Nhã Quân đột ngột biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc trầm mặc.

Đại Đầu và A Mao trợn mắt há mồm trân trân ngó Nhã Văn, ghen hòng không lên tiếng, những người khác trai gái ai nấy đều đổ dồn ánh mắt vào cô, cuối cùng Nhã Văn cũng trở lại làm nhân vật chính của buổi tiệc.

“Em chỉ là...” Nhã Văn ấp úng, hệt như lúc bị giáo sư hỏi bài mà trả lời sai, “Chỉ là về chơi mà thôi...”

“Tụi anh còn tưởng...” A Mao vò tóc, lén lút liếc trộm Nhã Quân, không dám ho he nửa lời.

“Em...”

Nhã Văn quần bách một lúc lâu, mở miệng muốn vấn hồi không khí thì Nhã Quân bất thành linh đứng bật dậy, bỏ lại một câu “Cáo lỗi”, rồi rời khỏi nhanh như gió.

“ ... ” Những người còn lại đều sững sờ liếc nhau, không biết nên nói gì thêm nữa.

Nhã Văn cắn môi chậm chạp đứng lên: “Ngại quá, tâm trạng anh ấy hôm nay... không tốt lắm.”

Xong, không để ý cái có này vợ vẫn biết bao nhiêu, Nhã Văn vội vàng cầm lấy túi đuổi theo Nhã Quân.

Bước chân của Nhã Quân rất nhanh, Nhã Văn suýt nữa không bắt kịp anh.

“Bùi Nhã Quân!”

Anh không dừng, ngược lại còn đi nhanh hơn.

“Anh...” Nhã Văn gấp rút chạy, “Anh làm ột bàn người đều ngại ngần có biết không?”

“ ... ”

“Nhất là Đại Đầu và A Mao đấy.”

“ ... ”

“Bùi Nhã Quân, anh đứng lại!” Nhã Văn thở hổn hển.

“ ... ”

“Bùi Nhã Quân! Anh... Sao anh cứ luôn cư xử kiểu đó vậy...”

“ ... ” Nhã Quân không quay đầu, càng không đáp lời, chỉ chuyên tâm băng băng tiến về phía trước, giống như chẳng hề có Bùi Nhã Văn đằng sau.

“Lúc nào cũng bắt người khác nghe theo sự sắp xếp của mình, lúc nào cũng kiêu ngạo cho rằng chẳng có ai dám nói ‘Không’ với mình...”

Nhã Văn khựng lại, quên mất mình đang định nói tiếp điều gì, bởi vì Bùi Nhã Quân bỗng nhiên xoay người, dùng một loại... biểu tình đáng sợ chăm chăm nhìn cô mà trước nay cô chưa từng thấy qua.

“Toàn thế giới chẳng có ai dám nói ‘Không’ với anh à, vậy còn em thì sao hả- Bùi Nhã Văn! Quên rồi à, từ lúc... từ lúc biết anh không coi em là em gái, em vĩnh viễn đều nói ‘Không’, anh làm gì được nào, anh có thể làm gì chứ? Chẳng gì hết! Cái gì anh cũng không thể làm, cũng không dám làm, anh chỉ có thể để trái

tim vốn đã nguội lạnh nay lại run rẩy kịch liệt, chờ đợi em lại một lần nữa đến đả kích anh, tổn thương anh sao?”

“Em...”

Nhã Văn rất muốn bào chữa “Em không có”, nhưng khi đối diện ánh mắt của Nhã Quân, cô chợt nhận ra, những năm này không phải chỉ riêng mình cô là người đau đớn.

“Anh cứ tưởng thời gian ở Malaysia chúng ta đã thỏa thuận xong, nếu em đồng ý trở về, anh cũng bằng lòng đem tất cả tình tự chôn giấu hết – giả vờ như mọi chuyện chưa hề xảy ra. Nhưng Bùi Nhã Văn, em quá đáng lắm rồi!” Nhã Quân bỗng túm áo của cô, đem Nhã Văn kéo đến trước mặt mình.

“...”

“Chẳng những mang theo một người đàn ông về, còn thản nhiên nói chưa từng tính ở lại... Em cho rằng anh có thể dung túng em, nhường nhịn em đến mức độ nào? Bởi vì anh yêu em, nên em thích gì thì làm vậy sao?!”

“Em...” Nhã Văn há mồm định phản bác, lại trơ mắt nhìn gương mặt hung thần càng ngày càng áp sát, thẳng đến khi đôi môi ấm nồng của Nhã Quân chạm vào làn môi lạnh như băng của mình.

Hai tay Nhã Quân gắt gao ôm chặt cô, Nhã Văn rất muốn đẩy ra, lại không tự chủ được mà quan sát anh, muốn trông rõ trong đôi mắt ấy rốt cùng là phần nộ, bị thương nhường nào.

Nhã Văn dần dần bất lực, không thể thay đổi thế giới, không thể thay đổi Nhã Quân, lại không đủ khả năng để thay đổi chính mình. Không thể quên được những ký ức muốn quên, càng không thể quên được những cảm xúc muốn quên.

Bờ môi anh ngoan cố không rời môi cô, còn đầu lưỡi nóng bỏng vô ngần, Nhã Văn chợt nghĩ đến một buổi tối cách đây nhiều năm về trước, họ cũng hôn nhau như thế này, chỉ có điều tại thời điểm đó, về mặt Nhã Quân không hề tức giận, buồn bã như hện thời mà hoàn toàn chìm đắm trong hạnh phúc, ôn nhu.

Nhã Quân bỗng chốc ngừng lại, kinh ngạc mà chăm chú thăm dò Nhã Văn, sững sờ không thể tin được.

“Em... có phải vừa mới... đáp lại anh không?” Anh Quân cẩn trọng hỏi.

Nhã Văn không biết nên trả lời như thế nào, cô cảm thấy chóng mặt, về mặt Nhã Quân từ khẩn trương tràn đầy mong đợi dần trở nên lo lắng, ánh đèn xung quanh biến mất như thể Nhã Văn đã nhắm mắt lại, nhưng cô biết mình không hề nhắm mắt.

Nhã Văn cứ như vậy mà hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh dậy, Nhã Văn mơ hồ thấy có ánh sáng, đó là ánh sáng từ chiếc đèn trên bàn đọc sách của cô.

Trước bàn có một người đàn ông hai tay ôm ngực ngủ gục, là Bùi Nhã Quân

Hai má Nhã Văn tự nhiên nóng như lửa đốt. Cô nhẹ than một tiếng làm Nhã Quân giật mình thức giấc.

“Em sốt.” Bởi vì còn chưa tỉnh táo, thanh âm của anh có hơi khàn khàn, “Ba mươi chín độ, nhưng ba bảo chỉ cần chườm đá và nghỉ ngơi nhiều thì sẽ khỏe lên.”

Nhã Văn cố sức giương mắt ngó túi chườm trên trán, té ra là vì sốt nên mới ngất đi à.

“Muốn uống nước không?” Nhã Quân đi tới cạnh giường, trên tay cầm một ly nước.

Nhã Văn ngẫm nghĩ, gật đầu rồi chập vật ngồi lên, lại bị anh ấn nằm xuống.

Trong cốc nước cắm một cái ống hút, đưa tới gần miệng cô.

Nhã Văn nhẹ nhàng hút vài ngụm, cảm thấy cổ họng không quá nóng, sau đó nhả ống hút ra.

Nhã Quân để cốc lên bàn, vẫn ngồi trên giường cô.

Nhã Văn nhắm tịt mắt, không dám đối diện với anh, đột nhiên cảm giác không khí trong phòng mờ ám và lúng túng làm sao.

“Em không việc gì nữa rồi... Anh nghỉ đi...” Nhã Văn nói.

Nhã Quân im lặng, thẳng đến lúc Nhã Văn nhìn không được mở choàng mắt.

“Anh thấy vận khí của mình thật không tốt...” Trong bóng tối, Nhã Quân chợt thốt.

“...”

“Mỗi lần tưởng có hi vọng... thì cuối cùng lại bị dập tắt... Thậm chí còn càng ngày càng tệ hơn.”

“...”

“Như em nói, anh chỉ là kẻ... cố chấp không cho phép người khác từ chối mình. Vậy mà em một lần nữa lại dễ dàng thoát khỏi anh, anh cũng thêm một lần không cam lòng buông tay.”

“...”

“Xin lỗi... Vừa rồi nổi giận với em, thật sự anh...” Nhã Quân nhìn cô bằng đôi mắt ánh lên màu xanh thẫm, “Thật sự anh không thể làm bộ không quan tâm, càng không thể làm bộ như không ghen tị phát rồ...”

“...”

Nhã Quân ngừng lại, trầm mặc ngắm Nhã Văn, đáy lòng tràn đầy tâm sự.

“Có đôi khi,” Anh bất lực cười khổ, “Anh cũng nghĩ bản thân là một thằng khốn nạn, không yêu ai lại đi yêu em gái...”

Trái tim Nhã Văn chợt co rút đau đớn, cô rất muốn lấy tay bịt miệng anh, ngăn không cho anh dùng những lời này làm tổn thương bản thân.

Nhã Văn tưởng anh còn định nói thêm gì nữa, nhưng Nhã Quân chỉ đứng lên, đi ra ngoài.

Ngọn đèn mờ trên bàn đọc sách không biết đã bị tắt lúc nào, trên trần nhà chỉ còn từng mảng ánh sáng nhàn nhạt từ ánh điện bên đường hắt lên.

Nhã Văn nhắm mắt cố ngủ, nhưng dòng lệ trên khóe mi không cách nào ngừng rơi.

Thi thoảng trong những cơn mơ, Nhã Văn cũng cảm thấy mình là một kẻ xấu xa, là một Lilith xấu xa, mù quáng yêu Adam, người anh trai của chính mình.

(Trong truyền thuyết Lilith và Adam là anh em sinh đôi cùng sống trong vườn địa đàng, cô cũng là vợ đầu của Adam, về sau Adam mới lấy Eva)

11. Chương 11

Chương 11: Con sư tử cứng đầu

“Khi yêu một người, bạn vì anh ấy (cô ấy) mà khóc, vì anh ấy (cô ấy) mà cười, vì anh ấy (cô ấy) mà hạnh phúc cũng như đau khổ, có nhiều lúc, chúng ta không thể kiểm soát được bản thân, bởi vì nếu như được chọn, chúng ta thà chọn nụ cười chứ không chọn nước mắt – nhưng buồn thay đâu có ai được quyền chọn lựa. Điều duy nhất bạn có thể làm, chỉ là lặng lẽ quan sát người bạn yêu thương, nói với anh ấy (cô ấy), bạn sẵn sàng vì anh (cô) mà làm tất cả mọi thứ, ngay cả khi anh (cô) chỉ cười và lắc đầu, nhẹ nhàng thốt lên: không cần...”

“... Bây giờ là 23:01 ngày 15 tháng 5 năm 2004, các bạn thính giả thân mến, chúng ta lại gặp nhau rồi, đây là chương trình ‘Đường sách thành thang’, tôi là Tiểu Mạn đây.”

Không biết từ lúc nào, Bùi Nhã Quân đã tập thành thói quen lắng nghe tiết mục radio do dì Thư Lộ và Tiểu Mạn chủ trì mỗi đêm cuối tuần, có lẽ bởi vì đó cũng là một thói quen của Nhã Văn.

Bất quá sau khi lên năm ba đại học, Nhã Văn rất hiếm khi có thời gian nghe đài, vì tới cuối tuần cô thường không ở nhà, còn hay đi đến nửa đêm mới về, trên mặt có lúc lộ vẻ tươi cười, có khi tràn đầy buồn bã, nhưng bất kể là tâm trạng gì, đều là do Lâm Thúc Bồi mà ra, chuyện đó khiến Nhã Quân không khỏi phiền muộn.

Chính xác thì, anh muốn theo dõi chương trình này vì Nhã Văn, đây là điều duy nhất anh có thể làm cho cô.

Nhưng buồn cười ở chỗ, so với người dì vô cùng quý mến, anh lại ủng hộ cô nàng Tiểu Mạn thẳng thắn và cá tính nhiều hơn, đồng thời Nhã Quân đã từng thật thà đem việc này kể cho Thư Lộ. Thư Lộ nghe xong ngạc nhiên nhìn anh:

“Vậy đó là sự thật...”

“?”

“Đồng nghiệp nói với dì, căn cứ theo khảo sát trên Internet, khán giả thích dì 80.53% là nữ, mà thích Tiểu Mạn 98.45% là nam!”

“...” Nhã Quân nhún vai, xem ra đàn ông và đàn bà quả đúng là hai sinh vật khác nhau hoàn toàn.

Nhã Quân đặt ly thủy tinh xuống, giọt sữa còn sót lại chậm rãi chảy từ miệng cốc xuống dưới đáy, anh lười mang ly đi rửa, chỉ đơn thuần ngồi đây đợi Nhã Văn trở về. Trước khi đợi được, anh thật chẳng muốn phân tâm mà làm chuyện gì khác.

Một lát sau, phòng khách vang lên tiếng lách cách của chiếc chìa khóa, Nhã Quân đồng tai nghe ngóng, Nhã Văn đã về.

Có vẻ Nhã Văn đang mở cửa, cô ngậy người đứng im trong chốc lát, sau mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, điệu bộ rón ra rón rén như trộm.

“A Văn...” Nếu anh không lên tiếng, kiểu gì cô cũng âm thầm chạy về phòng trong bóng đêm, Nhã Quân rất không thích cảm giác này, giống như đối với cô anh chẳng hề tồn tại.

Nhã Văn quay đầu, nét mặt có chút hoảng hốt nhưng vẫn cố gắng méo miệng tạo thành một nụ cười: “Anh còn chưa ngủ à...”

Nhã Quân nhìn cô không chớp mắt, lồng ngực tràn đầy căng thẳng.

“Em... đi ngủ.”

Đoạn, Nhã Văn xoay người, chưa kịp bước vài bước đã bị Nhã Quân kéo lại.

“Em sao thế?” Nhã Quân cau mày hỏi.

“...” Nhã Văn né tránh anh, cũng không trả lời.

“...” Bọn họ cứ giằng co như vậy, Nhã Quân đột nhiên cảm thấy, trong bóng tối, họ như hai con sư tử cứng đầu không ai chịu nhường ai.

“Chẳng lẽ,” Nhã Văn bất chợt mở miệng, “Sinh đôi thật sự có cảm ứng tâm linh à...”

“...”

“Nếu không vì sao lần nào em buồn cũng bị anh bắt gặp...”

Lồng ngực Nhã Quân run lên, anh nhẹ nhàng xoa mặt Nhã Văn, đầu ngón tay ươn ướt toàn nước mắt.

“Em có muốn... trò chuyện một chút không?” Nhã Quân nghẹn ngào, cổ họng như bị tắc lại, nhả không được mà nuốt cũng không xong.

Nhã Văn sững người, không gạt cũng không lắc, cuối cùng Nhã Quân phải kéo cô đến ngồi xuống mép giường, còn mình ngồi trên ghế trước bàn làm việc. Anh muốn giữ một khoảng cách nhất định, sợ không nhận được mà chạy tới ôm cô.

“Anh yêu bao giờ chưa?” Nhã Văn hỏi.

Nhã Quân mỉm cười bất đắc dĩ, Nhã Văn đã hỏi vấn đề này rất nhiều lần, anh chưa từng trả lời qua, anh biết cô không cần nghe đáp án từ anh. Cô chỉ muốn tìm một ai đó có thể hiểu được tâm trạng của mình.

“Nhã Quân,” Nhưng mà lần này, đôi mắt ngấn lệ quan sát anh đầy cố chấp, “Anh có yêu ai không?”

“Có...” Nhã Quân không thể đáp gì hơn.

“Vậy anh nói xem, anh có từng đau khổ vì người ấy chưa...”

“...” Nhã Quân lặng lẽ gật đầu một cái.

“Tại sao lại thế, yêu một người chẳng phải là hạnh phúc sao, sao lại đau đớn thế này?” Nhã Văn giống như một đứa trẻ mẫu giáo, kích động hỏi.

“...” Nhã Quân vô phương trả lời. Tình yêu bao giờ mà chẳng đi kèm với niềm vui và nỗi buồn, có bao nhiêu người đang yêu thì tồn tại bấy nhiêu lý do.

“Em thừa biết hẳn yêu người khác, nhưng em làm bộ không hay, em cứ tưởng cô ta là kẻ thứ ba, hóa ra người thứ ba lại là em; em nghĩ có thể dối gạt bản thân, nhưng thực là... em căn bản...” Nhã Văn bật khóc, nước mắt không thành tiếng, “Em căn bản chỉ là một con đà điểu, làm tổn thương người khác, làm tổn thương chính mình...”

Nhã Quân đi tới trước mặt cô, chậm rãi ngồi xổm xuống, dùng bàn tay thô ráp vụng về lau khôé mắt cô “Đồ ngốc, không sao hết... Nếu em buồn thì xem này, còn có anh ở đây buồn cùng em cơ mà.”

Nhã Văn không kìm được òa khóc thành tiếng, nỗi đau tận trong tim cô không muốn chia sẻ với người khác, thậm chí còn không muốn chia sẻ với chính mình rồi cuộc cũng được phóng thích hết ra ngoài.

Nhã Quân dịu dàng ôm lấy Nhã Văn, vỗ về mái tóc ngắn của cô: “Có thể lúc ngẫm lại, em sẽ phát hiện việc này chẳng đáng kể chút nào, thậm chí không thể xem như yêu... Vậy sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.”

“Nhưng mà,” Nhã Văn ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập bi thương, “Hiện tại em rất đau, rất khó chịu.”

“Thế thì... Cứ khóc cho hết đi, nhưng khóc xong rồi phải thật vui vẻ biết không.” Nhã Quân mỉm cười, không hay rằng nước mắt của mình cũng từ từ mà chảy xuống.

Bọn họ ôm nhau mà khóc, Nhã Văn thất thanh, Nhã Quân thì lặng lẽ.

Nhã Quân chợt buồn cười, mười năm trước khi mẹ bỏ đi, bọn họ nên khóc thì không khóc. Mười năm sau, vào một đêm hè nóng bức như thế này, cả hai lại ôm ấp rồi còn khóc tu tu.

Tối hôm đó, hai người mệt mỏi nằm bên nhau trên giường như ngày còn nhỏ. Nghe tiếng hít thở đều đều của Nhã Văn, Nhã Quân bỗng nhiên ngộ ra một ít về tình yêu.

Anh đã từng nghĩ yêu là giữ chặt, là độc chiếm, là ngoại trừ anh và người anh yêu cũng không cần biết đến của bất kỳ ai khác. Nhưng rồi cuộc Nhã Quân đã thấu suốt, yêu nên là bao dung, nên là hi vọng. Chỉ cần người con gái bên cạnh có thể thu hồi những giọt nước mắt, mỉm cười từ tận đáy lòng, vậy anh đã thỏa mãn lắm rồi, chẳng cầu ước chi xa vời hơn thế.

Một tháng sau đó, cả hai đều tự hiểu mà không nhắc đến chuyện ngày hôm ấy, làm bộ như việc đó chưa từng xảy ra. Bọn họ thỉnh thoảng vẫn chành chọe đủ đường, nhưng bù lại, hai người bắt đầu cùng làm cơm, cùng xem TV, cùng nghe chương trình “Đường sách thên thang”. Mặc dù Nhã Văn có đôi lúc bị phân tâm hay thất thần, nhưng may mắn nhân thân đã tươi sáng trở lại.

“Nhìn xem em tìm được gì đây.” Nhã Văn hào hứng đặt một chai rượu lên bàn cơm.

“Anh không biết nó quý đến mức nào, nhưng anh chắc chắn em mà dám động môi vào thì ông già sẽ tức giận cực kỳ.” Nhã Quân bưng đĩa mì Ý ra, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

“Kệ đi, rượu để uống chứ có phải để trưng bày đâu, mỳ Ý đi kèm với rượu vang mới xứng nha.” Nhã Văn nói xong bèn bắt đầu tìm dụng cụ mở chai.

“Ông già điên lên thì đừng kêu anh ra giúp đấy.” Nhã Quân quắc mắt trừng Nhã Văn, nhưng cô không mấy may bận tâm, hi hục khoan lỗ trên cái nút chai.

Nhã Quân mặt lạnh một hồi, thực sự thấy quá chướng, nhin không được phát tay: “Tránh ra cho anh.”

Nhã Văn cười toe toét: “Tuyệt, em đi lấy ly.”

Nhã Quân mơ hồ hồi tưởng buổi sinh nhật mấy năm trước, hai anh em cũng trộm khui một chai rượu quý của ba ba như lúc này, cuối cùng còn bị gọi vào thư phòng mắng nhiếc một hồi. Thời điểm ba lải nhải đến khàn cả giọng phải ngưng lại nhấp ngụm nước, Nhã Văn bỗng quay sang anh, vẻ mặt đầy hối lỗi bị thay bằng nụ cười tự đắc, khiến Nhã Quân không nhin được cũng phải bật cười.

“Đúng là đồ nhảm chán,” Nhã Văn đặt hai cái ly lên bàn, “Khui rượu thôi có cần trưng ra cái vẻ dâm dăng như vậy không.”

Nhã Quân bặm môi bật nút chai, tức tối lầm bầm: “Anh chỉ đang nghĩ về lần sinh nhật năm mười sáu tuổi, chúng ta trộm rượu bị mắng thôi.”

“Rõ ràng đã kêu anh ném vỏ rỗng đi, kết quả anh lại đổ coca vào, đặt lại chỗ cũ, tưởng thông minh lắm đấy, xong thì sao chứ...” Nhã Văn với tay đoạt chai rượu, Nhã Quân bèn ngăn cản.

“Ném thật còn bị phát hiện sớm hơn.” Anh rút chút ít vào mỗi cái ly, sau đó đẩy nút chai.

Nhã Văn hào hứng nâng cốc: “Cụng ly!”

“Vì sao cụng ly?” Nhã Quân cười.

“Vì... Vì em sắp tốt nghiệp, sắp được đi làm, cống hiến hết mình cho xa hội a.”

“... Được rồi.”

Ly thủy tinh cụng vào nhau ‘keng’ lên một tiếng, hai người làm một hơi cạn sạch. Người Bùi gia tửu lượng đều siêu tốt, nhớ lúc còn nhỏ, trong bữa cơm tất niên hai đứa trẻ mỗi người uống hết cả chén rượu đế, chọc cù nội vui vẻ cười ha hả.

“Khi nào bắt đầu đi làm?” Uống đến ly thứ ba, Nhã Quân nghiêng ngả tựa lưng vào ghế ngồi, bất chợt cảm khái thời gian sao mà trôi nhanh quá.

“Thông báo là tháng bảy.”

Chú Gia Tu đã sớm sắp xếp một chân trong ngân hàng cho Nhã Văn, khiến cho rất nhiều bạn đồng trang lứa phải đổ mắt ghen tị với cô.

“Đi làm nhớ chăm chỉ, đừng có được chẳng hay chớ như lúc đi học.”

Nhã Văn nhăn mũi làm mặt quỷ: “Dài dòng hơn cả ông già.”

Nhã Quân mỉm cười không phản bác, cảm thấy chỉ cần một buổi tối yên bình, một bữa cơm yên bình như ngày hôm nay đã khiến anh thập phần mãn nguyện.

Điện thoại của Nhã văn bất thành linh vang âm thanh nhạc chuông quen thuộc, cô cầm lên xem, thấy tên người gọi đến thì ngây ngẩn cả người.

“A lô...” Nhã Văn chần chừ mãi mới ấn nút nghe, đáp qua loa vài tiếng sau đó hướng Nhã Quân xin ra ngoài một lúc.

“Hắn gọi?” Nhã Quân hỏi.

“À...” Nhã Văn tránh né ánh mắt anh, đứng dậy đi giày.

“... Anh đi với em.” Nhã Quân đột ngột quyết định, bộ dáng cực kỳ cố chấp khiến người khác muốn từ chối cũng không được.

“...Không cần mà.” Nhã Văn ngơ ngác nhìn anh, cảm thấy hơi khó hiểu.

Nhã Quân đi giày, lạnh lùng cảnh cáo: “Có tin là anh không cho em ra khỏi nhà hay không?”

Nhã Văn do dự vài giây, rốt cuộc cũng phải chấp nhận.

Lâm Thúc Bồi đứng ngay tại vườn hoa cuối đường, từ xa đã trông thấy một thân y phục trắng trẻo ngập nổi cô đơn dưới ngọn đèn mờ mờ.

“Anh ở đây chờ em.” Nhã Văn bảo Nhã Quân, vẻ mặt vô cùng kiên nghị không cho Nhã Quân được phép phản đối.

Đêm trời tháng sáu có phần oi bức, Nhã Quân lẳng lặng trông theo đôi nam nữ phía trước, phân vân tự hỏi lòng sao mình lại cùng cô ấy tới đây, Nhã Quân chỉ đơn thuần nghĩ rằng, anh không thể mãi là kẻ đứng ngoài thế giới nội tâm hỉ nộ ái ố của Nhã Văn như trước. Anh muốn mình trở thành một phần cuộc đời của cô, trở thành một người khiến cô cần đến, giống như cô không thể nào sống thiếu anh được vậy.

Nhã Quân không biết bọn họ trò chuyện bao lâu, mặc dù anh cố gắng lắng nghe, nhưng nơi ấy không có lấy một tiếng cãi nhau, cũng không có tí gì gọi là chiến tranh lạnh, Nhã Quân tròn chân tại chỗ chăm chăm quan sát hai người, chẳng ai biết trái tim anh đã hồi hộp kích động biết bao.

Nhã Quân sợ phải nhìn cảnh họ ôm nhau, sau đó Nhã Văn trở về sẽ vui vẻ thông báo hết thấy sóng gió đã trôi qua. Anh không biết phải thể hiện vẻ mặt như thế nào, là ngạc nhiên chẳng, hay mỉm cười nhưng còn xấu xí hơn nhiều so với khóc?

Haizz, Nhã Quân tự nhủ, có lẽ anh cần luyện tập diễn xuất từ bây giờ, bằng không lúc ấy Nhã Văn sẽ cảm thấy nét mặt anh vô cùng kỳ quặc.

Rồi, hai người đằng xa cuối cùng chỉ gật đầu, sau đó Nhã Văn chậm rãi xoay người đi về phía anh.

Bước chân của cô rất chậm, lại có chút nặng nề, cả thân hình bé nhỏ bị bao phủ trong bóng tối, không rõ biểu tình.

“Tội mình về thôi...” Nhã Văn đi tới trước mặt Nhã Quân, ánh đèn rọi sáng khuôn mặt cô, giờ Nhã Quân mới phát hiện, đôi mắt Nhã Văn bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, nhưng khóe miệng lại lộ ra nụ cười kiên định.

“Ừ.” Nhã Quân vươn tay ôm lấy bả vai cô, xoay người về nhà.

Bọn họ không hề quay đầu, nhưng Nhã Quân biết, Lâm Thúc Bồi vẫn đang đứng ở góc đường lặng lẽ chờ bóng họ đi khuất.

Cả đoạn đường dài hai người đều im lặng không nói năng gì, lúc về trên bàn cơm vẫn còn rượu chưa uống cạn, Nhã Quân trước đây còn cảm thấy tối nay thật yên bình, nay bị quấy rầy nên tâm tình cực kỳ phiền muộn.

“Bọn em chia tay.” Nhã Văn bất thành linh lên tiếng.

“...”

“Mặc dù rất khó khăn,” Cô tựa đầu lên vai anh, “Nhưng em đã hạ quyết tâm rồi...”

Nhã Quân nhẹ nhàng vỗ về vai cô: “Làm tốt lắm.”

“Dù gì đi chăng nữa, Nhã Quân... cảm ơn anh.”

“?”

Nhã Văn ngẩng đầu ngó anh: “Anh bảo sẽ đi cùng em, cho nên khổ sở và đau buồn có vẻ cũng không quá khó khăn để đối mặt.”

Nhã Quân yên lặng ngắm cô, mở miệng muốn đáp lại, vốn định sẽ lên tiếng vui đáp cô một cách không thương tiếc, đến cả Nhã Văn cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau đó, Nhã Quân lại không nói bất cứ lời nào, anh chỉ cúi đầu hôn lên môi Nhã Văn.

Nhã Quân thoáng ngửi thấy hương rượu nhàn nhạt, không biết là từ anh hay từ Nhã Văn, chỉ là cảm giác ngây ngất nồng nhiệt, rất giống với cảm giác khi say. Sau đó, đầu lưỡi bất chợt nếm được một tư vị ảm áp, tư vị riêng của Nhã Văn, mềm mại mà kinh ngạc đến không ngờ.

Nhã Quân đột nhiên rất muốn cười, vì Nhã Văn vẫn cứ trợn tròn không chớp mắt, khiến cho anh nảy sinh khoái cảm của kẻ thống trị. Vậy nên Nhã Quân càng dùng sức siết chặt lấy Nhã Văn, ôm cô, hôn cô, Nhã Văn bắt đầu giãy dụa, nhưng làm thế nào cũng không tách được khỏi cơ thể Nhã Quân, thẳng đến khi cô kiệt sức, anh mới ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, xoáy sâu trong đó là tràn đầy tức giận và sợ hãi.

“Bùi Nhã Quân...” Hơi thở Nhã Văn yếu đuối, nhưng khẩu khí lại cực kỳ cứng rắn, “Anh điên rồi!?”

“...” Nhã Quân không dám mở miệng, không dám để cô nghe được tiếng mình đang thở hổn hển.

“Em là... là em gái anh mà...” Nhã Văn không tài nào cự quạ nổi, chỉ có thể trừng to hai mắt.

Nhã Quân bình tĩnh lại một lúc rồi mới lên tiếng “Anh là con nuôi... Chuyện này em đã biết từ hồi cấp ba rồi còn gì.”

Nhã Văn choáng váng, nín lặng.

“Ba không cẩn thận để giấy nhận nuôi kẹp trong hộ khẩu, em thấy được, trên bệ cửa sổ trong thư phòng, không sai chứ.”

Nhã Văn định phủ nhận, nhưng chợt bừng tỉnh, thừa nhận hay phủ nhận giờ phút này cũng chẳng còn quan trọng.

“Nhưng, nhưng,” Cô lắp bắp một cách lo lắng, “Dù sao chúng ta cũng là anh em mà...”

Nhã Quân bỗng dùng ngón tay chặn môi Nhã Văn: “Vậy anh có thể yêu cầu em, từ giờ sẽ không coi anh là anh trai được không?”

Nhã Văn sững sờ, lời đến miệng lại không thốt ra nổi, ngược đôi mắt run rẩy như con thỏ non lên hướng về phía Nhã Quân khiến mỗi dây thần kinh của anh đều rung lên vì kích thích.

Anh đột nhiên rất muốn yêu cô, muốn cảm nhận sâu sắc sự cho và nhận trong tình yêu.

Dường như hai mươi ba năm cuộc đời của Nhã Quân chưa từng có thời điểm nào khát khao yêu Nhã Văn mãnh liệt như lúc này, cũng chưa từng có thời điểm nào mong muốn được yêu thương trời dẫy mạnh mẽ đến nhường ấy.

Nhã Văn há mồm định nói, nhưng Nhã Quân không cho cơ hội mà trực tiếp xâm chiếm môi cô, cắn cô, càng không cho cô cơ may kịp thở.

Nhã Văn không giãy dụa nữa, nhưng cơ thể lại cứng đờ như khúc gỗ. Trái tim Nhã Quân nhói lên thất vọng, anh nghe một thanh âm nhỏ trong đầu: Bùi Nhã Quân à, mày thực sự muốn làm như vậy sao?

Bàn tay anh run run chạm vào ngực Nhã Văn, tưởng tượng tới tình cảnh nam chính trong những bộ phim nghệ thuật thành thạo tự nhiên xoa nắn cơ thể nữ chính, nhưng anh chỉ thấy cứng ngắc vụng về, một loại vụng về khiến Nhã Quân muôn phần chán nản.

Anh chậm chạp buông cô, đáy lòng trào lên nỗi sợ hãi đến lông tóc đều dựng đứng, anh sợ phải nhận lời cự tuyệt từ cô. Nhã Quân hạ quyết tâm mãi mới dám nhìn trực diện vào đôi mắt Nhã Văn, cứ nghĩ rằng trong đó sự phẫn nộ và ghê tởm phải lên đến cực điểm, nhưng đôi mắt cô khi ấy không có gì khác ngoài... mơ màng mờ mịt.

Bọn họ cứ thế mà chìm sâu vào mắt đối phương, phải chăng muốn từ đáy mắt của đối phương mà tường mà tổ chính bản thân mình.

Rất nhiều năm sau, khi nghĩ về những việc đã xảy ra, Nhã Quân luôn viện cớ do chất cồn và hormone sản sinh quá độ. Bằng không, anh cũng chẳng thể lý giải nổi, tại sao bỗng dưng anh lại trở nên lão luyện như những vai nam chính trong mấy bộ phim nghệ thuật, thành thạo cởi bỏ cúc áo trước ngực Nhã Văn, thành thạo đưa tay chạm vào một cách tự nhiên, rồi nhẹ nhàng cuốn mút lấy môi cô.

Cũng có thể do thời dậy thì, hằng đêm thường chìm sâu trong những giấc mộng quá đổi hoang đường, chỉ là Nhã Quân chưa bao giờ dám mong một ngày nào đó, giấc mộng kia sẽ trở thành sự thực, một sự thực quá trần trụi và mạnh mẽ để Nhã Quân có thể linh hội hết thấy.

Còn Nhã Văn, Nhã Quân nhủ thầm, có chăng cũng là do chênh choáng dưới tác dụng của rượu, nếu sai sao anh lại cảm thấy đầu lưỡi cô mềm mại chạm vào đôi môi co giật của mình, sao cô lại run rẩy nép vào lòng anh khi anh nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò bồng đảo...

Thậm chí anh còn không phân rõ, chất cồn đã khiến anh say men tình, hay khiến Nhã Văn buông lời, cũng có thể nó đã tác động đến cả hai người bọn họ.

Nhã Quân chỉ nhớ, anh chưa từng có khả năng xé quần áo một cách mau lẹ đến vậy, cũng chưa từng đem người nào khảm sâu trong tâm cam đến vậy, ngay cả khi nửa đêm tỉnh giấc đau đớn đến không thở nổi, nhưng trái tim cũng không có cách nào quên mất bóng hình người con gái kia.

Đêm đã khuya, Nhã Quân không biết bây giờ là mấy giờ, thậm chí anh còn tưởng, tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mơ. Giống như tất cả những kẻ nằm mơ khác, Nhã Quân rất sợ thời khắc khi phải tỉnh dậy.

Nhưng khi quay đầu, Nhã Quân thấy Nhã Văn vẫn đang ngủ say bên cạnh, mặc dù hơi thở có phần nặng nề, nhưng biểu tình rất bình tĩnh, cơ hồ như đêm qua chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhã Quân nhếch khóe môi, nhìn không được vén tóc mai trên trán Nhã Văn rồi ôn nhu hôn xuống một cái.

Chợt Nhã Quân cảm giác mọi chuyện đều quá không thực, vội tự nhủ đó là do bản thân thiếu sự an toàn. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Nhã Quân vẫn luôn là một người luôn thiếu an toàn như thế.

Anh mãi mãi lo sợ mọi thứ mình đang sở hữu sẽ biến mất, mọi mối quan hệ, cùng những người thân thiết xung quanh. Người ta khen Nhã Quân là một người đàn ông cẩn trọng, bình tĩnh, tự nhủ tính cách anh vốn lạnh nhạt trời sinh, nhưng thực tế Nhã Quân vẫn chỉ là một cậu bé lo giữ đồ chơi trong tay. Nhã Quân nỗ lực làm hài lòng tất cả mọi người, còn trái tim anh lại mệt mỏi vô cùng, chỉ khi ở bên Nhã Văn, anh mới chính là Bùi Nhã Quân thuần túy, chân thật nhất.

Nhã Quân nghiêng người quan sát cô gái đang nằm trong ngực, dùng ngón tay thô ráp xoa nhẹ lên má cô, mỗi khi cô cười, trên má lại hiện lên hai cái núm đồng tiền nhàn nhạt, bỗng Nhã Quân nhớ tới một câu nói: Càng sợ mất đi thì càng muốn chiếm hữu, nhưng chiếm hữu quá nhiều lại phát hiện đã mất lúc nào không hay...

Anh rất muốn thấu hiểu căn nguyên những lời này, bắt giác lại cho rằng suy nghĩ của mình sao mà nặng nề quá, Nhã Quân thở dài, đúng là chưa ốm mà rên, cứ chậm rãi đối diện với mọi chuyện, chẳng đường này còn rất dài để vượt qua.

Nhã Quân nhắm mắt, trong đầu tràn ngập nụ cười của Nhã Văn. Cánh tay anh đã tê lăm rồi, Nhã Quân cười khổ, cái này có được gọi là “Muốn hạnh phúc thì cần phải trả giá” không nhỉ? Nhã Quân không tự đáp, cũng chẳng còn khả năng trả lời, vì mơ màng anh đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng sớm tháng sáu, mặt trời lên cao chói chang, nhắm mắt lại tựa chỉ thấy một khoảng lặng ngọt ngào toàn sắc đỏ. Nhã Quân rất không thích màu đỏ, thậm chí còn có phần chán ghét. Anh sợ đến lúc mở mắt, thế giới đã thay đổi từ bao giờ không hay. Cho nên mỗi khi ngủ anh luôn kéo kín rèm cửa ngăn ánh sáng tràn vào, dù Thư Lộ còn than thở, Nhã Quân giống y hệt chú mình ở cái thói quen cố hữu ấy, Nhã Quân vô cùng đặc ý, vì như vậy chứng tỏ anh cũng là một người đàn ông nhà họ Bùi, mặc dù dòng máu đang chảy trong cơ thể anh không giống với bọn họ.

Nhã Quân vẫn nhớ như in, tỉnh mơ anh giật mình tỉnh giấc, vốn dĩ cũng ngủ không yên vì lơ mơ cảm thấy mình đã quên không buông rèm như thường nhật.

Nhã Quân miễn cưỡng mở mắt, nhìn tấm rèm phát phơ trước gió, ánh ban mai lúc ẩn lúc hiện. Hóa ra anh đã không đóng cửa sổ.

Nhã Quân bất thành linh bật dậy, sau lưng đầm đìa mồ hôi lạnh.

Nhã Văn không hề nằm bên cạnh.

Bên ngoài loáng thoáng có tiếng xả nước, anh vội vàng mặc quần áo đứng lên, không ngừng đi đi lại lại lo lắng, một lát sau mới nhẹ nhàng mở cửa phòng tắm.

Phòng đã bị khóa trong, tiếng nước vẫn rả rích không ngừng, Nhã Quân nuốt nước bọt, Nhã Văn đang tắm sao?

Đột nhiên Nhã Quân cực kỳ căng thẳng, sự căng thẳng trước nay chưa từng có. Trái tim anh đập thành thịch bồn chồn trong lồng ngực, ngay cả lời cũng nghẹn lại không thoát ra được. Sau rồi lại tự cổ vũ bản thân, Bùi Nhã Quân, đã làm đến bước này mà còn gì mà phải sợ hãi đây?

Nhã Quân mò vào phòng bếp, vô thức lấy sữa ra hâm nóng, tiếng lòng cứ quanh quẩn không dứt: Từ rày về sau, mày phải học cách làm bạn trai người ta, không cần làm anh hai nữa rồi...

Khóe miệng Nhã Quân giật giật, bất giác trông thấy nụ cười ngu ngốc của mình trên cánh cửa tủ lạnh trơn bóng. Chắc hẳn so với anh, Nhã Văn còn xấu hổ và lúng túng hơn gấp bội, biểu hiện của anh phải thật nghiêm túc và chuyên tâm mới được – phải tỏ vẻ như việc bọn họ bên nhau là duyên phận trời ban.

Nhã Quân bấm nút số “2”, sau khởi động lò vi sóng, tâm trí của anh cũng theo chuyển động của ly thủy tinh mà quay mòng mòng không ngừng. Anh nhớ lại ngày mưa đông Nhã Văn và Lâm Thúc Bồi nắm tay nhau quần quýt nơi góc đường; nhớ lại căng tin trường học nơi Nhã Văn ăn vụng hết thịt trong đĩa của anh; nhớ lại đêm hè trên sân tập thể dục, Nhã Văn lần đầu nếm trải mùi vị khôn khổ vì yêu; nhớ lại đêm tình hôm qua, Nhã Văn vừa ngượng ngùng vừa vô cùng cuồng nhiệt.

Chỉ có điều, “Điện cuồng” phải nói về anh mới càng chuẩn xác, tại thời điểm đó, Nhã Quân không thể kiểm soát nổi bản thân, trong đầu chỉ tựu chung một ý niệm duy nhất, anh phải có được cô.

Lò vi sóng phát ra tiếng “Đình” báo hiệu, lúc này Nhã Quân mới thu lại những suy nghĩ miên man của mình, anh lấy ly sữa đặt lên bàn phòng khách rồi lại tiếp tục chờ ra như trước.

Chẳng biết qua bao lâu, tiếng nước chảy trong phòng tắm cuối hành lang mới ngừng hẳn, cả ngôi nhà rơi vào im lặng, thậm chí chiếc đồng hồ cũ kỹ nơi góc tường cũng không còn tích tắc như mọi ngày. Nhã Quân đến xem thử, kim đồng hồ đã ngừng chạy, đáy lòng anh chợt dấy lên chút tư vị hụt hẫng, giống như vừa bị mất đi một thứ gì mơ hồ không rõ.

Bất thành linh cửa phòng tắm mở ra. Nhã Quân dồn hết dũng khí xoay người, cổ vun thành một nụ cười bình thản chào đón người con gái quan trọng nhất với mình trên thế gian. Nhưng nụ cười chưa đến lên miệng trong nháy mắt đã cứng đờ.

“Á...” Bùi Gia thần so với Nhã Quân còn giật mình hơn, “Con đứng đó làm gì...”

“...”

“Ba còn tưởng mấy đứa đã đi hết rồi,” Ba vừa lau tóc vừa đi vào phòng khách, chỉ vào cốc sữa rồi hỏi, “Cái này cho ba à.”

Nhã Quân phục hồi tinh thần, chậm rãi gật đầu.

Anh làm bộ như không mà thông thả đi đến phòng Nhã Văn, tự trấn an bản thân một hồi mới nhẹ nhàng gõ cửa.

Tuy nhiên, bên trong không truyền ra bất kỳ tiếng động nào.

“Nhã Văn ra ngoài rồi,” Ba ba uống một hơi cạn sạch sữa, “Lúc ba về thì gặp nó vội vội vàng vàng, mặt có vẻ hốt hoảng lắm. Nếu không phải biết nó đã tốt nghiệp ba còn cho rằng nó ngủ quên đi học muộn.”

Máu toàn thân Nhã Quân như đông đặc, anh dờ dẩn quay người, rất muốn mỉm cười cố ra vẻ tự nhiên nhưng vẫn thất bại.

Chiều hôm ấy, Nhã Quân không ngừng gọi điện cho Nhã Văn, càng không ngừng gửi tin nhắn hỏi cô đang ở đâu, thế nhưng anh luôn nhận được câu trả lời là: Số điện thoại hiện không liên lạc được. Nhã Quân ngồi thừ trước bàn đọc sách bất lực, quả nhiên dù quá khứ, hiện tại hay tương lai, Bùi Nhã Văn luôn là một bài toán hóc búa mãi mà anh chẳng tìm ra đáp án.

Mọi biện pháp cố chấp, cứng rắn ở trước mặt cô đều không có tác dụng. Có lẽ, từ khoảnh khắc bắt đầu rung động, số phận đã định anh sẽ luôn phải chịu thua trước con người này.

Tối đến, ánh mặt trời dần dần bị thay thế bởi sắc ráng chiều đỏ sẫm, Nhã Quân phiến não đứng cạnh cửa sổ, hi vọng có thể trông thấy bóng dáng nha đầu ngốc nghếch kia trở về, vô tình ngược lên phát hiện anh ở đó rồi lộ ra bộ dạng lúng túng mỉm cười.

“Cái gì?!...” Tiếng Bùi Gia Thần gầm lên ngoài phòng khách truyền đến. Nhã Quân không có tâm trạng để ý dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh chỉ muốn được gặp Nhã Văn ngay bây giờ.

“Con nhãi chết tiệt, bình thường ba chiều con sinh hư rồi...”

Nhã Quân lao ra khỏi phòng, cách cửa bị bật mở va mạnh vào mặt tường phát ra tiếng vang thật lớn, khiến Bùi Gia Thần đang nghe điện thoại cũng không khỏi trợn mắt há mồm nhìn anh, quên cả việc rầy la cô con gái cứng đầu dây bên kia.

Hai cha con nhìn nhau, giống như cố tìm lời giải đáp thuyết phục ình từ trong mắt người kia, rốt cuộc cả hai đều trầm mặc.

“Hả, ừ? Hả?... Con vừa nói muốn đi đâu cơ?” Bùi Gia Thần chợt nhớ vẫn đang trò chuyện với con gái, vội vàng hồi hồn.

“Indonesia...”

“Đến tận đó làm gì?!”

“Ba đừng lo lắng... Coi như con đi thực tập thôi, con tìm được việc rồi, khi nào đến nơi con sẽ gọi điện thông báo...”

“Con...” Bùi Gia Thần có phần thiếu kiên nhẫn, vốn cho rằng con mình chỉ là một phút nông nổi, nhưng nghe khẩu khí nghiêm túc của cô, ông lại hệt hăng: “Vậy khi nào về?”

“... Nhanh mà, lúc đó con sẽ gọi cho ba, ba đừng lo lắng.”

“Giờ con ở đâu?” Bùi Gia Thần đã sắp phát điên.

“... Sân bay, máy bay sắp cất cánh đó, con ổn lắm, tạm biệt ba.”

“Nhưng mà... Đây? Đây?” Bùi Gia Thần nghe thấy đầu bên kia cắt đứt cuộc gọi, nghi ngờ dán mắt vào màn hình di động.

“Cô ấy đi đâu...” Sau một thời gian dài, Nhã Quân mới mở miệng, thanh âm run rẩy sợ hãi.

“... Có phải ba đang nằm mơ không vậy?” Bùi Gia Thần nửa tin nửa ngờ ngó con trai.

“Con hỏi ba, cô ấy đang ở đâu?!” Nhã Quân hét lên, ngay cả anh cũng không dám tin người đàn ông cuồng loạn này lại chính là mình.

“... Sân bay.”

Nhã Quân lờng lộn xông ra ngoài, đầu óc trống rỗng, anh không biết đường đến sân bay, chỉ chăm chăm một suy nghĩ phải đi về phía trước để đuổi kịp Nhã Văn. Ngay cả khi đôi bàn chân vì dè dặt ngón mà đau đốn, ngay cả khi trước mắt mờ mịt một mảnh, anh vẫn dốc toàn lực mà chạy, cho đến lúc thấy một chiếc taxi đang đón khách phía xa xa, Nhã Quân bèn túm lấy người khách lẻ ra khỏi cửa, ngồi vào trong xe quát tướng: “Tới sân bay nhanh!”.

Phong cảnh bên ngoài dần trở nên rõ ràng, đôi mắt cũng không còn mờ mịt như lúc đầu, nhưng cơ thể Nhã Quân vẫn lẩy bẩy không ngừng. Anh sợ, vô cùng sợ mất Nhã Văn, tuy nhiên đầu đó trong lòng lại âm ỉ lên tiếng, người đó đã tuột khỏi tầm tay anh rồi.

Nhã Quân rút điện thoại di động, bấm nút gọi, run run đưa lên tai. Trong điện thoại không còn tiếng “Số máy này hiện không liên lạc được” nữa mà là một giai điệu du dương, một âm thanh quá đỗi quen thuộc, Nhã Quân nghẹn họng không thể cất lời, ngay tại giây phút đó, anh chợt hết run rẩy.

“A lô?... ”

“...” Đầu bên kia đáp lại bằng một sự im lặng ồn ào.

“Bùi Nhã Văn, em không thể đi... Anh không cho phép em đi!” Giọng Nhã Quân không có nghẹn ngào, không có run rẩy, như thể bọn họ vẫn là hai anh em bình thường.

“...”

“Nếu anh làm sai, anh xin nguyện gánh chịu tất cả, nhưng em không thể trốn chạy như vậy... không thể...”
Nhã Quân suýt buột miệng thốt, em không được bỏ rơi anh, nhưng vẫn kìm lại.

“...”

“Em đã quên rồi sao, em nói rằng không ai có thể chia cắt chúng ta cơ mà...”

“... Đúng vậy,” Thanh âm của Nhã Văn có điểm mơ hồ như vọng lại từ cõi xa xăm nào đó, “Không ai có thể chia cắt hai đứa mình... Ngoại trừ chúng ta...”

“...Bùi Nhã Văn!”

“Em... Sẽ ổn thôi,” Nhã Văn hít một hơi thật sâu, “Em phải lên máy bay, tạm biệt...”

“Bùi Nhã Văn!” Nhã Quân gần như cạn kiệt tất cả sức lực, nhưng đầu bên kia đã ngắt ngay lập tức.

Anh không gọi tiếp, vì khi cuộc hội thoại kết thúc, anh biết Nhã Văn đã tắt máy. Nhã Quân hoang mang trông ra ngoài cửa sổ, nhìn sân bay trước mặt, nhìn người đến người đi trong sảnh chờ, nhìn trên màn hình thông tin máy bay cứ cất cánh rồi hạ cánh.

Trên bàn chân vẫn là đôi dép xỏ ngón không kịp thay, ngón chân đã bật máu từ bao giờ, nhưng Nhã Quân cơ hồ không hề phát giác. Anh đột nhiên rất muốn cười, chỉ trong một ngày, anh đã chiếm được điều mình luôn vọng tưởng, rồi lại để mất đi thứ quý giá nhất. Sáng tỉnh dậy, Nhã Quân vẫn còn đắm chìm trong mơ mộng mình là một người đàn ông vô cùng hạnh phúc, nhưng đến khi mặt trời lặn, anh lại trở thành một kẻ trắng tay cái gì cũng không còn.

Nhã Quân không nhớ rõ mình đã ở lại sân bay bao lâu, chỉ biết khi nhìn lên bầu trời đêm tĩnh không một ánh sao, anh cảm thấy thực cô độc, một loại... cô độc trước giờ chưa từng có, giống như tất cả vui sướng trên đời đều bị tước mất. Di động réo không ngừng, đều là ba ba gọi tới, Nhã Quân cũng muốn điên rồi.

Nhã Quân đứng thẩn thờ đầu con hẻm nhỏ, ngược lên quan sát căn phòng Nhã Văn, chẳng còn gì khác ngoài một mảnh đen kịt. Anh chậm rãi thả cước bộ tới vườn hoa nơi góc đường, ngồi phịch xuống băng ghế đá, tự lòng cũng muốn hỏi một câu giống ba ngày hôm nay: Mình có đang nằm mơ không...

Nhã Quân nhắm mắt, hi vọng ngày mai khi ánh mặt trời lên cao, thời khắc mở mắt lại phát hiện Nhã Văn đang nằm trong ngực, lẳng lặng ngủ say, khoe miệng khé nhếch lên khoe hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ. Nếu thực như cầu được ước thấy, Nhã Quân sẽ không ngại ngần mà ôm chặt Nhã Văn, cô khổ sở cũng tốt, nổi giận cũng tốt, anh phải gắt gao ôm cô trong vòng tay mình, không cho phép cô rời đi, không cho phép cô xé toạc trái tim anh thành trăm nghìn mảnh thêm lần nào nữa.

“Nhã Quân!...”

Âm thanh tràn đầy lo lắng của A Mao vang lên bên tai khiến anh bừng tỉnh giấc mộng, nhãn thần vẫn nhắm nghiền, sợ vừa mở ra, chờ đợi anh chỉ còn những đêm dài lạnh lẽo, không có Nhã Văn bên cạnh.

“Nhã Quân tụi này tìm cậu lâu lắm rồi... Cứ tưởng cậu biến mất tiêu rồi chứ...” A Mao vỗ nhẹ vai Nhã Quân, giọng nói hốt hoảng như vẫn chưa hồi hồn.

Nhã Quân gục đầu rút vai, đem mặt chôn trong lòng bàn tay, nỗi buồn bã xót xa dâng lên đầy ứ trong tim.

“Nhã Quân?...” A Mao sờ sờ đầu Nhã Quân, không thể tin nổi người đàn ông yếu đuối trước mặt mình đây lại chính là Nhã Quân mà anh quen biết.

Nhã Quân không kìm được khóc nức lên. Còn nhớ rõ, lần trước khóc lóc thảm thiết như thế, anh vẫn là một cậu bé miệng hôi sữa, khi ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt bi thương của chính mình bị phơi bày trước gương. Nhã Quân không thích mình như vậy, thậm chí có phần ghê tởm. Cho nên kể từ đó, Nhã Quân cũng không còn rơi lệ, anh luôn cho rằng chỉ có kẻ nhu nhược mới thích khóc nhè, mà Bùi Nhã Quân là một người đàn ông thập phần kiên cường.

Nhưng hiện tại, anh chợt phát hiện, có lẽ mình cũng chẳng mạnh mẽ như trong tưởng tượng, có lẽ anh vẫn chỉ là cậu bé u sầu đứng trước gương ngày ấy, dù chính anh cũng không phát hiện.

“Nhã Quân...” A Mao thực sự sợ hãi, sốt ruột vỗ về lưng anh, tựa hồ như muốn xác nhận anh vẫn là Bùi Nhã Quân thẳng bạn chí cốt từ thời quần tã.

Nhã Quân ngược đôi mắt mờ đi vì nước, đây là cảm giác trong một thời gian dài anh chưa từng trải qua.

“Cô ấy... đi rồi...”

“?” A Mao kinh ngạc.

“Cô ấy đi mất...”

Tâm trí của Nhã Quân chậm quay từng thước phim ký ức từ thời mẫu giáo cho đến đại học, từ ghét bỏ cho đến yêu sâu sắc, từ ngày cho đến đêm, từ hạnh phúc cho đến đau khổ, anh nhớ tới lời Nhã Văn đã nói: Không ai có thể chia cắt được chúng ta, trừ khi chúng ta muốn.

Nhã Quân gần như không thể thở, tim như ngừng đập, thậm chí còn cho rằng lúc đó anh sắp chết đến nơi...

Thế nhưng, rất nhiều năm sau, khi đứng trên ban công vừa hút thuốc vừa ngẫm lại, Nhã Quân chỉ nhẹ mím cười bất đắc dĩ. Bất quá không thở được là do khóc đến nghẹt mũi, bất quá tim như ngừng đập là vì khả năng hô hấp yếu dẫn đến tình trạng thiếu oxy, anh không chết, vẫn sống mạnh khỏe trong thành phố phồn hoa rực rỡ này, trải đời trải người, anh đã trở thành một mẫu đàn ông khiến ai nấy đều phải ngưỡng mộ.

Chết rũ héo khô, có lẽ chỉ là một phần rất nhỏ trong cơ thể anh mà thôi, một bộ phận chẳng hề quan trọng...

12. Chương 12

Chương 12: Chiếc hộp pandora bí ẩn

Annie thân mến:

Cậu sao rồi?

Mới chỉ xa nhau có một tuần mà mình thấy nhớ cậu vô cùng. Người nhà bên ấy khỏe không, mọi người chắc cũng nhớ cậu lắm nhỉ?

Lần này về mới phát hiện, nhiều năm như vậy mà mình không có lấy một cô bạn gái thân thiết nào hết. Toàn bộ thời thơ ấu đều trải qua cùng với Nhã Quân và bạn bè anh, gần như chẳng thể thổ lộ tâm sự với bất kỳ ai. Cũng may sau này còn có đi, có cậu, rốt cuộc mình cũng bắt đầu bắt đầu học được cách mở lòng với người khác.

Đêm qua tự nhiên mình lại vẫn vợ suy nghĩ, hồi ấy chúng ta tính kiêu gì mà chạy đến làm việc tận khu nghỉ mát ấy nhỉ? Tại sao tụi mình phải tha hương tới một quốc gia hoàn toàn xa lạ, cố nở nụ cười để tiếp đón du khách hàng ngày như thế này?

Thật hi vọng được sớm gặp lại cậu.

Nhã Văn.

Nhã Văn đóng laptop, vô thức dờ dẫm một lúc lâu. Cô sờ sờ hai gò má, vẫn còn chưa hết nóng, vẻ mặt Bùi Nhã Văn trong gương trở nên mờ mịt, còn có đôi phần hoảng hốt.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Nhã Văn chưa kịp mở miệng hỏi ai thì đã nghe thấy tiếng Bách Liệt: “Tôi vào được chứ.”

Nhã Văn bất đắc dĩ xoay người đang ngồi trên ghế, vừa mới nhẹ xoa xoa đôi chân tê rần, Bách Liệt đã tự động mở cửa đi vào. Cô cúi đầu nhìn lại mình, may thay vẫn còn ăn mặc chỉnh tề.

“Mấy ngày này anh đi đâu thế, không thấy anh ở nhà.” Nhã Văn hỏi.

“À...” Bách Liệt nheo đôi mắt phượng, cười tươi như hoa, “Tôi đi thăm bạn.”

“...” Nhã Văn không hỏi thêm nữa.

“Nghe ba Bùi nói cô bệnh hả.”

“Ồ,” Nhã Văn sờ trán, “Hết sốt rồi, nghỉ ngơi độ hai ngày là hoàn toàn bình phục.”

“Vậy thì tốt.”

“Anh...” Nhã Văn ngập ngừng, “Anh xem thử khi nào chúng ta về Malaysia?”

Chính Nhã Văn cũng tự nhận thấy giọng nói của mình gượng gạo vô cùng, nên cô chỉ dám vụng trộm lén nhìn Bách Liệt, thấy anh vẫn cười cười như trước, vẻ mặt cô cũng khó đoán.

“Cô thật sự muốn về đây à?”

“... Vì sao không?” Nhã Văn ngẩng đầu, tâm trí đầy hỗn loạn.

Bách Liệt quan sát cô, chăm chú đến nỗi Nhã Văn không chịu được phải quay đầu làm bộ ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Nếu cô đã định ngày xong thì mai tôi đi đặt vé.” Bách Liệt đi tới phía sau lưng Nhã Văn.

“Ừ...” Nhã Văn do dự đáp.

“...”

“Bách Liệt, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“?”

“Trước đây... Sao anh lại muốn rời khỏi nhà, đến nơi đất khách quê người làm việc?”

Nhã Văn không quay lại, nhưng cô có thể cảm giác được, Bách Liệt đang cười, chỉ là mãi mà không nghe thấy tiếng anh trả lời.

“Ồ, nếu anh không muốn nói thì thôi.” Nhã Văn vội vàng làm điệu bầu không khí.

Bách Liệt thở dài, hai tay vỗ vỗ bả vai của cô: “Giống cô thôi, tôi cũng trốn người ta.”

Sau đó, anh thản nhiên xoay người ra ngoài, bộ dạng phờn như thường.

Nhã Văn bần thần vài phút mới hồi hồn, bỗng bật cười sảng khoái. Coi cô nàng trong gương cười mới ngốc nghếch làm sao, nhưng quả thực là không thể nhịn được.

Haiz, bảo sao cô và Bách Liệt lại có sự đồng cảm sâu sắc đến vậy, bọn họ vẫn thường cảm thấy trên người đối phương một tư vị rất đỗi quen thuộc, lại còn có thể hiểu rõ tâm tình đối phương như hiểu rõ chính mình – hoá ra cả hai đều là những kẻ đang cố chạy trốn. Trốn tránh một người, một đoạn tình cảm, thậm chí trốn tránh cả thế giới này.

“Thiếu chút quên.” Bách Liệt đã đi rồi lại mở cửa hé vọng vào: “Hôm nay chúng ta ra ngoài đổi gió nhé, nơi đâu cũng được, miễn là cô muốn.”

Nhã Văn ngheo đầu ra chiều ngẫm nghĩ, cười đáp: “Tốt thôi.”

Nhã Văn vẫn nhớ như in, hồi còn học trung học, sân thể thao ở trường phần lớn là đường băng tập chạy, khi ấy Nhã Văn phải miễn cưỡng lắm mới chịu mua một đôi giày trắng để học thể dục, cả ngày chỉ lo ngay ngáy làm dơ giày. Nhã Quân còn không thèm quan tâm, nhún vai thờ ơ nói: “Không có cái mới thì để đâu ra cái cũ.”

Thế nhưng cô vẫn cố chấp muốn giữ đôi giày của mình mới tinh và sạch đẹp mãi mãi.

Vì thế cô bị Nhã Quân cười nhạo suốt: “Em đó... chỉ biết cái mã ngoài.”

Nhã Văn nhếch miệng, lúc này cô và Bách Liệt đang đứng tại vạch xuất phát màu đỏ trên đường băng ấy, ngắm tụi học sinh đều đang mang giày chạy màu trắng, dưới vầng mặt trời đầu hạ trông rực rỡ đến lạ kỳ.

“Tôi đã dành toàn bộ thời thiếu nữ của mình ở nơi đây,” Nhã Văn ngồi xuống thắm cỏ trên sân, “Tiếc thật, hồi tưởng lại chẳng thấy có kỷ niệm gì sâu sắc.”

Bách Liệt dứt hai tay vào túi quần, neho mắt nhìn một đám trẻ con chơi chốn tìm trong ánh nắng gay gắt.

“Anh thử xem, như vậy có phải rất đáng buồn không?” Nhã Văn ngẩng đầu muốn nhìn Bách Liệt, bị ánh nắng làm cho chói mắt.

Bách Liệt dịch sang một bước, đưa lưng che nắng cho cô: “Có gì mà sầu, trên đời này việc thương tâm nhiều lắm, đếm mãi cũng chẳng hết.”

“Vậy thế nào mới tính là sầu?” Cuối cùng Nhã Văn cũng có thể ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của Bách Liệt.

Bách Liệt lơ đãng dời mắt về phía xa xa, trông trần ngập tâm sự, qua một lúc lâu, mới chậm rãi trả lời: “Giả dụ như, cãi nhau với người cha ngoan cố, giận dữ buột miệng: ‘Tôi không bao giờ muốn gặp lại ba nữa’, sau này trở về mới biết ông đã qua đời vì tai nạn giao thông; hoặc nữa, đi biển cùng với bạn, cả hai đều chết chìm, kết quả chỉ có một mình mình được cứu lên; hay là...”

Anh nhìn cô một cái, nói tiếp: “Khi hiểu được tình yêu là gì, thì người mình yêu đã thuộc về kẻ khác mất rồi.”

Nhã Văn ôm đầu gối, cổ họng có chút nghẹn ngào, cô gượng gạo mỉm cười: “Mấy cái đó... cũng quá bi thương đi.”

“Vậy nên đừng tùy tiện coi chuyện gì là đáng buồn, có những việc chỉ miễn cưỡng gọi là tiếc nuối- một sự tiếc nuối nho nhỏ mà thôi.”

“Anh đã từng trải qua chuyện buồn nào chưa?”

“...”

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Nhã Văn tưởng rằng mình vừa bắt được biểu tình đau đớn trên khuôn mặt Bách Liệt, nhưng một giây sau đã biến mất. Vẻ mặt của anh vẫn bình thản như thường, tuy nhiên đôi mắt uơn ướn đã tố cáo tất cả.

“Dĩ nhiên, ai mà chẳng có chút chuyện buồn không nhiều thì ít, tốt nhất chúng ta phải ngăn cho nó đừng xảy ra khi mọi sự còn đang trong trứng nước.”

“Bách Liệt...” Nhã Văn nhìn ra sân trường, đột nhiên dồn hết dũng khí hỏi, “Từ khi nào anh biết tôi và Nhã Quân...”

Bách Liệt không trả lời ngay lập tức, mà lặng lẽ cười, sau rồi bật cười thành tiếng.

“Nếu tôi nói, ngay từ lúc anh ta xuất hiện trước mặt tôi, tôi đã lờ mờ đoán được thì cô có tin không.” Mặc dù đó là một câu hỏi, nhưng khẩu khí của anh chẳng có vẻ gì là thắc mắc hết.

“Sao anh...”

Bách Liệt ngồi xuống cạnh Nhã Văn, ánh mặt trời lại khiến cô phải neho mắt.

“Là ánh mắt... Cách anh ta nhìn tôi rất khác, không soi mói từ đầu đến chân nhưng lại làm tôi cảm thấy mình như trần trụi trước con người này- đó là cái nhìn đối với tình địch.”

Hai má Nhã Văn đột nhiên ửng hồng, không biết là do trời nóng quá hay là do nhận xét trắng trợn của Bách Liệt.

“Vậy nên khi cô giới thiệu hẳn là anh trai, tôi đã sốc cực kỳ. Nhưng sau đó biết hai người không phải anh em ruột tôi liền hiểu ra.”

“...”

Một lúc lâu, họ cứ ngồi cạnh nhau như vậy, nhìn sân trường và tụi trẻ con đang nô đùa trong im lặng, giống như đề tài vừa rồi đã kết thúc từ lâu.

“Chuyện này... Về tôi và Nhã Quân, tôi chưa từng hỏi qua ai khác. Có phải tôi... yếu đuối lắm hay không?”

“Đôi khi,” Bách Liệt ngừng đôi chút, vẻ mặt hết sức sinh động, “Đúng là vậy.”

Nhã Văn âm thầm thở dài: “Mẹ tôi nói không sai, tôi là một con cọp giấy, lúc nào cũng cố tỏ vẻ mạnh mẽ nhưng nội tâm thật ra lại rất nhu nhược.”

Bách Liệt vỗ vỗ đầu cô ra chiều an ủi, duy trì im lặng.

“Khi chúng tôi lên mười thì ba mẹ quyết định ly hôn. Giằng co đến vài năm, ai nấy đều mệt mỏi, cuối cùng đến lúc tôi và Nhã Quân tốt nghiệp tiểu học, mẹ tôi rời khỏi nhà, từ đó về sau thế giới của tôi chỉ còn có ba và Nhã Quân. Kỳ thật tôi lúc nào cũng cố làm bộ vui vẻ, nhưng lòng thì tự ti lắm. Năm lên cấp ba, tôi đã phát hiện mình và Nhã Quân không phải là anh em sinh đôi, anh ấy là con nuôi, khi đó tôi còn nghĩ thế thì sao nào, anh mãi mãi là gia đình nơi tôi nương náu.”

“...”

“Người trước tiên nhận ra Nhã Quân đối xử với tôi... không giống như bình thường, là mối tình đầu của tôi,” Nhã Văn quay đầu nhìn Bách Liệt, “Anh ta cũng nói giống hệt anh khi này.”

“Ồ thì, đâu chỉ phụ nữ mới có quyền nhạy cảm ha.” Bách Liệt hài hước nhún vai.

“Anh ta bảo ánh mắt Nhã Quân đối với anh ta rất kỳ quái, giống như trông thấy tình địch ấy, vì việc này mà chúng tôi âm ỹ không ít lần... Bây giờ nhớ lại còn thấy buồn cười.” Nhã Văn nghiêng đầu miên man suy nghĩ, sau đó thực sự bật cười.

“Có ai bảo với cô điều này chưa, khi cô hồi tưởng một đoạn tình cảm sâu đậm mà không hề cảm thấy khó chịu hay đau khổ, tức là cô đã thực sự vượt qua được rồi.”

“Thật à?” Nhã Văn mỉm cười liếc Bách Liệt. Anh gật đầu, dường như rất vui vẻ.

“Được, coi như anh đúng, mặc dù mối tình đầu của tôi chẳng có cho tôi chút xíu ký ức tốt đẹp chi hết.” Nhã Văn lười nhác chống hai tay ra đằng sau lưng, co duỗi đôi chân tê rần dưới ánh mặt trời, cô ngẩng đầu, tự nhiên lại cảm thấy ánh mặt trời cũng đâu phải quá chói mắt để đối diện.

“Sau đó... Đã xảy ra một việc, tôi nghĩ rằng,” Cô dừng lại một chút, cố cân nhắc từ ngữ cho hợp lý, “Tôi đến giờ vẫn không thể chấp nhận, Nhã Quân từ anh trai trở thành một người... một người...”

“Một người đàn ông yêu cô?” Bách Liệt bổ sung.

“... Coi là vậy.” Nhã Văn từ chối cho ý kiến, có lẽ bản thân cô cũng không rõ, Nhã Quân trong lòng cô đến tột cùng là đang đứng ở vị trí nào.

“Nhưng cô có từng nghĩ qua hai người không thể duy trì mối quan hệ anh em được nữa hay không?” Bách Liệt bỗng thu hồi vẻ mặt cợt nhả, nghiêm túc hỏi.

Nhã Văn kinh ngạc ngó anh, ngoài dự đoán, cô chợt mỉm cười: “Anh cứ phải nói toạc ra mới chịu được à? Mất vài năm thì tôi mới hiểu ra đạo lý này.”

“Cô cũng không ngốc đâu, chỉ đang chồn tránh mà thôi, từ góc độ tâm lý học xem xét, đây là một kiểu tự thôi miên bản thân, gọi nôm na là ‘Bịt tai trộm chuông’ đấy.”

“Tôi hiểu chứ,” Nhã Văn đưa tay che ánh nắng trên đỉnh đầu, vươn tầm mắt xa xa về phía bầu trời xanh thẳm, “Nhưng mặc kệ chấp nhận hay không chấp nhận, tôi đã không thể coi Nhã Quân như anh trai của mình được nữa, cũng không thể quay ngược thời gian về cái thời con nít vô tư ngây xưa. Anh ấy là Bùi Nhã Quân, tôi là Bùi Nhã Văn, chúng tôi chỉ là... một người đàn ông và một người phụ nữ đơn thuần.”

“Bravo!” Bách Liệt vỗ tay khích lệ, học theo Nhã Văn, thoải mái mở rộng hai chân, chống tay quan sát bầu trời.

“Chỉ có điều, tôi biết rõ vấn đề trước mắt, nhưng lại không biết làm sao để giải quyết nó.”

“Vậy tôi giúp cô.” Bách Liệt quay đầu đối diện Nhã Văn, nở một nụ cười quyến rũ mê hồn.

“Anh á?” Nhã Văn trợn mắt hoài nghi.

“Tất nhiên” Hai núp đồng tiền càng thêm sâu, “Rất đơn giản, cô hãy cắt bỏ toàn bộ đoạn ký ức về Bùi Nhã Quân anh trai sinh đôi của mình đi, sau đó tiếp nhận Bùi Nhã Quân với tư cách một người đàn ông trưởng thành là được – cứ như cô với tôi thôi.”

Nhã Văn suy ngẫm về điều mà Bách Liệt gợi ý, liệu cô có thể thực sự loại bỏ những kỷ niệm về anh trai của mình ra khỏi bộ nhớ hay không?

Nhã Văn hồi tưởng mấy năm này, chẳng phải đó là điều cô vẫn luôn cố gắng làm ư, nhưng mọi việc sao mà khó quá. Bùi Nhã Quân trong trí nhớ của Nhã Văn vẫn luôn được lưu giữ rất tốt, làm cho cô bắt đầu hoài nghi rằng Bùi Nhã Quân của hiện tại đã không còn là cậu bé trong ký ức ngày nào, anh đã trở thành ai đó khác... trở thành một người hoàn toàn xa lạ.

“Nếu,” Bách Liệt tiếp tục nói, “Cô nhận ra mình yêu anh ta hãy chấp nhận anh ta; còn không thì gọi ra ba mặt một lời. ‘Xin lỗi, tôi không yêu anh’, thế thôi.”

“‘Xin lỗi, tôi không yêu anh’ à...” Nhã Văn cười ha hả, “Sướt mướt chẳng khác nào tiểu thuyết.”

“Nhưng đó là cách biểu đạt tình cảm chính xác nhất rồi còn gì?” Bách Liệt bất mãn trừng Nhã Văn.

“Được được được... Anh nói đúng.” Nhã Văn đầu hàng.

“Cho nên việc cần làm là xác nhận xem cô có yêu anh ta hay không,” Về mặt của Bách Liệt hào hứng như thể vừa khám phá ra một chân lý nào cao siêu lắm, tiếp tục ba hoa, “Vấn đề quay trở lại thành một câu chuyện tình đơn giản.”

Nhã Văn cười khổ, thực tế phức tạp hơn anh tưởng nhiều, nhưng cô chẳng buồn cãi lại, chỉ an tĩnh nhìn trời. Chẳng biết bao lâu rồi cô không được ngắm bầu trời Thượng Hải, càng không rõ có bao giờ bầu trời Thượng Hải lại xanh thắm như thế này hay chưa?

Trong trí nhớ của Nhã Văn, Thượng Hải quê cô luôn bị bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, ngay cả ngày nắng đẹp cũng không phân nổi đâu là trời và đâu là mây. Những năm phiêu bạt bên ngoài, Nhã Văn thường ngẩng đầu trông về không gian nơi xa lạ mà nhớ quê hương da diết, bây giờ khi thật sự đã trở lại, cô bỗng cảm thấy thành phố chẳng còn giống với Thượng Hải trong hồi ức của mình mấy phần.

“Nhưng tất nhiên...” Bách Liệt si ngốc lơ đãng xa xăm, nhân thần trở nên mơ màng, “Rất khó để hiểu được thế nào là yêu.”

Nhã Văn dòm qua sườn mặt của anh, nhẩn nhẩn sống mũi: “Kỳ quặc, tôi cảm thấy Tưởng Bách Liệt anh không giống tôi, không phải là kẻ ngốc đang trốn tránh hiện thực.”

Bách Liệt hồi hồn, lườm cô một cái: “Cái tôi trốn tránh căn bản không phải thực tế- mà là cảm xúc.”

“Anh...”

Bách Liệt thích thú xem biểu tình kinh ngạc trên khuôn mặt Nhã Văn, cuối cùng không nhịn được mà thoải mái cười thành tiếng. Chiều hôm ấy, hai người ngồi trên sân trường dưới cái nắng gay gắt, phẳng phất như đã được trở về với hơi nóng của biển Cherating, về với bầu trời Malaysia tươi đẹp, cũng như được trở về với thiên đường giữa nhân gian mà bọn họ đã vứt bỏ hết thảy để đi tìm kiếm.

Nhã Văn thân ái:

Cậu khỏe không?

Mình đây rất khỏe, người nhà và bạn bè đều nồng nhiệt nghênh đón, làm cái kẻ vốn không có chút trọng lượng nào trong gia đình là mình cũng cảm thấy khấn trương. Thời tiết Đài Bắc đẹp lắm, ngày oi nhưng tối thì mát, ăn cơm xong mình lại lên ban công hóng gió, nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, tự nhiên phát hiện sao mà thời gian trôi nhanh quá,

Vấn đề mà cậu nhắc đến thực sự đã khiến mình trăn trở suốt đêm qua. Mình nghĩ rằng bỏ nhà tha hương nơi đất khách quê người thì chỉ có hai nguyên nhân- hoặc theo đuổi hoặc chạy trốn. Nhưng cái nào cũng tốt, chúng ta chỉ muốn đi tìm cho bản thân mình chút hạnh phúc nhỏ nhoi, không muốn phải đau đớn và buồn bã nữa thôi mà.

Cậu có còn nhớ câu chuyện về vị đàn anh mà mình ái mộ không? Mình quyết định sẽ quên anh ấy, quên người đàn ông từng là một phần quan trọng nhất trong trái tim, có lẽ, quan trọng cũng như quý trọng hay không cũng chỉ nháy mắt là hết. Đến tuổi 28 rồi mình mới ngộ ra, những gì mình khao khát chỉ là yêu và được yêu, chứ không phải là ôm một đồng tương tư để rồi mờ mịt không thấy tương lai như hiện tại- cái này đâu phải là yêu đương gì, là giày vò thì đúng hơn. Mà cũng có thể, mình không thích anh ấy đến mức vốn tưởng, cho nên cuối cùng không muốn phải chờ đợi trong vô vọng thêm nữa.

Ngày mai mình đi chụp ảnh cưới, là đối tượng xem mắt lần trước khi mình về thăm nhà, vốn nghĩ hai đứa chỉ là khách qua đường trong cuộc đời nhau, nhưng anh ấy lại nói, anh vẫn luôn chờ tại nơi đây để được gặp mình dù chỉ thêm một lần. Không biết vì sao, khi nghe anh lơ đãng nói vậy mình lại bật khóc, đột nhiên cảm thấy anh ấy ngốc quá, mình cũng là một kẻ ngốc không kém.

Hãy chúc phúc ỉnh đi, cậu sẽ làm thế phải không? Ngay cả khi mình quyết định ở lại Đài Bắc, ngay cả khi mình quyết định sẽ không trở lại nơi mà chúng ta đã cùng nhau trải qua rất nhiều kỷ niệm, cậu vẫn sẽ chúc phúc cho tụi mình đúng không?

Hoặc cũng có thể cậu sẽ mắng mình thấy sắc quên bạn, sẽ tức giận, ỉnh xin lỗi nhé, nhưng dù không còn Annie ở bên, một ngày nào đó cậu cũng sẽ gặp được người để có thể chia sẻ mọi vui buồn trong đời, cho nên xin hãy tha thứ cho việc mình đã không thể tuân thủ lời ước hẹn giữa chúng ta.

Hôn lễ vài tháng sau mới tổ chức, mình hi vọng cậu có thể đến dự, nếu sẵn lòng. Tất nhiên cả Bách Liệt nữa, rất mong hai cậu đều đến được. Mình đã phải dồn nhiều dũng khí lắm mới dám viết bức thư này, chỉ cần cậu biết rằng, mình ước sao cho chúng ta vĩnh viễn đều là bạn tốt của nhau.

Sớm được gặp cậu thì tốt quá.

Annie.

Nhã Văn gần như bị sock khi đọc bức mail của Annie, sau đó cô cẩn thận nghiền ngẫm từ đầu đến cuối, mới dám tin rằng chuyện Annie sẽ kết hôn là sự thật, mọi thứ có vẻ ập tới qua bất ngờ.

Suốt đêm hôm ấy, Nhã Văn cứ bị câu “Ôm một đồng tương tư để rồi mờ mịt không thấy tương lai” của Annie ám ảnh. Không hiểu sao cô lại nghĩ tới Nhã Quân, đáy lòng chợt nhót lên niềm đau đớn lạ kỳ.

Đối với Nhã Quân, nếu đây là tình yêu, vậy liệu tình yêu này có khiến anh cảm thấy vô vọng hay không? Nhã Văn nhắm mắt lại, trong đầu tràn ngập hình bóng anh, rất tối tăm, tối tăm vô cùng, chỉ thể thấy hình ảnh Nhã Quân mơ hồ mà kiên nghị như nhảy múa ngay trước mắt. Nhã Quân không bật đèn, cứ thế uống nước, đọc sách, làm việc, suy nghĩ, ngủ nghỉ... Tất cả đều là những sinh hoạt cá nhân thường nhật, hết thấy đều diễn ra một cách bình thản, nhưng lại khiến trái tim của Nhã Văn như bị ai bóp nghẹt, bởi vì khuôn mặt Nhã Quân vẫn luôn ẩn sâu trong bóng tối, vô cảm không lộ ra lấy một tia biểu tình.

Đó chính là một loại tích tụ yêu thương không có ngày mai sao?

Vậy mà, Nhã Quân vẫn lặp đi lặp lại những việc này từ hôm này qua hôm khác, không hề gián đoạn.

Tiếng gõ cốc cốc nặng nề vang lên, Nhã Văn giật mình tỉnh giấc, mơ màng đứng dậy đi mở cửa.

Mới hé ra một nửa, cô liền trông thấy ánh mắt lạnh lẽo và đôi môi trầm tĩnh của Nhã Quân ở cự ly rất gần.

“Đang ngủ?” Đôi môi trầm tĩnh ấy phát ra tiếng nói.

“Không có.” Nhã Văn sững sờ nhận thấy thanh âm của mình nghẹn ngào đến không ngờ, còn đôi mắt của cô phải chẳng bất tri bất giác đang đóng đầy lệ?

Nhã Quân dường như còn sững sốt hơn cả Nhã Văn, anh quan sát cô chằm chằm qua khe cửa.

Nhã Văn hoảng hốt né tránh ánh nhìn nóng rực của Nhã Quân, làm bộ như không đành háng cổ họng: “Sao nào?”

Nhã Quân không trả lời, vẫn im lặng nhìn cô, một lúc lâu sau mới đáp: “Anh hơi đói nên tìm em đi ăn khuya.”

Vừa nhấc đến thì cái bụng của Nhã Văn liền reo lên phản ứng, giờ cô mới nhớ ra mình cũng chưa ăn cơm tối.

“Được rồi, để em thay quần áo đã, cho em mười phút.” Nói xong, Nhã Văn sập cửa, cảm thấy mình như kiệt sức hoàn toàn.

Chẳng lẽ Nhã Văn đói quá đến hồ đồ rồi sao? Hay là bởi vì, cô vừa phát hiện ra mặc dù “Tình yêu” của Nhã Quân là một loại chấp niệm với hi vọng gần như là con số không, nhưng anh vẫn chưa bao giờ có ý định từ bỏ.

Nửa giờ sau, Nhã Văn ngồi trong một quán vỉa hè, thưởng thức tô bún xào thịt bò thơm nức mũi, dường như chỉ có những khi được ăn ngon thế này mới có thể khiến Nhã Văn tạm gác lại biết bao phiền não và lo lắng.

“Em ăn từ từ thôi,” Nhã Quân rót cho cô một cốc bia lạnh, “Ai không biết còn tưởng em mới được giải cứu từ tay bọn buôn người ra đây.”

“...” Nhã Văn không buồn tranh luận với anh, tiếp tục nhai bún trong mồm.

Nhã Quân chăm chú ngắm cô trong chốc lát, khuôn mặt lạnh như tiền bỗng nhiên xuất hiện một nụ cười ấm áp.

“Té ra...” Dư Mẫn đứng trước bàn bọn họ đang ngồi, kinh ngạc nhìn Nhã Quân lom lom, “Anh cũng biết cười như con người bình thường sao...”

Nhã Văn giật nảy mình, suýt bị sặc mà phun hết đồng đồ ăn ra ngoài: “Khụ khụ khụ...”

“Em...” Nhã Quân nhìn cả người tím tái sạch sẽ vừa thay áo quần chỉnh tề nay dính đầy bún của mình, giận dữ ngẩng đầu trợn trắng mắt lườm Nhã Văn, nhưng đôi bàn tay dày rộng vẫn không quên nhẹ nhàng vỗ vỗ xoa lưng giúp cô.

Kinh qua một trận ho dữ dội, cuối cùng Nhã Văn mới điều hòa lại được hô hấp, cô ngẩng đầu hỏi Dư Mẫn: “... Em từ đâu chui ra vậy...?”

“Em á?” Dư Mẫn hai tay dứt túi quần, tỏ vẻ rất vô tội, “Nhà em ở phía đối diện, em đến mua cơm rang.”

Nói xong, Dư Mẫn kéo bên ghế cạnh Nhã Văn, hồn nhiên ngồi xuống.

Nhã Văn vỗ ngực, cảm thấy như mình vừa may mắn sống sót qua một kiếp nạn, lẩm bẩm: “Còn tưởng anh sẽ thẹn quá hóa giận chứ.”

Nhã Quân cốc mạnh trán cô một cái, vẻ mặt nghiêm túc: “Không được nói lung tung.”

“Hừ...” Nhã Văn xoa xoa trán, hung hăng đem hết số bún còn lại nuốt vào trong bụng.

“Hai anh chị làm lành rồi sao?” Dư Mẫn mỉm cười vô cùng trong sáng, cô bé này khiến Nhã Văn chợt nhớ tới Annie, nhưng ánh mắt của Annie điềm tĩnh hơn, và cũng u buồn hơn.

Nhã Văn không biết nên trả lời như thế nào, chỉ đành đáp lại Dư Mẫn bằng một nụ cười gượng gạo. Quay đầu liền bắt gặp khuôn mặt Nhã Quân trầm mặc thản nhiên – có thể thấy tâm tình anh giờ phút này rất khó chịu.

“Ừm, chúng tôi làm lành rồi,” Nhã Văn giả bộ vui vẻ xác nhận, liếc qua Nhã Quân đang ngồi một góc rất không thoải mái bỗng nhiên ngẩng phắt đầu dậy, vì vậy cô mỉm cười: “Phải không... Bù Nhã Quân?”

Nhã Quân nheo mắt, mơ hồ cảm thấy mấy lời nói đó của Nhã Văn dường như hàm chứa mục đích, nhưng cuối cùng anh vẫn quay đi chỗ khác, hai tay ôm ngực, cắn răng phun ra hai chữ: “Không phải.”

“...”

Nhã Văn và Dư Mẫn âm thầm nhìn nhau, Dư Mẫn chợt rụt rè hỏi: “Sư huynh... Anh... có phải đang làm nũng không...”

“Cái gì?!...” Nhã Quân kinh ngạc, rất muốn mạnh miệng phản bác lời sư muội, nhưng ậm ừ cả ngày cũng không thấy nói thêm được tiếng nào.

Làm nũng?

Nhã Văn dù có trí tưởng tượng phong phú đến mấy cũng không thấy cái hành động cực kỳ ngốc nghếch này liên quan gì đến Nhã Quân, đồ đầu gỗ mặt sắt nhà anh hai từ làm nũng viết thể nào có khi còn không biết nữa là.

“A, cơm của em được rồi, em đi trước, tạm biệt nhé.” Dư Mẫn kéo ghế đứng dậy, được vài bước, cô bỗng nhiên nhớ ra gì đó, liền quay người lại nói với Nhã Quân: “Sư huynh, ‘A Văn’ mà anh nói ngày đó... là chị ấy sao?”

Nhã Quân sững sờ, chần chờ một lúc, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng khuôn lông mày nhăn tít thì giãn ra đôi chút: “... Ừ.”

Dư Mẫn mỉm cười, nhân thần lúc này sao mà giống Annie biết mấy: “Em cũng nghĩ vậy...”

Sau đó, cô cầm lấy túi cơm hộp, biến mất trong đêm hè.

“Ngày đó?” Nhã Văn chăm chú dõi theo hình bóng cô gái nhỏ phía xa, nhủ thầm Dư Mẫn này rốt cuộc là một người con gái như thế nào, cô xoay qua nghi hoặc hỏi Nhã Quân.

Nhã Quân ho nhẹ vài tiếng, làm bộ như không có nghe thấy, cúi gằm tự mình lau bún trên người.

“Ngày đó là ngày nào?” Nhã Văn chưa từ bỏ ý định, khăng khăng dồn ép Nhã Quân.

“Thực xin lỗi, chúng ta còn chưa có làm lành, anh không nghĩ mình cần phải trả lời vấn đề này.” Nhã Quân lên tiếng nhắc nhở.

Nhã Văn hừ khê, cổ quái đe dọa: “Không nói em qua bàn khác ngồi...”

Chỉ là mới vừa đứng lên, Nhã Quân liền ngay lập tức nắm chặt tay cô.

Hai người im lặng đọ mắt, cứng rắn chờ đối phương nhượng bộ trước.

“Ngồi lại đi.” Nhã Quân sờ sờ mũi, Nhã Văn âm thầm cao hứng, giờ thì anh ở thế yếu rồi nhé.

“Chuyện này... anh sẽ nói với em sau được không.” Nhã Quân lau sạch sẽ quần áo, vẻ mặt bình tĩnh.

“Em muốn nghe ngay bây giờ.” Nhã Văn đột nhiên trở nên vô lý như trẻ con. Đây là một bí mật, bí mật giữa Nhã Quân và Dư Mẫn – cho nên cô nhất định phải biết.

“Em đừng ép anh.” Nhã Quân nhăn mặt.

“...” Nhã Văn cũng nhú chặt lông mày.

Hai người giằng co một hồi, biểu tình căng thẳng của Nhã Quân chợt biến, đáy mắt ánh lên một loại khát vọng khiến Nhã Văn không rét mà run. Nhã Quân vẫn cầm chặt tay Nhã Văn, tiến tới gần cô, hỏi: “Em thực sự muốn nghe?”

Chóp mũi của Nhã Quân cơ hồ dán vào mũi Nhã Văn, hơi thở mạnh mẽ phả vào mặt cô, mái tóc thô cứng còn ẩm ướt vì vừa mới tắm cọ cọ vào trán cô, mang theo hương dầu gội và hương rượu phảng phất quần quýt không ngừng. Nhã Văn rũ mi, kinh ngạc phát hiện, chỉ cần Nhã Quân mở miệng thốt lên một tiếng, đôi môi anh sẽ lập tức chạm vào làn môi cô.

“Lần sau!” Nhã Văn hoảng hốt tránh né, mặt nóng bừng, “Lần sau hãy nói cho em hay!”

Nhã Quân buông tay không nói không rằng, nở nụ cười yếu ớt, lạnh lẽ tiếp tục uống bia.

Nhã Văn giả vờ nghiêm chỉnh mân mê bát bún xào, lại không tự chủ mà len lén quan sát Nhã Quân.

So với mấy tháng trước gặp tại Cherating, tóc của anh có vẻ dài hơn nhiều, một bên vén đằng sau tai, một bên không vâng lời mà buồng bình rủ xuống che khuất tầm mắt, cặp kính đen vẫn thường nằm trên sống mũi nay lại đặt bên cạnh chén rượu, cơ thể dưới lớp áo phông ẩn hiện những đường nét vừa mềm mại vừa mạnh mẽ. Nhã Văn bỗng nhiên ý thức được, Bùi Nhã Quân trước mặt đã không còn là chú nhóc ham chơi bỏ rơi cô ở trường, không còn là cậu thiếu niên hôn trộm cô vào ngày sinh nhật, cũng không còn là chàng

traí mắt kiểm soát đem cô áp ở dưới thân dày vò vì dục vọng – anh đã trở thành một người đàn ông có vẻ ngoài trầm tĩnh, cô độc, nhưng nội tâm lại cuồng nhiệt như lửa từ lúc nào không hay.

Mười một giờ rưỡi mới dùng xong bữa khuya, hai người một trước một sau chậm rãi thả bộ, đáy lòng Nhã Văn chợt nảy sinh một cảm giác rất đỗi quen thuộc như hai đứa trẻ năm nào dắt díu nhau từ trường về nhà.

“Anh mang kính khi nào thế?” Nhã Văn dứt tay vào túi áo, ngắm nghía gọng kính đen trên mặt Nhã Quân.

“Khi bắt đầu đi làm. Nếu anh nhớ không lầm thì mình đã thảo luận về vấn đề này rồi mà, có lẽ... căn bản em không thèm để tâm những gì anh từng nói qua.” Nhã Quân không quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

“Không có... Chỉ là đeo kính thế này khiến anh không giống với hồi xưa cho lắm.” Nhã Văn lặng lẽ nói thầm.

“Em không thích à?” Nhã Quân bỗng quay phắt lại.

“Hả?” Nhã Văn ngẩn người, anhám chỉ gì vậy?

“Em không thích à, việc anh đeo kính ấy.” Nghe giọng của anh hình như rất nghiêm trọng.

“Đều không phải,” Nhã Văn cảm thấy tim mình đập thành thịch trong lồng ngực, đương nhiên là anh nói về cái kính rồi, “Em không phải là không thích.”

“...” Nhã Quân dừng lại, im lặng nhìn Nhã Văn.

“?”

“Như vậy... Chính là thích rồi?” Anh nhìn cô chằm chằm, tóc mai che khuất không trông thấy biểu tình.

“... Thích gì cơ?” Nhã Văn sưng sờ hỏi nhỏ.

Nhã Quân bước hai bước về phía cô, cúi đầu mặt kề sát mặt, thanh âm tràn đầy từ tính: “Kính đó, em cho rằng anh nói về cái gì?”

Nhã Văn giật lùi ra đằng sau, tâm trí choáng váng, không dám đối diện Nhã Quân: “Chẳng có gì thích hay không thích, anh mang kính hay không cũng chẳng liên quan đến em...”

Xong, cô vòng qua người anh, nhanh chân chạy về nhà. Nhã Quân không đuổi theo, cô biết vì không hề nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, Nhã Văn rất muốn ngoái lại một lần xem anh đang làm gì, nhưng trong đầu cô bỗng nhen nhúm một ý nghĩ lạ thường, rằng nếu quay đầu, người bị mắc kẹt ở đó sẽ không phải chỉ có mình anh.

Tối đến, Nhã Văn thao thức cả đêm, chỉ cần nhắm mắt là lại trông thấy vẻ mặt Nhã Quân chân thành hỏi: Em có thích không?

Cô trở mình, cả người nóng nực, vì đã vào hè rồi sao?

Nhìn rèm cửa sổ nhẹ nhàng phất phơ trước gió, Nhã Văn chợt nhớ về lần sinh nhật thứ mười sáu của mình, cô đã uống rượu, sau đó ngủ thiếp đi, thời điểm tỉnh dậy cả phòng tối đen như mực, cô nghe thấy phía sau mình truyền đến tiếng hít thở lạnh lẽ, Nhã Văn có chút bối rối, nghi ngờ xoay người thì lập tức có một đôi môi áp lên má cô, Nhã Văn tỉnh táo ngay tức khắc. Dẫu vậy cô cũng không mở mắt, là cô không dám, bởi vì cô biết, người hôn mình là Nhã Quân.

Trên cơ thể Nhã Quân thường mang một hương vị rất đặc biệt, là mùi dầu gội cùng xà bông tắm, mà một khác kia, hương vị quen thuộc ấy lại được mùi rượu vang ngọt ngào.

Nhã Quân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Nhã Văn, không biết lúc ấy cô lấy đâu ra can đảm để tiếp tục gỡ vờ ngủ như thế, thậm chí cô còn thấy biểu hiện của mình rất ư là tự nhiên, cơ hồ thực sự đang say giấc nồng vậy.

Cho đến khi đôi môi anh dán lên môi cô, Nhã Văn mới phát hiện, bờ môi ấy đâu chỉ là ấm áp, mà còn nóng bỏng vô cùng.

Nhã Quân đưa ngón tay nghịch nghịch mái tóc của Nhã Văn, một lúc lâu sau, anh thở dài, tắt đèn rồi rời đi.

Đêm đó, Nhã Văn cũng giống như thế này, ngẩn ngơ trông rèm cửa bị gió thổi, tâm loạn như ma.

Đột nhiên, điện thoại di động của cô chợt rung mạnh, ánh sáng màu xanh nhạt phản chiếu lên trên trần nhà.

“Đang ngủ sao?” Nhã Quân hỏi.

Nhã Văn kinh ngạc vò tóc, đáy lòng chợt nảy sinh một loại cảm xúc không biết phải nói là sợ hãi hay cao hứng, cuối cùng cô cũng ngộ ra, mình không thể nào quên anh, không phải vì hai mươi mấy năm làm anh trai em gái mà sống nương tựa nhau, cũng không phải là vì bọn họ đã từng hòa quyện vào nhau để rồi trầm luân trong cơ thể đối phương, mà bởi vì, bằng cách này hay cách khác, Nhã Quân luôn lưu dấu sự tồn tại của anh trong cuộc đời cô. Rất nhiều lần, điều duy nhất khiến Nhã Văn không bị đắm sâu trong nỗi tịch mịch, trong nỗi cô độc, là do cô biết còn có Nhã Quân luôn luôn đứng sau làm chỗ dựa ỳnh.

Nhã Văn ngập ngừng một lúc nhẩm lại đáp qua loa: “Không, có việc gì à?”

Sau đó, đầu bên kia trải qua một khoảng trầm mặc rất lâu rồi mới rung lên:

“Trò chuyện một chút được không?”

Nhã Văn kinh ngạc nhìn màn hình, chỉ có mấy chữ này thôi mà suy nghĩ dữ vậy sao?

“Được”. Nhã Văn trả lời.

Lại là sự im lặng kéo dài, Nhã Văn suýt nữa thì tưởng Nhã Quân đã ngủ mất.

“A Văn, mấy năm này em có khỏe hay không?”

Mũi Nhã Văn có điểm chua xót, dĩ nhiên là chẳng khỏe tí nào: “Cũng tạm được... Còn anh...”

“Không tốt,” Lần này Nhã Quân nhẩm lại rất nhanh, “A Mao nói, cậu ta đã quên bộ dáng anh cười lên trông ra sao rồi.”

Thật ra ngay đến cả Nhã Văn cũng không còn nhớ rõ nữa, Nhã Quân vốn đã không phải người hay cười, nhưng Nhã Văn rất thích nhìn thấy nụ cười của anh, khi Nhã Quân cười tuyệt không dữ tợn, trái lại còn rất đáng yêu, mà quan trọng là, anh và cô đều có hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ trên mặt, Nhã Văn luôn luôn nghĩ rằng đây là điểm giống nhau nhất giữa hai người bọn họ.

“Vậy anh hẳn nên cười nhiều hơn mới phải...” Nhã Văn ngập ngừng.

“Em không ở đây, anh vui sao cho được...”

Mũi Nhã Văn càng thêm chua xót, gần như muốn rơi nước mắt, cô không biết nên trả lời anh thế nào, bởi vì cho đến giờ Nhã Văn vẫn không thể chấp nhận... loại quan hệ yêu đương của đàn ông với đàn bà tồn tại giữa cô và Bùi Nhã Quân.

“Lại khóc à?” Nhã Quân hỏi.

Nhã Văn dụi dụi mắt: “Đáng ghét...”

“Mở cửa.”

Nhã Văn nhìn chằm chằm vào màn hình di động, mình có đọc nhầm hay không, anh bảo mình ra mở cửa? Vào giờ này?

Do dự cả nửa ngày, cuối cùng cô mới rón rén trèo ra khỏi giường, đi tới cửa áp tai lên nghe ngóng, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh.

Nhã Văn nhẹ nhàng mở khóa, cứ nghĩ rằng sẽ trông thấy một màn đêm đen kịt. Tuy nhiên, Nhã Văn giật mình sửng sốt, Nhã Quân một thân áo phông cũ và quần pyjama dài, để chân trần chờ đợi, lặng lẽ không tiếng động, như thể anh đã đứng ở chỗ này lâu lắm rồi.

Ánh trăng dịu dàng tỏa sáng trên mặt Nhã Quân, khiến khuôn mặt anh bỗng nhiên có một vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Nhã Quân vươn bàn tay dày rộng chạm lên gò má Nhã Văn, quệt đi những giọt nước mắt ướt đầm trên hàng mi.

Anh khe khẽ thở dài, bước vào và đóng cửa lại, ôm trọn lấy Nhã Văn trong lồng ngực.

Nhã Văn không giãy dụa. Bọn họ cứ im lặng như vậy, Nhã Quân thì cầm lên trán cô, cái cằm lún phún râu của anh cọ cọ vào cô thấy hơi ngứa ngứa, nhưng Nhã Văn vẫn không dám động dẩy dù chỉ một chút.

“Em có còn nhớ không,” Giọng Nhã Quân âm trầm, “Anh đã nói với em rằng khi từng thử hẹn hò với một cô gái khác, anh đã gọi tên của em.”

“...”

“Cô gái đó là Dư Mẫn. Tụi anh đã cùng đi xem phim, uống trà, đi chơi trò chơi, anh cho rằng mọi việc cứ tiến triển như vậy thì rồi một lúc nào đó anh sẽ động lòng, mặc dù mỗi lần về nhà đều rất cô đơn, nhưng anh nghĩ, ít nhất mình sẽ vui vẻ hơn.” Nhã Quân mạnh mẽ siết chặt vòng tay.

“...”

“Có một lần, anh đưa cô ấy đến cửa hàng kem quen thuộc của chúng ta, khi xếp hàng, Dư Mẫn nhìn anh chăm chăm, ánh mắt rất phức tạp. Anh hỏi cô ấy có chuyện gì vậy? Cô ấy hỏi lại, anh có biết mình vừa nói gì không?”

“?”

“Hóa ra, anh đã thốt lên trong vô thức: A Văn, vừa mới hết kem ly rồi, em có muốn uống tạm trà xanh hay chocolate không...”

Nước mắt Nhã Văn lăn dài trên gò má, cô bắt giắc giờ tay lên, ôm chầm lấy Nhã Quân.

“Sau đó anh và Dư Mẫn chia tay – mà có lẽ cũng không thể gọi là chia tay, bởi vì bọn anh còn chưa bắt đầu yêu đương thật sự, nhưng chí ít đối với cô ấy thì công bằng hơn.”

“Quên em đi,” Nhã Văn ngẩng đầu, đột nhiên cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt, “Cứ coi như em...”

“... Anh không làm được,” Nhã Quân ngắt lời, khó nhọc nở nụ cười bất đắc dĩ, “Nếu thực sự yêu một người thì sao có thể nói quên là quên dễ dàng như thế.”

“Nhưng chúng ta là anh em mà...”

“Bùi Nhã Văn, em thành thật trả lời anh đi,” Anh nhìn cô, ánh mắt đầy bi thương, “Khi cơ thể của chúng ta gắt gao dán vào nhau, em thực sự không nảy sinh một chút cảm giác nào sao? Em khẳng định mình không rung động sao?”

Khuôn mặt Nhã Quân vô cùng nghiêm túc, khiến cho ngay cả một lời nói dối Nhã Văn cũng không thốt ra được.

Nhã Quân bất thành linh cúi xuống hôn cô không hề do dự, khao khát được làm việc này như gặm nhấm tâm hồn anh bấy lâu nay. Nhã Văn không kịp ngậm miệng, đầu lưỡi ướt át liền xông vào, ầm ập mà dè dặt, thoang thoang mùi bia vừa đắng đắng lại rất đối ngọt ngào.

“A Văn...” Nhã Quân nỉ non, đưa tay phải vén vạt áo ngủ của Nhã Văn rồi len lỏi vào bên trong, ngón tay nhẹ nhàng mơn man sống lưng đang run rẩy.

Nhã Văn cứng người, chân như muốn nhũn ra, vậy mà đến sức lực để khụy xuống cũng chẳng còn.

Môi Nhã Quân rời khỏi môi cô, anh thở hổn hển thấp giọng thì thầm: “Em... Không mặc cái kia à...”

Bàn tay vốn đang chơi đùa nơi thắt lưng, thừa dịp Nhã Văn vẫn đang bàng hoàng, liền trườn lên xoa nắn đôi gò bồng đảo xinh đẹp.

Nhã Văn há hốc mồm chưa kịp kêu lên thành tiếng, môi lại một lần nữa bị phủ kín trong nụ hôn quay cuồng. Nụ hôn lần này vô cùng bá đạo, cơ hồ như dùng hết sức lực khóa chặt Nhã Văn, làm thế nào cũng không cho phép cô trốn tránh.

Ngay khi Nhã Văn nghĩ mình sắp ngừng thở đến nơi, không gian lặng như tờ bỗng bất ngờ vang lên tiếng gõ cửa.

“Cộc cộc cộc” Thanh âm không nhanh không chậm, cứ như thể người bên ngoài đã biết tổng trong phòng đang diễn ra chuyện mờ ám gì.

Cuối cùng Nhã Quân cũng đành buông Nhã Văn ra, tì trán mình lên trán cô, nhét vạt áo ngủ của cô ngay ngắn vào cặp quần. Hai người đều không nhận được mà thở hổn hển, Nhã Văn run như cây sậy, chỉ sợ đứng bên ngoài là ba ba thì thôi xong.

Cô nên giải thích như thế nào đây? Cô có thể biện hộ cho cái việc rõ ràng rành này bằng cách nào...

Nhã Quân nghiêng người tránh sang một bên, vỗ vỗ khuôn mặt chết sững của Nhã Văn, ra hiệu cho cô mở cửa.

Nhưng Nhã Văn đã lo lắng đến nỗi nói chuyện cũng không dám, phải dồn hết khí lực mới có thể bình tĩnh đôi chút, cắn răng nhả ra hai chữ: “Ai vậy...”

“Là tôi...” Bách Liệt trả lời.

Nhã Văn và Nhã Quân liếc nhau, không hẹn mà cùng thở phào, may không phải ba ba.

Trong khoảnh khắc ấy, tâm trí Nhã Văn mơ hồ lướt qua một suy nghĩ, mặc dù hai người bọn họ vốn không chung huyết thống, nhưng thời điểm khi tiếng gõ cửa khuấy động màn đêm yên tĩnh, Nhã Văn lại có cảm giác như mình và Nhã Quân bị bắt gian đang yêu đương vụng trộm – trong lòng cô, việc hai người ở bên nhau là sai trái, không được thừa nhận mà cũng sẽ chẳng bao giờ được chúc phúc.

“Có chuyện gì à?” Nhã Văn vỗ ngực định thần.

“Cũng không hẳn,” Giọng Bách Liệt hí hửng nghe rất gọi đòn, “Đồ ngủ tôi giặt chưa có khô, sang đây mượn cô một bộ.”

“...” Nhã Văn len lén liếc Nhã Quân đang thoải mái dựa vào tường, ánh trăng sáng rực chiếu lên mặt anh, khiến cho đường nét vốn đã lạnh lẽo nay càng thêm khó coi, dường như không nhận được mà sắp tuôn một tràng chữ rửa. Nhã Văn lạnh lẽo đưa tay che miệng Nhã Quân, trợn mắt cảnh cáo.

“Ồ, chờ chút, tôi đi lấy đã.” Nói xong, cô chỉ chỉ Nhã Quân, ý bảo anh chờ có lên tiếng. Nhã Văn xoay người lấy bộ quần áo, đang định mở cửa lại bị Nhã Quân ngăn lại.

“?” Nhã Văn im lặng nghi hoặc.

Nhã Quân nghiêm mặt, đưa tay kéo cổ áo cô che cảnh xuân trước ngực.

Nhã Văn vụng về chỉnh trang cẩn thận, hai má nóng bừng như lửa đốt, cô âm thầm nghĩ, may mắn giờ đang là nửa đêm, anh hẳn không phát hiện ra đâu.

Cửa được mở, Bách Liệt hí hóp đôi mắt phượng, chăm chú quan sát Nhã Văn.

“Cầm đi.” Nhã Văn đứng chặn luôn bên ngoài, phòng ngừa Bách Liệt muốn xông vào.

Bách Liệt nhận đồ, chẳng nói chẳng rằng, cũng không tỏ vẻ muốn rời đi.

“Ngủ ngon...” Nhã Văn cố nặn ra một nụ cười méo mó, khoát khoát tay chào anh.

“Cô sao thế,” Bách Liệt bất chợt sờ sờ mặt Nhã Văn, “Nóng vậy, lại phát sốt à?”

“Ặc...” Nhã Văn vội liếc Nhã Quân trong phòng, ánh mắt anh tỏa ra hàn khí như muốn giết người đến nơi, “Không sao, tôi buồn ngủ quá, tạm biệt.”

Nói xong, cô gạt tay Bách Liệt, đẩy anh ra ngoài rồi nhanh chóng đóng sầm cửa.

Nhã Văn nắm chặt tay cầm, không dám nghĩ tới việc liệu Bách Liệt đã phát hiện ra gì rồi, càng không dám xoay người đối diện với Nhã Quân đang ngó mình chòng chọc..

Một lát sau, cô nghe được tiếng Bách Liệt cười cười, thông thả trở về phòng của mình.

Chỉnh đốn lại tâm trạng, chung quy vừa mới tưởng thoát được một kiếp nạn nho nhỏ, lại quên mất rằng đại họa chân chính vẫn còn đang chờ ở phía sau.

“Khuya lắm rồi... Anh cũng nên nghỉ ngơi đi...” Nhã Văn vừa tránh sang bên cạnh, vừa hậm hực mở lời.

Trong bóng tối, Nhã Quân cứ im lìm như cũ, Nhã Văn không trông thấy biểu tình trên mặt đối phương, nhưng có thể cảm thấy cái nhìn nóng bỏng như thiêu như đốt cả tâm hồn.

“Em thích hần à.” Nhã Quân trầm giọng, tận lực kìm chế.

Nhã Văn ý thức được, chỉ cần cơ sẩy đáp sai một chút cũng đủ để kích động con sư tử đang lồng lộn ghen tuông này: “Tụi em... chỉ là bạn bè bình thường.”

“Vậy sao dẫn hần về nhà?” Thanh âm của ai kia càng lúc càng âm u.

“Anh cứ coi anh ấy là Annie không được à.” Nhã Văn nhức đầu.

“Không! Hần ta rõ ràng là một thằng đàn ông khỏe mạnh chức năng sinh lý đầy đủ.”

“Vậy thì sao,” Nhã Văn có phần mất kiên nhẫn, “Em không thể kết bạn với đàn ông được à.”

Nhã Quân nặng nề thở hồng hộc, không đáp, Nhã Văn biết, đúng là đã chọc giận anh thành công. Nhưng cô cũng mệt mỏi lắm, giờ chỉ mong được lên giường nằm, không phải cẩn thận từng li từng tí để đối mặt với con người này nữa.

Khi Nhã Văn nghĩ rằng Nhã Quân sẽ bắt đầu phát hỏa, anh lại không nói tiếp mà mở cửa bước ra khỏi phòng, đóng cửa rồi đi mất.

Nhã Văn quan sát tấm rèm bị gió thổi tung bay phất phơ nhẹ nhẹ, tự nhủ, biết đâu tất cả mọi sự vừa rồi đều chưa từng xảy ra, biết đâu tất cả tà ác, hỗn loạn, thống khổ, dằn vặt lúc này đều đã quay trở về trong chiếc hộp Pandora thần bí.

Nhã Văn ngơ ngác nằm trên giường, đầu óc vừa lộn xộn vừa trống rỗng, lòng cô thầm cầu khẩn một nguyện vọng duy nhất, mong rằng thần linh tối cao... mãi mãi đừng bao giờ mở chiếc hộp ma quỷ kia thêm một lần nào nữa.

Như vậy, may ra cô vẫn còn là Bùi Nhã Văn, may ra cô sẽ không trở thành một Lilith thứ hai.

13. Chương 13

Chương 13: Con nhím do dự

“Anh biết chưa, Annie chuẩn bị kết hôn đấy.” Trưa ngày hôm sau, Nhã Văn ngủ dậy mới phát hiện trong nhà chỉ còn mình và Bách Liệt.

“Cái gì?” Bách Liệt giật nảy thất kinh.

“Tôi cũng choáng không kém đâu, hôm qua Annie gửi mail báo cho tôi,” Nhã Văn ngừng lại đôi chút, “Cô ấy sẽ không quay về Cherating nữa.”

“... Tâm trạng tôi lúc này chỉ có thể dùng từ ‘sốc tột độ’ để miêu tả.” Bách Liệt vỗ vỗ ngực dựa vào ghế sofa, “Cô nàng chơi trò đánh nhanh thắng nhanh à.”

“Thấy bảo chồng chưa cưới là đối tượng xem mặt hồi xưa, anh ta vẫn luôn chờ đợi Annie, làm Annie cảm động ngắt ngay, vậy nên quyết định cứ thế mà ở bên nhau thôi...”

Bách Liệt trầm mặc, thử tưởng tượng ra tình huống Nhã Văn vừa kể, sau mới mỉm cười hài lòng: “Kỳ thực cũng không tồi, nếu là tôi, bỗng nhiên biết trên cõi đời này còn tồn tại một người như vậy dành tình, có lẽ tôi sẽ không do dự lấy cô ấy ngay lập tức...”

“Chẳng ma nào thèm thu nhận anh đâu.” Nhã Văn cười nhạo một tiếng, đưa tay bẹo má Bách Liệt rồi ngồi xuống ghế sofa vừa uống sữa vừa đung đưa chân thoải mái.

“Cô vui đến vậy cơ à.” Bách Liệt nheo mắt nói.

“... Bởi vì Annie đã tìm thấy hạnh phúc của mình, nên tôi không nhìn được thấy vui theo.” Trái tim Nhã Văn đánh lô tô trong lồng ngực.

“Liệu có thật không nhỉ?” Bách Liệt chống cằm ngả ngón, nở nụ cười nhàn nhạt.

“Thật đấy.” Nhã Văn trả lời có phần do dự.

“Vậy, cô còn muốn quay trở lại không?” Bách Liệt bỗng tỏ vẻ nghiêm chỉnh hỏi Nhã Văn.

“... Cherating sao?” Nhã Văn thở dài, tâm tình tràn đầy phiền muộn, trở lại với một Cherating không còn Annie ư?

“Thật ra... tôi cũng đang mông lung lắm.”

“?”

“Từ mấy lần cô dẫn tôi đi thăm trường cũ, trong đầu tôi vẫn lẩn quẩn một ý tưởng khá lạ lùng,” Ánh mắt Bách Liệt rất dịu dàng, giống như anh hoàn toàn biến thành một con người khác.

“Ý tưởng gì?”

“Giả dụ... Tôi chỉ đang giả dụ thôi đấy nhé, tôi chuyển sang nghề gõ đầu trẻ, nghe cũng khá là hay ho có phải không?” Bách Liệt quay đầu nhìn Nhã Văn, cái biểu tình ngây thơ khờ khạo vốn không nên xuất hiện trên khuôn mặt cáo già quỷ quyệt của anh lúc này đúng là vô cùng dọa người.

“Anh? Thầy giáo?”

“Thế nào?”

“Không có gì... Tôi đột nhiên nhớ tới bài báo mới đọc mấy hôm trước, thấy có đăng tin giáo viên y tế chuyên lấy việc kiểm tra sức khỏe cho học sinh nữ để tiến hành quấy rối tình dục...” Nhã Văn phát hiện suy nghĩ của mình càng ngày càng đen tối.

Mắt phượng lúng liếng đưa tình đáp lại, giọng nói mỉa mai hoặc rất có sức dụ dỗ: “Cô ghen đấy à?”

“Nằm mơ.” Nhã Văn đẩy mặt Bách Liệt tỏ vẻ ghét bỏ, đứng dậy vào phòng bếp rửa cốc.

“Tôi nói này Nhã Văn,” Bách Liệt lấy lại bộ dáng nghiêm túc, “Cô nên xem xét lại việc có về Cherating hay không đi.”

Nhã Văn vừa rửa cốc vừa ngẫm nghĩ, một lát sau mới lên tiếng: “Vậy anh tính sao? Có quay lại không?”

“Tôi á?”

“Ờ...”

Nhã Văn nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, sau đó thanh âm ôn nhu của Bách Liệt vẳng lên phía sau cô: “Nếu tôi trở về nơi ấy, cô sẽ theo tôi chứ?”

“Tôi...” Nhã Văn rất muốn sáng khoái nhận lời, được, tôi với anh cùng đi.

Nhưng trong giây phút ấy, khuôn mặt Nhã Văn bất chợt hiện lên trong tâm trí cô, với tóc mai dài rủ xuống che khuất tầm mắt, ánh nhìn vừa cương nghị vừa kiên cường.

Vì vậy, Nhã Văn ghen hòng, một chữ cũng thốt được.

Bách Liệt khẽ cười, vỗ nhẹ vào đầu cô: “Dành thời gian mà suy nghĩ về chuyện đó đi. À mà, quần áo hôm qua cô cho tôi mượn mặc chặt ních à, tí trả cô đó.”

Tối hôm qua...

Hai má Nhã Văn lập tức đỏ bừng, âm thầm cầu mong anh ta đừng có phát hiện ra điều gì.

“Tôi cứ tưởng cô đang ngủ, không ngờ gọi thế mà cũng dậy được.” Giọng Bách Liệt tỉnh bơ.

“Tại trước đó ăn khuya nên ngủ không ngon...” Nhã Văn hậm hực giải thích, len lén thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy giờ tôi lấy luôn cho cô nhé,” Nói xong Bách Liệt quay người về lấy quần áo rồi mang vào phòng của Nhã Văn, “Tôi đặt trên ghế nha.”

“Ồ, đặt ở đó đi.” Nhã Văn để cốc lên trên kệ, lau khô tay, vụng trộm xoa xoa mặt, vẫn còn nóng như chảo chiên, may mà Bách Liệt không nhìn thấy.

“Dù gì thì gì,” Tiếng Bách Liệt vọng ra từ phòng khách, lộ ra một tia xảo quyệt, “Không thể ngờ Bùi Nhã Quân mặt sắt mà phun ra mấy lời nghe buồn nôn như vậy cơ đấy...”

“?”

“Cái gì mà ‘Khi cơ thể của chúng ta gắt gao dán vào nhau, em thực sự không nảy sinh một chút cảm giác nào sao?’... Loại đối thoại này chỉ tồn tại trong mấy bộ phim nghệ thuật nhạt nhẽo mà thôi. Kỳ thật, cứ hỏi thẳng ‘Khi làm tình với anh em không thấy thích thú à’ chẳng hơn chắc.”

Sau đó, Bách Liệt lê đôi dép “loẹt quẹt” đủng đà đủng đỉnh về phòng mình.

Xế chiều, trời bắt đầu mưa rả rích, Nhã Văn nằm ở trên giường suy nghĩ miên man.

Nhã Văn nhớ trước đây khi được nghỉ hè, mỗi lần gặp mưa như thế này, cô chỉ biết chán nản đứng nhìn ra cửa sổ, hết thấy cảnh vật đều chìm trong sắc xám âm u, trông là muốn ngủ. Những năm tháng đó sao lại đơn giản đến thế, chẳng cần phải nghĩ ngợi lo xa nhiều, ngoại trừ ăn uống chơi bởi cô cũng chưa từng bận tâm đến những việc gì khác.

Nhã Văn nhắm mắt, trần trọc không yên, tâm trí rối loạn tựa như chiếc đèn kéo quân quay vòng vòng không ngừng nghỉ.

Ba ba, Annie, Bách Liệt, Thư Lộ, mỗi người mỗi việc dường như đều trượt khỏi quỹ đạo khiến Nhã Văn không kịp trở tay. Đương nhiên còn cả Nhã Quân nữa. Cô vốn cho rằng về thăm nhà lần này chỉ là một kỳ nghỉ xả hơi ngắn ngày, thật không ngờ nó lại biến thành kế hoạch ổn định dài lâu, dường như có rất nhiều chuyện cô phải định đoạt, nhưng cũng có rất nhiều chuyện cô không được phép định đoạt.

Chiếc điện thoại trên gối bất thành linh rung mạnh, trái tim Nhã Văn theo đó mà nảy lên vô cớ. Đây vốn là số di động cô dùng từ ngày xưa, khi trở về ba ba mới cho cô hay Nhã Quân vẫn đóng tiền cước phí để duy trì chứ không cắt, nên Nhã Văn có thể tiếp tục sử dụng như cũ, nhưng chẳng có mấy người biết số này để gọi đến, mà chính xác ra, chỉ có một người duy nhất.

“A lô...” Đầu bên kia truyền tới một giọng ngáp ngừng.

“Vâng.” Nhã Văn ngồi dậy, tựa lưng vào tường.

“Đang ngủ?” Tiếng của Nhã Quân nghe có phần mệt mỏi.

“Ừ, nhưng ngủ chưa sâu lắm.” Liệu Nhã Quân có gài camera trong phòng không vậy?

“Ồ.”

Nhã Văn chờ anh nói tiếp, nhưng anh lại im lặng. Quả thật không thể nào hiểu nổi Bùi Nhã Quân của hiện tại.

“Hôm qua em ngủ ngon chứ?” Có vẻ Nhã Quân đã cạn sạch chủ đề để duy trì cuộc trò chuyện.

“Vâng,” Nhã Văn bắt giác sờ lên hai má nóng bừng, “Sau lúc ấy thì liền ngủ luôn...”

“Còn anh hầu như thức trắng cả đêm...”

Cho nên bây giờ mới uể oải như thế? Nhã Văn bật cười bất đắc dĩ, thật ra cô cũng thao thức suốt, lăn qua lăn lại, làm thế nào cũng không bỏ được khuôn mặt u ám của ai kia ra khỏi đầu.

“...”

Cả hai đều trầm mặc, thậm chí Nhã Văn còn hoài nghi, chẳng lẽ anh gọi điện chính là muốn xem xem liệu cô có đang ở nhà say giấc nồng, trong khi anh thì phải chìm trong một đồng công việc bề bộn không cất nổi đầu lên được chăng.

“Anh...” Nhã Quân hít một hơi thật sâu, “Anh rất nhớ em.”

Trong nháy mắt, tâm trí Nhã Văn xoẹt qua một hình ảnh, Nhã Quân đứng trước cửa sổ văn phòng, ngắm nhìn cơn mưa tí tách bên ngoài, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng tùy tiện vơ bừa trên ghế hồi sáng nay, ống tay áo còn vương mồ hôi nên phải xắn gấu lên tận khuỷu tay để giấu, cà vạt xiêu vẹo, thắt lưng gài sai lỗ mà anh còn không thèm để ý. Cặp kính gọng đen trước giờ đều ở trên sống mũi, có lẽ vì quá mệt mỏi nên bị tháo xuống cầm trong tay, mái tóc nửa dài nửa ngắn không chịu ngoan ngoãn nằm gọn sau tai mà ương bướng bung ra che khuất tầm mắt. Trước ngực áo sơ mi trắng có một vết màu nâu nhạt, dùng caravat che cũng không xong, đó là vì trong lúc anh nhớ cô, lơ đãng đã để sánh một ít cà phê lên người hồi nào không biết.

Nhã Văn nghĩ đến nét mặt khi Nhã Quân hôn cô, hết sức chăm chú, như thể thế giới chỉ có một mình cô vậy.

“Em cũng nhớ anh...” Chưa kịp dứt lời, Nhã Văn liền nhận ra mình vừa thốt lên điều gì. Cô vỗ trán, thực muốn đánh cho bản thân tỉnh lại, Bùi Nhã Văn, sao mày dám nói câu đó, mày có biết chỉ cần một câu này là có thể làm mối quan hệ với Nhã Quân loạn càng thêm loạn không hả.

Đầu bên kia Nhã Quân cũng không ngờ Nhã Văn sẽ trả lời như thế, anh sững sờ một hồi rồi bật ra tiếng cười khe khẽ: “Đừng có vỗ nữa, đỏ hết cả đầu...”

Thật sự Nhã Quân không cài lên camera trong phòng cô à?

“...” Nhã Văn nghẹn lời, cô không biết nên nói gì, cũng không muốn giải thích, biện hộ rằng vì thất thần nên mới vô tình buột miệng. Thật chẳng muốn lên tiếng thêm bất cứ điều gì ghê gớm nào nữa, nếu được, có thể coi như cô chưa từng nhận cú điện thoại này hay không?

“Buổi tối chờ anh về ăn cơm, bye.” Nhã Quân dứt khoát cúp máy, không cần cận mặt Nhã Văn cũng biết thừa anh đang cười trộm, cười đến nỗi hai cái lúm đồng tiền mờ nhạt hằn lên rất sâu, rất sâu.

Nhã Văn ngẩn người trông chiếc điện thoại di động, bỗng kéo chăn che kín đầu rên rỉ: “Lạy chúa tôi, hãy để tôi chết luôn đi cho nó xong...”

Chiều hôm ấy, Nhã Văn ngủ không yên giấc, ý thức cô mơ mơ hồ hồ, chốc thì thấy trời đã tối, lát lại tưởng vẫn còn sáng, nhiệt độ cơ thể cũng lúc nóng lúc lạnh. Thẳng đến khi ánh đèn bàn được bật lên tỏa ra một luồng sáng ấm áp, Nhã Văn mới chậm chạp mở to hai mắt.

Nhã Quân ngồi trên ghế xoay cạnh giường, một bàn tay đặt lên tay vịn, tay kia cầm chiếc kính đen, miệng còn vô thức cắn cắn đầu gọng kính.

“Tỉnh chưa? Ăn chút cháo đi.” Anh định thần, đeo kính lên mũi, đứng lên lấy bát cháo đặt trên bàn bưng tới trước mặt Nhã Văn.

“Đã... đã trở thế này rồi à...” Nhã Văn lúng túng ngồi dậy kê gối tựa vào thành giường.

“Lúc anh về, thấy trán em nóng, có lẽ chưa khỏi ốm hẳn.” Nhã Quân cầm bát cháo đưa cho Nhã Văn, cô lại cứng đầu không chịu nhận, anh liền nổi hứng trêu ghẹo, “Muốn anh dứt cho à?”

“Em tự ăn.” Nhã Văn như vừa hồi hồn từ trong giấc mộng, lập tức nhận lấy cháo húp một lèo.

Nhã Quân im lặng, chờ cô ăn uống xong xuôi mới hỏi: “Nữa nhé?”

Nhã Văn lắc đầu, cảm thấy không đói cũng không no, cứ như thân thể này không phải là của mình vậy.

Nhã Quân mang bát ra ngoài, sau đó Nhã Văn nghe thấy phòng bếp có tiếng cọ rửa. Anh vẫn luôn làm mọi thứ một cách hoàn hảo nhất, cho nên vào đêm sinh nhật lần thứ mười sáu ấy, khi phát hiện Nhã Quân hôn mình, Nhã Văn liền đi đến kết luận đây là hành động nông nổi ở tuổi vị thành niên – anh chỉ muốn thử hôn một cô gái, còn cô xui xẻo thế nào lúc ấy lại nằm ngay trong tầm tay.

Nhưng thực tế chứng minh, cô đã nhầm. Nhã Văn nắm chặt chần, mỉm cười bất đắc dĩ, có thể trước nay cô đều chưa từng hiểu được con người Bùi Nhã Quân.

“Nghĩ gì vậy?” Không biết Nhã Quân trở lại từ bao giờ, hai tay áo sơ mi xắn cao, không thấy cà vạt đâu, chỉ thấy một vết bẩn màu nâu nhạt rõ ràng trên ngực.

Nhã Văn ngẩn ra, đây chẳng phải là hình ảnh Bùi Nhã Quân hiện lên trong tâm trí cô hôm nay sao?

Nhã Quân ngồi xuống cạnh giường, cúi nhìn Nhã Văn, hơi thở của anh rất gần mặt cô, khiến cô không tự chủ mà căng thẳng.

“Không, không có gì...” Nhã Văn kéo chần lên cao, hận sao không thể tự quấn mình thành con sâu đo luôn. Cô rụt chân, trùm kín mít hơn một nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn.

“Thật à?” Nhã Quân lại tiến sát thêm tí nữa, chớp mũi anh gần như chạm phải mũi cô.

“Ừ.” Nhã Văn không dám gạt đầu, ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám làm, chỉ sợ đụng vào môi Nhã Quân, mặc dù lúc này khuôn mặt cô đã thọt lỏm trong tấm chăn dày.

Mái tóc bất tri của Nhã Quân thi thoảng lại mơn man trên bờ mi Nhã Văn, khiến cô ngứa ngáy không nhịn được chớp chớp vài cái.

“Làm sao vậy?” Thanh âm của Nhã Quân tràn đầy dụ hoặc.

“Tóc anh...” Hai gò má núp dưới chăn vô thức đỏ bừng.

“?”

“Tóc rất thời trang... Trông cứ như nghệ sĩ ấy...” Thực ra Nhã Văn muốn nói, tóc anh đâm vào mắt em, thế nhưng thốt lên lại bất giác trở thành mấy lời vô vị không để đâu cho hết.

Nhã Quân cười nhẹ một tiếng: “Sao em lại có vẻ khấn trương nhỉ?”

Cái này còn phải hỏi à? Nhã Văn nuốt một ngụm nước bọt.

“Những gì em nói trên điện thoại có được coi là thật không?” Mặt Nhã Quân hiện rõ hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

Nhã Văn không gạt cũng không lắc: “Em... lúc ấy em nói mớ...”

Nhã Quân nheo mắt lườm cô, giọng nói vừa bắt lực lại tràn ngập cương chiều: “Bùi Nhã Văn, em cứ phải làm một con đĩ điều như thế mãi mãi à?”

Nhã Văn mở miệng định phản bác, nhưng một âm thanh quen thuộc bất ngờ truyền đến sau lưng Nhã Quân: “Đâu phải à nha, tôi nghĩ cô ấy tiến bộ nhiều rồi đấy chứ, không còn giữ khư khư cái tâm lý trốn tránh thực tế nữa rồi – đúng không, Nhã Văn?”

Bách Liệt chẳng biết từ đâu tìm được một khẩu mía ngậm trong mồm, anh đứng ngả ngón trước cửa phòng, đôi mắt phượng xinh đẹp kia có vẻ không chứa nhiều hảo ý cho lắm.

Nhã Quân bình tĩnh đứng dậy đi tới đối diện với Bách Liệt: “Mong anh lần sau đừng nghe trộm người khác nói chuyện.”

Nhưng Nhã Văn chỉ cần nhìn qua một cái đã biết, cái vẻ bình thản đó chỉ là sự tĩnh lặng trước cơn giông bão mà thôi.

“Không phải, cửa mở mà, đúng lúc tôi đến tìm Nhã Văn.” Về mặt Bách Liệt rất vô tội.

“Cô ấy không rảnh.” Giọng Nhã Quân lạnh băng.

“Vây,” Bách Liệt cười tươi như hoa, “Anh thì rảnh chứ?”

“...” Nhã Quân quan sát Bách Liệt, không đáp.

“Tôi đói bụng, vốn nghĩ anh về sẽ cùng ăn cơm, nhưng chờ mãi không thấy người đâu, cho nên muốn qua hỏi một chút để còn biết đường tự sắp xếp.”

Nhã Quân vẫn nhìn chăm chăm Bách Liệt, như muốn bóc trần lớp mặt nạ gian xảo kia mà trông xem đến tột cùng có điều gì còn giấu ở bên dưới.

“Trên bàn bếp có cháo, trứng muối và cải bẹ trong tủ lạnh.” Nói xong, Nhã Quân gượng cười cho có lệ, sập cửa “bang” một cái, cài chốt khóa luôn để phòng hờ.

“A...” Nghe được tiếng khóa cửa, Nhã Văn có cảm giác tai họa sắp rơi xuống đầu đến nơi.

Nhã Quân xoay người ôm ngực liếc cô, vẻ mặt vô cùng đáng sợ: “Bùi Nhã Văn, khai thật xem mấy năm nay còn có bao nhiêu ‘Tướng Bách Liệt’ bên cạnh em hả?”

“Chỉ có một...” Trên thế giới này, cũng chỉ có một Gabriel mới có thể nhìn thấu được cô mà thôi.

“Khi nào anh ta đi.” Nhã Quân hỏi thẳng không thêm vòng vo tam quốc.

“Không... Em không biết,” Bởi vì chùn chân nên giọng cô nghèn nghệt buồn bực, “Em còn chưa nghĩ ra...”

Nhã Quân nheo mắt, đỉnh đầu nhấp nháy hai chữ “Nguy hiểm” đỏ chói: “Ý của em là, em muốn cùng đi với anh ta?”

“Em nói chưa nghĩ ra mà...” Nhã Văn mở to đôi mắt hoảng hốt, chỉ sợ bị sư tử lao tới vồ lấy bất cứ lúc nào.

Nhã Quân quả nhiên không nhịn được xốc cô ra khỏi chăn, cầm lấy cổ tay cô giận dữ quát: “Tốt nhất em đừng khiến anh nổi điên, bằng không chuyện gì anh cũng dám làm, hiểu chưa?”

“Vâng vâng vâng...” Nhã Văn nhăn nhó đáng thương nặn ra biểu tình cầu xin tha thứ, “Em biết rồi...”

Mẹ nói đúng quá, cô thực sự chỉ là một con cọp giấy, sẵn sàng nhượng bộ người đàn ông này vì lợi ích toàn cuộc, Nhã Văn vốn là một nàng công chúa kiêu ngạo, nhưng khi phải đối diện với con sư tử hung hãn trước mặt, cô lại biến thành một tên lính đào ngũ hèn nhát từ bao giờ không hay.

“Em tốt nhất,” Nhã Quân cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi, “Quyết định lại đi.”

Sau đó, anh buông tay cô, xoay người mở cửa, tỏ ra không hề bất ngờ khi thấy Bách Liệt chưa kịp chạy trốn khỏi hiện trường mà đứng chôn chân tại chỗ, xấu hổ cười trừ.

Nhã Quân lườm anh ta, đi thẳng về phòng mình, bỗng nghĩ đến điều gì mà quay đầu lại nói: “Lần sau còn muốn mượn áo ngủ thì coi chừng cái tay anh đấy.”

Cửa một lần nữa đóng sầm trước mặt Bách Liệt, anh chàng ngoáy ngoáy lỗ tai, tự nhủ thầm: “Haizzz, vẫn là nên đi ăn cháo thôi.”

Thời tiết càng ngày càng oi bức, loáng cái đã sắp đến tháng bảy.

Nhã Văn đứng ở trước gương tự ngắm nghía chính mình, cảm thấy bản thân có phần khang khác, nhưng lại mơ hồ không rõ cái phần khang khác ấy ở chỗ nào mọc ra. Có lẽ, Nhã Văn kéo kéo mấy lọn tóc, là vì tóc nay đã dài hơn chẳng.

Mấy ngày nghỉ lễ này Nhã Văn hầu như chưa hề đi đâu, hôm nào cũng thấp tha thấp thỏm ngồi ngốc ở nhà, cô xoa xoa mặt chột dạ, từ bao giờ mình lại sợ Bùi Nhã Quân như vậy? Hơn nữa cảm giác sợ sệt này dường như còn xen lẫn một chút tư vị khác, mỗi lần nghĩ tới, Nhã Văn bất giác đều miệng đắng lưỡi khô, vô cùng khó chịu mà không thể lý giải nguyên do.

“Cái kia...” Bách Liệt tựa cửa phòng tắm, vẻ mặt dõi theo Nhã Văn đầy phức tạp, “Cô có biết mình đứng tần ngần bao lâu rồi không?”

“Gi chứ,” Nhã Văn lúng túng làm bộ chỉnh trang một hồi, “Phụ nữ đều là như vậy, anh không hiểu sao?”

“Để tôi cho cô mượn gương,” Biểu tình phức tạp của Bách Liệt bắt đầu trở nên vụn vặt, “Còn cô nhường tôi đi toilet nhé?”

“Oái, ngại quá,” Nhã Văn ngượng ngùng rời khỏi phòng tắm, “Cứ tự nhiên.”

Bách Liệt gấp gấp đóng cửa lại, Nhã Văn đứng ngoài bối rối gãi đầu, thật sự lâu như vậy à, cô chỉ hơi thẩn thờ chút xíu thôi mà.

Trong bữa cơm trưa, Bách Liệt phấn khởi đề nghị cả hai đến trường học cũ của Nhã Văn thực hiện “Một cuộc chạy đua đường dài nhân dịp đẹp trời”.

“Nóng mà được ra mồ hôi thì cực kỳ sướng khoái đó nha.” Bách Liệt đã thay sẵn một bộ đồ thể thao, khuôn mặt đen thùi lùi vì háo hức nên thêm phần sáng sửa.

Bọn họ bấp chập cái nắng như thiêu như đốt để đi bộ đến trường trong suốt một tiếng rưỡi đồng hồ, Nhã Văn mệt đến độ không còn hơi sức để thở, Bách Liệt lấy ra một chai nước từ trong ba lô đưa cho cô, nháy mắt trêu ghẹo: “Chưa bắt đầu đã muốn bỏ cuộc rồi à?”

Nhã Văn câm nín nhìn anh không nên lời, Bách Liệt muốn “Chạy đua đường dài nhân dịp đẹp trời” thật sao?

Ngửa đầu tu một lèo, cuối cùng Nhã Văn mới tỉnh táo phần nào, nhìn mấy đứa nhóc mướt mồ hôi đuổi theo quả bóng trên sân vô cùng vui vẻ, cô ai oán lẩm bả lẩm bầm: “Giá có thể quay ngược thời gian thì tốt biết bao a...”

“Nhưng chúng ta không thể quay trở về,” Bách Liệt sóng bước cùng cô, mỉm cười ngắm nhìn bọn trẻ con trong sân tập, “Cho nên chỉ đành cố gắng bước tiếp về phía trước thôi.”

Nói xong, anh đặt ba lô sang bên cạnh, vỗ vỗ lưng Nhã Văn: “Đi nào, xuất phát!”

Chẳng hiểu tại sao, Nhã Văn mới đầu còn mềm rũ như con sên, sau lại không tự chủ cũng chạy theo Bách Liệt, bóng lưng anh trông tràn đầy tự tin và mạnh mẽ, Nhã Văn nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến người khác không thể nào cưỡng nổi sức hút của anh.

“Chú ý duy trì nhịp thở, năm vòng đầu tiên chỉ được hô hấp bằng mũi, không được dùng miệng, tiếp mới hít thở bằng cả mũi lẫn miệng, vận tốc và khoảng cách giữa các bước phải luôn đồng nhất.” Bách Liệt vừa chạy vừa hô.

Anh còn tưởng bỏ mình là giáo viên thể dục à...

Nhã Văn nín cười, chạy đều đều sau Bách Liệt. Lũ nhóc chơi đá banh thừa dịp nghỉ ngơi nhe răng cười tươi rói với hai người bọn họ, đại khái chắc là cảm thấy gặp được “bạn cùng cảnh ngộ”, chung chí hướng vận động dưới cái nắng nóng kinh khủng nên ra sức cổ vũ. Mặc dù cảm chắc về nhà sẽ bị ăn mắng, những đứa trẻ này vẫn liều lĩnh chơi thả phanh, cơ hồ không hề lo lắng đến phiền não tiếp đó, chỉ cầu được vui vẻ trong giây phút này, như vậy đã là quá đủ.

Nhã Văn có phần hơi ghen tị, càng lớn lên con người ta càng coi trọng kết quả hơn quá trình, lại sợ thất bại và đau đớn. Trong công việc, tình cảm hay cuộc sống, người lớn chỉ phiền não vì không thấy thành quả cuối cùng, mà không biết tự lo lấy bản thân, còn trẻ con thì khác, mọi sự việc qua những đôi mắt trong sáng của chúng đều diễn ra một cách đơn thuần chứ không bị phân định rạch ròi thành tốt hoặc xấu, ít nhất, trong quan sát của lũ trẻ, những gì liên quan đến thực tế khắc nghiệt đều là những điều vô nghĩa không mấy may tác động được đến chúng.

“Nhanh đuổi kịp tôi đi!” Bách Liệt hét lên phía trước.

Nhã Văn vội vàng thu hồi suy tư, đẩy nhanh tốc độ. Lỗ chân lông trên cơ thể đều mở rộng khiến mồ hôi cô đổ ra như tắm, ánh mặt trời rọi vào mặt, vào da thịt như muốn bốc hỏa, nhưng Nhã Văn lại cảm thấy cực kỳ vui sướng, một loại vui sướng lâu lắm rồi cô chưa được trải nghiệm.

Không biết qua bao lâu, Bách Liệt đột nhiên chậm lại, chạy song song cùng Nhã Văn, một lát sau, anh thông thả cước bộ lùi đằng sau cô.

Cổ thêm nửa vòng, Nhã Văn rút cuộc cảm cự không nổi nữa phải ngừng hẳn, quỳ sụp xuống. Không có Bách Liệt thúc dục, dường như cô cũng mất động lực tiếp để tục chạy, cả người rũ ra mệt nhừ.

“Mau... Đứng lên...” Bách Liệt hỗn hạo hỗn hạo kéo Nhã Văn, “Đường nhựa có nhiệt độ rất cao, dễ gây tổn thương da...”

Nhã Văn lảo đảo đứng dậy, bị Bách Liệt dẫn đi nửa vòng còn lại, cuối cùng cả hai ngã vật dưới bóng cây xanh.

Tìm thấy bình nước đầy, Nhã Văn vội vàng tu ừng ực, cô kiệt sức đến nỗi ngón tay cũng buồn nhúc nhích. “Ngồi xuống,” Bách Liệt nắm lấy tay cô, để cho cô tựa vào chỗ khô ráo, sau đó mới vừa quệt mồ hôi vừa uống nước, “Sao không chạy tiếp.”

“Chạy... hết nổi...” Nhã Văn rất muốn nằm thẳng cẳng ở đây luôn. Nếu tiếp tục chạy chưa chắc cô đã mệt như bây giờ, nhưng một khi đã dừng lại, cô chỉ cảm thấy xương khớp mình như nứt ra từng mảnh.

“Vì sao chạy hết nổi?” Bách Liệt cũng mệt mỏi không kém, tuy vậy hơi thở đã dần dần ổn định.

“Không biết...” Nhã Văn đoạt lấy khăn lông anh đang dùng rồi lau mồ hôi trên mặt mình.

“Bởi vì,” Ánh nhìn trong suốt của Bách Liệt ẩn chứa một nét gì đó mơ hồ khiến lòng cô khẽ động, “Người vẫn đi phía trước cô bất chợt biến mất, hất lùi sang bên cạnh, thậm chí tụt phía sau cô, cho nên cô hoang mang, không biết phải làm gì tiếp theo.”

“Có thâm thúy như vậy không...” Nhã Văn dõi mắt trông theo tụi nhỏ trên sân, muốn thử suy ngẫm về điều Bách Liệt vừa nói, chỉ thấy đầu không thể nào chịu nổi.

“Nó giống như, có một người đàn ông luôn ở trước mặt cô, cô ngẩng đầu một cái là có thể nhìn thấy ra anh ta, nhưng đến một ngày, cô phát hiện anh ta lại gần cô, quan sát cô, vì vậy cô trở nên sợ hãi và trốn tránh, thế là anh ta bị cô bỏ lại sau lưng...”

“... Tưởng Bách Liệt,” Nhã Văn cắt ngang lời anh, “Anh quá đà rồi đấy.”

Bách Liệt không nói gì, chỉ học theo Nhã Văn ngấm mấy đứa trẻ con xa xa, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt.

“Anh không trở thành bác sĩ tâm lý quả đáng tiếc.” Một lát sau, Nhã Văn bỗng quay sang liếc gò má Bách Liệt, có chút xúc động than nhẹ.

“Phải,” Bách Liệt nhìn lại, vẫn mỉm cười, “Nhưng bố tôi không cho phép, nói rằng tôi dễ dàng bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của bệnh nhân quá.”

Tối hôm đó, Nhã Văn và Bách Liệt sau khi trải qua một buổi chiều “hành xác” thì thỏa mãn thả lỏng người trên ghế sofa gặm hamburger, cùng lúc ấy Nhã Quân trở về nhà với nét mặt tràn đầy hàn khí.

Cô nàng Nhã Văn còn đang hứng trí bưng bưng bình luận về bộ phim truyền hình trên TV bỗng im phăng phắc, miễn cưỡng cười cười che giấu sự lúng túng, nhưng Nhã Quân mắt nhắm tai ngơ bỏ thẳng về phòng, chỉ để lại cho cô một bóng lưng lạnh lẽo.

Nhã Văn sững sờ nhìn cánh cửa đóng chặt, lại nhìn Bách Liệt, tâm tình có điểm bất bất đắc dĩ mà không biết nên làm sao cho thỏa.

“Tiểu tử này,” Bách Liệt vừa liếm nước ép cà chua đang chảy trên mu bàn tay vừa thì thầm, “Đừng nói là đã đọc ‘Phương pháp theo đuổi phụ nữ cấp tốc trong ba ngày’ do mình viết rồi chứ...”

“Cái gì?...” Nhã Văn mở miệng hỏi.

“Anh ta đang dùng chiến thuật ‘Lấy lùi làm tiến, tiến lui thích hợp’, chuyên dùng để đối phó với loại phụ nữ ngốc nghếch, ưa mềm sợ cứng, hay do dự không quyết đoán.” Bách Liệt giải thích.

Nhã Văn há mồm định đáp, Nhã Quân bất thành linh lại mở cửa đi ra, biểu hiện và giọng nói đều cực kỳ lạnh lẽo: “Bùi Nhã Văn, vào đây cho anh.”

“A...” Nhã Văn bất lực.

Cô không biết mình đã đứng dậy như thế nào, cũng không biết mình đi đến phòng Nhã Quân ra làm sao, chẳng qua là khi định thần lại, cô đã thấy Nhã Quân ở trước mặt, còn tiện tay đóng cửa luôn.

“Chiều nay đi đâu?” Nhã Quân tháo cả vạt vút lên ghế tựa, sau đó cởi từng nút cúc trên tay áo sơ mi.

“Trường học,” Nhã Văn lặng lẽ lùi hai bước, kích đường va vào bàn học. Ngoài trời vẫn còn sáng, kim đồng hồ chỉ 6 giờ 15 phút.

“Đi làm gì?” Nhã Quân bắt đầu cởi khuy trước ngực, chỉ mất vài giây liền cởi áo ra hoàn toàn, cơ bắp trần trụi ướt đầm mồ hôi bóng loáng.

“Chạy bộ...” Nhã Văn sờ sờ mũi, không mấy tự nhiên, tiếp theo không phải định...

Nhã Quân đá bít tất, nhanh chóng mở nút dây lưng, hai chân thon dài ẩn giấu trong chiếc quần âu màu đen bất ngờ hiện ra trước mắt Nhã Văn, trên người anh còn mỗi chiếc quần lót ôm sát vật nam tính.

“Chạy bộ?” Nhã Quân quăng bữa chiếc quần tây ra chỗ khác, hơi kinh ngạc nhìn Nhã Văn, khoe mắt trần ngập ý cười.

“Ừ.” Nhã Văn dời mắt, khoanh tay trước ngực, cổ tỏ ra tự nhiên.

Anh ấy hiện tại sao... không mặc quần đùi như ngày xưa?

“Anh cứ tưởng em ghét vận động.” Nhã Quân mở tủ, lấy một chiếc quần thể thao và một cái áo phông rồi mặc vào, nhưng động tác so với lúc cởi đồ chậm chạp hơn rất nhiều.

“Cũng không phải là thích...” Nhã Văn hết sờ mũi lại sờ cằm, lảo liên nhìn ngó quanh quần.

“Vậy sao còn muốn đi?” Cuối cùng anh cũng mặc xong quần, thoải mái trông áo lên người.

“Bách, Bách Liệt khẳng khẳng đòi...” Nhã Văn xoa xoa cổ họng, nhủ thầm làm như vậy có lẽ tự nhiên hơn nhiều.

Động tác của Nhã Quân chợt khựng, sau đó nhanh chóng mặc áo, rồi tiến về phía Nhã Văn, chống hai tay lên bàn sách sau lưng cô: “Xem ra, hần có ảnh hưởng rất lớn với em.”

Nhã Văn rất muốn thẳng thắn xác nhận, nở một nụ cười thân thiện coi như đồng ý, nhưng làm thế nào cũng cười không nổi.

“Có muốn,” Nhã Quân im lặng ngó cô, nhãn thần mang theo một chút trêu chọc, “Cùng nhau tắm hay không?”

Cái gọi là “Cùng nhau tắm”, chính là cả ba người cùng đi tới phòng tắm mới khai trương cạnh nhà.

“Trông xa hoa quá,” Bách Liệt đứng trước cổng lớn, vượt cấm cấm khải, “Anh xác định chỗ này ngoại trừ tắm không có phát sinh thêm dịch vụ nào khác sao?”

Nhã Quân và Nhã Văn lãnh đạm liếc xéo anh, một trước một sau vào bên trong.

Bách Liệt vội vàng đuổi theo, chưa được mấy bước đã bị Nhã Quân nắm lấy cổ áo kéo lại: “Ông anh à, ở bên này.”

Bách Liệt trông theo Nhã Văn đứng ở cửa phòng dành cho nữ, lại trộm nhòm Nhã Quân phía sau, vẻ mặt thành thật: “Ngại thật, tôi vừa nhớ ra là mình đã tắm rồi...”

Không đợi Bách Liệt nói xong, Nhã Quân đã lôi xềnh xệch anh vào gian cho nam, Nhã Văn ngạc nhiên nghĩ thầm, sao tự nhiên lại có cảm giác bị rơi vào bẫy thế nhỉ?

Nhưng cô ngay lập tức vỗ ngực tự trấn an, may mà người bị tính kế không phải là mình. Nghĩ tới đây, đáy lòng lại trào lên chút tư vị thỏa mãn, bởi vì cuối cùng cô đã được trở về với một thế giới Bùi Nhã Quân không cách nào đặt chân đến, thế giới này không có sợ hãi, không có mong đợi, không có xấu hổ, không có việc trái tim đập rộn ràng mà chẳng hiểu tại sao. Nơi đây chỉ có dòng nước ấm áp cùng với làn hơi mù mịt, khiến cô không thể thấy rõ người khác, cũng không trông rõ được chính bản thân mình.

Đợi đến khi ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên tường, Nhã Văn mới phát hiện cô đã ngâm trong này suốt một giờ, chợt nhớ tới hai kẻ đi tắm mà như đi đánh nhau kia, cô bèn nhanh chóng đứng dậy thay quần áo.

Vậy mà hai vị này còn chưa lộ mặt ra ngoài phòng chờ, chẳng lẽ thật sự được hưởng thụ dịch vụ đặc biệt? Nhã Văn vừa lau tóc vừa ngồi xuống, nói không chừng bọn họ ở bên trong đang gây sự không biết trời đất là gì kia.

Nhã Văn cười rộ, tưởng tượng cái cảnh hai người đàn ông lỏa thể đánh nhau – tất nhiên, bộ phận quan trọng đã được bảo vệ – như hai học sinh tiểu học dùng cả tay và chân lao vào đối phương, trên mặt chỗ xanh chỗ tím, mồm miệng vẫn còn gào lên hùng hồn lý lẽ.

“Này, báo cảnh sát thôi,” Một người mặc đồng phục hớt ha hớt hải chạy ra từ khu của nam, “Có người gây hấn, khuyên thể nào cũng không được, gọi mấy đồng nghiệp xuống đây hỗ trợ đi.”

“...” Nhã Văn trợn mắt há mồm sững sốt, khăn trên tay rơi xuống.

Nghe được chuyện bất quá, những vị khách đang chán muốn chết vì chờ đợi liên hào hứng trở lại, cửa phòng lập tức kẹt cứng toàn người là người.

Nhã Văn cắn răng, xông lên ra sức chen lấn: “Nhường đường một chút, xin nhường đường nào.”

“Tiểu thư, cô không vào được.” Nhân viên giữ cửa lập tức chặn cô lại.

“Hai người đánh nhau... là bạn của tôi...” Nhã Văn lúng búng giải thích, quyết tâm phải đi vào khuyên can.

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, ĐÂY LÀ NƠI DÀNH CHO ĐÀN ÔNG.” Anh chàng nhân viên dán mắt vào cô, chắc chưa bao giờ thấy chuyện kỳ quái như vậy.

“Làm ơn cho tôi qua đi mà!” Nhã Văn lo lắng muốn thoát ra.

“Bùi Nhã Văn!” Đằng sau cô bỗng truyền đến giọng nói của Nhã Quân, cô ngoảnh đầu, trông thấy Nhã Quân và Bách Liệt ôm ngực, kinh ngạc thốt lên bộ dáng tuyệt vọng tìm cách chui vào phòng tắm nam của Nhã Văn.

“Ồ...” Nhã Văn ngơ ngác nhìn người gác cửa, lại quay đầu nhìn hai vị kia, sau đó mặt đỏ lựng, lách khỏi đám đông ra ngoài.

Nhã Quân ngó qua đầu Nhã Văn trông lên biển nam giới rõ ràng trên tường, tức giận hỏi: “Giải thích sao đây?”

Nhã Văn xấu hổ đẩy tay anh ra, lí nhí nói: “Bọn họ bảo có người đánh nhau, em tưởng...”

“Tưởng là tụi anh?” Nhã Quân đỏ khốc đỏ cười.

“Em không thấy hai anh, em nghĩ không thể nào lại tắm lâu như vậy...”

“Đúng là bọn anh rất nhanh đã đi ra, nhưng lại cho rằng một, hai giờ nữa em mới xong, vậy nên qua bàn bi-a làm mấy trận trong lúc chờ.” Nhã Quân bắt đầu phân trần.

“...” Người xung quanh coi náo nhiệt đều bật cười ha hả, Nhã Văn cúi đầu, không ngừng tìm xem có cái lỗ nào để mình chui xuống cho rồi.

Bách Liệt thở dài, lắc lắc ngón trỏ kết luận: “Cô luôn nghĩ về đàn ông quá đơn giản.”

Đêm đó, Nhã Văn đột nhiên phát hiện mình và Nhã Quân lại có thể như ngày xưa không hề cố kỵ mà trò chuyện, tranh luận, cái loại ràng buộc, che giấu tâm tình mọi lúc mọi nơi này, cuối cùng biến mất sạch chẳng còn lưu giữ chút nào trong lòng. Mặc dù sáng hôm sau, bọn họ tự bực mình dưới lớp gai nhọn của một con nhím xù lông như cũ, nhưng cô tin rằng, cô và anh vẫn có thể trở về là chính mình, chỉ có điều, muốn làm được như vậy thì cả hai đều cần động lực để thay đổi.

Đến tầm hai giờ trưa, Nhã Văn và Bách Liệt lại tới trường thi chạy, lần này, cô không đuổi theo Bách Liệt nữa, mà tự do chạy theo ý thích của mình.

Mấy đứa nhỏ đang nghỉ xả hơi ở bãi bóng bên cạnh đứa nào đứa nấy đều hô to: “Cố gắng lên!” Nhã Văn rất muốn quay sang mỉm cười cảm ơn, nhưng cô mệt mỏi đến độ cơ thể cũng không kiểm soát nổi. Thấy Bách Liệt thoải mái núp dưới bóng râm uống nước, Nhã Văn nghiêng răng đẩy nhanh tốc độ thêm một chút.

“Mệt chết mất...” Nhã Văn đổ chai nước lên đầu, mãi mới có cảm giác mát mẻ được phần nào.

“Làm vậy càng nóng hơn.” Hô hấp của Bách Liệt vẫn bình ổn như không.

“Mặc kệ...” Nhã Văn bắt đầu lấp đầy cái bụng trống rỗng.

“Sắp đến tháng bảy rồi ha.” Bách Liệt lơ đãng nhìn xa xa, bỗng nhiên lên tiếng không đầu không đuôi.

“Ừ...” Nhã Văn lau mồ hôi, hơi nản chí, ngày phải ra quyết định đã sắp gần kề.

“Cô có muốn ở lại không?”

Nhã Văn sững sốt nhìn anh, một người thích phiêu bạt tứ phương như Bách Liệt sao tự nhiên lại khuyên người khác ở lì một chỗ cho được.

Nhưng Bách Liệt chỉ mỉm cười, dùng giọng điệu lạc quan, mang theo một ít nho nhã cất lời: “Kỳ thực, chẳng có ai thích trôi nổi mãi, xa xứ đều vì lý do này nọ, mặc dù lý do của mấy kẻ khác thường là đôi ba cái loại vớ vẩn mà thôi.”

“Bách Liệt...” Thanh âm của Nhã Văn có phần khàn khàn, “Anh thật là... một người rất đặc biệt.”

“Thế à,” Nụ cười trên môi Bách Liệt không đổi, “Tôi cũng cho là vậy.”

Nhã Văn bật cười, nếu như, chỉ là nếu như mà thôi, người cô thích là Bách Liệt, có lẽ tình cảm đó sẽ mang đến cho cô nhiều vui vẻ.

Lũ trẻ bắt đầu chơi đá banh trở lại, mặc dù ra mồ hôi như mưa, mặc dù khuôn mặt phơi nắng mà đen kịt, nhưng tụi nhóc vẫn vô cùng thỏa mãn, khiến người ngoài ngắm nghía không khỏi hâm mộ.

“Cô biết không, hồi đi học tôi cũng chơi tốt lắm, suýt thì được vào đội bóng của trường đó.” Ánh mắt Bách Liệt mờ mờ, tâm trí như bị trôi dạt về thời niên thiếu.

“Anh á?” Nhã Văn nhú mày, “Nhưng anh so với dân tập thể thao thấy vừa gây vừa yếu ớt.”

“Mấy thứ ấy đều phải rèn luyện đấy ạ.”

“Anh đá ở vị trí nào?”

“Đoán thử coi?” Bách Liệt cầm lấy chai thủy tinh, nhấp một cái.

Nhã Văn chăm chú quan sát anh, thốt lên theo trực giác: “Thủ thành?”

Bách Liệt mắt tròn không tin nổi: “Sao cô biết?”

Nhã Văn cười khoái chí: “Vì lần nào ăn cơm bọn họ quảng chuối tới anh cũng đều bắt được ngon lành.”

Bách Liệt ngẩn người suy nghĩ một chút, sau cũng cười rộ lên: “Đó là phản ứng bản năng thôi à.”

“Lại nói đến chuyện đó,” Bách Liệt ung dung nhấp một ngụm nước, “Annie hồi trước là đàn em của tôi đó, có lần trong hội thao suýt bị banh đập vào, được thủ môn dự bị là tôi đỡ hộ, coi như cứu cô nàng một mạng – nhưng cái con người vô tình này hoàn toàn quên luôn rồi, tôi còn cố ý nhắc tới, chỉ thấy cô nàng thờ ơ như không...”

Nụ cười trên mặt Nhã Văn cứng đờ.

Bách Liệt vẫn còn chìm trong xúc động đưa mắt đuổi theo những đứa nhóc trên sân, giống như đuổi theo thời tuổi trẻ của chính mình.

Vậy, Nhã Văn không khỏi suy nghĩ, cô gái mà Bách Liệt nhắc đến, chính là một Annie luôn trầm lặng, mong cho người khác được hạnh phúc còn hơn chính bản thân mình đấy hay sao?

Annie thân mến.

Cậu khỏe không.

Chắc chắn là khỏe chứ gì. Nhận được tin cậu chuẩn bị kết hôn, quả thật mình cực kỳ kinh hãi, nhưng mà vừa nghĩ đến việc cậu đang hạnh phúc, mình liền cảm thấy vui theo.

Mấy ngày gần đây, mình và Bách Liệt đều tới trường học cũ tập chạy (Hoặc có thể gọi nó là “Vận động ra mồ hôi”), nhìn khuôn mặt sung sướng của tụi trẻ con trên sân bóng làm chúng mình nhớ lại thuở thiếu thời, cảm khái thêm mấy nghìn lần. Nhưng buổi chiều hôm nay, khi Bách Liệt tình cờ buột miệng, người thiếu niên cứu cậu năm ấy là anh ta, mình mới hiểu được những điều cậu nói.

Xin hãy tha lỗi cho sự trì hoãn của mình, dù cậu có che giấu tốt đến cỡ nào mình cũng nên đoán được chút ít mới đúng. Cậu từng bảo, ngày đó chúng ta tha hương nơi đất khách quê người, cũng chỉ là vì trốn tránh hoặc theo đuổi. Mình và Bách Liệt thuộc loại người trước, còn Annie, cậu thuộc loại phía sau.

Cậu cố thu hết can đảm đi đến một nơi xa lạ, chẳng những không đau khổ, giận dữ, ngược lại còn luôn luôn tươi cười khích lệ tự mình. Annie yêu dấu ơi, mình nghĩ, nếu mình mà là người được cậu yêu thương, hẳn mình sẽ trở thành người đàn ông may mắn nhất trên đời.

Cậu có lúc quá yên lặng làm người khác vô tình quên mất sự tồn tại của bản thân, nhưng tội này không thể quên với cuộc sống không có cậu bên cạnh; cậu đôi khi khờ lắm, cầu nguyện ọi người thì cũng nên cầu cho cả mình chứ. Annie, cho dù cậu có quên được Bách Liệt hay không, cho dù cậu có thật lòng yêu người đàn ông cùng chung sống bây giờ hay không, mình chỉ muốn cậu biết, mình đều chúc phúc cho cậu, vì Annie đáng giá bằng tất cả những lời chúc phúc trên thế gian này.

Về phần trở lại Cherating, mình vẫn đang phân vân chưa quyết hẳn, thật không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà nhiều biến cố xảy ra quá, có lẽ tới một gian đoạn nhất định nào đó thì con người ai cũng cần một bước đột phá cho bản thân.

Rất mong được nhìn thấy dáng vẻ mặc áo cưới của cậu.

Nhã Văn.

14. Chương 14

Chương 14: Ngưng mắt nhìn vực sâu

“When you look long into an abyss, the abyss looks into you.”

Những lời này được nói ra vào ngày thứ bảy cuối cùng của tháng sáu, khi Nhã Văn và Bách Liệt cùng nhau đi đến phòng trưng bày tác phẩm nghệ thuật để xem triển lãm tranh, trong lúc Bách Liệt đứng ngắm một bức họa có tên “Vực thẳm”, bỗng nhiên thốt lên.

Nhã Văn hoài nghi quay sang anh, con người Tưởng Bách Liệt này tương đối khó hiểu. Trông qua cứ nghĩ anh ta là kẻ lãnh đạm với việc đời, nhưng trên thực tế Bách Liệt lại vô cùng nhạy cảm và dễ bị tổn thương. Nhã Văn đôi khi cũng tò mò, anh rốt cuộc đã từng trải qua một quá khứ như thế nào, từng gặp phải chuyện gì, để rồi phải tìm đến con đường trốn tránh giống như cô. Thế nhưng cuối cùng Nhã Văn vẫn kìm lại không hỏi, bởi vì cô hiểu, những người như vậy sẽ không dễ dàng đem bí mật của mình sẻ chia với một ai đó.

“Đây là châm ngôn của Nietzsche,” Bách Liệt cũng quay đầu nhìn Nhã Văn, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười, “Giảng viên đại học của tôi coi ông ấy là lãnh tụ tinh thần, ngày ngày đều bắt chúng tôi nghiền ngẫm cái “Triết lý” này, nhưng tôi vốn là học sinh cá biệt “toàn vẹn”, cho nên nhớ được tối đa chỉ có một câu như vậy thôi.”

“‘Toàn vẹn’ là sao, chẳng lẽ còn có ‘Khiếm khuyết’ à?” Nhã Văn sặc cười.

“À, đó là dành cho những đứa đi học thì không chuyên tâm, nhưng khi thi thì ôn tập cực kỳ chăm chỉ.”

“Vậy chắc anh vừa không lo học hành vừa lơ là thi cử rồi...”

“Bingo!” Bách Liệt nhún nhỡ, giơ ngón tay làm dấu hiệu chiến thắng.

“Thế mà anh còn có thể tốt nghiệp sao?”

“Tất nhiên,” Bách Liệt dút tay vào túi quần, thu hồi khuôn mặt tươi cười, thoảng như nhớ lại chuyện cũ, “Cha tôi là hiệu trưởng mà.”

Nhã Văn không lường được Bách Liệt lại trả lời như vậy, cô sững sốt mất một lúc, sau đó mới gượng gạo cười khan hai tiếng.

“Cho nên tôi chỉ cần nịnh nọt ông già nhà là lấy được bằng tốt nghiệp ngon ơ.” Bách liệt chớp chớp mắt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Anh học ngành nào?” Nhã Văn đột nhiên hỏi.

“Còn cô?”

“Tiếng Anh.” Cô khoanh tay trước ngực, học theo Bách Liệt ngấm nghĩa bức tranh trước mặt.

“Thật á,” Bách Liệt kinh ngạc, “Tôi cứ tưởng cô học kinh tế.”

“Sao lại...”

“Vì cô thường không ‘Nhớ’ những việc đã ‘Trải qua’ mà.”

(Đại khái trong tiếng Trung, hai từ này đồng âm với hai từ ‘Kinh’ và ‘Tế’. tha lỗi ình ngu muội đầu óc dở tệ không biết phải dẫn chứng như thế nào.)

“...” Nhã Văn lườm anh, “Chuyện đùa nhạt như nước ốc.”

Có vẻ xấu hổ vì câu chuyện tiểu lâm quá dỗi tệ lậu của mình, Bách Liệt trừng mắt với Nhã Văn, lảng sang vấn đề khác: “Nói đến trọng điểm đi, cô đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“... Vẫn chưa.” Cứ đề cập đến việc này là Nhã Văn lại thấy đau đầu.

“Khó đến thế kia à.”

“Tôi rất sợ mình sẽ hối hận.” Nhã Văn bực bực nổi phiền muộn trong lòng.

“Cô có biết câu nói này không: Có một loại người luôn luôn hối tiếc, lựa chọn kiểu gì cũng cảm thấy không đúng.”

Khóe miệng Nhã Văn giật giật: “Đại khái đã nghe qua...”

Khả năng, cô đúng là thuộc loại người đó thật.

“A,” Bách Liệt nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi phải đi, chân chừ nữa thì trễ mất.”

“Đi đâu cơ...” Nhã Văn ngạc nhiên nhìn anh.

“Phỏng vấn,” Anh nửa lời nửa kéo Nhã Văn ra cửa, “Cô dẫn tôi nhé, tôi không biết đường, ngay bệnh viện của ba cô ấy.”

“Cái gì?” Nhã Văn càng nghe càng bối rối.

Bách Liệt chạy tới ven đường vẫy xe taxi, đẩy Nhã Văn ngồi vào trong: “Lên rồi nói.”

“Anh đến bệnh viện phỏng vấn cái gì?” Xe bắt đầu khởi động, Nhã Văn đã nhịn không được hỏi dồn.

“Ba cô giới thiệu công việc cho tôi, trợ lý phòng khám tâm lý, hẹn gặp lúc bốn giờ chiều nay.”

“...” Nhã Văn nhìn Bách Liệt cứ như thể anh vừa tự thú rằng mình đến từ hành tinh Christopher Templeton vậy. (Hành tinh của Superman, còn có tên gọi “Krypton”)

“Kỳ lắm ư?” Bách Liệt xoa xoa mặt, “Tôi đáng sợ quá nên không thích hợp làm bác sĩ tâm lý à?”

“Không phải như thế, chỉ là...” Nhã Văn nhú mày, nói Bách Liệt là người Krypton thì đánh giá anh ta quá cao rồi, ngay cả superman cũng không thiếu thực tế như anh chàng, “Tôi tưởng bác sĩ- hay trợ lý bác sĩ- cũng cần có bằng cấp đẳng hoàng chứ. Anh có không?”

“Có mà.” Bách Liệt khẳng định.

“?” Chẳng lẽ anh ta thực sự là người hành tinh Christopher Templeton?

“Tôi nói rồi đấy thôi, cái đoạn nịnh nọt ông già, lấy được bằng tâm lý học ấy.”

“Học gì cơ?”

“Tâm lý học.” Bách Liệt thản nhiên nhắc lại.

“Anh...” Nhã Văn cầm nín nghẹn ngào.

“Có phải thấy tôi khiêm tốn và cuốn hút lắm hay không?” Vẻ mặt Bách Liệt tràn đầy tự đắc.

“Trường nào?” Nhã Văn không tưởng tượng nổi có trường nào dám chấp nhận cho Bách Liệt tốt nghiệp nữa.

“The children of California shall be our children.” Bách Liệt nghiêm túc nói.

(Các bạn trẻ thân mến, đây là câu của Leland Stanford, người đã thành lập trường Stanford University. Wiki để biết thêm chi tiết.)

Nhã Văn rất muốn học theo Jennifer Aniston trong phim “Friends” thốt lên “Oh wow”, nhưng cô chỉ có thể trợn tròn mắt, ngập ngừng hỏi: “Vậy là sao?”

Bách Liệt vò tóc mất kiên nhẫn: “Coi như tôi chưa nhắc đến đi.”

“Nhưng mà,” Nhã Văn lập tức cười trừ, “Sao anh muốn nhận lời làm việc, không định trở về làng du lịch à?”

“Chẳng biết nữa,” Bách Liệt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi chỉ mơ hồ nhận ra mình đã hoàn thành sứ mệnh ở đó, giờ đến lúc phải tìm một nơi khác mà thôi.”

Sứ mệnh? Nhã Văn trầm mặc quan sát Bách Liệt, đây chính là nguyên nhân khiến kẻ khác không thể nào đoán được suy nghĩ của anh, Bách Liệt không bao giờ chịu cam tâm tình nguyện gò bó trong một bức tường, anh là kiểu người sẽ phá vỡ mọi rào cản để thoát ra ngoài. Khi chẳng còn gì lưu luyến, Bách Liệt liền rời đi không chút chần chừ, có thể đây cũng là một hình thức trốn tránh, chỉ có điều phương thức này nghe chừng hợp lý hơn, và càng thông minh hơn.

“Vì sao tôi lại có cảm giác mình bị anh gài bẫy nhỉ.” Nhã Văn luôn nghĩ mình đã hiểu rõ Tướng Bách Liệt thật sự dưới lớp mặt nạ nham hiểm kia, nhưng cô khờ khạo dài trong lòng, hóa ra chẳng ai hiểu được cả.

“Ừa? Thật thế à?” Bách Liệt nở nụ cười quyến rũ mê hồn, đôi mắt phượng tinh tế chợt lóe, “Vậy hãy quên cảm giác này đi.”

Trông theo Bách Liệt bước vào cánh cửa tòa nhà nghiên cứu, Nhã Văn bỗng hơi hơi ghen tị, ghen tị vì Bách Liệt luôn biết mình đang làm gì.

Ánh nắng chói chang khiến Nhã Văn phải đưa tay lên che trán, Thư Lộ cũng vậy, Annie cũng vậy, mặc dù đã từng trải qua những ngày tháng lưu vong xa xứ, nhưng họ vẫn cố hết sức điều chỉnh bản thân cho phù hợp với cuộc sống an ổn hiện tại. Ngược lại, Nhã Văn có phần chán nản, cô chỉ biết đến đâu hay đến đấy, chưa bao giờ bỏ công tìm kiếm nhân sinh phương hướng đời mình đến tận cùng ở nơi nào.

Nếu không rời khỏi Thượng Hải, nói không chừng Nhã Văn đang là một thành phần tri thức mẫu mực trong ngân hàng, ngày ngày mặc đồng phục đi giày cao gót, mỗi khi bước đi lại mang theo những âm thanh “cộc, cộc” nện trên sàn đá hoa cương, cô thường để tâm trí trôi nổi trong các buổi họp nhàm chán, khi định thần lại mới phát hiện mọi người đều nói cười vui vẻ, mà lãnh đạo cũng hài lòng gật gù đầu, dường như vừa có ai phát biểu điều gì đó thông minh và hài hước lắm, nên cô cũng làm bộ hòa mình vào bầu không khí mà cười rộ lên...

Liệu có thể nào không, trong cuộc đời vừa bình thường vừa đơn giản ấy, Nhã Văn sẽ gặp được một chàng trai thành thật và tốt bụng, còn Nhã Quân... anh cũng sẽ tìm thấy một cô gái điềm tĩnh dịu dàng giống Dư Mẫn, vậy thì biết đâu, gia đình của cô vẫn mãi còn toàn vẹn.

Nhã Văn chợt nghĩ tới lời Bách Liệt đã nói: Một học sinh cá biệt toàn vẹn? Có lẽ anh muốn nói từ đầu đến chân mình đều là một sinh viên tồi tệ. Càng lớn lên, lại càng cảm thấy hai chữ “Toàn vẹn” này quả là một từ ngữ đáng quý vô ngần, nó bao hàm quá nhiều ý nghĩa mà chúng ta không thể nào ngộ hết.

Tiếng ve sầu ồn ào khắp chốn, trái tim Nhã Văn lại nhói lên trong lồng ngực, chỉ còn hai ngày nữa là sang tháng bảy, cô nên làm gì bây giờ?

“Nhã Văn...” Bất chợt có tiếng ai đó gọi cô.

Âm thanh ấy sao xa lạ mà quen thuộc quá đỗi, Nhã Văn nghi ngờ quay đầu lại, không khỏi kinh ngạc, thật lâu mới ngượng ngùng cười: “Lâm... sư huynh...”

Lâm Thúc Bồi cũng kinh ngạc không kém, chẳng ngờ được mình có thể gặp lại Nhã Văn ở đây, anh thông thả chậm rãi đi tới, giống như muốn tranh thủ thời gian để nhìn ngắm cô một lượt.

“Thật sự là em.” Lâm Thúc Bồi đi đến trước mặt Nhã Văn, trên người khoác cái áo choàng màu trắng rộng thùng thình.

“Anh đã trở thành bác sĩ rồi nha...” Nhã Văn cũng quan sát anh, đột nhiên cảm thấy mình và đối phương đều đã thay đổi rất nhiều.

“Ừ, một năm trước anh đã lên chính thức rồi, may nhờ có Bùi giáo sư thủ hạ lưu tình.”

“... Ba ba em?” Nhã Văn choáng váng.

“Anh hiện giờ là bác sĩ tại phòng cấp cứu, nhưng mà ở khoa nhi.” Lâm Thúc Bồi cười xấu hổ.

“Ba có biết chúng ta...?” Nhã Văn lúng túng sờ tóc.

“Ông ấy chưa từng đề cập với anh lần nào.” Anh lắc đầu.

“Ồ...” Nhã Văn thở phào nhẹ nhõm, vì vậy ông mới không làm khó anh đấy.

“Nhưng chắc thầy đã biết rồi.” Lâm Thúc Bồi nói thêm.

“?”

“Nếu không ông cũng chẳng liên tục bắt anh phải thực tập hai kỳ rồi mới thông qua đâu.” Anh nháy mắt, bộ dạng thản nhiên dường như không hề tức giận.

“... Xin lỗi anh.” Nhã Văn e ngại gật đầu, biểu thị áy náy.

“Không liên quan tới em,” Lâm Thúc Bồi thoải mái khoát tay, “Có thể anh làm chưa tốt thật.”

“...”

“Hơn nữa...” Ánh mắt anh ánh lên một chút ưu thương, “Là anh hại em bỏ nhà ra đi...”

“Hả...” Nhã Văn sững sờ ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh vẫn luôn dằn vặt, về việc mình đã từng... tổn thương em quá nhiều...”

“...” Nhã Văn đỏ khốc đỏ cười, hóa ra anh ấy vẫn cho rằng vì chuyện chia tay mà cô phải rời đi.

“Mấy năm nay em vẫn khỏe chứ?”

“Vâng,” Nhã Văn cười cười, “Em làm việc tại khu du lịch trên một vùng biển Đông Nam Á, mỗi ngày đều như được nghỉ dưỡng ấy.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Thúc Bồi nở một nụ cười ấm áp đầy vui mừng, nụ cười mà trước đây khi còn yêu nhau Nhã Văn chưa từng nhìn thấy qua.

“Còn anh, làm bác sĩ khoa nhi thú vị không?”

Anh ta suy nghĩ một chút mới nói: “Lúc đầu rất không quen, nhưng bây giờ từ đỡ giành cho đến dọa nạt, ép buộc, vừa đâm vừa xoa, mọi chiêu anh đều đã học được hết rồi.”

Sau đó, hai người đều bật cười, tựa như đôi bạn cũ lâu ngày không gặp.

“Có điều,” Nhã Văn gãi đầu, “Em nghĩ, anh không cần phải tự trách bản thân nữa đâu.”

“?”

“Em... Thật ra không phải vì chia tay với anh nên mới bỏ đi.” Nhã Văn nhìn khuôn mặt của Lâm Thúc Bồi, nhớ tới những kỷ niệm trước kia, có hạnh phúc cũng có nỗi buồn, mặc dù vậy khi ngẫm lại, cô cũng chưa từng hối hận. Đôi khi Nhã Văn nghĩ, nếu thời gian có quay trở lại, cô tin mình vẫn sẽ thích anh, kể cả đã

biết rõ kết quả chỉ mang đến toàn đau khổ. Nhưng con người chẳng phải đều trải qua những nỗi đau như vậy nên mới trưởng thành được hay sao?

Lâm Thúc Bồi kinh ngạc nhìn Nhã Văn, sau vài giây bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Vậy là vì Nhã Quân à...”

“...” Đến lượt Nhã Văn ghen lời, cô quên bằng mất anh ta là người đầu tiên nhận ra cách đối xử khác lạ của Nhã Quân đối với mình.

Lâm Thúc Bồi dịu dàng vỗ đầu Nhã Văn: “Cảm ơn em đã nói thật cho anh biết, ít nhất giờ anh có thể thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng lòng cũng hơi khó chịu.”

“?”

“Vì ân hận rất nhiều năm, hóa ra lại tự mình đa tình nên không khỏi nảy sinh một chút phiền muộn ấy mà.”

Hai người nhìn nhau rồi bật cười, cười vì đối phương, cũng là vì bản thân.

Nhã Văn chưa từng nghĩ cảnh tượng gặp lại mối tình đầu sẽ trở nên như vậy. Phải chăng, khi thời gian trôi qua, chúng ta cũng nên buông bỏ hết thảy gánh nặng trên người để có thể tiếp tục bước tiếp.

“Anh đoán xem chiều nay tôi gặp ai?” Tối hôm đó, Nhã Văn gặp Bách Liệt vừa mới hoàn thành cuộc phỏng vấn khi cô xuống cửa hàng tiện lợi ngay dưới nhà.

“Ai?” Bách Liệt không kịp chờ đợi mở ngay chai nước vừa mới mua rồi tu ừng ực.

“Mối tình đầu của tôi.” Nhã Văn nháy nháy mắt ra chiều thần bí lắm.

“Là thằng nhỏ nào hồi tiểu học?”

Nhã Văn tức giận đem một túi đựng đầy thứ tạp phế lù nhét vào tay Bách Liệt: “Anh thật sự tưởng rằng chuyện cười của mình hài hước lắm à?”

“Được rồi được rồi,” Bách Liệt giơ tay xin hàng, “Tiếp tục nói.”

“Cũng... Chẳng có gì,” Mới đầu còn muốn hào hứng kể lể, sau Nhã Văn lại nhăn nhó mất tự nhiên, “Chính là cảm thấy, bù ngùi xúc động hàng trăm nghìn lần, anh có hiểu được tâm tình đó không – thật giống như mình đã dành trọn tuổi thanh xuân cho người ấy vậy.”

Bách Liệt gật đầu một cái: “Phần nào đồng cảm, sau rồi sao?”

“Không có sau đó, chúng tôi hàn huyên một hồi, rất nhiều chuyện lại bình thường như cũ.”

“Ai,” Anh sờ sờ mũi, thanh âm ngập tràn tiếc nuối, “Nếu tôi là cô thì sẽ tiện thể thuê một căn phòng trong khách sạn, cùng nhau khơi dậy những hồi ức thời tuổi trẻ ngày nào.”

“... Tưởng Bách Liệt!” Nhã Văn neho mắt, ánh nhìn phát ra một tín hiệu nguy hiểm.

Bách Liệt vẫn giữ nguyên bộ dạng tiếc rẻ mà nhún vai, tiến vào khu nhà Bùi gia, thông dong bước đi trên nền gạch đã được mài nhẵn đến độ bóng loáng: “Cô thử đoán xem nếu biết việc này Bùi Nhã Quân sẽ có phản ứng gì?”

Nhã Văn theo sau Bách Liệt lên cầu thang, sắc mặt chợt trầm xuống: “Chẳng rõ nữa... Anh ấy luôn luôn không thích Lâm Thúc Bồi.”

“Phải ha,” Bách Liệt đứng trên cầu thang lầu hai, dùng một ngữ điệu kỳ quái nói: “Nếu anh ta nghe được cô và tên kia gặp gỡ trò chuyện, nhất định sẽ mất hứng – không chừng còn rất rất mất hứng.”

“Đừng cho anh ấy biết là tốt rồi...” Nhã Văn đẩy Bách Liệt muốn mở cửa, bỗng nhiên phát hiện Nhã Quân đã đứng dựa tường từ bao giờ không hay, biểu tình kiểu này – biết nói như nào nhỉ – có phần phức tạp.

Nhã Văn kinh ngạc chết trân nhìn anh, nhớ tới những lời mà mình vừa nói, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào cho phải.

“Anh quên mang chìa khóa.” Nhã Quân dựng thẳng người lên, lãnh đạm như chưa nghe thấy bất cứ điều gì.

“Dạ, dạ...” Nhã Văn cuống quýt đáp lời, lòng tự nhủ thầm “Dạ” cái quái gì, còn tay thì vội vã lần mò mở khóa nhà.

Nhã Quân đi tuốt đằng trước, đổi giày xong liền lập tức trở về phòng của mình. Nhã Văn nhìn không được quay đầu lại, nghiêng rằng nghiêng lợi gần giọng với Bách Liệt đang hóng kịch vui bên cạnh: “Anh giỏi lắm...”

Mới nói một nửa, cô chợt nghe tiếng Nhã Quân vọng ra trong cánh cửa còn đang mở, bình tĩnh gọi: “Bùi Nhã Văn, em vào đây cho anh.”

Nhã Văn dùng ngón trỏ hung hăng chỉ chỉ Bách Liệt, đau khổ lê từng bước vào phòng Nhã Quân.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa phía sau bị sập mạnh ẩn chứa nhiều tức giận, Nhã Văn cẩn thận xoay người quan sát Nhã Quân, mặt anh lạnh te không chút cảm xúc.

Nhã Quân lại bắt đầu tháo cà vạt, mở nút áo, khiến Nhã Văn không dám manh động mà rời mắt sang chỗ khác. Chỉ có điều lần này cà vạt bị ném trên mặt đất, hàng cúc mới cởi được một nửa liền ngưng lại, Nhã Quân không nhìn được hỏi: “Em đi gặp Lâm Thúc Bồi?”

Nhã Văn cắn môi, thầm tính toán câu trả lời nghe êm tai nhất, giờ phút này cô bỗng nhiên có cảm giác như giả chữ ký phụ huynh lại bị giáo viên bắt được.

“Tình cờ gặp... trong bệnh viện của ba.”

Nhã Quân nhíu mày: “Em đến bệnh viện làm gì?”

“Dài dòng lắm, chủ yếu là chẳng can hệ gì tới câu chuyện chúng ta đang thảo luận hết.” Nhã Văn có chút chán ghét với cái giọng chất vấn này của Nhã Quân.

“Thế thì lại nói về việc còn dang dở vậy.” Nhã Quân tiếp tục cởi áo sơ mi.

“Nói cái gì...”

Anh chăm chú nhìn cô: “Việc em và Lâm Thúc Bồi gặp nhau.”

Nhã Văn mất kiên nhẫn, Nhã Quân gần đây mới ngang ngược như vậy, hay vốn anh lúc nào cũng thế cả?

“Tụi em trò chuyện một lúc, không có gì xảy ra...” Nhã Văn bắt chợt ngậm miệng, nhớ tới lời đùa cợt vào khách sạn của Bách Liệt, cô bỗng cảm thấy bản thân chợt dạ như có điểm giấu đầu hở đuôi.

Nhã Quân dừng động tác trên tay, lẳng lặng nhìn Nhã Văn, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt cô, suy ngẫm điều cô vừa nói.

“Em...” Nhã Quân rù mi, Nhã Văn còn tưởng anh phát hỏa, chuẩn bị tra khảo mình, chưa biết chừng còn muốn “Trừng phạt” thật nghiêm khắc. Nhưng cuối cùng anh chỉ cụp mắt mang theo một chút chán nản mà nói:

“Sau này em có thể... đừng gặp hắn nữa được không.”

“...” Nhã Văn kinh ngạc tròn tròn, nhất thời lời nói tắc nghẹn nơi cổ họng.

“Chia tay rồi, đừng có tái kiến hắn nữa... nhé?” Nhã Quân thốt lên như một đứa trẻ thấp thỏm lo âu, khẩn cầu trong sợ hãi những việc sẽ phát sinh, vừa thô bạo, lại vừa yếu đuối đến nhường nào.

“Dạ...” Nhã Văn bắt giác đồng ý với Nhã Quân, liệu cô có còn là Bùi Nhã Văn nữa không đây.

Nghe được câu trả lời từ phía cô, Nhã Quân ngẩng đầu, khóe miệng khẽ nhếch thành một nụ cười xinh đẹp như được ban phúc lành từ đấng Thiên Chúa trên trời cao.

Nhã Quân nhanh chóng đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng: “Cảm ơn.”

Sau đó, anh đi tới tủ quần áo, cởi nốt đồ, dường như tất cả những chuyện vừa rồi cơ hồ chưa hề xảy ra. Nhã Văn cũng sởn nhìn anh bỏ một thân áo sơ mi quần tây, tròng vào bộ thể thao quen thuộc, rồi lại nhìn Nhã Quân ôn nhu vỗ mặt mình dịu dàng bảo:

“Đi thôi, đi ăn cơm chiều .”

Nhã Quân đưa Nhã Văn và Bách Liệt đến nhà hàng ruột của mình, gọi ồi người một phần mì xào cộng thêm vài chai bia lạnh.

“Đúng rồi,” Nhã Văn đột nhiên hỏi Bách Liệt, “Cuộc phỏng vấn hôm nay thế nào?”

“À, giáo sư đồng ý nhận tôi nhé.” Bách Liệt nhồm nhoàm trả lời.

“Cái gì?” Nhã Văn tròn tròn mắt, nhin không được thăm cảm thán, Bách Liệt anh thật không đơn giản.

“Phỏng vấn?” Nhã Quân đặt đĩa xuống, đưa bia lên tu một hớp.

“Ông già nhà ta giúp anh ấy tìm việc trong phòng khám tâm lý của bệnh viện, làm phụ tá bác sĩ.” Nhã Văn giải thích.

Nhã Quân nhìn chằm chằm Bách Liệt, không nói không rằng.

“Anh cũng sốc khi biết anh ấy học ngành tâm lý phải không?” Nhã Văn bổ sung.

Nhưng Nhã Quân không thêm để ý tới cô, anh nhíu mày: “Mối quan hệ giữa anh và ông già tôi tốt đến nỗi... sẵn sàng giới thiệu công việc cho anh cơ à?”

Bách Liệt cười tươi như hoa: “Kỳ thực ba Bùi thích tôi lắm chứ đùa, có một đêm tôi thứ dậy đi uống nước, gặp lúc ông ấy hết giờ làm trở về nên đứng hàn huyên đôi ba câu, ông quả là một người rất nhiệt tình.”

Nhã Quân và Nhã Văn tâm ý tương thông cùng trao đổi ánh mắt cho nhau, lặng lẽ tự vấn ở trong lòng: Thật vậy chẳng, người này thật sự là ba ba à?

“Giáo sư còn nói có thể cung cấp nơi ăn chốn ở cho tôi nữa.” Bách Liệt để thêm.

Nhã Quân ngẩng đầu, mặt trở như thốt không chút thay đổi, nhưng ngón tay lại nhịp nhàng gõ gõ lên mặt bàn.

“Tuy nhiên tôi từ chối, tôi bảo mình có chỗ ở rồi...”

Lời còn chưa dứt, Nhã Quân đã túm chặt cổ áo Bách Liệt: “Cấp trên có ý tốt thì nhanh nhận đi.”

Bách Liệt cười hì hì liếm môi vô cùng gian manh: “Chưa hết mà. Sau đó giáo sư bảo sẽ dành riêng cho tôi một phòng đơn với nhà tắm riêng, vì vậy... tôi đành đồng ý thôi.”

Nhã Quân nhẹ nhàng buông anh ta ra, coi như Nhã Văn mà nựng má đầy thân thiết: “Chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Bách Liệt cười rộ lên, biểu tình vô cùng “ngây thơ”, nhưng không hiểu sao loại “ngây thơ” này lại khiến người khác cảm thấy da đầu tê rần rần.

“Đến anh cũng tìm được việc làm rồi ha...” Nhã Văn chán nản than thở.

Nhã Quân quay qua, bỗng nhiên giơ tay xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Em cũng nên tìm thử xem, rồi sẽ có một công việc nào đó khiến em thích thú thôi, nếu tìm không ra... anh nuôi em là được.”

Mặt Nhã Văn bất thành linh đỏ như gấc chín, nhưng cô chẳng mảy may nhận thấy. Cô chỉ ngơ ngác dán mắt vào Nhã Quân đang uống bia bên cạnh, thẳng đến khi lỗ tai cũng nóng bừng bừng.

“Em, em đi lấy thêm đồ ăn...” Nhã Văn nhảy dựng như bị điện giật, cuống quýt chạy tới chỗ ông chủ đang xào rau, không dám nhìn anh thêm lần nào nữa.

Nhã Quân kéo khóe miệng, che giấu tâm tình vui vẻ, ngẩng lên liền bắt gặp ánh nhìn hoài nghi của Bách Liệt, anh nhanh chóng ngậm mồm, tiếp tục rót bia vào trong cốc.

“Tôi nghi ngờ rằng...” Bách Liệt neho mắt phượng.

“...” Nhã Quân lờ tít giả bộ mù ni che tai.

“Anh đã coi trộm ‘Chiêu thức tán gái cấp tốc trong ba ngày’ của tôi lắm.”

Nhã Quân khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Tuyệt đối không hề.”

Bách Liệt vẫn kiên quyết lom lom dò xét Nhã Quân, qua một lúc lâu mới chợt mỉm cười: “Anh tin tôi có quyền bí kíp này không?”

“Không tin,” Nét mặt Nhã Quân lạnh nhạt chẳng tỏ vẻ gì, “Nhưng mà... tôi trịnh trọng tuyên bố lại lần nữa, tôi không coi trọng bất kỳ thứ gì của anh.”

“Bao gồm cả hộ chiếu?” Bách Liệt thu lại nụ cười thường trực.

Nhã Quân biến sắc, mím môi thật chặt, sau đó mới nói: “Xin lỗi, tôi quả có kiểm tra hộ chiếu của anh.”

“Vì sao?”

“Nhã Văn cho tôi biết, visa của anh đã hết hiệu lực không thể đi Mỹ thăm cha mẹ, nên mới theo cô ấy đến Thượng Hải, nhưng tôi đoán chừng...”

“?”

“Đối với những người xa xứ mà nói, hãn visa là thứ rất quan trọng, huống chi đó là nơi gia đình anh định cư. Vì vậy, tôi liền...”

“... Liền thừa dịp tôi quay sang chào hỏi, phát hiện ra trên tay tôi cầm hộ chiếu đi Mỹ.” Bách Liệt đem toàn bộ phần mì sợi còn lại bỏ hết vào trong miệng.

“...”

“Vì sao anh không kể với Nhã Văn?”

“Sao tôi phải nói cho cô ấy.”

Bách Liệt buông đũa, cẩn thận quan sát người đàn ông ngồi đối diện, cuối cùng kết luận: “Anh đúng là... xảo quyệt khôn lường.”

“Anh đang khen ngợi tôi à.” Nhã Quân hai tay ôm ngực.

Bách Liệt cười khổ: “Anh chưa biết chứ, bố tôi đã từng nói tôi sẽ mãi chẳng thể trở thành một bác sĩ tâm lý xuất sắc.”

“?”

“Bởi vì tôi thường đem cảm xúc của mình đặt lên người bệnh nhân.”

“...” Nhã Quân nhìn Bách Liệt, không lên tiếng.

“Tuy nhiên tự tôi không cho là vậy, mặc dù có trao chọn tình cảm chẳng nữa, nhưng nếu một ngày tôi biết mình đã đắm chìm trong vô vọng, tôi sẽ cố gắng kéo bản thân thoát ra.”

“...”

“Điều đó không có nghĩa tôi chịu thua đâu,” Bách Liệt bổ sung, “Có điều tôi phát hiện, giúp ‘Bệnh nhân’ tìm được hạnh phúc là chính là việc tốt nhất tôi có thể làm.”

Đoạn, Bách Liệt mỉm cười, chỉ khác một chỗ, nụ cười lần này tràn đầy thỏa mãn.

Nhã Quân mất tự nhiên nhẹ ho một tiếng, khi Nhã Văn về tới thì thấy cảnh anh nghiêm túc mà thành khẩn bảo Bách Liệt:

“Cảm tạ.”

Tối hôm đó, Nhã Văn kinh ngạc trông theo tấm rèm cửa sổ phát phơ bay lên, hạ xuống, bay lên rồi lại hạ xuống không biết mệt. Cơn gió mùa hè dường như đã trở thành một cái chìa khóa, mở ra chiếc hộp nhỏ ẩn sâu trong trái tim cô.

Cảm giác chuanh choáng mơ hồ chưa tan hết, hình ảnh Nhã Quân vẫn in đậm trong trí nhớ cô với nét mặt vô cùng bình thản: Nếu tìm không ra... anh nuôi em là được.

Nhã Văn cuộn tròn trong chăn, cơ thể khẽ run rẩy, bởi vì rượu sao, hay là bởi một câu nói này từ Nhã Quân?

Nụ cười trầm tĩnh của anh, sự chiếm đoạt bá đạo trắng trợn của anh, mỗi một lần đều khiến Nhã Văn trở nên sợ hãi, như thể dù có chạy đằng trời cô cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ấy. Đấu tranh giằng co nhiều năm, cô từ người thắng dần dần rút dài thành kẻ bại. Ôi không, Nhã Văn cảm giác đầu cực kỳ đau đớn, thật không nên bắt đầu cuộc chiến này, vì căn bản chẳng ai có thể thắng cuộc, cái chúng ta đạt được chỉ có thống khổ, giãy giụa, bị thương và nuối tiếc mà thôi.

Tuy nhiên, Nhã Văn sợ hãi hơn cả khi chợt phát hiện có điều gì đó đang thay đổi trong con người mình. Nơi anh lại gần gũi, nơi anh đụng chạm, nơi anh hôn, tất cả mọi thứ thuộc về Bùi Nhã Quân đều làm cô phiền muộn khôn nguôi.

Bởi vì cô đang lạc lối, đang mất phương hướng, cứ gồng mình vùng vẫy chống lại vận mệnh ông trời đã định cho Bùi Nhã Văn, nhưng thay vào đó lại tự chìm đắm trong mối quan hệ hỗn loạn của chính bản thân. Cô sợ không biết phải bước tiếp trên con đường tương lai thế nào, mà sợ nhất, chính là đi đến cuối đường lại mọc ra một bức tường chắn trước mặt, một bức tường cao vút, lạnh lẽo như băng.

Chiếc điện thoại đang im lặng bỗng rung mạnh, Nhã Văn biết tin nhắn đó là của ai, qua thật lâu, cô mới cầm lên xem. Trên màn hình chỉ hiện hữu hai chữ cụt lủn: Mở cửa ra.

Nhã Văn hít sâu, lâu lắm rồi cô không thấy bất lực như lúc này, tuy nhiên chẳng hiểu sao có một loại sức mạnh nào đó tồn tại trong cơ thể thúc đẩy cô đi mở cửa.

Nhã Quân đứng trước phòng Nhã Văn, để chân trần, tóc rũ trán, kính gọng đen không còn dán chặt trên sống mũi, cơ hồ khiến cho ánh mắt thêm phần nóng bỏng.

Anh bước vào, đóng cửa lại, im lặng không tiếng động mà bắt đầu hôn cô.

Nhã Văn vùng vẫy đẩy vai Nhã Quân, lại khiến vòng ôm càng siết chặt. Một bàn tay lớn và mạnh mẽ đỡ đầu cô, cô cố sức giằng ra nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi nụ hôn ấy.

Nhã Văn căm ghét, ghét cái cách Nhã Quân tự cho là đúng, cũng ghét bản thân mê muội, thậm chí còn hận ba mẹ đã nhận nuôi anh, nếu tất cả những chuyện này không xảy đến, liệu bọn họ có thể trở thành một người đàn ông và một người phụ nữ hạnh phúc đầy kiêu ngạo hay không?

“A Văn...” Nhã Quân thì thầm, “Chúng ta đừng... xa nhau nữa nhé.”

Là ai đã từng nói, trên thế giới này, không ai có thể chia cách hai người họ, ngoại trừ chính bản thân họ?

Chẳng phải là cô đó sao.

Hóa ra Nhã Quân luôn ghi nhớ những lời này, cho nên anh đang van xin cô ư, van xin cô đừng rời đi?

Vào giây phút ấy, Nhã Văn nghĩ hình như mình đã hiểu được anh, kể cả không phải sinh đôi thực sự, nhưng trực giác cô mách bảo giữa hai người tồn tại một loại cảm ứng tâm linh mãnh liệt, nếu không, phải lý giải như thế nào về tất cả sự dẫn dắt bấy lâu nay đây.

Nhã Quân tách đôi môi khỏi môi Nhã Văn, chăm chú nhìn cô trong bóng tối: “Hứa với anh đi.”

Về mặt anh vô cùng nghiêm trọng, như thể chỉ một cái gật đầu hay lắc đầu của cô cũng đủ khiến thế giới này chao đảo theo.

“Anh... có thể trả lời em một câu hỏi không?” Nhã Văn ấp úng.

“?”

“Vì sao... Nhiều năm đã trôi qua, nhưng anh vẫn không quên được em...”

“...”

“Dù gì em cũng là em gái anh... chỉ ít bốn năm trước vẫn còn là vậy...” Cô cúi đầu, ngượng ngịu dán mắt xuống chân, đúng là bắt đầu từ cái đêm vào bốn năm về trước, bọn họ đã không còn là anh em rồi sao?

Nhã Quân có chút kinh ngạc, nhưng nhãn thần mông lung như đang suy nghĩ thập phần cẩn thận. Một lát sau, khóe miệng anh khẽ nhếch lên thành một nụ cười: “Vì sao à?”

“...”

“Vì anh yêu quá sâu đậm rồi.” Nhã Quân giả bộ thoải mái than nhẹ, đem tất cả những ngày tháng kìm nén cảm xúc, chịu đựng nỗi tịch mịch và cô độc dài đằng đẵng toàn bộ gói gọn vào trong một câu nói, với vài ba từ đơn giản như vậy.

“Nhưng em đã bỏ đi,” Nhã Văn nhe răng, “Anh không đau đớn, không tổn thương ư, tại sao còn muốn tiếp tục?”

“Làm gì có nhiều lý do đến thế,” Đôi mắt Nhã Quân nhòe nước, vậy mà thanh âm vẫn rất dỗi dằn, “Tại sao còn muốn tiếp tục ư?”

“...”

“Tại vì, mong đừng cũng không đừng được a.” Dòng lệ ngưng tụ trên mi không chảy xuống, anh cười rộ lên, cười đến nỗi xuất hiện nếp nhăn nơi khóe mắt.

Nhã Văn vươn tay ôm lấy Nhã Quân, mặt chôn chặt trong lòng anh, nhịn không được khóc thút thít.

Bọn họ cứ lặng lẽ ôm ấp như vậy, một cái ôm bị ngăn cách trong quãng thời gian dài bao lâu? Nhã Văn không nhớ nữa, cô chỉ nhớ rằng khi mình ngược nhìn Nhã Quân, cả hai người đều bật cười, tự nhiên lại có phần giống nhau ở cái lúm đồng tiền nhỏ nhỏ in trên gò má ấy.

Nhã Quân hôn Nhã Văn, cười thành tiếng, bởi vì cô cũng đưa lưỡi ra quấn quýt nơi đầu lưỡi của anh.

Nhã Quân đẩy cô lên giường, thở hổn hển hỏi: “Bùi Nhã Văn, có thể chứ?”

Nhã Văn cũng gấp gấp thở dốc, sững sốt nghĩ nghĩ một lúc, nói: “Liệu ba ba và Bách Liệt nghe thấy không?”

“Không đâu.” Nhã Quân tỏ vẻ thành thật cam đoan, sau đó lại cúi đầu hôn cô lần nữa.

Trên bàn làm việc chiếc laptop vẫn còn đang mở, màn hình phía dưới thông báo: Bạn nhận được một email từ Annie.

Nhã Văn thân mến:

Đọc thư cậu gửi làm mình hết cả hồn, vốn cho rằng, bí mật về Bách Liệt từ nay về sau sẽ lặng lẽ trôi vào quên lãng. Không ngờ cuối cùng vẫn bị khai ra.

Trước kia, mình chỉ là một đứa trẻ nhát và tầm thường, luôn luôn bị bắt nạt, mình thực hâm mộ những người có thể thoải mái bộc lộ tâm trạng ra bên ngoài, nhìn lại cái tôi nhỏ bé và yếu đuối quá đỗi này, đôi khi mình cảm thấy cực kỳ chán ghét nó. Nghe đáng sợ quá phải không, ngay cả mình còn ghét bỏ bản thân thì tương lai phải sống như thế nào đây. Cậu không tin được đâu, vào lúc mười sáu tuổi thiếu chút nữa mình đã tự sát. Bất quá trong cái rủi có cái may, lúc đó thậm chí mình còn chẳng có can đảm để chết nữa là.

Sau mình gặp Bách Liệt, mặc dù so với hiện tại không hoàn toàn tương đồng, nhưng tính cách thân thiện gần gũi nơi anh gần như chưa từng thay đổi. Cậu đã bao giờ thử tưởng tượng cái cảnh một cô gái ngốc nghếch đột nhiên gặp được bạch mã hoàng tử trong lòng chưa? Chính là mình, một con người vào giây phút ấy đã biết tới hai từ hi vọng.

Mỗi ngày mình đều hăng say lén lút thu thập thông tin về anh, vì anh mà làm rất nhiều việc, đó là lần đầu tiên mình vui đến thế, thật thích bản thân như vậy, không buồn bã trầm uất, lúc nào cũng âm ỉ vô cùng.

Sau Bách Liệt đi Mỹ học tiếp, nhưng chưa lúc nào mình quên anh, dò hỏi rất nhiều chuyện của anh, thời điểm biết Bách Liệt đến Cherating, mình cơ hồ đã dồn hết can đảm để làm một việc, xách vali rời khỏi nhà.

Thời gian ở Cherating là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời mình, đồng thời, lòng lại nảy sinh nỗi hoài nghi, mình thực sự muốn duy trì tình trạng này sao? Tình cảm đẹp đẽ khát khao yêu thương dần biến thành thống khổ, cái tôi mà mình từng thích cũng càng ngày càng mờ hồ. Vì vậy mình nghĩ, nếu đã dừng cảm đi đến tận nơi đây, tại sao không đủ dũng cảm để thay đổi bản thân nào?

Cho nên, xin lỗi cậu, Nhã Văn, mình lừa cậu đấy. Bất luận lần trở về Đài Loan này có gặp được “Người ấy” hay không, mình cũng xác định sẽ không quay lại Cherating thêm nữa, ngay từ đầu, mình đã ôm tâm trạng biệt ly. Lúc chia tay tại sân bay, mình rất khó chịu, khi cậu nói “Một tháng sau sẽ gặp nhau”, mình còn không dám nhìn vào mắt cậu. Xin lỗi Nhã Văn, xin lỗi nhiều lắm lắm, hãy tha thứ ỉn.

Hôm qua đi xem các mẫu áo cưới, mình cực kỳ ngạc nhiên, bởi vì mình vừa thích bộ dạng bản thân trong ảnh chụp, lại vừa sợ rằng mọi thứ đều chỉ là một giấc mơ. Nhưng người ấy nói: Đúng thế, trong mắt anh em mới là chân thật nhất. Giây phút kia, mình quả thực muốn khóc. Đường như mình lại có thể yêu quý cái tôi trong hiện tại rồi.

Nói nhiều như vậy, chỉ mong cậu hiểu và thông cảm cho đứa ngốc đã lừa gạt các cậu. Mặc dù không tha thứ cũng không sao, Nhã Văn, mình chỉ muốn lấy bản thân làm minh chứng rõ ràng nhất để cậu hiểu, khi cậu lạc lối hay đau đớn, hãy nhớ tới Annie, một người cũng đã từng hoang mang, dằn vặt, khổ sở, ít nhất cũng cảm thấy không còn cô đơn nữa, đúng không?

Ý mình là, nếu mệt rồi thì hãy xả hết cho thoải mái, lên đường một lần nữa, có lẽ sẽ thu được kết quả bất ngờ chứ không đùa đâu.

Rất rất nhớ các cậu.

Annie.

Chương 15: Bữa tối ở Cherating

“Thì ra là ta đứng ở trong đám người, nụ cười vẫn tươi tắn như ánh mặt trời, nhưng luôn luôn có một cái bóng ở sau lưng ta, vừa đen vừa lạnh, ta quay đầu, nhưng không nhìn thấy, rốt cuộc là nó đang lẩn trốn ta, hay ta đang trốn tránh nó...”

“Ta thường tự hỏi mình, rốt cuộc là ta muốn cái gì, nhưng khi ta hiểu được, điều ta mong muốn thực sự, nằm ngay trong một góc u tối của con tim.”

“Đó là ‘trăng đen’, là nơi đen tối nhất của một con người, mà ‘trăng đen’... biểu tượng cho Lilith.”

Nhã Văn tỉnh linh mở mắt, phòng khách bên ngoài có tiếng động phát ra, sau đó là tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, cô biết đó là tiếng bố cô đi làm sớm. Những lời vừa nghe thấy trong mơ vẫn quanh quẩn bên tai, cô lại sợ, nhìn đèn đường soi sáng lên trần nhà, chìm sâu vào suy nghĩ của mình.

Cô co chân, đã phải cái gì, quay đầu lại liếc mình.

Nhã Quân đang nằm ngay bên cạnh cô, ngủ rất sâu, cô nhìn gò má dịu dàng của anh, kí ức tối hôm qua ùa về. Hơi thở của anh sâu và đều, cũng khó trách, cô xoay xoay cái chân cứng đờ, tối hôm qua anh dùng sức như vậy... có vẻ là mệt thật.

Ánh sáng không chói mắt lắm, Nhã Văn đoán, bây giờ khoảng 5 giờ rưỡi, buổi sớm mùa hè lúc nào cũng hừng hực sớm. Cô ngồi dậy nhẹ nhàng, uống một hơi cạn sạch cốc nước đặt trên tủ đầu giường. Cái giường đơn vốn nhỏ xinh bây giờ phải chen chúc thêm cả một Nhã Quân khiến có cảm giác chật chội lạ kỳ, cô nhìn hai chân của anh đều vắt vẻo ngoài thành giường.

Tướng ngủ của anh rất tốt, nằm ngửa, hai tay đặt trên bụng, mái tóc vốn lòa xòa trước trán cũng trật tự nằm gọn gàng sau tai, khiến gương mặt anh lại càng trở nên sắc nét hơn. Đây là anh sao? Là cậu nhóc lớn lên với cô từ tấm bé, là người mà cô đã từng muốn quên, từng trốn tránh, từng căm ghét, nhưng cũng là người cô yêu...

Cô thấy suy nghĩ của mình thật rối rắm, với anh, rốt cuộc cô có tình cảm như thế nào? Cô đã dùng 4 năm để quên người anh trai này, vậy cô còn muốn dùng hơn 4 năm nữa để nhớ kỹ người đàn ông này, lại dùng hơn 4 năm nữa để giải thích với toàn thế giới rằng, bọn họ đã từng là một cặp anh em chưa từng chia lìa từ khi sinh ra, mà bây giờ, không có cùng huyết thống, họ lại muốn làm một đôi tình nhân không chia lìa?

Cô sợ, cô không dám nghĩ đến?

Cô lướt qua Nhã Quân ở bên người, nhẹ nhàng xuống giường, nhớ về buổi tối 4 năm trước kia, lúc đó cô gần như hoảng loạn, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Không thể ở bên cạnh anh được nữa.

Trên đường đến sân bay, cô ngẩn ngơ thật lâu, lúc lấy lại tinh thần, thì loa sân bay đang phát một ca khúc của Vương Phi:

“Sinh thời chẳng thể buông tay

Cuối cùng cũng không tránh khỏi

Vươn đôi bàn tay vuốt ve đường cong ấy

Biết nhau rồi động tâm chân tình

Có chẳng chỉ một đêm thâu

Không giữ được năm xưa

Một năm ấy khiến cả đời thay đổi...”

Nước mắt cô rơi đầy mặt, không biết vì bài hát, hay là vì chính mình.

Mà giờ phút này, nhìn gương mặt say ngủ của Nhã Quân, con tim không run rẩy sợ hãi mà là ảm áp, có phải cô cũng đã từng rung động, cũng từng đắm chìm vào, nhưng cũng từng bị thương, sợ “tình yêu” tan biến mất?

Nhã Văn mặc xong quần áo, mở lưu lại một tờ giấy trên tủ đầu giường: “Để em yên tĩnh suy nghĩ một chút!”

Chặn cốc thủy tinh lên góc giấy, cô nhìn xuống nghĩ, chắc là anh có thể thấy được nhỉ. Như vậy anh sẽ không lo lắng nữa, sẽ không giống như lần trước, lặng lẽ khóc thầm.

Cô đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên môi anh, sau đó mở cửa phòng. Tiếng cọt kẹt vang lên trong không khí yên tĩnh buổi sáng càng trở nên chói tai hơn, Nhã Quân xoay chân, cô cứ nghĩ là anh sẽ tỉnh lại, nhưng anh vẫn tiếp tục ngủ. Cô thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lách người ra, chỉ dám khép chứ không dám đóng cửa.

Cứ như vậy mà đi, cô thầm nghĩ, cô chỉ cần một mình suy nghĩ thôi, nếu có anh ở bên cạnh, e là cô chẳng có sức mà nghĩ đến chuyện khác.

Quay người lại, Nhã Văn cứng đờ người, Bách Liệt đang tựa lưng vào cửa toilet, nhìn cô cười như không cười.

“Em có việc phải ra ngoài một chút, lát nữa sẽ về.” Cô lúng túng nói khẽ.

“À, có muốn anh nói với Nhã Quân một tiếng không?” Anh cũng rất phối hợp, nhỏ giọng nói.

“Không, không cần. Em đi trước.” Cô xoay người, không tự nhiên vuốt vuốt cần cổ, nhớ hôm qua mình có hỏi Nhã Quân, liệu bố và Bách Liệt có nghe thấy không, rồi Nhã Quân khẳng định chắc chắn là sẽ không vậy thì, cô cười dần, chắc là không nghe thấy đâu.

Nhã Văn đổi giày, len lén đi ra cửa, trước khi đi còn không quên vẫy tay chào với Bách Liệt, sau đó đóng cửa lại.

“Sao người ấy lại dậy sớm thế nhỉ...” Cô vừa lẩm bẩm vừa đi xuống cầu thang, mặt trời từ từ nhô lên, dường như đã nhìn thấy một nửa rực rỡ. Cô nheo mắt, không khỏi cảm thán, mùa hè lại đến nữa rồi.

Bách Liệt ngáp một cái, nhìn chằm chằm vào cửa phòng Nhã Văn, nhỏ giọng bực dọc: “Được đấy, cứ tưởng là không ai nghe thấy à...”

Bao lâu rồi không ngắm cảnh biển rộng mênh mông? Mới có một tháng thôi, thế nhưng một tháng này, tưởng chừng như thật dài, bởi vì tất cả đều thay đổi.

Gió biển thổi tung mái tóc ngắn và chiếc quần cụt của Nhã Văn, cũng ùa vào lòng cô. Trên bãi cát, có rất nhiều trẻ con đang chơi đùa, cô nhìn bốn phía xung quanh, thấy đây không phải là bờ biển Thượng Hải trong trí nhớ của cô.

Bờ biển Thượng Hải, phải là bờ biển đầy bùn cát, biển màu xám tro, nổi lên từng đợt sóng biển bạc đầu, trời cùng nhuộm một màu xám tro, lênh bênh vài đám mây không rõ sắc màu. Nhưng bây giờ, trước mắt cô, là một màu vàng như ở Cherating, nước biển ánh lên màu xanh, chim biển chao liệng dưới tầng trời thấp, chỉ có bầu trời vẫn xám tro như vậy, nhưng thi thoảng ánh mặt trời cũng rọi xuống từ tầng mây.

Lúc ngồi trên xe du lịch, cô chẳng nghĩ mình sẽ nhìn thấy một cảnh như vậy, đây không phải là Thượng Hải trong trí nhớ của cô.

Cuối bãi cát là một cái biển quảng cáo to đùng, trên đó viết: Chào mừng quý khách đến bãi biển Kim Sa. Sao cô có thể quên được nhỉ, trên thế giới này cái gì cũng có thể nhân tạo được.

Rồi, cô ngồi xuống bãi cát, tình cảm cũng có thể chế tạo được sao?

Không thể được, bởi vì tình cảm không thể bỏ là bỏ được.

Từ lúc nào cô bắt đầu có tình cảm với Nhã Quân – cái loại tình cảm vượt quá tình anh em này?

Cô nhớ lúc ở Cherating đã từng hỏi Thư Lộ: “Thím à, làm thế nào mà thím biết mình yêu chú, hay là, thím biết mình bắt đầu thích chú từ lúc nào?”

Thư Lộ rất hứng thú ngồi xuống, nâng tách cà phê lên giống như cô: “Cháu có biết một câu nói của Trương Ái Linh không?”

“?”

“Con đường dẫn đến trái tim người đàn ông thông qua dạ dày, con đường dẫn đến trái tim người đàn bà thông qua...”

“À...” Nhã Văn còn nhớ, lúc đó mình suýt nữa không cầm nổi cái cốc trong tay.

Thư Lộ mỉm cười: “Những lời này rất có đạo lý. Bởi vì, phụ nữ thiên về kín đáo và rụt rè, đặt truyền thống lên trên hết, một cô gái từ lúc sinh ra cho đến khi trưởng thành, người bạn đồng hành quan trọng đi cùng năm tháng với cô ấy là, trinh tiết. Đây là người bạn đồng mà ngoại trừ người thân cận nhất ra đều không thể chạm tới được, nói như vậy, phụ nữ sẽ có một cảm tình đặc biệt với người đầu tiên có tiếp xúc thân mật với cô ấy.”

“...” Trong một giây, gương mặt Nhã Quân hiện lên trong đầu Nhã Văn, nhưng cô lập tức sợ hãi xua đi.

“Thứ tình cảm này, nói thế nào nhỉ,” Thư Lộ dừng mào một chút, “Cùng tình yêu chân chính cũng khác nhau.”

“Khác nhau?”

“Tình yêu là vô tư, nói đúng hơn, khi ta cảm giác mình yêu ai đó, ta luôn mong muốn họ vui vẻ, hạnh phúc, thậm chí nếu người cháu yêu yêu người khác, chỉ cần người đó tốt, thì cháu cũng tốt.”

“...”

“Nhưng thím nói loại tình cảm này khác với tình yêu,” Thư Lộ chống cằm, yêu lặng nhìn tách cà phê trong tay, “Đó là một loại tình cảm ‘chiếm hữu’ mãnh liệt, cực đoan, khi cháu có quan hệ với một người đàn ông, trong tiềm thức cháu sẽ cho là mình có gì đó với anh ta, và rất dễ dàng ghen tị.”

“...” Nhã Văn trợn trừng mắt nhìn Thư Lộ, chẳng hiểu được cô ấy đang nói cái gì.

“Nhưng mà,” cô lại quay trở lại vấn đề vừa rồi, ra vẻ rất thần bí nói, “Trên thực tế thím cũng từng như vậy, mãi một thời gian sau mới phát hiện ra – thím thích Gia Tu, từ trước khi chúng ta có ‘cái gì đó’.”

Nói xong, Thư Lộ rất nhã nhặn nhấp một ngụm cà phê, gương mặt lóe lên chút tinh nghịch.

Phải rất lâu sau mới biết sao, Nhã Văn đương ngồi trên bãi cát không khỏi nghĩ, mà bản thân mình phải mất bao lâu mới biết được?

Cô lại nghĩ đến Annie, cô gái dịu dàng khéo léo ấy, lại làm vài chuyện ngoài dự đoán của mọi người, như là chưa từng thử du lịch một mình mà lại dám hứng lên, bất ngờ chạy đến Cherating làm việc, như là chưa từng chính thức yêu đương mà dám gả cho người đã làm cô cảm động. Nhưng mà, ai có thể phán xét những trải nghiệm của cô ấy, quyết định của cô ấy có phải là một sai lầm hay không, sợ rằng chẳng ai có thể – ngoại trừ chính cô ấy. Yêu, thực ra rất đơn giản.

Cô lại nghĩ đến cha mẹ mình, cô vẫn cảm thấy, hay là đến tận bây giờ họ vẫn còn yêu nhau, nhưng họ hiểu thứ mình có thể cho người kia ngoại trừ tình yêu, còn có đau khổ, dằn vặt nhau trong tình yêu có phải còn khổ sở hơn không? Vậy nên họ quyết định chia tay – có phải là chuyện đúng đắn hay không, đây cũng gọi là một biểu hiện của tình yêu? Yêu, có lúc lại thật phức tạp.

Yêu một người, đơn giản hay phức tạp, chung quy lại cũng không trốn khỏi một chữ “yêu” này.

“Cô ơi,” một giọng nói non nớt vang lên từ bên cạnh, “Túi của cô ướt rồi.”

Cậu bé chỉ vào chiếc túi da bò Nhã Văn đang để bên chân, nước biển liếm láp bờ cát, đáy túi cũng đã ướt một mảng, biến thành một màu xanh đậm.

“Á,” Nhã Văn vội vã vớt lên, gật đầu với cậu bé, “Cám ơn con!”

Mở túi, chiếc di động vì ngấm nước đã tắt ngóm, cô ảo não lấy nó ra, lắc lắc, sợ rằng chẳng dùng được nữa rồi. Ví cũng ướt sạch, cô rút tiền mặt ở bên trong ra, mấy tờ tiền đã thoang thoảng mùi biển.

“Ướt hết rồi...” Nhã Văn nhìn cái túi, khóc không ra nước mắt.

“Nhưng mà vẫn còn tốt mà,” cậu bé cười hì hì nói tiếp, “Phơi nắng một lúc là lại dùng được.”

Nói xong, cậu bé lanh lợi chạy mất.

Nhã Văn vẫy vẫy mấy tờ tiền dưới ánh mặt trời giống như vừa nãy.

Có khỏe không?

Có lẽ, thực sự khỏe. Nhã Văn chuyển chỗ khác, nằm trên bờ cát, gối chiếc túi ướt dưới đầu.

Đơn giản cũng tốt, mà phức tạp cũng thế, chúng ta yêu nhau – không phải sao?

Quay trở lại chiếc xe du lịch chật ních trẻ con và người già, dọc theo con đường xóc nảy là tiếng tranh cãi rôm rả, nhưng Nhã Văn cũng không để ý, cô nhìn đồng hồ đeo tay, bốn giờ rưỡi, Nhã Quân đang làm gì?

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính, đang cười.

Đi ngang qua tiệm tạp hóa dưới lầu, tự dưng rất thèm ăn kem, vì vậy cô thong thả vào tiệm, mua một cây kem chocolate yêu thích. Đứng bên cạnh thùng rác trước cửa, cô chậm chậm bóc vỏ kem, cây kem cao ngất xuất hiện trước mắt, đột nhiên cô cảm thấy, có thể ở buổi chiều muộn giữa mùa hè, ăn cây kem mình yêu thích nhất, là một chuyện hạnh phúc đến nhường nào.

Bách Liệt chẳng biết xuất hiện trước mặt cô từ lúc nào, nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là..., anh cắn một miếng kem trên tay cô, thỏa thuê híp mắt lại.

“A...” Nhã Văn nhìn cây kem bị khoét một miếng trên tay mình, chỉ 15 giây sau đã hoàn toàn biến mất trên cõi đời này.

“Lần sau thử vị khác xem...” Bách Liệt vừa nhai, vừa nói không rõ chữ.

“Em hận anh...” Nhã Văn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ừ, có người nói ‘yêu với hận chỉ trong nháy mắt mà thôi!’” Anh khoác vai cô tiến thẳng về phía nhà họ Bùi.

“Bao giờ anh mới chuyển đến ký túc xá?”

“Lạnh lùng thật đấy, chỉ vì một cái kem mà đuổi anh đi, em đã quên lúc ở Cherating rồi à, mỗi lần em uống ‘Smile’ anh đều dâng hiến cho em trước.” Về mặt anh như không còn gì để nói.

Vừa bước lên cầu thang, đã thấy một nhân viên chuyển phát nhanh mặc đồng phục màu vàng, cầm một bọc giấy cũng màu vàng đứng trước cửa.

“Người nhận: Bùi Nhã Văn.” Anh nhân viên chuyển phát nhanh trán đầy mồ hôi nhưng vẫn nở nụ cười hồn hậu với cô.

Nhã Văn ký tên, hiểu kì hờ bọc giấy ra, bên trong có một tập tranh và một phong thư màu vàng đất cùng màu với giấy bọc. Trong phong bì là một bức thư và một tấm hình, Nhã Văn nhìn người gửi, là Thư Lộ.

Bách Liệt huýt sáo một tiếng rõ to, vừa mở cửa vừa nói: “Anh nghĩ công ty chuyển phát nhanh sẽ bội thu với kiểu gửi đồ này đấy.”

“Em nghĩ,” cô thực sự suy nghĩ vấn đề này, “Không thể không nói, đúng vậy – nhưng mà giá cả cũng rất phù hợp với thím em – kiểu người cầu thả như vậy. Đã muốn là làm, dù cho có tốn kém, xa xôi thế nào, thím cũng nhất định sẽ làm, nhưng cái kiểu ương bướng, cố chấp ấy lại khiến em thêm muốn.”

“Em đánh giá thím ấy rất cao,” anh nháy mắt một cái, “Có phải thím ấy là người... mà hồi bé em rất muốn trở thành đúng không?”

“Không sai,” Nhã Văn bước theo Bách Liệt vào phòng khách, “Mặc dù sau này em biết rằng, em chẳng thể trở thành bất kỳ một ai khác.”

Bách Liệt ngẩng đầu, ném qua một ánh mắt tán thưởng: “Nhã Văn, anh nghĩ, có khi em đã ổn rồi đấy.”

“?” Cô nhìn anh, không nói gì.

“Em biết không, lúc ở Cherating, anh rất sợ ăn cơm cùng với em. Bởi vì mỗi khi một ngày qua đi, đến buổi tối, dưới ánh đèn mờ mờ em trở nên rất trầm mặc, khác hoàn toàn với buổi sáng, thấy em như vậy, luôn cảm thấy nơi nội tâm sâu thẳm, đen tối đó phải mở ra như thế nào.”

“...” Hình như cô cũng chưa bao giờ biết, mình lại có một mặt như vậy. Cô chỉ nghĩ đơn giản là, khi ánh sáng không còn quá chói lòa, cô có thể khoác lên mình thêm một tầng bảo vệ, tiến vào một thế giới không ai có thể đến được, đó là thế giới chỉ thuộc về Bùi Nhã Văn mà thôi.

“Nhưng bây giờ, em mới chính là em, cho dù là ban ngày hay ban đêm, anh đều có thể cảm nhận được một Nhã Văn chân thật.”

Bọn họ nhìn thẳng vào người kia, như thể khó mà dùng từ ngữ để miêu tả mối quan hệ giữa hai người họ. Bạn bè hiểu nhau? Bác sĩ tâm lý và bệnh nhân? Một người đàn ông có cảm tình với một người phụ nữ? Hay là, bọn họ chỉ là hai kẻ may mắn trên thế giới này, có thể tìm được đồng chí của mình, giữa biển người mê mông, khi có một người mỉm cười thân thành từ đáy lòng với bạn “Tôi hiểu mà”, có phải là một hạnh phúc hay không – hạnh phúc này không liên quan đến giới tính, dân tộc, tuổi tác, văn hóa, chỉ đơn giản là cảm động, cảm động vì mình được thấu hiểu, được bao dung, được đồng cảm.

Hai người họ đều tiến về phía trước, không hẹn mà cùng vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy nhau.

“Cảm ơn.” Nhã Văn khịt mũi một cái.

Bách Liệt vỗ lưng cô: “Thực ra, anh cũng muốn nói lời cảm ơn với em.”

“Vì sao?”

“Anh nói rồi, anh là một bác sĩ dễ dàng đồng cảm với bệnh nhân của mình, trong lúc bất giác cũng bị em ảnh hưởng, nhưng may là ảnh hưởng của em là ảnh hưởng tốt đẹp, vậy nên anh cũng muốn cảm ơn em.”

Bọn họ buông nhau ra, cười.

“Thứ Hai anh sẽ đến ký túc xá bệnh viện, không bằng,” Bách Liệt giơ ngón cái, làm một động tác quẹt mũi giống hệt Lý Tiểu Long, “Tối hôm nay, anh nấu cho em một bữa đi.”

“Anh chắc chắn là cái thứ này có thể ăn chứ?” Nhã Văn nhìn chăm chăm vào cái đĩa sáng bóng trước mắt, đang chứa một đồng bầy nhầy nào đó.

“Đây là bí quyết độc truyền của nhà họ Tưởng – khoai tây nát.” Bách Liệt đảo liên tục cái thứ ở trong chảo, đó là có một thứ đã từng là đồ ăn.

Nhã Văn quyet một miếng cho vào miệng, vừa định nói “Em rất nghi ngờ”, lại bị hương vị tuyệt vời ở trong miệng cầm nín.

“Ăn cũng ngon...” Cô không nhịn được lại ăn một miếng nữa, tán thưởng.

Bách Liệt cười khùng khục hai tiếng, vẻ mặt rất đắc ý.

Nhã Văn vừa ăn vừa nhìn lên tường, đã bảy giờ rưỡi, Nhã Quân vẫn chưa về. Cô chần chờ một lúc, rồi cuộc không nhịn được mà cầm điện thoại gõ số của anh, dãy số này, sợ rằng đã 4 năm rồi cô không gõ lại, bên

tai truyền đến tiếng chuông điện thoại như một cuộn phim truyền đến trước mắt cô. Thì ra, cô cười khổ, một số cũng không quên.

Nhưng mà, Nhã Quân tắt điện thoại.

Trong lòng cô chợt lóe lên một chút lo lắng, anh đi đâu đây? Đang làm gì? Vì sao không về nhà?

“Làm sao vậy?” Bách Liệt vừa đảo vừa hỏi.

“Không có gì...” Cô phien muộn bước hai bước về phía trước, “Nhã Quân tắt điện thoại.”

“Tắt máy? Hay là hết pin.”

“Ừ...” Nhưng cô càng nghĩ càng cảm thấy bất an.

“Không chừng là đang tăng ca, lát nữa là về thôi.”

Nhã Văn ngồi lên ghế sofa, suy nghĩ trong đầu lộn xộn, cô lấy chiếc điện thoại bị nhúng nước ra, nhất nút nguồn nhưng làm thế nào cũng không sáng.

Cô tìm thấy số của Tiểu Mao từ quyển danh bạ bên cạnh điện thoại bàn, nhưng Tiểu Mao nói cậu ta đang đi công tác, không liên lạc với Nhã Quân. Cô lại gọi cho bố, bố cũng không nhận được bất kỳ cuộc gọi nào của Nhã Quân. Cô không khỏi cảm thấy sợ hãi, rốt cuộc anh đi đâu rồi...

“Không chừng cậu ta đi ra ngoài ăn với đồng nghiệp rồi...” Bách Liệt ném gia vị cho đồ ăn, cười ra vẻ rất thoải mái.

“Không đâu.” Cô khẳng định cho rằng, Nhã Quân sẽ không im lặng, làm việc của mình. Anh lúc nào cũng nhả lại, ngay cả khi chậm trễ một chút, anh cũng sẽ gọi cho cô đúng không?

“Không cần lo lắng.” Bách Liệt rót một thìa giấm tào vào nồi cà ri, lại đảo đều lên.

“Có thể... anh ấy nghĩ là em đã bỏ nhà đi không...” Cô cắn môi, có một cảm giác bất an mãnh liệt.

“Không thể nào, chẳng phải em đã để lại giấy nhắn hay sao?” Bách Liệt bỗng dừng dừng lại động tác đảo tay, kinh ngạc nhìn Nhã Văn đang ngồi trên ghế sofa.

“Làm sao vậy...” Cô cũng nhìn anh.

“...” Bách Liệt lại nói không ra lời.

“Làm sao vậy?” Cô đứng lên, tiến lại trước mặt anh.

“Anh... anh ghi thêm một câu vào tờ giấy em để lại...” Về mặt Bách Liệt như là có chuyện lớn rồi.

“Cái gì?!” Nhã Văn cảm thấy mình như đang hét lên.

“Lúc em đi không khóa cửa... anh vốn chỉ tò mò, đùa dai chút thôi...”

“Anh viết cái gì...”

“Anh để em yên tĩnh suy nghĩ một chút” đó là câu cô viết, Bách Liệt càng nói lại càng nhỏ, “Anh viết thêm một câu đằng sau ‘rồi quyết định có trở lại hay không’...”

Nhã Văn nghĩ mình khóc không ra nước mắt nữa rồi, như vậy cả câu đó có thể hiểu thành “Em rất có thể không trở lại” hay không?

“Xin lỗi!” Bách Liệt áy náy gục đầu xuống.

Cô nói không nên lời, nhớ lại 4 năm trước, có phải Nhã Quân cũng giống như cô bây giờ, bàng hoàng, bất lực, chỉ nghĩ muốn gặp lại người kia. Không, hẳn là anh còn tuyệt vọng hơn cô nhiều lắm, bởi vì với anh, từ đây người kia sẽ bắt vô âm tín, hay là khi trở lại hai người sẽ trở thành hai kẻ xa lạ.

“Không cho em đi... Anh không cho em đi!”

Khi đó, anh đã gào lên như thế với cô trong điện thoại?

“Nếu như là anh sai, anh sẽ chịu trách nhiệm, nhưng em không thể đi... không thể...”

Anh muốn nói không thể cái gì? Không thể bỏ lại anh sao?

Nước mắt chảy xuống gò má cô, thì ra, cô đã từng tổn thương anh sâu sắc như vậy, giờ phút này, dường như cô đã cảm nhận được cảm giác chết đuối giữa biển mà vẫn muốn vùng vẫy này.

Từ cửa truyền đến tiếng chìa khóa xoay tròn một vòng, Bùi Nhã Quân mở cửa bước ra, trên mặt vẫn còn chút mệt mỏi. Áo sơ mi xắn đến khuỷu tay, cà vạt giắt trên tay, sống mũi vẫn là cặp kính đen, mái tóc che mất một nửa đôi con ngươi sâu thẳm.

Anh ngẩng đầu liền thấy Bách Liệt vẫn đang cầm cái muôi trộn to mắt nhìn mình, xoay người lại thấy Nhã Văn mắt vẫn còn ngân ngấn nước, nhất thời cũng không nghĩ được gì.

“Cậu... cậu đi đâu đấy...” Bách Liệt kích động vung cái muôi trong tay, không thềm để ý cả ri bắn cả lên áo sơ mi trắng của Nhã Quân.

“Đi làm...” Nhã Quân liếc cái áo sơ mi của mình một cái, không có cách nào nói.

“Sao... sao lại về muộn như thế...” Nói chung, khuôn mặt vốn lúc nào cũng ung dung của Tưởng Bách Liệt lúc này cũng chẳng có cách nào bình thường được.

“Tăng ca,” Nhã Quân thả chiếc cà vạt và cặp tài liệu trong tay xuống, “Buổi trưa nay tôi mới đến công ty...” Nói xong, anh liếc Nhã Văn một cái, sau đó bắt đầu đổi giày.

“... vậy tại sao không gọi điện thoại nói một tiếng...” Bách Liệt lại tiếp tục đặt câu hỏi.

“Gọi rồi,” anh xoay người nhìn Nhã Văn, “Di động em tắt máy, điện thoại của anh quên không sạc pin, vậy nên anh có nhắn tin ghi âm trong điện thoại.”

Anh đi đến chỗ điện thoại bàn, chỉ vào cái đèn đỏ đang nhấp nháy: “Thấy không.”

Nhấn nút, ghi âm bắt đầu phát: “Anh là Nhã Quân, hôm nay anh phải tăng ca tầm hơn tiếng, không cần chờ cơm anh, bye.”

Nhã Văn và Bách Liệt cùng liếc nhau một cái, nhưng thể nghe được tiếng lòng của người kia: Thì ra trên Trái đất này còn có một thứ là điện thoại trả lời tự động...

“Vậy,” rốt cuộc đến phiên Nhã Quân hỏi, “Hai người cho là tôi đã làm gì?”

“Em nghĩ anh...” Nhã Văn vừa mở miệng liền phát hiện giọng mình vẫn nghẹn ngào, “Đi...”

Nhã Quân kinh ngạc vươn tay vuốt đầu cô, trong mắt ánh lên chút thương yêu: “Đi đâu?”

“Không biết, em không biết...” cô không nhận được nữa, bật khóc, “Cũng vì không biết cho nên mới... mới...”

Cô không nói được nữa, cũng vì không biết, mới sợ, mới lúng túng, mới phát hiện, đã không thể chịu được việc không có anh bên cạnh. Cô chảy nước mắt, trước mắt là một khoảng mơ hồ, bàn tay vốn vuốt tóc cô của anh dùng chút sức, ôm cô vào lòng.

“Chẳng phải anh đã ở đây rồi sao, anh không đi đâu cả,” anh chăm chú ôm cô, hôn lên trán cô, dịu dàng dỗ dành cô, “Anh sẽ không giống như em vừa nói là đi luôn, bởi vì anh hiểu cảm giác ấy, anh không nỡ để em đau khổ như vậy.”

Cô vươn tay ôm chặt lấy anh, vừa khóc vừa nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”

“Không sao, không sao...” Trong mắt anh cũng ầng ậc đầy nước, khóe môi tươi cười, “Anh tha thứ cho em, từ khi lần đầu nhìn thấy em ở Cherating, anh đã tha thứ cho em rồi.”

Cô hít sâu một hơi, đó là một mùi vị đặc biệt, mùi vị chỉ thuộc về Bùi Nhã Quân, lúc này, mùi hương ấy hòa với mùi dầu gội đầu và mùi mồ hôi, mùi vị khiến cô ỷ lại. Cô không ngăn được nước mắt của mình, trong ngực lại thật ấm áp, lần đầu tiên cô có một cảm giác rõ ràng, chân thực an toàn, bởi vì cô đang ôm anh thật chặt, cũng giống như anh đang ôm cô.

Trong đầu đầu cô chợt hiện lên câu nói mà chính cô từng nói kia: Không ai có thể chia lìa chúng ta, ngoại trừ chính chúng ta.

Thì ra, cô ngây ngẩn nghĩ, đã biết miệng chó thỉnh thoảng cũng mọc ra ngà voi.

“VẬY...” Bách Liệt lại trở lại là Tương Bách Liệt như bình thường, “Anh có thể tiếp tục nấu cơm chứ?”

Nhã Văn và Nhã Quân không hẹn mà cùng cười, quay đầu nhìn anh ấy, rồi lại nhìn nhau, tiếp tục ôm người kia.

“Buồn nôn...” Bách Liệt xoay người, lạng lẽ lau mắt, nhìn cà ri trong nồi, không khỏi nhú mày – có vẻ cháy rồi.

“Nhưng mà Nhã Quân này,” anh vừa dùng cái muôi khuấy đều cà ri, vừa hỏi, “Thấy tờ giấy ấy, cậu không sốt ruột tí nào à?”

Nhã Văn ngẩng đầu, không cẩn thận chạm vào cái cằm lởm chồm râu của anh, không khỏi vuốt trán. Cô nghĩ, nếu như đổi lại là mình, nhất định sẽ phát điên lên.

“Tờ giấy?” Mặt Bùi Nhã Quân không hiểu gì, “Tờ giấy nào?”

Nhã Văn ngồi trước bàn học, mở thư Thư Lộ mới gửi tới ban chiều, bên trong có một tấm hình, là ảnh Thư Lộ, Gia Tu và con chó Labrador màu vàng. Thư lộ cười dịu dàng, Gia Tu vẫn là gương mặt nghiêm túc, nhưng đường cong gương mặt có vẻ nhu hòa hơn, còn cho chó Labrador thì đứng thẳng người, dường như nhìn về phía xa nào đó. Nhã Văn bật cười, cái vẻ mặt này, quả thật có vài phần giống với Nhã Quân.

Giấy viết thư cũng cùng màu với phong bì, là màu vàng đất, màu của Thư Lộ -

Nhã Văn thân yêu,

Cháu khỏe chứ?

Lâu lắm rồi không viết thư tay, nhưng để gửi quyển sách ảnh bằng đường bưu điện cho cháu, thím rất rất vui về nhớ ra đóng giấy viết thư mua từ lâu lắm rồi, trong khi viết bằng bút máy như vậy, chợt thấy một cảm giác chân thực. Có thể, vì cùng một chỗ với Gia Tu quá lâu, thím cũng trở nên hoài cổ

Tập sách ảnh là ảnh thím chụp ở Cherating, dùng những gì mình nghe thấy, nhìn thấy để sáng tác, không có nhà xuất bản nào muốn xuất bản, nên thím đành năn nỉ biên tập hỗ trợ – vì chuyện này mà thím đành phải tiếp tục giúp họ viết một chuyên đề về du lịch Tây Tạng.

Hôm qua, lúc Gia Tu xem sách, đột nhiên hỏi thím: “Nhã Văn và Nhã Quân sao rồi? Thím lắc đầu. Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng thím biết chú cháu rất thích Nhã Quân, có một lần đi dạo giữa quảng trường, chú cháu vỗ A Vượng (con chó ở trong hình) lắm lắm: Nếu như mày cũng đeo kính đen thì không biết Shelly nhà hàng xóm (con chó giống Standard Schnauzer) có thể thích mày không... thật hết cách với anh ấy.

Thực ra, nhiều lời như vậy, chỉ muốn nói cho cháu biết: Tất cả mọi người quan tâm đến các cháu, chỉ muốn nhìn thấy hai đứa vui vẻ, không nên vì cảm thấy hoang mang không cần thiết mà đánh mất dũng khí. Thím muốn thấy một Nhã Văn tự tin, dũng cảm, được chứ?

Giáng sinh năm nay thím và chú sẽ về, không biết lúc đó cháu ở đâu rồi, mong chờ đến lúc gặp lại cháu.

Thư Lộ.

Tập sách tên là “Bữa tối ở Cherating”

Nhã Văn cầm tập sách, trang bìa là một đại dương xanh thăm thẳm, đó là đại dương ở Cherating. Mỗi một trang là một tấm hình, mỗi tấm hình đều có bóng dáng của Nhã Văn, mơ hồ hoặc rõ nét, chính diện hay không, cô ngạc nhiên nhìn chúng, bởi vì cô cũng không biết Thư Lộ chụp vào lúc nào. Có khi là lúc cô dạy lũ nhóc bắn tên ở sân tập, có lúc là cô đang ở quầy bar bận rộn, có lúc là cô đang mỉm cười ở nhà hàng, có lúc là cô đang nhiệt tình trên sân nhảy, còn có, khi kết thúc một đêm điên cuồng, dưới ánh đèn mờ đục, cô cô đơn.

Tất cả... đây, đều là Bùi Nhã Văn sao? Cầu thả nhưng mà một Bùi Nhã Văn chân thật nhất.

Bức ảnh cuối cùng, dưới ánh đèn mờ mờ, Nhã Văn, Annie, Bách Liệt đang cùng nhau ngồi trên bàn ăn, trên bàn có một chút ánh sáng – ngọn nến, trên mặt họ là nụ cười bình thản, dịu dàng, thời gian như ngừng lại ở một khắc đó.

Mắt cô mờ đi, lại không thể không nở nụ cười, Annie nói thích Annie của hiện tại, mà rốt cuộc, giờ đây cô cũng có thể khẳng định: Cô thích Bùi Nhã Văn của hiện tại.

Cô khép tập sách ảnh lại, bất ngờ nhìn thấy Nhã Quân ở bìa sau quyển sách, bức ảnh chiếm phân nửa trang bài – trong đêm tối, anh lái xe, ngoài cửa sổ là một ngọn đèn le lói, anh quay nửa đầu, hé ra nụ cười nhợt nhạt, đơn thuần, chẳng cảm giác được chút ưu thương nào. Cô cũng thích, Bùi Nhã Quân như vậy.

Bên cạnh ảnh chụp là nền đen, nổi lên một dòng chữ vàng: Just keeping your lovely smile forever...

Nhã Văn ôm quyển sách trước ngực, tự dừng cảm giác tràn đầy dũng khí. Cô không còn hoang mang mất phương hướng, không hề trốn tránh, không muốn bản thân bị trói buộc, cũng không muốn tổn thương người mình yêu. Cô không phải là Lilith từng lẩn trốn ở sâu trong nội tâm kia, Lilith của trắng đen. Cô là chính mình, là Bùi Nhã Văn chân thật, không nhụt chí.

Một bàn tay ấm áp vuốt ve mặt cô, không biết tự bao giờ, Nhã Quân đã đứng sau lưng cô.

“Trường Bách Liệt làm sinh tố lê,” trong tay anh bưng một cái cốc, nhìn xuống cô từ trên cao, “Muốn uống không?”

Nhã Văn chần chờ một chốc rồi gật đầu.

Anh nhẹ nhàng nhướn mày, nâng cốc uống một ngụm, rồi cúi đầu hôn cô.

Nước lê ngọt ngào pha chút vị bạc hà, tựa như cặp kính của anh, lành lạnh. Cô không nhịn được, thè lưỡi liếm anh một cái.

Nhã Quân buông môi cô ra, kinh ngạc nhìn cô, dường như đây là một Bùi Nhã Văn anh chưa từng biết.

Cô nở nụ cười, rất ngọt, cô nghĩ, như vậy cũng rất quyến rũ. Nếu không, anh sẽ không nhìn cô chằm chằm như vậy.

Thình lình từ cửa truyền đến một tiếng ho khan, hai người quay đầu lại, đứng trước cửa là bố với gương mặt nghiêm túc, cầm túi tài liệu, có vẻ là tan tầm vừa về đến nhà.

“Ừ...” Ông bất an hết nhìn đông lại nhìn tây một hồi, xác định là Bách Liệt vẫn còn đang tắm trong phòng tắm mới thấp giọng nói, “Bố nói rồi, chỉ cần hai đứa biết mình đang làm gì, vui vẻ là được – bây giờ bố chỉ mong như vậy thôi.”

“...” Nhã Văn và Nhã Quân lúng túng nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

“Nhưng mà,” Bùi Gia Thần chần chờ một lúc, muốn nói lại thôi, mãi đến lúc nghẹn đỏ cả mặt rồi mới nói, “Bố chỉ... không hy vọng hai đứa phạm phải sai lầm giống bố và mẹ các con – hiểu không?”

“?” Hai người lúng túng trao đổi một ánh mắt, có vẻ cũng không hiểu gì.

“Là, là...” ông lại hạ giọng, ra dấu tay bằng tay, “Chẳng phải bình thường trên ti vi vẫn nói à, dân thành thị chúng ta ra ngoài phải chú ý...”

Nhã Văn và Nhã Quân càng nghĩ lại càng không ra.

“Hai đứa nghĩ lại một chút đi, là quảng cáo vẫn hay chiếu đấy, có cảnh sát chỉ huy giao thông...” Nói xong, ông kẹp túi tài liệu dưới nách, hươ hươ hai tay mô tả lại cái hình ảnh kia.

Nhã Quân không nhịn được nữa đành hỏi: “Bố, bố đang muốn nói cái gì?”

“Bố, bố muốn nói là,” Bùi Gia Thần dừng một chút, rốt cuộc lấy được dũng khí nói ra: “Là... là để cho hai đứa ‘chú ý an toàn’!”

Nhã Văn và Nhã Quân cùng kinh ngạc nhìn người kia, lại nhìn bố già, không nói được gì, dường như không khí quanh đây đã đóng băng.

Bùi Gia Thần lúng túng ho nhẹ một cái, nhìn sàn nhà nói: “Vây, lời bố muốn nói đã nói xong. Ngủ ngon.”

Ông xoay người cầm theo túi tài liệu, lưu lại cho hai người một bóng lưng, trở về phòng mình, đóng cửa lại. Ông tựa lên cửa, thở ra một hơi, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ chúng nó chưa từng xem quảng cáo ấy sao... thật là...”

Gia Thần lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ chính ông cũng rất căng thẳng mà, nhưng may là, lời muốn nói đều đã nói hết rồi.

Thình lình bên ngoài truyền đến tiếng cười phá lên, đó là tiếng Nhã Văn và Nhã Quân, từng tiếng, từng tiếng.

Gia Thần buông túi tài liệu xuống, buồn bực ngồi xuống chiếc ghế trước cửa sổ: “Buồn cười đến vậy sao...”

Ông không phát hiện, gương mặt trên cửa sổ thủy tinh của mình, cũng đang cười.

“Anh thật sự không nhìn thấy tờ giấy à?” Nhã Văn tựa vào bàn học, yên lặng nhìn Nhã Quân.

Nhã Quân buông chiếc cốc trong tay xuống, gật đầu. Tháo kính xuống, cất vào túi áo sơ mi.

“Vây anh... không sợ à – lúc tỉnh dậy không thấy em.” Cô tưởng tượng đến anh 4 năm về trước, lại đau lòng.

Anh khẽ lắc đầu.

“Vì sao?”

“Chúng ta đều... đã thay đổi, mấy năm nay. Chỉ ít, anh hiểu được phải biết rộng lượng và có chừng mực thôi – nếu không, anh đã không đến Cherating tìm em.” Gương mặt của anh hết sức dửng dưng.

“...”

“Lúc em đi, đêm nào anh cũng không ngủ được, mỗi phút mỗi giây trong đầu đều là em. Mấy tháng sau, biết em đang ở đảo Bali, anh cũng muốn lao đi tìm em, đã mua cả vé máy bay rồi,” anh dừng một chút, dường như đang kể chuyện của người khác, hay là như vậy mới cảm thấy không đau đớn nữa, “Nhưng cuối cùng vẫn không đi.”

“...”

“Anh nằm xuống lại tưởng tượng nếu như gặp rồi thì anh muốn nói cái gì, tốt nhất là ôm em thật chặt, như vậy em sẽ không thể đi được nữa.” Anh bước tới trước mặt cô, chạm đầu ngón chân mình lên ngón chân cô.

“Vì sao anh lại không đến?” Cô rũ mắt, nhìn chân anh, phát hiện ngón chân thứ hai của anh trông thật thô kệch.

“Bởi vì anh biết, nếu làm như vậy thì vẫn sẽ tổn thương em, cũng tự tổn thương bản thân mình. Vốn từ đầu em đã không chuẩn bị tốt để tiếp nhận anh, anh cũng không chuẩn bị tốt để nghe em từ chối, em một lòng muốn trốn tránh, anh một lòng muốn giữ chặt. Tình cảm của anh với em chân thực, nhiệt tình như thế, nhưng mà,” anh mím môi, nhưng là nghĩ đến những chuyện đã qua của họ, “Quá ngây thơ.”

“?”

“Lúc thấy em vì Lâm Thúc Bồi mà đau lòng, anh tự dưng hiểu ra, tình yêu không phải là lúc nào cũng giữ lấy, mà là luôn muốn em vui vẻ, nhưng người kia lại không phải là anh. Rồi... sau đêm đó, nhất là lúc em bỏ đi, anh dường như trở nên không khống chế được bản thân mình, trong ngực không ngừng gào thét, “Cô ấy là của tôi, A Văn là của tôi” – vậy nên anh sợ.” Anh vươn tay, cô giam cô lại giữa cái bàn, cúi đầu yên lặng nhìn cô.

“...” Cô thấy mặt mình nóng lên, nhưng lại không dời tầm mắt đi được.

“Anh càng muốn bắt lấy em, em lại càng chạy trốn xa hơn, sau đó...” anh dửng dưng ôm lấy cô, “Mãi mãi rời bỏ anh, như vậy, anh làm sao có thể sống tiếp được.”

Nhã Văn cúi đầu, chôn sâu vào vai anh, hít lấy mùi vị của anh, trong ngực có một loại rung động không biết tên. Có đúng là từ rất lâu trước kia, cô đã dựa vào anh như vậy, chỉ là bọn họ lúc đó cũng không phải là bản thân bây giờ, mà là một cặp anh em không thể chia lìa, trong khoảng thời gian đau khổ nhất, họ đã ỷ lại vào đây.

“Anh ở lại, đã cố gắng quên, muốn thực lòng yêu đương, sống một cách khác. Nhưng anh phát hiện ra, mặc kệ anh thấy một cô gái có tốt thế nào, nếu có một ngày em quay trở lại, các cô ấy chẳng là gì cả – đây quả thật chẳng cô bằng với bất kỳ cô gái nào, như vậy anh có khác gì bọn đàn ông lăng nhăng, kết quả là tổn thương người khác, cũng tổn thương chính bản thân mình.” Anh thắt chặt vòng ôm, đặt cằm lên trán cô.

Cô thấy hơi đau, nhưng không tránh ra, chút đau đớn này so với khi hai người dần vật nhau, thì chẳng đáng kể chút nào.

“Vậy nên anh vẫn chờ, chờ mình học được cách rộng lượng, học được cách bị từ chối, sau đó... đi tìm em, mang em trở về.” Anh ôm cô thật chặt, như thể chỉ có như vậy mới cảm giác được chân thực.

Cô muốn khóc, cũng muốn cười, bởi vì chợt phát hiện ra anh đáng yêu đến thế, cho dù có trải qua bao chuyện khúc mắc, anh vẫn kiên định chờ đợi. Có thể nhân sinh vốn đã là một loại đợi, đợi sinh ra, đợi lớn lên, đợi trưởng thành, đợi yêu và được yêu, sau đó đợi mình và người yêu cùng sống đôi bước trên mọi con đường.

“Cám ơn.” Nhã Văn ngẩng đầu hôn lên đôi môi hơi lạnh của Nhã Quân.

Những khúc mắc mấy năm nay, họ đã từng buông thả, dần vật, sợ hãi và im lặng chờ, cô hiểu được bản thân mình, hiểu được Nhã Quân, cũng yếu được cái gì là yêu. Bách Liệt đã từng nói, sẽ hối hận, cho dù người ta từng lựa chọn cái gì đều sẽ hối hận, nhưng cô nghĩ, mình không phải là người như vậy.

Cuối tuần ấy, theo đề nghị của Nhã Quân, Bách Liệt vốn định thứ Hai mới chuyển đến ký túc xá đã bị bắt ép thực hiện kế hoạch sớm.

“Thứ Hai tôi đi làm, anh lại không có xe, dọn nhà không tiện lắm.” Về mặt lúc đó của Nhã Quân rất chân thành.

“Thế nhưng, nói là dọn nhà,” buổi chiều Chủ Nhật, đương lúc Bách Liệt và Nhã Văn đứng trước cốp sau của chiếc ô tô màu đen của Bách Liệt, Bách Liệt không nhìn được nữa, nói, “Nhưng toàn bộ gia sản của tôi chỉ có một va li thôi mà.”

“Ừ...” Nhã Văn cúi đầu nhìn cái va li xanh dương cũ mèm của Bách Liệt, nói không nên lời.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì.” Kể đã khởi động xe – Nhã Quân bắt đầu không kiên nhẫn.

Nhã Văn không còn đường nào, đành mở cửa bên, ngồi vào chỗ bên cạnh lái xe, phát hiện trên chỗ mình có một cái đệm trúc mới, bất giác xuất thần. Bách Liệt cất va li xong, cũng ngồi vào ghế sau.

“A Văn, lên xe.” Nhã Quân đeo kính râm, đường nét khuôn mặt cũng khang khác.

Cô vội vàng ngồi vào trong xe, đóng cửa lại. Lúc quay đầu, phát hiện Nhã Quân đang nhìn cô, mắt kính râm là loại phản quan, không nhìn thấy đôi mắt phía sau, chỉ nhìn thấy chính bản thân mình.

“Thắt dây an toàn vào.” Anh nói.

“À.” Cô luống cuống thắt dây, chợt nhớ ra đây là lần đầu tiên ngồi xe của anh. Anh chỉ lái xe khi đi làm, bình thường đi loanh quanh đây đều đi bộ cả, cô lên lút tưởng tượng, rất phù hợp với tính cách của anh, mọi việc đều không muốn phụ thuộc vào bất cứ cái gì.

Nhã Quân nổ máy, chạy thẳng về phía viện y học, anh chạy rất êm, rất chăm chú. Nhã Văn không khỏi ngấm nhìn sườn mặt anh, nhớ tới bìa quyển sách ảnh cũng là cảnh như vậy, Thư lộ đã ngồi ngay vị trí này để chụp sao, lúc đó họ đang nói về cái gì, đến mức khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh cũng có thể nở nụ cười nhợt nhạt, đơn thuần như vậy?

“Hôm qua anh có gọi điện cho bố mẹ anh.” Đương ngồi phía sau, Bách Liệt nói.

“?” Nhã Văn khực hồi tinh thần, quay đầu lại nhìn anh.

“Bố anh nghe nói anh làm trợ giảng thì rất kinh ngạc.”

“Ừ, bọn tôi cũng rất kinh ngạc.” Mặt Nhã Quân không đổi nói chen vào.

“Tôi nhìn không giống đến thế sao,” Bách Liệt giả vờ nghiêm túc, “Như thế này, có thể khá hơn một chút được không?”

Nhã Văn nhìn vẻ mặt của anh, không nhìn được, bật cười.

“Đây không phải là vấn đề gương mặt như thế nào.” Nhã Quân vốn luôn trầm mặc cũng sôi nổi hơn.

“Vậy là vấn đề gì?” Bách Liệt hỏi.

“Vấn đề là, mỗi lần tôi nhìn mặt anh đều cảm thấy tâm trạng rất tồi tệ, chẳng có cách nào nói chuyện được.” Nhã Quân vẫn chăm chú nhìn đường trước mặt, bất động thanh sắc.

Bách Liệt như có điều suy nghĩ, gật đầu: “Đây là lý do vì sao tôi chưa từng tiếp nhận bệnh nhân nam”

Nói xong, ba người không hẹn mà cùng bật cười.

Nhã Văn nhớ Bách Liệt đã từng nói, anh và Nhã Quân nhất định là hai kẻ vừa thấy nhau đã thấy không vừa mắt. Có đôi khi, những kẻ không vừa mắt nhau, không chừng có thể trở thành bạn bè.

Rất nhanh, xe tiến vào viện y học, bởi vì là viện y học trực thuộc trường đại học, nên Bách Liệt mới có thể được phân một phòng ký túc trong ký túc xá học sinh. Nhã Văn nhìn những con đường rợp bóng ngô đồng khô lá, không khỏi nghĩ đến, đây cũng là nơi cô từng thân thuộc, cất giấu một phần hồi ức của cô và Lâm Thúc Bồi.

Dừng xe, Nhã Văn đẩy cửa xe, một làn hơi nóng phả đến, trong không khí có hương vị của cỏ, cô biết, đó là mùi bay đến từ sân bóng bên cạnh.

Sân bóng ở đây chính là loại sân bóng của những năm 90 thế kỷ trước, có một đường chạy rải đá bao xung quanh, ở giữa là cỏ mọc thành bụi, lâu lâu lại tu sửa một lần, mỗi lần tu sửa lại gập gềnh thêm một chút, nhưng những người ở đây vẫn rất hăng hái ngẩng cao đầu mà chạy. Cô cũng từng ở trên đường chạy gập gềnh ấy, nhiệt tình hò hét, mà bây giờ nhớ lại, dường như đã cách mấy thế kỷ.

“Khuyết điểm duy nhất ở đây là không có thang máy.” Bách Liệt ngẩng đầu nhìn ký túc xá trước mặt, đó là một tòa nhà vị tương nặng nề đã ngả vàng.

“Anh ở tầng mấy?” Nhã Văn cảm giác mình bắt đầu đổ mồ hôi.

“Chắc là không dưới 3 tầng,” không đợi Bách Liệt trả lời, Nhã Quân đã giành nói trước, “Hoặc anh tã sẽ không quan tâm tới vấn đề thang máy.”

Bách Liệt giơ ngón tay cái với anh, đoán chừng câu trả lời này hoàn toàn chính xác.

Hai người đàn ông cùng mang va li hành lý lên tầng, Nhã Văn đi theo phía sau, nhưng cậu sinh viên đi ngang qua bên cạnh cũng không khỏi liếc mắt nhìn cô một cái.

“Em nhớ trước kia, ký túc xá nam không cho phép con gái được đi vào, con gái muốn vào ký túc xá nam phải đăng ký ở dưới tầng.” Nhã Văn nói.

“Well, em đúng là Bachelor[1], đây là ký túc xá Master[2], là Master...” Bách Liệt nhún vai, “Cho phép làm quan hệ nam nữ, nhưng không thể qua đêm mà thôi.”

[1] Bachelor: Cử nhân

[2] Master: Thạc sĩ. Anh ấy chê Nhã Văn trình độ kém.

“Xem ra anh đã nghe ngóng rõ ràng rồi nhỉ.” Nhã Quân không nhìn được mà chọc ngoáy anh.

“Đây được coi là khen không.” Bách Liệt hoài nghi nhún mày.

“Coi như thế đi...” Nhã Quân quay mặt sang hướng khác, không muốn để người khác thấy ý cười trên môi anh.

“...” Bách Liệt há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ miêng cưỡng nở một nụ cười, nói, “Cảm ơn.”

Quả nhiên Bách Liệt bị phân đến tầng chót của ký túc xá, mặt dù cái va ly kia cũng không nặng lắm, nhưng hai kẻ không chịu phối hợp với nhau, lúc mang lên đến nơi cũng phải thở hồng hộc. Tầng mái nên số người

ở cũng ý, do đó hàng lang khá là sạch sẽ, Bách Liệt tìm được số phòng của mình, mở cửa bước vào, chuyện đầu tiên là lập tức mở điều hòa mới tinh trong phòng.

Một nhà vệ sinh đơn giản, trong góc phòng kê một cái giường đơn miềng cứng lắm cũng có thể nằm được hai người, bên cạnh là một cái tủ, đối diện là bàn học và giá sách thật lớn, nhưng ánh sáng cả phòng khá tốt, có vẻ thoáng mát.

“Tốt thật đấy.” Nhã Văn đứng trên ban công rộng rãi, không khỏi hâm mộ nói.

“Anh nói với giáo sư của anh, chỗ ở hiện tại chỉ có 6 mét vuông, không TV, không WC và nhà bếp dùng chung,” Bách Liệt mỉm cười nói, làm như không thấy ánh mắt giết người của Nhã Văn và Nhã Quân, “Ông ấy giúp anh tìm được ký túc xá như vậy, là rất may mắn?”

“... khi nào thì bắt đầu đi làm?” Nhã Văn nhìn sân bóng rộng lớn đằng kia, trời nóng như vậy mà cũng có rất nhiều người đang đá bóng.

“Thứ Hai.” Bách Liệt mở va li, lấy các thứ bên trong bắt đầu sắp xếp, sau đó lại nhét cái va li rộng tuếch vào trong tủ.

Nhã Văn nhớ tới trước kia, mỗi lần đến một địa điểm mới, cô cũng sẽ giống như anh lấy từng món đồ ra khỏi va li, xếp trong phòng, như vậy mới có một cảm giác đó là nhà. Nhưng lần này thực sự trở lại nhà của mình, cô lại không làm như vậy. Va li vẫn đầy các thứ linh tinh – nhưng cô lại có một cảm giác thuộc về mãnh liệt – hình như rất châm chọc nhỉ.

Nhã Quân không nói một lời bắt đầu quét phòng, lau bàn, lau sàn nhà, kiểm tra vòi và ống nước trong nhà vệ sinh, Nhã Văn xuất thần, nhìn anh như vậy có phải là một người đàn ông tốt hay không? Trong lòng cô dâng trào một nỗi cảm động, mỗi bộ phận trên cơ thể đều cảm thấy ấm áp, đó là một loại ấm áp thuộc về tình yêu.

Đến gần tối, rốt cuộc hai người đàn ông cũng dừng tay, cùng ngồi trên chiếc giường đơn uống nước.

“Hai người về đi, dọn dẹp cũng hòm hòm rồi, nhưng mà,” Bách Liệt nhìn Nhã Văn, “Từ đêm nay trở đi, anh không có bởi chuyện em được nữa rồi.”

Nhã Văn cảm thấy hơi nóng, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Cũng không phải không gặp nhau nữa, nhưng mà... em sẽ nhớ anh.”

Không có gì bất ngờ, Nhã Quân bắt đầu áp suất thấp, nhưng cô cũng rất muốn cười, anh như vậy, có phải rất dễ thương hay không?

Bách Liệt rung mình một cái, nói: “Lạnh quá, hay là hai người mau đi đi.”

Ba người chào tạm biệt nhau, Nhã Văn đi theo Nhã Quân xuống lầu.

“Được rồi,” Bách Liệt dựa vào cửa tự động nói, “Lái xe cẩn thận.”

Nhã Quân cũng không quay đầu lại chỉ vẫy tay cho qua.

“Nhớ lời bác Bùi nói đấy...” Bách Liệt còn nói tiếp.

“?” Cả Nhã Văn và Nhã Quân đều dừng bước, quay đầu nhìn dáng cười rất khả ố của anh.

“Chú ý anh toàn.” Nói xong, anh phất tay một cái, xoay người đóng cửa lại.

“...”

Nhã Quân đi đằng trước, im lặng không lên tiếng, như là rầu rĩ không vui dậm bước trên cầu thang. Nhã Văn nhìn đỉnh đầu anh, phát hiện anh tóc anh vừa đứng tằm tay mình, vì vậy không nhìn được muống vò tóc anh, nhưng anh nhanh chân tránh được. Cô đứng phía sau, vỗ vai anh, anh vẫn tránh ra.

Đây... là đang dối à? Nghĩ một hồi, cô chợt nhào lên lưng anh – như vậy thì không tránh được nữa rồi.

“Này...” Nhã Quân nhanh tay nắm lấy lan can, tay kia đỡ lấy Nhã Văn đang nằm trên lưng mình, lòng vẫn còn hơi hãi nhìn mấy bậc cầu thang dưới chân, sừng sộ lên, “Lâu sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

“Em không bước nổi nữa rồi...” Cô ôm lấy cổ anh chăm chăm, hai chân quắn lấy hông anh.

Anh vốn đang cứng hết cả người cũng thả lỏng, không còn cách nào lắc đầu, tiếp tục bước xuống.

“Cả buổi chiều em chỉ phụ trách đứng dưới điều hòa ngắm phong cảnh, sao lại bước không nổi nữa?” Anh công cô, không thèm để ý ánh mắt của mọi người dọc đường, đi ra cửa ký túc xá.

“Thỉnh thoảng tùy hứng một chút.” Cô cười rất ngọt.

“Thỉnh thoảng?” Anh đưa lưng về phía cô, nhìn không ra nét mặt, nhưng giọng nói thì dường như không dám gật bừa.

“Chẳng liên quan, vì Bùi Nhã Văn lúc nào cũng thế.” Cô ghé vào tai anh, thổi một hơi.

Nhã Quân giống như bị điện giật, buông cô ra, cô cảm giác như mình bị vứt xuống đất, nhưng may mà lắc lư vài cái cũng đứng thẳng được.

Anh xoay người nhìn cô, nhin không được vuốt tai mình, mặt có một vết đỏ khả nghi: “Em... sao em có thể làm như thế ở ngoài đường...”

“À...” Cô chần chừ đáp lại. Nói như vậy, ở nhà có thể sao?

“Đi thôi.” Hình như nghe ra điểm bối rối của mình, Nhã Quân bước vội về phía bãi đỗ xe.

“Nhã Văn!” Một tiếng gọi giật lại từ phía sau hai người, thì ra là Lâm Thúc Bồi.

Chẳng biết Lâm Thúc Bồi đang mặc áo bóng của đội nào, toàn thân đầy mồ hôi, Nhã Văn ngạc nhiên nhìn anh, Lâm Thúc Bồi không đeo kính – tựa như lần đầu nhìn thấy Bùi Nhã Quân – cô gần như không nhận ra được.

Cô giật mình, Nhã Quân đeo kính đen, chẳng lẽ là vì...

“Em tới tìm người bạn kia à –” Anh vừa uống nước vừa đi qua đây, chợt thấy Nhã Quân sau lưng, lúng túng gật đầu một cái.

Nhã Quân cũng lạnh lùng gật đầu, xoay người lên xe.

“Ừ...” Nhã Văn nhớ Nhã Quân từng nói không muốn thấy cô gặp Lâm Thúc Bồi nữa, nghĩ đến thấy sức cũng chẳng còn, “Hôm nay em có chút việc, đi trước nhé...”

“À, được thôi.” Lâm Thúc Bồi hơi bực dọc cười cười, phát tay nói tạm biệt.

“... Tạm biệt, lần sau gặp nhau nhé...” Cô nói rất nhỏ, hy vọng rằng câu nói phía sau Nhã Quân không nghe được.

“Tạm biệt...”

Nhã Văn đi vòng qua vị trí tay lái phụ, cẩn thận chui vào, không dám ngẩng đầu nhìn Nhã Quân, nhẹ nhàng thắt dây an toàn. Ngay lúc tiếng khóa dây “tàn tạch” vang lên, chiếc xe lập tức lao đi như một con sư tử đang phấn nộ.

Cô nắm chặt tay, vẻ mặt đau khổ, đây là “cảm giác được đâm lưng”?

Lái xe ra khỏi viện y học, con đường bây giờ dường như không phải con đường lúc họ tới, hai bên đường là bức tường thật cao, trên đường không có bất kỳ chiếc xe nào khác. Nhã Văn nhân lúc chờ đèn đỏ, lén nhìn Nhã Quân ở bên cạnh, anh đeo kính râm, không nhìn ra biểu tình lúc này.

Anh dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, cũng quay đầu nhìn, cặp kính râm che mất đôi mắt anh.

Nhã Văn vươn tay, tháo kính râm xuống, cô không thích anh như vậy, dường như chẳng thể biết rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì.

Ánh chiều rực rỡ soi lên đôi mắt và lông mi của anh một sắc màu vô quýt rực rỡ, đôi mắt tức giận, môi mím thật chặt, trên đường cong trên mặt cũng đọng lại. A... Nhã Văn không khỏi nghĩ, giận thật rồi.

Đèn tín hiệu chuyển xanh, xe lại lao lên phía trước, Nhã Quân chăm chú nhìn con đường trước mắt, nhúu mày.

“Em cũng không biết tại sao lại gặp anh ấy ở đây nữa...” Cô quyết định phải nói cái gì đó.

“...” Anh không thèm để ý, tiếp tục tăng tốc.

“Nên không thể trách em được...”

“Ừ...” Anh không đổi sắc lên tiếng, thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu bên cạnh.

“Vậy thì anh tức cái gì – A...” Nhã Văn la hoảng lên, bởi vì anh quân thành linh dừng xe ngay ven đường.

“Tức cái gì?” Anh híp mắt, vẻ mặt đáng sợ.

“...”

“Em nói câu ‘lần sau gặp lại’ rất nhỏ, nhưng đáng tiếc,” anh cởi dây an toàn, tiến đến trước mặt cô, “Anh vẫn nghe thấy được.”

Nhã Văn nháy mắt một cái, không dám lên tiếng, lúc này mà nói cái gì đều là thất sách, cô chỉ nhẹ nhàng điểm một cái hôn anh, đổi lại anh á khẩu không nói được gì.

Hai người người nhìn chăm chăm vào người kia, không hện mà cùng bật cười. Nhã Văn cười rất ngọt ngào, như thể đứa nhóc đùa dai, Nhã Quân lại cười rất yên lặng, nhếch khóe miệng, dường như không muốn cô thấy được mình cũng đang vui vẻ.

“Em ngoại trừ đối phó được với anh còn đối phó được với ai nữa chứ...” Anh lạnh giọng nói.

Không đợi cô trả lời, anh lại há miệng cắn môi cô, đầu lưỡi tiếng công vào miệng cô, như thể tuyên bố sở hữu toàn bộ Bùi Nhã Văn. Đầu dần trống rỗng, cô không khỏi nghĩ, chẳng lẽ điện giật cũng là loại cảm giác này – vô lực nhưng say mê – loại say mê chỉ có khi anh vươn lưỡi chạm vào cô mới có thể xuất hiện, lẽ nào đầu lưỡi của anh có tích điện?

Anh chậm chậm xoa ngực cô kéo cô tỉnh lại từ những suy nghĩ miên man, cô đẩy anh ra, thở hồng hộc: “Tay anh... đang đi đâu đấy...”

Anh cũng thở hổn hển, cúi đầu nhìn tay mình đang đặt trước ngực cô, giả bộ kinh ngạc nói: “Anh còn tưởng nó chỉ có hứng thú với những thứ ngoài cup C thôi chứ...”

Nhã Văn cười, đẩy Nhã Quân ra, nhện không được làm nũng: “Em đói bụng rồi...”

Anh thất lại dây an toàn, khởi động xe: “Được rồi, đi ăn cơm với anh. Muốn ăn gì?”

“Gì cũng được,” cô nhìn anh, bỗng nhiên nghĩ đến một câu ca, “Chỉ cần khiến anh vui vẻ, em có thể đi cùng anh đến tận sao Diêm Vương.”

Nhã Quân nghiêng mặt nhìn cô, dịu dàng cười nói: “Anh thực sự là thua em rồi.”

Kính râm vẫn còn nằm trong tay cô, anh cũng không có ý muốn lấy lại, mặt trời chiếu lên sườn mặt anh, cái màu vỏ quýt không hề chói mắt, mà là nhàn nhạt, nhu hòa, dường như bao quanh họ, lặng lẽ bảo vệ.

Trong một giây, Nhã Văn phát hiện nụ cười của anh nhợt nhạt, đơn thuần như thế...

So với Bùi Nhã Quân trong hình, giống nhau như đúc.

Hoàn chính văn

15. Chương 15 [end]

Chương 14: Ngừng mắt nhìn vực sâu

“When you look long into an abyss, the abyss looks into you.”

Những lời này được nói ra vào ngày thứ bảy cuối cùng của tháng sáu, khi Nhã Văn và Bách Liệt cùng nhau đi đến phòng trưng bày tác phẩm nghệ thuật để xem triển lãm tranh, trong lúc Bách Liệt đứng ngắm một bức họa có tên “Vực thăm”, bỗng nhiên thốt lên.

Nhã Văn hoài nghi quay sang anh, con người Tưởng Bách Liệt này tương đối khó hiểu. Trông qua cứ nghĩ anh ta là kẻ lãnh đạm với việc đời, nhưng trên thực tế Bách Liệt lại vô cùng nhạy cảm và dễ bị tổn thương. Nhã Văn đôi khi cũng tò mò, anh rốt cuộc đã từng trải qua một quá khứ như thế nào, từng gặp phải chuyện gì, để rồi phải tìm đến con đường trốn tránh giống như cô. Thế nhưng cuối cùng Nhã Văn vẫn kìm lại không hỏi, bởi vì cô hiểu, những người như vậy sẽ không dễ dàng đem bí mật của mình sẻ chia với một ai đó.

“Đây là châm ngôn của Nietzsche,” Bách Liệt cũng quay đầu nhìn Nhã Văn, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười, “Giảng viên đại học của tôi coi ông ấy là lãnh tụ tinh thần, ngày ngày đều bắt chúng tôi nghiền ngẫm cái ‘Triết lý’ này, nhưng tôi vốn là học sinh cá biệt ‘toàn vẹn’, cho nên nhớ được tối đa chỉ có một câu như vậy thôi.”

“‘Toàn vẹn’ là sao, chẳng lẽ còn có ‘Khiếm khuyết’ à?” Nhã Văn sắc cười.

“À, đó là dành cho những đứa đi học thì không chuyên tâm, nhưng khi thi thì ôn tập cực kỳ chăm chỉ.”

“Vậy chắc anh vừa không lo học hành vừa lơ là thi cử rồi...”

“Bingo!” Bách Liệt nhăn nhó, giơ ngón tay làm dấu hiệu chiến thắng.

“Thế mà anh còn có thể tốt nghiệp sao?”

“Tất nhiên,” Bách Liệt dứt tay vào túi quần, thu hồi khuôn mặt tươi cười, thoảng như nhớ lại chuyện cũ, “Cha tôi là hiệu trưởng mà.”

Nhã Văn không lường được Bách Liệt lại trả lời như vậy, cô sững sốt mất một lúc, sau đó mới gượng gạo cười khan hai tiếng.

“Cho nên tôi chỉ cần nịnh nọt ông già nhà là lấy được bằng tốt nghiệp ngon ơ.” Bách Liệt chớp chớp mắt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Anh học ngành nào?” Nhã Văn đột nhiên hỏi.

“Còn cô?”

“Tiếng Anh.” Cô khoanh tay trước ngực, học theo Bách Liệt ngắm nghía bức tranh trước mặt.

“Thật á,” Bách Liệt kinh ngạc, “Tôi cứ tưởng cô học kinh tế.”

“Sao lại...”

“Vì cô thường không ‘Nhớ’ những việc đã ‘Trải qua’ mà.”

(Đại khái trong tiếng Trung, hai từ này đồng âm với hai từ ‘Kinh’ và ‘Tế’. tha lỗi ình ngu muội đầu óc dỏm tẻ không biết phải dẫn chứng như thế nào.)

“...” Nhã Văn lườm anh, “Chuyện đùa nhạt như nước ốc.”

Có vẻ xấu hổ vì câu chuyện tiểu lâm quá dỏm tẻ của mình, Bách Liệt trừng mắt với Nhã Văn, lảng sang vấn đề khác: “Nói đến trọng điểm đi, cô đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“... Vẫn chưa.” Cứ đề cập đến việc này là Nhã Văn lại thấy đau đầu.

“Khó đến thế kia à.”

“Tôi rất sợ mình sẽ hối hận.” Nhã Văn bực bực nổi giận trong lòng.

“Cô có biết câu nói này không: Có một loại người luôn luôn hối tiếc, lựa chọn kiểu gì cũng cảm thấy không đúng.”

Khóe miệng Nhã Văn giật giật: “Đại khái đã nghe qua...”

Khả năng, cô đúng là thuộc loại người đó thật.

“A,” Bách Liệt nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi phải đi, chần chừ nữa thì trễ mất.”

“Đi đâu cơ...” Nhã Văn ngạc nhiên nhìn anh.

“Phỏng vấn,” Anh nửa lời nửa kéo Nhã Văn ra cửa, “Cô dẫn tôi nhé, tôi không biết đường, ngay bệnh viện của ba cô ấy.”

“Cái gì?” Nhã Văn càng nghe càng bối rối.

Bách Liệt chạy tới ven đường vẫy xe taxi, đẩy Nhã Văn ngồi vào trong: “Lên rồi nói.”

“Anh đến bệnh viện phỏng vấn cái gì?” Xe bắt đầu khởi động, Nhã Văn đã nhin không được hỏi dồn.

“Ba cô giới thiệu công việc cho tôi, trợ lý phòng khám tâm lý, hẹn gặp lúc bốn giờ chiều nay.”

“...” Nhã Văn nhìn Bách Liệt cứ như thể anh vừa tự thú rằng mình đến từ hành tinh Christopher Templeton vậy. (Hành tinh của Superman, còn có tên gọi “Krypton”)

“Kỳ lắm ư?” Bách Liệt xoa xoa mặt, “Tôi đáng sợ quá nên không thích hợp làm bác sĩ tâm lý à?”

“Không phải như thế, chỉ là...” Nhã Văn nhíu mày, nói Bách Liệt là người Krypton thì đánh giá anh ta quá cao rồi, ngay cả superman cũng không thiếu thực tế như anh chàng, “Tôi tưởng bác sĩ- hay trợ lý bác sĩ- cũng cần có bằng cấp đẳng hoàng chứ. Anh có không?”

“Có mà.” Bách Liệt khẳng định.

“?” Chẳng lẽ anh ta thực sự là người hành tinh Christopher Templeton?

“Tôi nói rồi đấy thôi, cái đoạn nịnh nọt ông già, lấy được bằng tâm lý học ấy.”

“Học gì cơ?”

“Tâm lý học.” Bách Liệt thần nhiên nhắc lại.

“Anh...” Nhã Văn cầm nín nghẹn ngào.

“Có phải thấy tôi khiêm tốn và cuốn hút lắm hay không?” Vẻ mặt Bách Liệt tràn đầy tự đắc.

“Trường nào?” Nhã Văn không tưởng tượng nổi có trường nào dám chấp nhận cho Bách Liệt tốt nghiệp nữa.

“The children of California shall be our children.” Bách Liệt nghiêm túc nói.

(Các bạn trẻ thân mến, đây là câu của Leland Stanford, người đã thành lập trường Stanford University. Wiki để biết thêm chi tiết.)

Nhã Văn rất muốn học theo Jennifer Aniston trong phim “Friends” thốt lên “Oh wow”, nhưng cô chỉ có thể trợn tròn mắt, ngập ngừng hỏi: “Vậy là sao?”

Bách Liệt vò tóc mất kiên nhẫn: “Coi như tôi chưa nhắc đến đi.”

“Nhưng mà,” Nhã Văn lập tức cười trừ, “Sao anh muốn nhận lời làm việc, không định trở về làng du lịch à?”

“Chẳng biết nữa,” Bách Liệt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi chỉ mơ hồ nhận ra mình đã hoàn thành sứ mệnh ở đó, giờ đến lúc phải tìm một nơi khác mà thôi.”

Sứ mệnh? Nhã Văn trầm mặc quan sát Bách Liệt, đây chính là nguyên nhân khiến kẻ khác không thể nào đoán được suy nghĩ của anh, Bách Liệt không bao giờ chịu cam tâm tình nguyện gò bó trong một bức tường, anh là kiểu người sẽ phá vỡ mọi rào cản để thoát ra ngoài. Khi chẳng còn gì lưu luyến, Bách Liệt liền rời đi không chút chần chừ, có thể đây cũng là một hình thức trốn tránh, chỉ có điều phương thức này nghe chừng hợp lý hơn, và càng thông minh hơn.

“Vì sao tôi lại có cảm giác mình bị anh gài bẫy nhỉ.” Nhã Văn luôn nghĩ mình đã hiểu rõ Tướng Bách Liệt thật sự dưới lớp mặt nạ nham hiểm kia, nhưng cô khẽ thở dài trong lòng, hóa ra chẳng ai hiểu được cả.

“Ừa? Thật thế à?” Bách Liệt nở nụ cười quyến rũ mê hồn, đôi mắt phượng tinh tế chợt lóe, “Vậy hãy quên cảm giác này đi.”

Trông theo Bách Liệt bước vào cánh cửa tòa nhà nghiên cứu, Nhã Văn bỗng hơi hơi ghen tị, ghen tị vì Bách Liệt luôn biết mình đang làm gì.

Ánh nắng chói chang khiến Nhã Văn phải đưa tay lên che trán, Thư Lộ cũng vậy, Annie cũng vậy, mặc dù đã từng trải qua những ngày tháng lưu vong xa xứ, nhưng họ vẫn cố hết sức điều chỉnh bản thân cho phù hợp với cuộc sống an ổn hiện tại. Ngược lại, Nhã Văn có phần chán nản, cô chỉ biết đến đâu hay đến đấy, chưa bao giờ bỏ công tìm kiếm nhân sinh phương hướng đời mình đến tận cùng ở nơi nào.

Nếu không rời khỏi Thượng Hải, nói không chừng Nhã Văn đang là một thành phần tri thức mẫu mực trong ngân hàng, ngày ngày mặc đồng phục đi giày cao gót, mỗi khi bước đi lại mang theo những âm thanh “cộc, cộc” nện trên sàn đá hoa cương, cô thường để tâm trí trôi nổi trong các buổi họp nhằm chán, khi định thần lại mới phát hiện mọi người đều nói cười vui vẻ, mà lãnh đạo cũng hài lòng gật gù đầu, dường như vừa có ai phát biểu điều gì đó thông minh và hài hước lắm, nên cô cũng làm bộ hòa mình vào bầu không khí mà cười rộ lên...

Liệu có thể nào không, trong cuộc đời vừa bình thường vừa đơn giản ấy, Nhã Văn sẽ gặp được một chàng trai thành thật và tốt bụng, còn Nhã Quân... anh cũng sẽ tìm thấy ỉn một cô gái điềm tĩnh dịu dàng giống Dư Mẫn, vậy thì biết đâu, gia đình của cô vẫn mãi còn toàn vẹn.

Nhã Văn chợt nghĩ tới lời Bách Liệt đã nói: Một học sinh cá biệt toàn vẹn? Có lẽ anh muốn nói từ đầu đến chân mình đều là một sinh viên tồi tệ. Càng lớn lên, lại càng cảm thấy hai chữ “Toàn vẹn” này quả là một từ ngữ đáng quý vô ngần, nó bao hàm quá nhiều ý nghĩa mà chúng ta không thể nào ngộ hết.

Tiếng ve sầu ồn ào khắp chốn, trái tim Nhã Văn lại nhói lên trong lồng ngực, chỉ còn hai ngày nữa là sang tháng bảy, cô nên làm gì bây giờ?

“Nhã Văn...” Bất chợt có tiếng ai đó gọi cô.

Âm thanh ấy sao xa lạ mà quen thuộc quá đỗi, Nhã Văn nghi ngờ quay đầu lại, không khỏi kinh ngạc, thật lâu mới ngưng ngưng cười: “Lâm... sư huynh...”

Lâm Thúc Bồi cũng kinh ngạc không kém, chẳng ngờ được mình có thể gặp lại Nhã Văn ở đây, anh thông thả chậm rãi đi tới, giống như muốn tranh thủ thời gian để nhìn ngắm cô một lượt.

“Thật sự là em.” Lâm Thúc Bồi đi đến trước mặt Nhã Văn, trên người khoác cái áo choàng màu trắng rộng thùng thình.

“Anh đã trở thành bác sĩ rồi nha...” Nhã Văn cũng quan sát anh, đột nhiên cảm thấy mình và đối phương đều đã thay đổi rất nhiều.

“Ừ, một năm trước anh đã lên chính thức rồi, may nhờ có Bùi giáo sư thủ hạ lưu tình.”

“... Ba ba em?” Nhã Văn choáng váng.

“Anh hiện giờ là bác sĩ tại phòng cấp cứu, nhưng mà ở khoa nhi.” Lâm Thúc Bồi cười xấu hổ.

“Ba có biết chúng ta...?” Nhã Văn lúng túng sờ tóc.

“Ông ấy chưa từng đề cập với anh lần nào.” Anh lắc đầu.

“Ồ...” Nhã Văn thở phào nhẹ nhõm, vì vậy ông mới không làm khó anh đấy.

“Nhưng chắc thầy đã biết rồi.” Lâm Thúc Bồi nói thêm.

“?”

“Nếu không ông cũng chẳng liên tục bắt anh phải thực tập hai kỳ rồi mới thông qua đâu.” Anh nháy mắt, bộ dạng thản nhiên dường như không hề tức giận.

“... Xin lỗi anh.” Nhã Văn e ngại gật đầu, biểu thị áy náy.

“Không liên quan tới em,” Lâm Thúc Bồi thoải mái khoát tay, “Có thể anh làm chưa tốt thật.”

“...”

“Hơn nữa...” Ánh mắt anh ánh lên một chút ưu thương, “Là anh hại em bỏ nhà ra đi...”

“Hả...” Nhã Văn sững sốt ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh vẫn luôn dần vật, về việc mình đã từng... tổn thương em quá nhiều...”

“...” Nhã Văn đỏ khóc đỏ cười, hóa ra anh ấy vẫn cho rằng vì chuyện chia tay mà cô phải rời đi.

“Mấy năm nay em vẫn khỏe chứ?”

“Vâng,” Nhã Văn cười cười, “Em làm việc tại khu du lịch trên một vùng biển Đông Nam Á, mỗi ngày đều như được nghỉ dưỡng ấy.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Thúc Bồi nở một nụ cười ấm áp đầy vui mừng, nụ cười mà trước đây khi còn yêu nhau Nhã Văn chưa từng nhìn thấy qua.

“Còn anh, làm bác sĩ khoa nhi thú vị không?”

Anh ta suy nghĩ một chút mới nói: “Lúc đầu rất không quen, nhưng bây giờ từ đỡ giành cho đến dọa nạt, ép buộc, vừa dấm vừa xoa, mọi chiêu anh đều đã học được hết rồi.”

Sau đó, hai người đều bật cười, tựa như đôi bạn cũ lâu ngày không gặp.

“Có điều,” Nhã Văn gãi đầu, “Em nghĩ, anh không cần phải tự trách bản thân nữa đâu.”

“?”

“Em... Thật ra không phải vì chia tay với anh nên mới bỏ đi.” Nhã Văn nhìn khuôn mặt của Lâm Thúc Bồi, nhớ tới những kỷ niệm trước kia, có hạnh phúc cũng có nỗi buồn, mặc dù vậy khi ngẫm lại, cô cũng chưa từng hối hận. Đôi khi Nhã Văn nghĩ, nếu thời gian có quay trở lại, cô tin mình vẫn sẽ thích anh, kể cả đã biết rõ kết quả chỉ mang đến toàn đau khổ. Nhưng con người chẳng phải đều trải qua những nỗi đau như vậy nên mới trưởng thành được hay sao?

Lâm Thúc Bồi kinh ngạc nhìn Nhã Văn, sau vài giây bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Vậy là vì Nhã Quân à...”

“...” Đến lượt Nhã Văn nghẹn lời, cô quên bằng mất anh ta là người đầu tiên nhận ra cách đối xử khác lạ của Nhã Quân đối với mình.

Lâm Thúc Bồi dịu dàng vỗ đầu Nhã Văn: “Cảm ơn em đã nói thật cho anh biết, ít nhất giờ anh có thể thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng lòng cũng hơi khó chịu.”

“?”

“Vì ân hận rất nhiều năm, hóa ra lại tự mình đa tình nên không khỏi nảy sinh một chút phiền muộn ấy mà.”

Hai người nhìn nhau rồi bật cười, cười vì đối phương, cũng là vì bản thân.

Nhã Văn chưa từng nghĩ cảnh tượng gặp lại mối tình đầu sẽ trở nên như vậy. Phải chăng, khi thời gian trôi qua, chúng ta cũng nên buông bỏ hết thấy gánh nặng trên người để có thể tiếp tục bước tiếp.

“Anh đoán xem chiều nay tôi gặp ai?” Tối hôm đó, Nhã Văn gặp Bách Liệt vừa mới hoàn thành cuộc phỏng vấn khi cô xuống cửa hàng tiện lợi ngay dưới nhà.

“Ai?” Bách Liệt không kịp chờ đợi mở ngay chai nước vừa mới mua rồi tu ừng ực.

“Mối tình đầu của tôi.” Nhã Văn nháy nháy mắt ra chiều thần bí lắm.

“Là thằng nhỏ nào hồi tiểu học?”

Nhã Văn tức giận đem một túi đựng đầy thứ tạp phế lù nhét vào tay Bách Liệt: “Anh thật sự tưởng rằng chuyện cười của mình hài hước lắm à?”

“Được rồi được rồi,” Bách Liệt giơ tay xin hàng, “Tiếp tục nói.”

“Cũng... Chẳng có gì,” Mới đầu còn muốn hào hứng kể lể, sau Nhã Văn lại nhăn nhó mắt tự nhiên, “Chính là cảm thấy, bù ngùi xúc động hàng trăm nghìn lần, anh có hiểu được tâm tình đó không – thật giống như mình đã dành trọn tuổi thanh xuân cho người ấy vậy.”

Bách Liệt gật đầu một cái: “Phần nào đồng cảm, sau rồi sao?”

“Không có sau đó, chúng tôi hàn huyên một hồi, rất nhiều chuyện lại bình thường như cũ.”

“Ai,” Anh sờ sờ mũi, thanh âm ngập tràn tiếc nuối, “Nếu tôi là cô thì sẽ tiện thể thuê một căn phòng trong khách sạn, cùng nhau khơi dậy những hồi ức thời tuổi trẻ ngày nào.”

“... Tưởng Bách Liệt!” Nhã Văn nheo mắt, ánh nhìn phát ra một tín hiệu nguy hiểm.

Bách Liệt vẫn giữ nguyên bộ dạng tiếc rẻ mà nhún vai, tiến vào khu nhà Bùi gia, thông dong bước đi trên nền gạch đã được mài nhẵn đến độ bóng loáng: “Cô thử đoán xem nếu biết việc này Bùi Nhã Quân sẽ có phản ứng gì?”

Nhã Văn theo sau Bách Liệt lên cầu thang, sắc mặt chợt trầm xuống: “Chẳng rõ nữa... Anh ấy luôn luôn không thích Lâm Thúc Bồi.”

“Phải ha,” Bách Liệt đứng trên cầu thang lầu hai, dùng một ngữ điệu kỳ quái nói: “Nếu anh ta nghe được cô và tên kia gặp gỡ trò chuyện, nhất định sẽ mất hứng – không chừng còn rất rất mất hứng.”

“Đừng cho anh ấy biết là tốt rồi...” Nhã Văn đẩy Bách Liệt muốn mở cửa, bỗng nhiên phát hiện Nhã Quân đã đứng dựa tường từ bao giờ không hay, biểu tình kiểu này – biết nói như nào nhỉ – có phần phức tạp.

Nhã Văn kinh ngạc chết trân nhìn anh, nhớ tới những lời mà mình vừa nói, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào cho phải.

“Anh quên mang chìa khóa.” Nhã Quân dựng thẳng người lên, lãnh đạm như chưa nghe thấy bất cứ điều gì.

“Dạ, dạ...” Nhã Văn cuống quýt đáp lời, lòng tự nhủ thầm “Dạ” cái quái gì, còn tay thì vội vã lần mò mở khóa nhà.

Nhã Quân đi tuốt đằng trước, đổi giày xong liền lập tức trở về phòng của mình. Nhã Văn nhịn không được quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi gần giọng với Bách Liệt đang hóng kịch vui bên cạnh: “Anh giỏi lắm...”

Mới nói một nửa, cô chợt nghe tiếng Nhã Quân vọng ra trong cánh cửa còn đang mở, bình tĩnh gọi: “Bùi Nhã Văn, em vào đây cho anh.”

Nhã Văn dùng ngón trỏ hung hăng chỉ chỉ Bách Liệt, đau khổ lê từng bước vào phòng Nhã Quân.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa phía sau bị sập mạnh ầm chứa nhiều tức giận, Nhã Văn cẩn thận xoay người quan sát Nhã Quân, mặt anh lạnh te không chút cảm xúc.

Nhã Quân lại bắt đầu tháo cà vạt, mở nút áo, khiến Nhã Văn không dám manh động mà rời mắt sang chỗ khác. Chỉ có điều lần này cà vạt bị ném trên mặt đất, hàng cúc mới cởi được một nửa liền ngưng lại, Nhã Quân không nhin được hỏi: “Em đi gặp Lâm Thúc Bồi?”

Nhã Văn cắn môi, thầm tính toán câu trả lời nghe êm tai nhất, giờ phút này cô bỗng nhiên có cảm giác như giả chữ ký phụ huynh lại bị giáo viên bắt được.

“Tình cờ gặp... trong bệnh viện của ba.”

Nhã Quân nhíu mày: “Em đến bệnh viện làm gì?”

“Dài dòng lắm, chủ yếu là chẳng can hệ gì tới câu chuyện chúng ta đang thảo luận hết.” Nhã Văn có chút chán ghét với cái giọng chất vấn này của Nhã Quân.

“Thế thì lại nói về việc còn dang dở vậy.” Nhã Quân tiếp tục cởi áo sơ mi.

“Nói cái gì...”

Anh chăm chú nhìn cô: “Việc em và Lâm Thúc Bồi gặp nhau.”

Nhã Văn mất kiên nhẫn, Nhã Quân gần đây mới ngang ngược như vậy, hay vốn anh lúc nào cũng thế cả?

“Tụi em trò chuyện một lúc, không có gì xảy ra...” Nhã Văn bất chợt ngậm miệng, nhớ tới lời đùa cợt vào khách sạn của Bách Liệt, cô bỗng cảm thấy bản thân chột dạ như có điểm giấu đầu hở đuôi.

Nhã Quân dừng động tác trên tay, lẳng lặng nhìn Nhã Văn, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt cô, suy ngẫm điều cô vừa nói.

“Em...” Nhã Quân rũ mi, Nhã Văn còn tưởng anh phát hỏa, chuẩn bị tra khảo mình, chưa biết chừng còn muốn “Trừng phạt” thật nghiêm khắc. Nhưng cuối cùng anh chỉ cụp mắt mang theo một chút chán nản mà nói:

“Sau này em có thể... đừng gặp hần nữa được không?”

“...” Nhã Văn kinh ngạc tròn tròn, nhất thời lời nói tắc nghẹn nơi cổ họng.

“Chia tay rồi, đừng có tái kiến hần nữa... nhé?” Nhã Quân thốt lên như một đứa trẻ thấp thỏm lo âu, khẩn cầu trong sợ hãi những việc sẽ phát sinh, vừa thô bạo, lại vừa yếu đuối đến nhường nào.

“Dạ...” Nhã Văn bất giác đồng ý với Nhã Quân, liệu cô có còn là Bùi Nhã Văn nữa không đây.

Nghe được câu trả lời từ phía cô, Nhã Quân ngẩng đầu, khoe miệng khe nhếch thành một nụ cười xinh đẹp như được ban phước lành từ đấng Thiên Chúa trên trời cao.

Nhã Quân nhanh chóng đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng: “Cảm ơn.”

Sau đó, anh đi tới tủ quần áo, cởi nốt đồ, dường như tất cả những chuyện vừa rồi cơ hồ chưa hề xảy ra. Nhã Văn cũng sờ nhìn anh bỏ một thân áo sơ mi quần tây, tròng vào bộ thể thao quen thuộc, rồi lại nhìn Nhã Quân ôn nhu vỗ mặt mình dịu dàng bảo:

“Đi thôi, đi ăn cơm chiều.”

Nhã Quân đưa Nhã Văn và Bách Liệt đến nhà hàng ruột của mình, gọi ổi người một phần mì xào cộng thêm vài chai bia lạnh.

“Đúng rồi,” Nhã Văn đột nhiên hỏi Bách Liệt, “Cuộc phỏng vấn hôm nay thế nào?”

“À, giáo sư đồng ý nhận tôi nhé.” Bách Liệt nhồm nhoàm trả lời.

“Cái gì?” Nhã Văn tròn tròn mắt, nhin không được thăm cảm thán, Bách Liệt anh thật không đơn giản.

“Phỏng vấn?” Nhã Quân đặt đũa xuống, đưa bia lên tu một hớp.

“Ông già nhà ta giúp anh ấy tìm việc trong phòng khám tâm lý của bệnh viện, làm phụ tá bác sĩ.” Nhã Văn giải thích.

Nhã Quân nhìn chăm chăm Bách Liệt, không nói không rằng.

“Anh cũng sốc khi biết anh ấy học ngành tâm lý phải không?” Nhã Văn bổ sung.

Nhưng Nhã Quân không thêm để ý tới cô, anh nhú mày: “Mối quan hệ giữa anh và ông già tôi tốt đến nỗi... sẵn sàng giới thiệu công việc cho anh cơ à?”

Bách Liệt cười tươi như hoa: “Kỳ thực ba Bùi thích tôi lắm chứ đùa, có một đêm tôi thứ dậy đi uống nước, gặp lúc ông ấy hết giờ làm trở về nên đứng hàn huyên đôi ba câu, ông quả là một người rất nhiệt tình.”

Nhã Quân và Nhã Văn tâm ý tương thông cùng trao đổi ánh mắt cho nhau, lặng lẽ tự vấn ở trong lòng: Thật vậy chẳng, người này thật sự là ba ba à?

“Giáo sư còn nói có thể cung cấp nơi ăn chốn ở cho tôi nữa.” Bách Liệt đề thêm.

Nhã Quân ngẩng đầu, mặt tro như thốt không chút thay đổi, nhưng ngón tay lại nhịp nhàng gõ gõ lên mặt bàn.

“Tuy nhiên tôi từ chối, tôi bảo mình có chỗ ở rồi...”

Lời còn chưa dứt, Nhã Quân đã túm chặt cổ áo Bách Liệt: “Cấp trên có ý tốt thì nhanh nhận đi.”

Bách Liệt cười hì hì liếm môi vô cùng gian manh: “Chưa hết mà. Sau đó giáo sư bảo sẽ dành riêng cho tôi một phòng đơn với nhà tắm riêng, vì vậy... tôi đành đồng ý thôi.”

Nhã Quân nhẹ nhàng buông anh ta ra, coi như Nhã Văn mà nựng má đầy thân thiết: “Chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Bách Liệt cười rộ lên, biểu tình vô cùng “ngây thơ”, nhưng không hiểu sao loại “ngây thơ” này lại khiến người khác cảm thấy da đầu tê rần rần.

“Đến anh cũng tìm được việc làm rồi ha...” Nhã Văn chán nản than thở.

Nhã Quân quay qua, bỗng nhiên giơ tay xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Em cũng nên tìm thử xem, rồi sẽ có một công việc nào đó khiến em thích thú thôi, nếu tìm không ra... anh nuôi em là được.”

Mặt Nhã Văn bất thành linh đỏ như gấc chín, nhưng cô chẳng mấy may nhận thấy. Cô chỉ ngơ ngác dán mắt vào Nhã Quân đang uống bia bên cạnh, thẳng đến khi lỗ tai cũng nóng bừng bừng.

“Em, em đi lấy thêm đồ ăn...” Nhã Văn nhảy dựng như bị điện giật, cuống quýt chạy tới chỗ ông chủ đang xào rau, không dám nhìn anh thêm lần nào nữa.

Nhã Quân kéo khoe miệng, che giấu tâm tình vui vẻ, ngẩng lên liền bắt gặp ánh nhìn hoài nghi của Bách Liệt, anh nhanh chóng ngậm mồm, tiếp tục rót bia vào trong cốc.

“Tôi nghi ngờ rằng...” Bách Liệt nheo mắt phượng.

“...” Nhã Quân lờ tít giả bộ mũ ni che tai.

“Anh đã coi trộm ‘Chiêu thức tán gái cấp tốc trong ba ngày’ của tôi lắm.”

Nhã Quân khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Tuyệt đối không hề.”

Bách Liệt vẫn kiên quyết lom lom dò xét Nhã Quân, qua một lúc lâu mới chợt mỉm cười: “Anh tin tôi có quyền bí kíp này không?”

“Không tin,” Nét mặt Nhã Quân lạnh nhạt chẳng tỏ vẻ gì, “Nhưng mà... tôi trịnh trọng tuyên bố lại lần nữa, tôi không coi trộm bất kỳ thứ gì của anh.”

“Bao gồm cả hộ chiếu?” Bách Liệt thu lại nụ cười thường trực.

Nhã Quân biến sắc, mím môi thật chặt, sau đó mới nói: “Xin lỗi, tôi quả có kiểm tra hộ chiếu của anh.”

“Vì sao?”

“Nhã Văn cho tôi biết, visa của anh đã hết hiệu lực không thể đi Mỹ thăm cha mẹ, nên mới theo cô ấy đến Thượng Hải, nhưng tôi đoán chừng...”

“?”

“Đối với những người xa xứ mà nói, hản visa là thứ rất quan trọng, huống chi đó là nơi gia đình anh định cư. Vì vậy, tôi liền...”

“... Liền thừa dịp tôi quay sang chào hỏi, phát hiện ra trên tay tôi cầm hộ chiếu đi Mỹ.” Bách Liệt đem toàn bộ phần mì sợi còn lại bỏ hết vào trong miệng.

“...”

“Vì sao anh không kể với Nhã Văn?”

“Sao tôi phải nói cho cô ấy.”

Bách Liệt buông đũa, cẩn thận quan sát người đàn ông ngồi đối diện, cuối cùng kết luận: “Anh đúng là... xảo quyệt khôn lường.”

“Anh đang khen ngợi tôi à.” Nhã Quân hai tay ôm ngực.

Bách Liệt cười khở: “Anh chưa biết chứ, bố tôi đã từng nói tôi sẽ mãi chẳng thể trở thành một bác sĩ tâm lý xuất sắc.”

“?”

“Bởi vì tôi thường đem cảm xúc của mình đặt lên người bệnh nhân.”

“...” Nhã Quân nhìn Bách Liệt, không lên tiếng.

“Tuy nhiên tự tôi không cho là vậy, mặc dù có trao chọn tình cảm chẳng nữa, nhưng nếu một ngày tôi biết mình đã đắm chìm trong vô vọng, tôi sẽ cố gắng kéo bản thân thoát ra.”

“...”

“Điều đó không có nghĩa tôi chịu thua đâu,” Bách Liệt bổ sung, “Có điều tôi phát hiện, giúp ‘Bệnh nhân’ tìm được hạnh phúc là chính là việc tốt nhất tôi có thể làm.”

Đoạn, Bách Liệt mỉm cười, chỉ khác một chỗ, nụ cười lần này tràn đầy thỏa mãn.

Nhã Quân mất tự nhiên nhẹ ho một tiếng, khi Nhã Văn về tới thì thấy cảnh anh nghiêm túc mà thành khẩn bảo Bách Liệt:

“Cảm tạ.”

Tối hôm đó, Nhã Văn kinh ngạc trông theo tấm rèm cửa sổ phát phơ bay lên, hạ xuống, bay lên rồi lại hạ xuống không biết mệt. Cơn gió mùa hè dường như đã trở thành một cái chìa khóa, mở ra chiếc hộp nhỏ ẩn sâu trong trái tim cô.

Cảm giác chhuizen choáng mớ hồ chưa tan hết, hình ảnh Nhã Quân vẫn in đậm trong trí nhớ cô với nét mặt vô cùng bình thản: Nếu tìm không ra... anh nuôi em là được.

Nhã Văn cuộn tròn trong chăn, cơ thể khẽ run rẩy, bởi vì rượu sao, hay là bởi một câu nói này từ Nhã Quân?

Nụ cười trầm tĩnh của anh, sự chiếm đoạt bá đạo trắng trợn của anh, mỗi một lần đều khiến Nhã Văn trở nên sợ hãi, như thể dù có chạy đằng trời cô cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ấy. Đấu tranh giằng co nhiều năm, cô từ người thắng dần dần rút dài thành kẻ bại. Ôi không, Nhã Văn cảm giác đầu cực kỳ đau đớn, thật không nên bắt đầu cuộc chiến này, vì căn bản chẳng ai có thể thắng cuộc, cái chúng ta đạt được chỉ có thống khổ, giãy giụa, bi thương và nuối tiếc mà thôi.

Tuy nhiên, Nhã Văn sợ hãi hơn cả khi chợt phát hiện có điều gì đó đang thay đổi trong con người mình. Nơi anh lại gần gũi, nơi anh đụng chạm, nơi anh hôn, tất cả mọi thứ thuộc về Bùi Nhã Quân đều làm cô phiền muộn khôn nguôi.

Bởi vì cô đang lạc lối, đang mất phương hướng, cứ gồng mình vùng vẫy chống lại vận mệnh ông trời đã định cho Bùi Nhã Văn, nhưng thay vào đó lại tự chìm đắm trong mối quan hệ hỗn loạn của chính bản thân. Cô sợ không biết phải bước tiếp trên con đường tương lai thế nào, mà sợ nhất, chính là đi đến cuối đường lại mọc ra một bức tường chắn trước mặt, một bức tường cao vút, lạnh lẽo như băng.

Chiếc điện thoại đang im lặng bỗng rung mạnh, Nhã Văn biết tin nhắn đó là của ai, qua thật lâu, cô mới cầm lên xem. Trên màn hình chỉ hiện hữu hai chữ cụt lủn: Mở cửa ra.

Nhã Văn hít sâu, lâu lắm rồi cô không thấy bất lực như lúc này, tuy nhiên chẳng hiểu sao có một loại sức mạnh nào đó tồn tại trong cơ thể thúc đẩy cô đi mở cửa.

Nhã Quân đứng trước phòng Nhã Văn, để chân trần, tóc rũ trắn, kính gọng đen không còn dán chặt trên sống mũi, cơ hồ khiến cho ánh mắt thêm phần nóng bỏng.

Anh bước vào, đóng cửa lại, im lặng không tiếng động mà bắt đầu hôn cô.

Nhã Văn vùng vẫy đẩy vai Nhã Quân, lại khiến vòng ôm càng siết chặt. Một bàn tay lớn và mạnh mẽ đỡ đầu cô, cô cố sức giằng ra nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi nụ hôn ấy.

Nhã Văn căm ghét, ghét cái cách Nhã Quân tự cho là đúng, cũng ghét bản thân mê muội, thậm chí còn hận ba mẹ đã nhận nuôi anh, nếu tất cả những chuyện này không xảy đến, liệu bọn họ có thể trở thành một người đàn ông và một người phụ nữ hạnh phúc đầy kiêu ngạo hay không?

“A Văn...” Nhã Quân thì thầm, “Chúng ta đừng... xa nhau nữa nhé.”

Là ai đã từng nói, trên thế giới này, không ai có thể chia cách hai người họ, ngoại trừ chính bản thân họ?
Chẳng phải là cô đó sao.

Hóa ra Nhã Quân luôn ghi nhớ những lời này, cho nên anh đang van xin cô ư, van xin cô đừng rời đi?

Vào giây phút ấy, Nhã Văn nghĩ hình như mình đã hiểu được anh, kể cả không phải sinh đôi thực sự, nhưng trực giác cô mách bảo giữa hai người tồn tại một loại cảm ứng tâm linh mãnh liệt, nếu không, phải lý giải như thế nào về tất cả sự dằn vặt bấy lâu nay đây.

Nhã Quân tách đôi môi khỏi môi Nhã Văn, chăm chú nhìn cô trong bóng tối: “Hứa với anh đi.”

Về mặt anh vô cùng nghiêm trọng, như thể chỉ một cái gật đầu hay lắc đầu của cô cũng đủ khiến thế giới này chao đảo theo.

“Anh... có thể trả lời em một câu hỏi không?” Nhã Văn ấp úng.

“?”

“Vì sao... Nhiều năm đã trôi qua, nhưng anh vẫn không quên được em...”

“...”

“Dù gì em cũng là em gái anh... chỉ ít bốn năm trước vẫn còn là vậy...” Cô cúi đầu, ngượng ngịu dán mắt xuống chân, đúng là bắt đầu từ cái đêm vào bốn năm về trước, bọn họ đã không còn là anh em rồi sao?

Nhã Quân có chút kinh ngạc, nhưng nhãn thần mông lung như đang suy nghĩ thập phần cẩn thận. Một lát sau, khóe miệng anh khẽ nhếch lên thành một nụ cười: “Vì sao à?”

“...”

“Vì anh yêu quá sâu đậm rồi.” Nhã Quân giả bộ thoải mái than nhẹ, đem tất cả những ngày tháng kìm nén cảm xúc, chịu đựng nỗi tịch mịch và cô độc dài đằng đẵng toàn bộ gói gọn vào trong một câu nói, với vài ba từ đơn giản như vậy.

“Nhưng em đã bỏ đi,” Nhã Văn ghen ngào, “Anh không đau đớn, không tổn thương ư, tại sao còn muốn tiếp tục?”

“Làm gì có nhiều lý do đến thế,” Đôi mắt Nhã Quân nhòe nước, vậy mà thanh âm vẫn rất dỗi dằn, “Tại sao còn muốn tiếp tục ư?”

“...”

“Tại vì, mong đừng cũng không đừng được a.” Dòng lệ ngưng tụ trên mi không chảy xuống, anh cười rộ lên, cười đến nỗi xuất hiện nếp nhăn nơi khóe mắt.

Nhã Văn vươn tay ôm lấy Nhã Quân, mặt chôn chặt trong lòng anh, nhịn không được khóc thút thít.

Bọn họ cứ lặng lẽ ôm ấp như vậy, một cái ôm bị ngăn cách trong quãng thời gian dài bao lâu? Nhã Văn không nhớ nữa, cô chỉ nhớ rằng khi mình ngược nhìn Nhã Quân, cả hai người đều bật cười, tự nhiên lại có phần giống nhau ở cái lúm đồng tiền nhỏ nhỏ in trên gò má ấy.

Nhã Quân hôn Nhã Văn, cười thành tiếng, bởi vì cô cũng đưa lưỡi ra quấn quýt nơi đầu lưỡi của anh.

Nhã Quân đẩy cô lên giường, thở hổn hển hỏi: “Bùi Nhã Văn, có thể chứ?”

Nhã Văn cũng gấp gấp thở dốc, sững sốt nghĩ nghĩ một lúc, nói: “Liệu ba ba và Bách Liệt nghe thấy không?”

“Không đâu.” Nhã Quân tỏ vẻ thành thật cam đoan, sau đó lại cúi đầu hôn cô lần nữa.

Trên bàn làm việc chiếc laptop vẫn còn đang mở, màn hình phía dưới thông báo: Bạn nhận được một email từ Annie.

Nhã Văn thân mến:

Đọc thư cậu gửi làm mình hết cả hồn, vốn cho rằng, bí mật về Bách Liệt từ nay về sau sẽ lặng lẽ trôi vào quên lãng. Không ngờ cuối cùng vẫn bị khai ra.

Trước kia, mình chỉ là một đứa tẻ nhạt và tầm thường, luôn luôn bị bắt nạt, mình thực hâm mộ những người có thể thoải mái bộc lộ tâm trạng ra bên ngoài, nhìn lại cái tôi nhỏ bé và yếu đuối quá đỗi này, đôi khi mình cảm thấy cực kỳ chán ghét nó. Nghe đáng sợ quá phải không, ngay cả mình còn ghét bỏ bản thân thì tương lai phải sống như thế nào đây. Cậu không tin được đâu, vào lúc mười sáu tuổi thiếu chút nữa mình đã tự sát. Bất quá trong cái rủi có cái may, lúc đó thậm chí mình còn chẳng có can đảm để chết nữa là.

Sau mình gặp Bách Liệt, mặc dù so với hiện tại không hoàn toàn tương đồng, nhưng tính cách thân thiện gần gũi nơi anh gần như chưa từng thay đổi. Cậu đã bao giờ thử tưởng tượng cái cảnh một cô gái ngốc nghếch đột nhiên gặp được bạch mã hoàng tử trong lòng chưa? Chính là mình, một con người vào giây phút ấy đã biết tới hai từ hi vọng.

Mỗi ngày mình đều hăng say lén lút thu thập thông tin về anh, vì anh mà làm rất nhiều việc, đó là lần đầu tiên mình vui đến thế, thật thích bản thân như vậy, không buồn bã trầm uất, lúc nào cũng ấm áp vô cùng.

Sau Bách Liệt đi Mỹ học tiếp, nhưng chưa lúc nào mình quên anh, dò hỏi rất nhiều chuyện của anh, thời điểm biết Bách Liệt đến Cherating, mình cơ hồ đã dồn hết can đảm để làm một việc, xách vali rời khỏi nhà.

Thời gian ở Cherating là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời mình, đồng thời, lòng lại nảy sinh nỗi hoài nghi, mình thực sự muốn duy trì tình trạng này sao? Tình cảm đẹp đẽ khát khao yêu thương dần biến thành thống khổ, cái tôi mà mình từng thích cũng càng ngày càng mơ hồ. Vì vậy mình nghĩ, nếu đã dừng cảm đi đến tận nơi đây, tại sao không đủ dũng cảm để thay đổi bản thân nào?

Cho nên, xin lỗi cậu, Nhã Văn, mình lừa cậu đấy. Bất luận lần trở về Đài Loan này có gặp được “Người ấy” hay không, mình cũng xác định sẽ không quay lại Cherating thêm nữa, ngay từ đầu, mình đã ôm tâm trạng biệt ly. Lúc chia tay tại sân bay, mình rất khó chịu, khi cậu nói “Một tháng sau sẽ gặp nhau”, mình còn không dám nhìn vào mắt cậu. Xin lỗi Nhã Văn, xin lỗi nhiều lắm lắm, hãy tha thứ ình.

Hôm qua đi xem các mẫu áo cưới, mình cực kỳ ngạc nhiên, bởi vì mình vừa thích bộ dạng bản thân trong ảnh chụp, lại vừa sợ rằng mọi thứ đều chỉ là một giấc mơ. Nhưng người ấy nói: Đúng thế, trong mắt anh em mới là chân thật nhất. Giây phút kia, mình quả thực muốn khóc. Đường như mình lại có thể yêu quý cái tôi trong hiện tại rồi.

Nói nhiều như vậy, chỉ mong cậu hiểu và thông cảm cho đứa ngốc đã lừa gạt các cậu. Mặc dù không tha thứ cũng không sao, Nhã Văn, mình chỉ muốn lấy bản thân làm minh chứng rõ ràng nhất để cậu hiểu, khi cậu lạc lối hay đau đớn, hãy nhớ tới Annie, một người cũng đã từng hoang mang, dằn vặt, khổ sở, ít nhất cũng cảm thấy không còn cô đơn nữa, đúng không?

Ý mình là, nếu mệt rồi thì hãy xả hết cho thoải mái, lên đường một lần nữa, có lẽ sẽ thu được kết quả bất ngờ chứ không đùa đâu.

Rất rất nhớ các cậu.

Annie.

Chương 15: Bữa tối ở Cherating

“Thì ra là ta đứng ở trong đám người, nụ cười vẫn tươi tắn như ánh mặt trời, nhưng luôn luôn có một cái bóng ở sau lưng ta, vừa đen vừa lạnh, ta quay đầu, nhưng không nhìn thấy, rốt cuộc là nó đang lẩn trốn ta, hay ta đang trốn tránh nó...”

“Ta thường tự hỏi mình, rốt cuộc là ta muốn cái gì, nhưng khi ta hiểu được, điều ta mong muốn thực sự, nằm ngay trong một góc u tối của con tim.”

“Đó là ‘trăng đen’, là nơi đen tối nhất của một con người, mà ‘trăng đen’... biểu tượng cho Lilith.”

Nhã Văn tỉnh linh mở mắt, phòng khách bên ngoài có tiếng động phát ra, sau đó là tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, cô biết đó là tiếng bố cô đi làm sớm. Những lời vừa nghe thấy trong mơ vẫn quanh quẩn bên tai, cô lại sợ, nhìn đèn đường soi sáng lên trần nhà, chìm sâu vào suy nghĩ của mình.

Cô co chân, đá phải cái gì, quay đầu lại liền giật mình.

Nhã Quân đang nằm ngay bên cạnh cô, ngủ rất sâu, cô nhìn gò má dịu dàng của anh, kí ức tối hôm qua ùa về. Hơi thở của anh sâu và đều, cũng khó trách, cô xoay xoay cái chân cứng đờ, tối hôm qua anh dùng sức như vậy... có vẻ là mệt thật.

Ánh sáng không chói mắt lắm, Nhã Văn đoán, bây giờ khoảng 5 giờ rưỡi, buổi sớm mùa hè lúc nào cũng hừng nắng sớm. Cô ngồi dậy nhẹ nhàng, uống một hơi cạn sách cốc nước đặt trên tủ đầu giường. Cái giường đơn vốn nhỏ xinh bây giờ phải chen chúc thêm cả một Nhã Quân khiến có cảm giác chật chội lạ kỳ, cô nhìn hai chân của anh đều vắt vẻo ngoài thành giường.

Tướng ngủ của anh rất tốt, nằm ngửa, hai tay đặt trên bụng, mái tóc vốn lòa xòa trước trán cũng trật tự nằm gọn gàng sau tai, khiến gương mặt anh lại càng trở nên sắc nét hơn. Đây là anh sao? Là cậu nhóc lớn lên với cô từ tấm bé, là người mà cô đã từng muốn quên, từng trốn tránh, từng căm ghét, nhưng cũng là người cô yêu...

Cô thấy suy nghĩ của mình thật rối rắm, với anh, rốt cuộc cô có tình cảm như thế nào? Cô đã dùng 4 năm để quên người anh trai này, vậy cô còn muốn dùng hơn 4 năm nữa để nhớ kỹ người đàn ông này, lại dùng hơn 4 năm nữa để giải thích với toàn thể giới rằng, bọn họ đã từng là một cặp anh em chưa từng chia lìa từ khi sinh ra, mà bây giờ, không có cùng huyết thống, họ lại muốn làm một đôi tình nhân không chia lìa?

Cô sợ, cô không dám nghĩ đến?

Cô lướt qua Nhã Quân ở bên người, nhẹ nhàng xuống giường, nhớ về buổi tối 4 năm trước kia, lúc đó cô gần như hoảng loạn, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Không thể ở bên cạnh anh được nữa.

Trên đường đến sân bay, cô ngẩn ngơ thật lâu, lúc lấy lại tinh thần, thì loa sân bay đang phát một ca khúc của Vương Phi:

“Sinh thời chẳng thể buông tay

Cuối cùng cũng không tránh khỏi

Vươn đôi bàn tay vuốt ve đường cong ấy

Biết nhau rồi động tấc chân tình

Có chẳng chỉ một đêm đầu

Không giữ được năm xưa

Một năm ấy khiến cả đời thay đổi...”

Nước mắt cô rơi đầy mặt, không biết vì bài hát, hay là vì chính mình.

Mà giờ phút này, nhìn gương mặt say ngủ của Nhã Quân, con tim không run rẩy sợ hãi mà là ảm áp, có phải cô cũng đã từng rung động, cũng từng đắm chìm vào, nhưng cũng từng bị thương, sợ “tình yêu” tan biến mất?

Nhã Văn mặc xong quần áo, mở lưu lại một tờ giấy trên tủ đầu giường: “Để em yên tĩnh suy nghĩ một chút!”

Chặn cốc thủy tinh lên góc giấy, cô nhìn xuống nghĩ, chắc là anh có thể thấy được nhỉ. Như vậy anh sẽ không lo lắng nữa, sẽ không giống như lần trước, lặng lẽ khóc thầm.

Cô đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên môi anh, sau đó mở cửa phòng. Tiếng cọt kẹt vang lên trong không khí yên tĩnh buổi sáng càng trở nên chói tai hơn, Nhã Quân xoay chân, cô cứ nghĩ là anh sẽ tỉnh lại, nhưng anh vẫn tiếp tục ngủ. Cô thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lách người ra, chỉ dám khép chứ không dám đóng cửa.

Cứ như vậy mà đi, cô thầm nghĩ, cô chỉ cần một mình suy nghĩ thôi, nếu có anh ở bên cạnh, e là cô chẳng có sức mà nghĩ đến chuyện khác.

Quay người lại, Nhã Văn cứng đờ người, Bách Liệt đang tựa lưng vào cửa toilet, nhìn cô cười như không cười.

“Em có việc phải ra ngoài một chút, lát nữa sẽ về.” Cô lúng túng nói khẽ.

“À, có muốn anh nói với Nhã Quân một tiếng không?” Anh cũng rất phối hợp, nhỏ giọng nói.

“Không, không cần. Em đi trước.” Cô xoay người, không tự nhiên vuốt vuốt cần cổ, nhớ hôm qua mình có hỏi Nhã Quân, liệu bố và Bách Liệt có nghe thấy không, rồi Nhã Quân khẳng định chắc chắn là sẽ không vậy thì, cô cười dần, chắc là không nghe thấy đâu.

Nhã Văn đổi giày, len lén đi ra cửa, trước khi đi còn không quên vẫy tay chào với Bách Liệt, sau đó đóng cửa lại.

“Sao người ấy lại dậy sớm thế nhỉ...” Cô vừa lẩm bẩm vừa đi xuống cầu thang, mặt trời từ từ nhô lên, dường như đã nhìn thấy một nửa rực rỡ. Cô nheo mắt, không khỏi cảm thán, mùa hè lại đến nữa rồi.

Bách Liệt ngáp một cái, nhìn chằm chằm vào cửa phòng Nhã Văn, nhỏ giọng bực dọc: “Được đấy, cứ tưởng là không ai nghe thấy à...”

Bao lâu rồi không ngắm cảnh biển rộng mênh mông? Mới có một tháng thôi, thế nhưng một tháng này, tưởng chừng như thật dài, bởi vì tất cả đều thay đổi.

Gió biển thổi tung mái tóc ngắn và chiếc quần cụt của Nhã Văn, cũng ùa vào lòng cô. Trên bãi cát, có rất nhiều trẻ con đang chơi đùa, cô nhìn bốn phía xung quanh, thấy đây không phải là bờ biển Thượng Hải trong trí nhớ của cô.

Bờ biển Thượng Hải, phải là bờ biển đầy bùn cát, biển màu xám tro, nổi lên từng đợt sóng biển bạc đầu, trời cùng nhuộm một màu xám tro, lênh bênh vài đám mây không rõ sắc màu. Nhưng bây giờ, trước mắt cô, là một màu vàng như ở Cherating, nước biển ánh lên màu xanh, chim biển chao liệng dưới tầng trời thấp, chỉ có bầu trời vẫn xám tro như vậy, nhưng thi thoảng ánh mặt trời cũng rọi xuống từ tầng mây.

Lúc ngồi trên xe du lịch, cô chẳng nghĩ mình sẽ nhìn thấy một cảnh như vậy, đây không phải là Thượng Hải trong trí nhớ của cô.

Cuối bãi cát là một cái biển quảng cáo to đùng, trên đó viết: Chào mừng quý khách đến bãi biển Kim Sa. Sao cô có thể quên được nhỉ, trên thế giới này cái gì cũng có thể nhân tạo được.

Rồi, cô ngồi xuống bãi cát, tình cảm cũng có thể chế tạo được sao?

Không thể được, bởi vì tình cảm không thể bỏ là bỏ được.

Từ lúc nào cô bắt đầu có tình cảm với Nhã Quân – cái loại tình cảm vượt quá tình anh em này?

Cô nhớ lúc ở Cherating đã từng hỏi Thư Lộ: “Thím à, làm thế nào mà thím biết mình yêu chú, hay là, thím biết mình bắt đầu thích chú từ lúc nào?”

Thư Lộ rất hứng thú ngồi xuống, nâng tách cà phê lên giống như cô: “Cháu có biết một câu nói của Trương Ái Linh không?”

“?”

“Con đường dẫn đến trái tim người đàn ông thông qua dạ dày, con đường dẫn đến trái tim người đàn bà thông qua...”

“À...” Nhã Văn còn nhớ, lúc đó mính suýt nữa không cầm nổi cái cốc trong tay.

Thư Lộ mỉm cười: “Những lời này rất có đạo lý. Bởi vì, phụ nữ thiên về kín đáo và rụt rè, đặt truyền thống lên trên hết, một cô gái từ lúc sinh ra cho đến khi trưởng thành, người bạn đồng hành quan trọng đi cùng năm tháng với cô ấy là, trinh tiết. Đây là người bạn đồng mà ngoại trừ người thân cận nhất ra đều không thể chạm tới được, nói như vậy, phụ nữ sẽ có một cảm tình đặc biệt với người đầu tiên có tiếp xúc thân mật với cô ấy.”

“...” Trong một giây, gương mặt Nhã Quân hiện lên trong đầu Nhã Văn, nhưng cô lập tức sợ hãi xua đi.

“Thứ tình cảm này, nói thế nào nhỉ,” Thư Lộ dừng mạo một chút, “Cùng tình yêu chân chính cũng khác nhau.”

“Khác nhau?”

“Tình yêu là vô tư, nói đúng hơn, khi ta cảm giác mình yêu ai đó, ta luôn mong muốn họ vui vẻ, hạnh phúc, thậm chí nếu người cháu yêu yêu người khác, chỉ cần người đó tốt, thì cháu cũng tốt.”

“ ... ”

“Nhưng thím nói loại tình cảm này khác với tình yêu,” Thư Lộ chống cằm, yêu lặng nhìn tách cà phê trong tay, “Đó là một loại tình cảm ‘chiếm hữu’ mãnh liệt, cực đoan, khi cháu có quan hệ với một người đàn ông, trong tiềm thức cháu sẽ cho là mình có gì đó với anh ta, và rất dễ dàng ghen tị.”

“ ... ” Nhã Văn tròn trĩnh mắt nhìn Thư Lộ, chẳng hiểu được cô ấy đang nói cái gì.

“Nhưng mà,” cô lại quay trở lại vấn đề vừa rồi, ra vẻ rất thần bí nói, “Trên thực tế thím cũng từng như vậy, mãi một thời gian sau mới phát hiện ra – thím thích Gia Tu, từ trước khi chúng ta có ‘cái gì đó’.”

Nói xong, Thư Lộ rất nhã nhặn nhấp một ngụm cà phê, gương mặt lóe lên chút tình nghịch.

Phải rất lâu sau mới biết sao, Nhã Văn đương ngồi trên bãi cát không khỏi nghĩ, mà bản thân mình phải mất bao lâu mới biết được?

Cô lại nghĩ đến Annie, cô gái dịu dàng khéo léo ấy, lại làm vài chuyện ngoài dự đoán của mọi người, như là chưa từng thử du lịch một mình mà lại dám hứng lên, bất ngờ chạy đến Cherating làm việc, như là chưa từng chính thức yêu đường mà dám gả cho người đã làm cô cảm động. Nhưng mà, ai có thể phán xét những trải nghiệm của cô ấy, quyết định của cô ấy có phải là một sai lầm hay không, sợ rằng chẳng ai có thể – ngoại trừ chính cô ấy. Yêu, thực ra rất đơn giản.

Cô lại nghĩ đến cha mẹ mình, cô vẫn cảm thấy, hay là đến tận bây giờ họ vẫn còn yêu nhau, nhưng họ hiểu thứ mình có thể cho người kia ngoại trừ tình yêu, còn có đau khổ, dày vò nhau trong tình yêu có phải còn khổ sở hơn không? Vậy nên họ quyết định chia tay – có phải là chuyện đúng đắn hay không, đây cũng gọi là một biểu hiện của tình yêu? Yêu, có lúc lại thật phức tạp.

Yêu một người, đơn giản hay phức tạp, chung quy lại cũng không trốn khỏi một chữ “yêu” này.

“Cô ơi,” một giọng nói non nớt vang lên từ bên cạnh, “Túi của cô ướt rồi.”

Cậu bé chỉ vào chiếc túi da bò Nhã Văn đang để bên chân, nước biển liếm láp bờ cát, đáy túi cũng đã ướt một mảng, biến thành một màu xanh đậm.

“Á,” Nhã Văn vội vã vớt lên, gật đầu với cậu bé, “Cám ơn con!”

Mở túi, chiếc di động vì ngấm nước đã tắt ngóm, cô ảo não lấy nó ra, lắc lắc, sợ rằng chẳng dùng được nữa rồi. Ví cũng ướt sạch, cô rút tiền mặt ở bên trong ra, mấy tờ tiền đã thoang thoảng mùi biển.

“Ướt hết rồi...” Nhã Văn nhìn cái túi, khóc không ra nước mắt.

“Nhưng mà vẫn còn tốt mà,” cậu bé cười hì hì nói tiếp, “Phơi nắng một lúc là lại dùng được.”

Nói xong, cậu bé lanh lợi chạy mất.

Nhã Văn vẫy vẫy mấy tờ tiền dưới ánh mặt trời giống như vừa nãy.

Có khỏe không?

Có lẽ, thực sự khỏe. Nhã Văn chuyển chỗ khác, nằm trên bờ cát, gối chiếc túi ướt dưới đầu.

Đơn giản cũng tốt, mà phức tạp cũng thế, chúng ta yêu nhau – không phải sao?

Quay trở lại chiếc xe du lịch chật ních trẻ con và người già, dọc theo con đường xóc nảy là tiếng tranh cãi rôm rả, nhưng Nhã Văn cũng không để ý, cô nhìn đồng hồ đeo tay, bốn giờ rưỡi, Nhã Quân đang làm gì?

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính, đang cười.

Đi ngang qua tiệm tạp hóa dưới lầu, tự dưng rất thèm ăn kem, vì vậy cô thông thả vào tiệm, mua một cây kem chocolate yêu thích. Đứng bên cạnh thùng rác trước cửa, cô chậm chậm bóc vỏ kem, cây kem cao ngất

xuất hiện trước mắt, đột nhiên cô cảm thấy, có thể ở buổi chiều muộn giữa mùa hè, ăn cây kem mình yêu thích nhất, là một chuyện hạnh phúc đến nhường nào.

Bách Liệt chẳng biết xuất hiện trước mắt cô từ lúc nào, nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là..., anh cắn một miếng kem trên tay cô, thỏa thuê híp mắt lại.

“A...” Nhã Văn nhìn cây kem bị khoét một miếng trên tay mình, chỉ 15 giây sau đã hoàn toàn biến mất trên cõi đời này.

“Lần sau thử vị khác xem...” Bách Liệt vừa nhai, vừa nói không rõ chữ.

“Em hận anh...” Nhã Văn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ừ, có người nói ‘yêu với hận chỉ trong nháy mắt mà thôi’” Anh khoác vai cô tiến thẳng về phía nhà họ Bùi.

“Bao giờ anh mới chuyển đến ký túc xá?”

“Lạnh lùng thật đấy, chỉ vì một cái kem mà đuổi anh đi, em đã quên lúc ở Cherating rồi à, mỗi lần em uống ‘Smile’ anh đều dâng hiến cho em trước.” Về mặt anh như không còn gì để nói.

Vừa bước lên cầu thang, đã thấy một nhân viên chuyển phát nhanh mặc đồng phục màu vàng, cầm một bọc giấy cũng màu vàng đứng trước cửa.

“Người nhận: Bùi Nhã Văn.” Anh nhân viên chuyển phát trán đầy mồ hôi nhưng vẫn nở nụ cười hồn hậu với cô.

Nhã Văn ký tên, hiệu kì hở bọc giấy ra, bên trong có một tập tranh và một phong thư màu vàng đất cùng màu với giấy bọc. Trong phong bì là một bức thư và một tấm hình, Nhã Văn nhìn người gửi, là Thư Lộ.

Bách Liệt huýt sáo một tiếng rõ to, vừa mở cửa vừa nói: “Anh nghĩ công ty chuyển phát nhanh sẽ bội thu với kiểu gửi đồ này đấy.”

“Em nghĩ,” cô thực sự suy nghĩ vấn đề này, “Không thể không nói, đúng vậy – nhưng mà giá cả cũng rất phù hợp với thím em – kiểu người cầu thả như vậy. Đã muốn là làm, dù cho có tốn kém, xa xôi thế nào, thím cũng nhất định sẽ làm, nhưng cái kiểu ương bướng, cố chấp ấy lại khiến em thêm muốn.”

“Em đánh giá thím ấy rất cao,” anh nháy mắt một cái, “Có phải thím ấy là người... mà hồi bé em rất muốn trở thành đúng không?”

“Không sai,” Nhã Văn bước theo Bách Liệt vào phòng khách, “Mặc dù sau này em biết rằng, em chẳng thể trở thành bất kỳ một ai khác.”

Bách Liệt ngẩng đầu, ném qua một ánh mắt tán thưởng: “Nhã Văn, anh nghĩ, có khi em đã ổn rồi đấy.”

“?” Cô nhìn anh, không nói gì.

“Em biết không, lúc ở Cherating, anh rất sợ ăn cơm cùng với em. Bởi vì mỗi khi một ngày qua đi, đến buổi tối, dưới ánh đèn mờ mờ em trở nên rất trầm mặc, khác hoàn toàn với buổi sáng, thấy em như vậy, luôn cảm thấy nơi nội tâm sâu thẳm, đen tối đó phải mở ra như thế nào.”

“...” Hình như cô cũng chưa bao giờ biết, mình lại có một mặt như vậy. Cô chỉ nghĩ đơn giản là, khi ánh sáng không còn quá chói lòa, cô có thể khoác lên mình thêm một tầng bảo vệ, tiến vào một thế giới không ai có thể đến được, đó là thế giới chỉ thuộc về Bùi Nhã Văn mà thôi.

“Nhưng bây giờ, em mới chính là em, cho dù là ban ngày hay ban đêm, anh đều có thể cảm nhận được một Nhã Văn chân thật.”

Bọn họ nhìn thẳng vào người kia, như thể khó mà dùng từ ngữ để miêu tả mối quan hệ giữa hai người họ. Bạn bè hiểu nhau? Bác sĩ tâm lý và bệnh nhân? Một người đàn ông có cảm tình với một người phụ nữ? Hay là, bọn họ chỉ là hai kẻ may mắn trên thế giới này, có thể tìm được đồng chí của mình, giữa biển người mê mông, khi có một người mỉm cười thân thành từ đáy lòng với bạn “Tôi hiểu mà”, có phải là một hạnh phúc hay không – hạnh phúc này không liên quan đến giới tính, dân tộc, tuổi tác, văn hóa, chỉ đơn giản là cảm động, cảm động vì mình được thấu hiểu, được bao dung, được đồng cảm.

Hai người họ đều tiến về phía trước, không hẹn mà cùng vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy nhau.

“Cảm ơn.” Nhã Văn khịt mũi một cái.

Bách Liệt vỗ lưng cô: “Thực ra, anh cũng muốn nói lời cảm ơn với em.”

“Vì sao?”

“Anh nói rồi, anh là một bác sĩ dễ dàng đồng cảm với bệnh nhân của mình, trong lúc bất giác cũng bị em ảnh hưởng, nhưng may là ảnh hưởng của em là ảnh hưởng tốt đẹp, vậy nên anh cũng muốn cảm ơn em.”

Bọn họ buông nhau ra, cười.

“Thứ Hai anh sẽ đến ký túc xá bệnh viện, không bằng,” Bách Liệt giơ ngón cái, làm một động tác quẹt mũi giống hệt Lý Tiểu Long, “Tối hôm nay, anh nấu cho em một bữa đi.”

“Anh chắc chắn là cái thứ này có thể ăn chứ?” Nhã Văn nhìn chằm chằm vào cái đĩa sáng bóng trước mắt, đang chứa một đồng bầy nhầy nào đó.

“Đây là bí quyết độc truyền của nhà họ Tưởng – khoai tây nát.” Bách Liệt đảo liên tục cái thứ ở trong chảo, đó là có một thứ đã từng là đồ ăn.

Nhã Văn quẹt một miếng cho vào miệng, vừa định nói “Em rất nghi ngờ”, lại bị hương vị tuyệt vời ở trong miệng cầm nín.

“Ăn cũng ngon...” Cô không nhịn được lại ăn một miếng nữa, tán thưởng.

Bách Liệt cười khùng khục hai tiếng, vẻ mặt rất đắc ý.

Nhã Văn vừa ăn vừa nhìn lên tường, đã bảy giờ rưỡi, Nhã Quân vẫn chưa về. Cô chần chờ một lúc, rốt cuộc không nhịn được mà cầm điện thoại gõ số của anh, dãy số này, sợ rằng đã 4 năm rồi cô không gõ lại, bên tai truyền đến tiếng chuông điện thoại như một cuộn phim truyền đến trước mắt cô. Thì ra, cô cười khổ, một số cũng không quên.

Nhưng mà, Nhã Quân tắt điện thoại.

Trong lòng cô chợt lóe lên một chút lo lắng, anh đi đâu đây? Đang làm gì? Vì sao không về nhà?

“Làm sao vậy?” Bách Liệt vừa đảo vừa hỏi.

“Không có gì...” Cô phiền muộn bước hai bước về phía trước, “Nhã Quân tắt điện thoại.”

“Tắt máy? Hay là hết pin.”

“Ừ...” Nhưng cô càng nghĩ càng cảm thấy bất an.

“Không chừng là đang tăng ca, lát nữa là về thôi.”

Nhã Văn ngồi lên ghế sofa, suy nghĩ trong đầu lộn xộn, cô lấy chiếc điện thoại bị nhúng nước ra, nhất nút nguồn nhưng làm thế nào cũng không sáng.

Cô tìm thấy số của Tiêm Mao từ quyển danh bạ bên cạnh điện thoại bàn, nhưng Tiểu Mao nói cậu ta đang đi công tác, không liên lạc với Nhã Quân. Cô lại gọi cho bố, bố cũng không nhận được bất kỳ cuộc gọi nào của Nhã Quân. Cô không khỏi cảm thấy sợ hãi, rốt cuộc anh đi đâu rồi...

“Không chừng cậu ta đi ra ngoài ăn với đồng nghiệp rồi...” Bách Liệt ném gia vị cho đồ ăn, cười ra vẻ rất thoải mái.

“Không đâu.” Cô khẳng định cho rằng, Nhã Quân sẽ không im lặng, làm việc của mình. Anh lúc nào cũng nhần lại, ngay cả khi chậm trễ một chút, anh cũng sẽ gọi cho cô đúng không?

“Không cần lo lắng.” Bách Liệt rót một thìa giấm tào vào nồi cà ri, lại đảo đều lên.

“Có thể... anh ấy nghĩ là em đã bỏ nhà đi không...” Cô cắn môi, có một cảm giác bất an mãnh liệt.

“Không thể nào, chẳng phải em đã để lại giấy nhắn hay sao?” Bách Liệt bỗng dừng dừng lại động tác đảo tay, kinh ngạc nhìn Nhã Văn đương ngồi trên ghế sofa.

“Làm sao vậy...” Cô cũng nhìn anh.

“...” Bách Liệt lại nói không ra lời.

“Làm sao vậy?” Cô đứng lên, tiến lại trước mặt anh.

“Anh... anh ghi thêm một câu vào tờ giấy em để lại...” Về mặt Bách Liệt như là có chuyện lớn rồi.

“Cái gì?!” Nhã Văn cảm thấy mình như đang hét lên.

“Lúc em đi không khóa cửa... anh vốn chỉ tò mò, đùa dai chút thôi...”

“Anh viết cái gì...”

“’Anh để em yên tĩnh suy nghĩ một chút’ đó là câu cô viết, Bách Liệt càng nói lại càng nhỏ, “Anh viết thêm một câu đằng sau ‘rồi quyết định có trở lại hay không’...”

Nhã Văn nghĩ mình khóc không ra nước mắt nữa rồi, như vậy cả câu đó có thể hiểu thành “Em rất có thể không trở lại” hay không?

“Xin lỗi!” Bách Liệt áy náy gục đầu xuống.

Cô nói không nên lời, nhớ lại 4 năm trước, có phải Nhã Quân cũng giống như cô bây giờ, bàng hoàng, bất lực, chỉ nghĩ muốn gặp lại người kia. Không, hẳn là anh còn tuyệt vọng hơn cô nhiều lắm, bởi vì với anh, từ đây người kia sẽ bắt vô âm tín, hay là khi trở lại hai người sẽ trở thành hai kẻ xa lạ.

“Không cho em đi... Anh không cho em đi!”

Khi đó, anh đã gào lên như thế với cô trong điện thoại?

“Nếu như là anh sai, anh sẽ chịu trách nhiệm, nhưng em không thể đi... không thể...”

Anh muốn nói không thể cái gì? Không thể bỏ lại anh sao?

Nước mắt chảy xuống gò má cô, thì ra, cô đã từng tổn thương anh sâu sắc như vậy, giờ phút này, dường như cô đã cảm nhận được cảm giác chết đuối giữa biển mà vẫn muốn vùng vẫy này.

Từ cửa truyền đến tiếng chìa khóa xoay tròn một vòng, Bùi Nhã Quân mở cửa bước ra, trên mặt vẫn còn chút mệt mỏi. Áo sơ mi xắn đến khuỷu tay, cà vạt giắt trên tay, sống mũi vẫn là cặp kính đen, mái tóc che mất một nửa đôi con ngươi sâu thẳm.

Anh ngẩng đầu liền thấy Bách Liệt vẫn đang cầm cái muôi trộn to mắt nhìn mình, xoay người lại thấy Nhã Văn mắt vẫn còn ngân ngấn nước, nhất thời cũng không nghĩ được gì.

“Cậu... cậu đi đâu đấy...” Bách Liệt kích động vung cái muôi trong tay, không thềm để ý cả ri bắn cả lên áo sơ mi trắng của Nhã Quân.

“Đi làm...” Nhã Quân liếc cái áo sơ mi của mình một cái, không có cách nào nói.

“Sao... sao lại về muộn như thế...” Nói chung, khuôn mặt vốn lúc nào cũng ung dung của Tướng Bách Liệt lúc này cũng chẳng có cách nào bình thường được.

“Tăng ca,” Nhã Quân thả chiếc cà vạt và cặp tài liệu trong tay xuống, “Buổi trưa nay tôi mới đến công ty...”

Nói xong, anh liếc Nhã Văn một cái, sau đó bắt đầu đổi giày.

“... vậy tại sao không gọi điện thoại nói một tiếng...” Bách Liệt lại tiếp tục đặt câu hỏi.

“Gọi rồi,” anh xoay người nhìn Nhã Văn, “Di động em tắt máy, điện thoại của anh quên không sạc pin, vậy nên anh có nhắn tin ghi âm trong điện thoại.”

Anh đi đến chỗ điện thoại bàn, chỉ vào cái đèn đỏ đang nhấp nháy: “Thấy không.”

Nhấn nút, ghi âm bắt đầu phát: “Anh là Nhã Quân, hôm nay anh phải tăng ca tầm hơn tiếng, không cần chờ cơm anh, bye.”

Nhã Văn và Bách Liệt cùng liếc nhau một cái, nhưng thể nghe được tiếng lòng của người kia: Thì ra trên Trái đất này còn có một thứ là điện thoại trả lời tự động...

“VẬY,” rốt cuộc đến phiên Nhã Quân hỏi, “Hai người cho là tôi đã làm gì?”

“Em nghĩ anh...” Nhã Văn vừa mở miệng liền phát hiện giọng mình vẫn nghẹn ngào, “Đi...”

Nhã Quân kinh ngạc vươn tay vuốt đầu cô, trong mắt ánh lên chút thương yêu: “Đi đâu?”

“Không biết, em không biết...” cô không nhận được nữa, bật khóc, “Cũng vì không biết cho nên mới... mới...”

Cô không nói được nữa, cũng vì không biết, mới sợ, mới lúng túng, mới phát hiện, đã không thể chịu được việc không có anh bên cạnh. Cô chảy nước mắt, trước mắt là một khoảng mơ hồ, bàn tay vốn vuốt tóc cô của anh dùng chút sức, ôm cô vào lòng.

“Chẳng phải anh đã ở đây rồi sao, anh không đi đâu cả,” anh chăm chú ôm cô, hôn lên trán cô, dịu dàng dỗ dành cô, “Anh sẽ không giống như em vừa nói là đi luôn, bởi vì anh hiểu cảm giác ấy, anh không nỡ để em đau khổ như vậy.”

Cô vươn tay ôm chặt lấy anh, vừa khóc vừa nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”

“Không sao, không sao...” Trong mắt anh cũng ầng ậc đầy nước, khóe môi tươi cười, “Anh tha thứ cho em, từ khi lần đầu nhìn thấy em ở Cherating, anh đã tha thứ cho em rồi.”

Cô hít sâu một hơi, đó là một mùi vị đặc biệt, mùi vị chỉ thuộc về Bùi Nhã Quân, lúc này, mùi hương ấy hòa với mùi dầu gội đầu và mùi mồ hôi, mùi vị khiến cô ỷ lại. Cô không ngăn được nước mắt của mình, trong ngực lại thật ấm áp, lần đầu tiên cô có một cảm giác rõ ràng, chân thực an toàn, bởi vì cô đang ôm anh thật chặt, cũng giống như anh đang ôm cô.

Trong đầu cô chợt hiện lên câu nói mà chính cô từng nói kia: Không ai có thể chia lìa chúng ta, ngoại trừ chính chúng ta.

Thì ra, cô ngây ngẩn nghĩ, đã biết miệng chó thỉnh thoảng cũng mọc ra ngà voi.

“VẬY...” Bách Liệt lại trở lại là Tương Bách Liệt như bình thường, “Anh có thể tiếp tục nấu cơm chứ?”

Nhã Văn và Nhã Quân không hẹn mà cùng cười, quay đầu nhìn anh ấy, rồi lại nhìn nhau, tiếp tục ôm người kia.

“Buồn nôn...” Bách Liệt xoay người, lặng lẽ lau mắt, nhìn cà ri trong nồi, không khỏi nhú mày – có vẻ cháy rồi.

“Nhưng mà Nhã Quân này,” anh vừa dùng cái muôi khuấy đều cà ri, vừa hỏi, “Thấy tờ giấy ấy, cậu không sốt ruột tí nào à?”

Nhã Văn ngẩng đầu, không cẩn thận chạm vào cái cảm lờ mờ rêu rêu của anh, không khỏi vuốt trán. Cô nghĩ, nếu như đổi lại là mình, nhất định sẽ phát điên lên.

“Tờ giấy?” Mặt Bùi Nhã Quân không hiểu gì, “Tờ giấy nào?”

Nhã Văn ngồi trước bàn học, mở thư Thư Lộ mới gửi tới ban chiều, bên trong có một tấm hình, là ảnh Thư Lộ, Gia Tu và con chó Labrador màu vàng. Thư lộ cười dịu dàng, Gia Tu vẫn là gương mặt nghiêm túc, nhưng đường cong gương mặt có vẻ nhu hòa hơn, còn cho chó Labrador thì đứng thẳng người, dường như nhìn về phía xa nào đó. Nhã Văn bật cười, cái vẻ mặt này, quả thật có vài phần giống với Nhã Quân.

Giấy viết thư cũng cùng màu với phong bì, là màu vàng đất, màu của Thư Lộ -

Nhã Văn thân yêu,

Cháu khỏe chứ?

Lâu lắm rồi không viết thư tay, nhưng để gửi quyển sách ảnh bằng đường bưu điện cho cháu, thím rất rất vui về nhớ ra đồng giấy viết thư mua từ lâu lắm rồi, trong khi viết bằng bút máy như vậy, chợt thấy một cảm giác chân thực. Có thể, vì cùng một chỗ với Gia Tu quá lâu, thím cũng trở nên hoài cổ

Tập sách ảnh là ảnh thím chụp ở Cherating, dùng những gì mình nghe thấy, nhìn thấy để sáng tác, không có nhà xuất bản nào muốn xuất bản, nên thím đành năn nỉ biên tập hỗ trợ – vì chuyện này mà thím đành phải tiếp tục giúp họ viết một chuyên đề về du lịch Tây Tạng.

Hôm qua, lúc Gia Tu xem sách, đột nhiên hỏi thím: “Nhã Văn và Nhã Quân sao rồi? Thím lắc đầu. Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng thím biết chú cháu rất thích Nhã Quân, có một lần đi dạo giữa quảng trường, chú cháu vỗ A Vượng (con chó ở trong hình) lắm lắm: Nếu như mày cũng đeo kính đen thì không biết Shelly nhà hàng xóm (con chó giống Standard Schnauzer) có thể thích mày không... thật hết cách với anh ấy.

Thực ra, nhiều lời như vậy, chỉ muốn nói cho cháu biết: Tất cả mọi người quan tâm đến các cháu, chỉ muốn nhìn thấy hai đứa vui vẻ, không nên vì cảm thấy hoang mang không cần thiết mà đánh mất dũng khí. Thím muốn thấy một Nhã Văn tự tin, dũng cảm, được chứ?

Giáng sinh năm nay thím và chú sẽ về, không biết lúc đó cháu ở đâu rồi, mong chờ đến lúc gặp lại cháu.

Thư Lộ.

Tập sách tên là “Bữa tối ở Cherating”

Nhã Văn cầm tập sách, trang bìa là một đại dương xanh thăm thẳm, đó là đại dương ở Cherating. Mỗi một trang là một tấm hình, mỗi tấm hình đều có bóng dáng của Nhã Văn, mơ hồ hoặc rõ nét, chính diện hay không, cô ngạc nhiên nhìn chúng, bởi vì cô cũng không biết Thư Lộ chụp vào lúc nào. Có khi là lúc cô dạy lũ nhóc bắn tên ở sân tập, có lúc là cô đang ở quầy bar bận rộn, có lúc là cô đang mỉm cười ở nhà hàng, có lúc là cô đang nhiệt tình trên sàn nhảy, còn có, khi kết thúc một đêm điên cuồng, dưới ánh đèn mờ đục, cô cô đơn.

Tất cả... đây, đều là Bùi Nhã Văn sao? Cầu thả nhưng mà một Bùi Nhã Văn chân thật nhất.

Bức ảnh cuối cùng, dưới ánh đèn mờ mờ, Nhã Văn, Annie, Bách Liệt đang cùng nhau ngồi trên bàn ăn, trên bàn có một chút ánh sáng – ngọn nến, trên mặt họ là nụ cười bình thản, dịu dàng, thời gian như ngừng lại ở một khắc đó.

Mất cô mờ đi, lại không thể không nở nụ cười, Annie nói thích Annie của hiện tại, mà rốt cuộc, giờ đây cô cũng có thể khẳng định: Cô thích Bùi Nhã Văn của hiện tại.

Cô khép tập sách ảnh lại, bất ngờ nhìn thấy Nhã Quân ở bìa sau quyển sách, bức ảnh chiếm phân nửa trang bài – trong đêm tối, anh lái xe, ngoài cửa sổ là một ngọn đèn le lói, anh quay nửa đầu, hé ra nụ cười nhợt nhạt, đơn thuần, chẳng cảm giác được chút ưu thương nào. Cô cũng thích, Bùi Nhã Quân như vậy.

Bên cạnh ảnh chụp là nền đen, nổi lên một dòng chữ vàng: Just keeping your lovely smile forever...

Nhã Văn ôm quyển sách trước ngực, tự dưng cảm giác tràn đầy dũng khí. Cô không còn hoang mang mất phương hướng, không hề trốn tránh, không muốn bản thân bị trói buộc, cũng không muốn tổn thương người mình yêu. Cô không phải là Lilith từng lẩn trốn ở sâu trong nội tâm kia, Lilith của trắng đen. Cô là chính mình, là Bùi Nhã Văn chân thật, không nhụt chí.

Một bàn tay ấm áp vuốt ve mặt cô, không biết từ bao giờ, Nhã Quân đã đứng sau lưng cô.

“Tưởng Bách Liệt làm sinh tố lê,” trong tay anh bưng một cái cốc, nhìn xuống cô từ trên cao, “Muốn uống không?”

Nhã Văn chần chừ một chốc rồi gật đầu.

Anh nhẹ nhàng nhướn mày, nâng cốc uống một ngụm, rồi cúi đầu hôn cô.

Nước lê ngọt ngào pha chút vị bạc hà, tựa như cặp kính của anh, lạnh lạnh. Cô không nhịn được, thè lưỡi liếm anh một cái.

Nhã Quân buông môi cô ra, kinh ngạc nhìn cô, dường như đây là một Bùi Nhã Văn anh chưa từng biết.

Cô nở nụ cười, rất ngọt, cô nghĩ, như vậy cũng rất quyến rũ. Nếu không, anh sẽ không nhìn cô chăm chăm như vậy.

Thình lình từ cửa truyền đến một tiếng ho khan, hai người quay đầu lại, đứng trước cửa là bố với gương mặt nghiêm túc, cầm túi tài liệu, có vẻ là tan tầm vừa về đến nhà.

“Ừ...” Ông bất an hết nhìn đông lại nhìn tây một hồi, xác định là Bách Liệt vẫn còn đang tắm trong phòng tắm mới thấp giọng nói, “Bố nói rồi, chỉ cần hai đứa biết mình đang làm gì, vui vẻ là được – bây giờ bố chỉ mong như vậy thôi.”

“...” Nhã Văn và Nhã Quân lúng túng nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

“Nhưng mà,” Bùi Gia Thần chần chờ một lúc, muốn nói lại thôi, mãi đến lúc nghẹn đỏ cả mặt rồi mới nói, “Bố chỉ... không hy vọng hai đứa phạm phải sai lầm giống bố và mẹ các con – hiểu không?”

“?” Hai người lúng túng trao đổi một ánh mắt, có vẻ cũng không hiểu gì.

“Là, là...” ông lại hạ giọng, ra dấu tay bằng tay, “Chẳng phải bình thường trên ti vi vẫn nói à, dân thành thị chúng ta ra ngoài phải chú ý...”

Nhã Văn và Nhã Quân càng nghĩ lại càng không ra.

“Hai đứa nghĩ lại một chút đi, là quảng cáo vẫn hay chiếu đấy, có cảnh sát chỉ huy giao thông...” Nói xong, ông kẹp túi tài liệu dưới nách, hươ hươ hai tay mô tả lại cái hình ảnh kia.

Nhã Quân không nhịn được nữa đành hỏi: “Bố, bố đang muốn nói cái gì?”

“Bố, bố muốn nói là,” Bùi Gia Thần dừng một chút, rốt cuộc lấy được dũng khí nói ra: “Là... là để cho hai đứa ‘chú ý an toàn’!”

Nhã Văn và Nhã Quân cùng kinh ngạc nhìn người kia, lại nhìn bố già, không nói được gì, dường như không khí quanh đây đã đóng băng.

Bùi Gia Thần lúng túng ho nhẹ một cái, nhìn sàn nhà nói: “Vây, lời bố muốn nói đã nói xong. Ngủ ngon.”

Ông xoay người cầm theo túi tài liệu, lưu lại cho hai người một bóng lưng, trở về phòng mình, đóng cửa lại. Ông tựa lên cửa, thở ra một hơi, lẩm bẫm: “Chẳng lẽ chúng nó chưa từng xem quảng cáo ấy sao... thật là...”

Gia Thần lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ chính ông cũng rất căng thẳng mà, nhưng may là, lời muốn nói đều đã nói hết rồi.

Thình lình bên ngoài truyền đến tiếng cười phá lên, đó là tiếng Nhã Văn và Nhã Quân, từng tiếng, từng tiếng.

Gia Thần buông túi tài liệu xuống, buồn bực ngồi xuống chiếc ghế trước cửa sổ: “Buồn cười đến vậy sao...”

Ông không phát hiện, gương mặt trên cửa sổ thủy tinh của mình, cũng đang cười.

“Anh thật sự không nhìn thấy tờ giấy à?” Nhã Văn tựa vào bàn học, yên lặng nhìn Nhã Quân.

Nhã Quân buông chiếc cốc trong tay xuống, gật đầu. Tháo kính xuống, cất vào túi áo sơ mi.

“Vây anh... không sợ à – lúc tỉnh dậy không thấy em.” Cô tưởng tượng đến anh 4 năm về trước, lại đau lòng.

Anh khẽ lắc đầu.

“Vì sao?”

“Chúng ta đều... đã thay đổi, mấy năm nay. Chỉ ít, anh hiểu được phải biết rộng lượng và có chừng mực thôi – nếu không, anh đã không đến Cherating tìm em.” Gương mặt của anh hết sức dịu dàng.

“...”

“Lúc em đi, đêm nào anh cũng không ngủ được, mỗi phút mỗi giây trong đầu đều là em. Mấy tháng sau, biết em đang ở đảo Bali, anh cũng muốn lao đi tìm em, đã mua cả vé máy bay rồi,” anh dừng một chút, dường như đang kể chuyện của người khác, hay là như vậy mới cảm thấy không đau đớn nữa, “Nhưng cuối cùng vẫn không đi.”

“...”

“Anh nằm xuống lại tưởng tượng nếu như gặp rồi thì anh muốn nói cái gì, tốt nhất là ôm em thật chặt, như vậy em sẽ không thể đi được nữa.” Anh bước tới trước mặt cô, chạm đầu ngón chân mình lên ngón chân cô.

“Vì sao anh lại không đến?” Cô rũ mắt, nhìn chân anh, phát hiện ngón chân thứ hai của anh trông thật thô kệch.

“Bởi vì anh biết, nếu làm như vậy thì vẫn sẽ tổn thương em, cũng tự tổn thương bản thân mình. Vốn từ đầu em đã không chuẩn bị tốt để tiếp nhận anh, anh cũng không chuẩn bị tốt để nghe em từ chối, em một lòng muốn trốn tránh, anh một lòng muốn giữ chặt. Tình cảm của anh với em chân thực, nhiệt tình như thế, nhưng mà,” anh mím môi, nhưng là nghĩ đến những chuyện đã qua của họ, “Quá ngây thơ.”

“?”

“Lúc thấy em vì Lâm Thúc Bồi mà đau lòng, anh tự dưng hiểu ra, tình yêu không phải là lúc nào cũng giữ lấy, mà là luôn muốn em vui vẻ, nhưng người kia lại không phải là anh. Rồi... sau đêm đó, nhất là lúc em bỏ đi, anh dường như trở nên không khống chế được bản thân mình, trong ngực không ngừng gào thét, ‘Cô ấy là của tôi, A Văn là của tôi’ – vậy nên anh sợ.” Anh vươn tay, cô giam cô lại giữa cái bàn, cúi đầu yên lặng nhìn cô.

“...” Cô thấy mặt mình nóng lên, nhưng lại không dời tầm mắt đi được.

“Anh càng muốn bắt lấy em, em lại càng chạy trốn xa hơn, sau đó...” anh dịu dàng ôm lấy cô, “Mãi mãi rời bỏ anh, như vậy, anh làm sao có thể sống tiếp được.”

Nhã Văn cúi đầu, chôn sâu vào vai anh, hít lấy mùi vị của anh, trong ngực có một loại rung động không biết tên. Có đúng là từ rất lâu trước kia, cô đã dựa vào anh như vậy, chỉ là bọn họ lúc đó cũng không phải là bản thân bây giờ, mà là một cặp anh em không thể chia lìa, trong khoảng thời gian đau khổ nhất, họ đã ỷ lại vào đây.

“Anh ở lại, đã cố gắng quên, muốn thực lòng yêu đương, sống một cách khác. Nhưng anh phát hiện ra, mặc kệ anh thấy một cô gái có tốt thế nào, nếu có một ngày em quay trở lại, các cô ấy chẳng là gì cả – đây quả thật chẳng cô bằng với bất kỳ cô gái nào, như vậy anh có khác gì bọn đàn ông lãng nhãng, kết quả là tổn thương người khác, cũng tổn thương chính bản thân mình.” Anh thắt chặt vòng ôm, đặt cằm lên trán cô.

Cô thấy hơi đau, nhưng không tránh ra, chút đau đớn này so với khi hai người dằn vặt nhau, thì chẳng đáng kể chút nào.

“Vậy nên anh vẫn chờ, chờ mình học được cách rộng lượng, học được cách bị từ chối, sau đó... đi tìm em, mang em trở về.” Anh ôm cô thật chặt, như thể chỉ có như vậy mới cảm giác được chân thực.

Cô muốn khóc, cũng muốn cười, bởi vì chợt phát hiện ra anh đáng yêu đến thế, cho dù có trải qua bao chuyện khúc mắc, anh vẫn kiên định chờ đợi. Có thể nhân sinh vốn đã là một loại đợi, đợi sinh ra, đợi lớn lên, đợi trưởng thành, đợi yêu và được yêu, sau đó đợi mình và người yêu cùng sống đôi bước trên mọi con đường.

“Cám ơn.” Nhã Văn ngẩng đầu hôn lên đôi môi hơi lạnh của Nhã Quân.

Những khúc mắc mấy năm nay, họ đã từng buông thả, dằn vặt, sợ hãi và im lặng chờ, cô hiểu được bản thân mình, hiểu được Nhã Quân, cũng yếu được cái gì là yêu. Bách Liệt đã từng nói, sẽ hối hận, cho dù người ta từng lựa chọn cái gì đều sẽ hối hận, nhưng cô nghĩ, mình không phải là người như vậy.

Cuối tuần ấy, theo đề nghị của Nhã Quân, Bách Liệt vốn định thứ Hai mới chuyển đến ký túc xá đã bị bắt ép thực hiện kế hoạch sớm.

“Thứ Hai tôi đi làm, anh lại không có xe, dọn nhà không tiện lắm.” Về mặt lúc đó của Nhã Quân rất chân thành.

“Thế nhưng, nói là dọn nhà,” buổi chiều Chủ Nhật, đương lúc Bách Liệt và Nhã Văn đứng trước cốp sau của chiếc ô tô màu đen của Bách Liệt, Bách Liệt không nhìn được nữa, nói, “Nhưng toàn bộ gia sản của tôi chỉ có một va li thôi mà.”

“Ừ...” Nhã Văn cúi đầu nhìn cái va li xanh dương cũ mèm của Bách Liệt, nói không nên lời.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì.” Kẽ đã khởi động xe – Nhã Quân bắt đầu không kiên nhẫn.

Nhã Văn không còn đường nào, đành mở cửa bên, ngồi vào chỗ bên cạnh lái xe, phát hiện trên chỗ mình có một cái đệm trúc mới, bất giác xuất thần. Bách Liệt cất va li xong, cũng ngồi vào ghế sau.

“A Văn, lên xe.” Nhã Quân đeo kính râm, đường nét khuôn mặt cũng khang khác.

Cô vội vàng ngồi vào trong xe, đóng cửa lại. Lúc quay đầu, phát hiện Nhã Quân đang nhìn cô, mắt kính râm là loại phản quan, không nhìn thấy đôi mắt phía sau, chỉ nhìn thấy chính bản thân mình.

“Thắt dây an toàn vào.” Anh nói.

“À.” Cô luống cuống thắt dây, chợt nhớ ra đây là lần đầu tiên ngồi xe của anh. Anh chỉ lái xe khi đi làm, bình thường đi loanh quanh đây đều đi bộ cả, cô lên lút tưởng tượng, rất phù hợp với tính cách của anh, mọi việc đều không muốn phụ thuộc vào bất cứ cái gì.

Nhã Quân nổ máy, chạy thẳng về phía viện y học, anh chạy rất êm, rất chăm chú. Nhã Văn không khỏi ngẩn nhìn sườn mặt anh, nhớ tới bìa quyển sách ảnh cũng là cảnh như vậy, Thư lộ đã ngồi ngay vị trí này để chụp sao, lúc đó họ đang nói về cái gì, đến mức khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh cũng có thể nở nụ cười nhợt nhạt, đơn thuần như vậy?

“Hôm qua anh có gọi điện cho bố mẹ anh.” Đương ngồi phía sau, Bách Liệt nói.

“?” Nhã Văn khực hồi tinh thần, quay đầu lại nhìn anh.

“Bố anh nghe nói anh làm trợ giảng thì rất kinh ngạc.”

“Ừ, bọn tôi cũng rất kinh ngạc.” Mặt Nhã Quân không đổi nói chen vào.

“Tôi nhìn không giống đến thế sao,” Bách Liệt giả vờ nghiêm túc, “Như thế này, có thể khá hơn một chút được không?”

Nhã Văn nhìn vẻ mặt của anh, không nhìn được, bật cười.

“Đây khổng phải là vấn đề gương mặt như thế nào.” Nhã Quân vốn luôn trầm mặc cũng sôi nổi hơn.

“Vậy là vấn đề gì?” Bách Liệt hỏi.

“Vấn đề là, mỗi lần tôi nhìn mặt anh đều cảm thấy tâm trạng rất tồi tệ, chẳng có cách nào nói chuyện được.” Nhã Quân vẫn chăm chú nhìn đường trước mặt, bất động thanh sắc.

Bách Liệt như có điều suy nghĩ, gật đầu: “Đây là lý do vì sao tôi chưa từng tiếp nhận bệnh nhân nam”

Nói xong, ba người không hẹn mà cùng bật cười.

Nhã Văn nhớ Bách Liệt đã từng nói, anh và Nhã Quân nhất định là hai kẻ vừa thấy nhau đã thấy không vừa mắt. Có đôi khi, những kẻ không vừa mắt nhau, không chừng có thể trở thành bạn bè.

Rất nhanh, xe tiến vào viện y học, bởi vì là viện y học trực thuộc trường đại học, nên Bách Liệt mới có thể được phân một phòng ký túc trong ký túc xá học sinh. Nhã Văn nhìn những con đường rợp bóng ngô đồng khô lá, không khỏi nghĩ đến, đây cũng là nơi cô từng thân thuộc, cất giấu một phần hồi ức của cô và Lâm Thúc Bồi.

Dừng xe, Nhã Văn đẩy cửa xe, một làn hơi nóng phả đến, trong không khí có hương vị của cỏ, cô biết, đó là mùi bay đến từ sân bóng bên cạnh.

Sân bóng ở đây chính là loại sân bóng của những năm 90 thế kỷ trước, có một đường chạy rải đá bao xung quanh, ở giữa là cỏ mọc thành bụi, lâu lâu lại tu sửa một lần, mỗi lần tu sửa lại gập gềnh thêm một chút, nhưng những người ở đây vẫn rất hăng hái ngãng cao đầu mà chạy. Cô cũng từng ở trên đường chạy gập gềnh ấy, nhiệt tình hò hét, mà bây giờ nhớ lại, dường như đã cách mấy thế kỷ.

“Khuyết điểm duy nhất ở đây là không có thang máy.” Bách Liệt ngẩng đầu nhìn ký túc xá trước mặt, đó là một tòa nhà vị sương nắng dãi dầu đã ngả vàng.

“Anh ở tầng mấy?” Nhã Văn cảm giác mình bắt đầu đổ mồ hôi.

“Chắc là không dưới 3 tầng,” không đợi Bách Liệt trả lời, Nhã Quân đã giành nói trước, “Hoặc anh tã sẽ không quan tâm tới vấn đề thang máy.”

Bách Liệt giơ ngón tay cái với anh, đoán chừng câu trả lời này hoàn toàn chính xác.

Hai người đàn ông cùng mang va li hành lý lên tầng, Nhã Văn đi theo phía sau, nhưng cậu sinh viên đi ngang qua bên cạnh cũng không khỏi liếc mắt nhìn cô một cái.

“Em nhớ trước kia, kí túc xá nam không cho phép con gái được đi vào, con gái muốn vào ký túc xá nam phải đăng ký ở dưới tầng.” Nhã Văn nói.

“Well, em đúng là Bachelor[1], đây là ký túc xá Master[2], là Master...” Bách Liệt nhún vai, “Cho phép làm quan hệ nam nữ, nhưng không thể qua đêm mà thôi.”

[1] Bachelor: Cử nhân

[2] Master: Thạc sĩ. Anh ấy chê Nhã Văn trình độ kém.

“Xem ra anh đã nghe ngóng rõ ràng rồi nhỉ.” Nhã Quân không nhịn được mà chọc ngoáy anh.

“Đây được coi là khen không.” Bách Liệt hoài nghi nhún mày.

“Coi như thế đi...” Nhã Quân quay mặt sang hướng khác, không muốn để người khác thấy ý cười trên môi anh.

“...” Bách Liệt há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ miêng cưỡng nở một nụ cười, nói, “Cám ơn.”

Quả nhiên Bách Liệt bị phân đến tầng chót của ký túc xá, mặt dù cái va ly kia cũng không nặng lắm, nhưng hai kẻ không chịu phối hợp với nhau, lúc mang lên đến nơi cũng phải thở hồng hộc. Tầng mái nên số người ở cũng ít, do đó hàng lang khá là sạch sẽ, Bách Liệt tìm được số phòng của mình, mở cửa bước vào, chuyện đầu tiên là lập tức mở điều hòa mới tinh trong phòng.

Một nhà vệ sinh đơn giản, trong góc phòng kê một cái giường đơn miêng cưỡng lắm cũng có thể nằm được hai người, bên cạnh là một cái tủ, đối diện là bàn học và giá sách thật lớn, nhưng ánh sáng cả phòng khá tốt, có vẻ thoáng mát.

“Tốt thật đấy.” Nhã Văn đứng trên ban công rộng rãi, không khỏi hâm mộ nói.

“Anh nói với giáo sư của anh, chỗ ở hiện tại chỉ có 6 mét vuông, không TV, không WC và nhà bếp dùng chung,” Bách Liệt mỉm cười nói, làm như không thấy ánh mắt giết người của Nhã Văn và Nhã Quân, “Ông ấy giúp anh tìm được ký túc xá như vậy, là rất may mắn?”

“... khi nào thì bắt đầu đi làm?” Nhã Văn nhìn sân bóng rộng lớn đằng kia, trời nóng như vậy mà cũng có rất nhiều người đang đá bóng.

“Thứ Hai.” Bách Liệt mở va li, lấy các thứ bên trong bắt đầu sắp xếp, sau đó lại nhét cái va li rỗng tuếch vào trong tủ.

Nhã Văn nhớ tới trước kia, mỗi lần đến một địa điểm mới, cô cũng sẽ giống như anh lấy từng món đồ ra khỏi va li, xếp trong phòng, như vậy mới có một cảm giác đó là nhà. Nhưng lần này thực sự trở lại nhà của mình, cô lại không làm như vậy. Va li vẫn đầy các thứ linh tinh – nhưng cô lại có một cảm giác thuộc về mãnh liệt – hình như rất chậm chạp nhỉ.

Nhã Quân không nói một lời bắt đầu quét phòng, lau bàn, lau sàn nhà, kiểm tra vòi và ống nước trong nhà vệ sinh, Nhã Văn xuất thần, nhìn anh như vậy có phải là một người đàn ông tốt hay không? Trong lòng cô dâng trào một nỗi cảm động, mỗi bộ phận trên cơ thể đều cảm thấy ấm áp, đó là một loại ấm áp thuộc về tình yêu.

Đến gần tối, rốt cuộc hai người đàn ông cũng dừng tay, cùng ngồi trên chiếc giường đơn uống nước.

“Hai người về đi, dọn dẹp cũng hòm hòm rồi, nhưng mà,” Bách Liệt nhìn Nhã Văn, “Từ đêm nay trở đi, anh không có bồi chuyện em được nữa rồi.”

Nhã Văn cảm thấy hơi nóng, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Cũng không phải không gặp nhau nữa, nhưng mà... em sẽ nhớ anh.”

Không có gì bất ngờ, Nhã Quân bắt đầu áp suất thấp, nhưng cô cũng rất muốn cười, anh như vậy, có phải rất dễ thương hay không?

Bách Liệt rung mình một cái, nói: “Lạnh quá, hay là hai người mau đi đi.”

Ba người chào tạm biệt nhau, Nhã Văn đi theo Nhã Quân xuống lầu.

“Được rồi,” Bách Liệt đứng dựa vào cửa tự động nói, “Lái xe cẩn thận.”

Nhã Quân cũng không quay đầu lại chỉ vẫy tay cho qua.

“Nhớ lời bác Bùi nói đấy...” Bách Liệt còn nói tiếp.

“?” Cả Nhã Văn và Nhã Quân đều dừng bước, quay đầu nhìn dáng cười rất khả ố của anh.

“Chú ý anh toàn.” Nói xong, anh phất tay một cái, xoay người đóng cửa lại.

“...”

Nhã Quân đi đằng trước, im lặng không lên tiếng, như là rầu rĩ không vui dậm bước trên cầu thang. Nhã Văn nhìn đỉnh đầu anh, phát hiện anh tóc anh vừa đứng tầm tay mình, vì vậy không nhìn được muốn vò tóc anh, nhưng anh nhanh chân tránh được. Cô đứng phía sau, vỗ vai anh, anh vẫn tránh ra.

Đây... là đang dối à? Nghĩ một hồi, cô chợt nhào lên lưng anh – như vậy thì không tránh được nữa rồi.

“Này...” Nhã Quân nhanh tay nắm lấy lan can, tay kia đỡ lấy Nhã Văn đang nằm trên lưng mình, lòng vẫn còn hơi hãi nhìn mấy bậc cầu thang dưới chân, sừng sộ lên, “Lầu sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

“Em không bước nổi nữa rồi...” Cô ôm lấy cổ anh chăm chăm, hai chân quẩn lầy hông anh.

Anh vốn đang căng hết cả người cũng thả lỏng, không còn cách nào lắc đầu, tiếp tục bước xuống.

“Cả buổi chiều em chỉ phụ trách đứng dưới điều hòa ngắm phong cảnh, sao lại bước không nổi nữa?” Anh công cô, không thèm để ý anh mắt của mọi người dọc đường, đi ra cửa ký túc xá.

“Thỉnh thoảng tùy hứng một chút.” Cô cười rất ngọt.

“Thỉnh thoảng?” Anh đưa lưng về phía cô, nhìn không ra nét mặt, nhưng giọng nói thì dường như không dám gạt bừa.

“Chẳng liên quan, vì Bùi Nhã Văn lúc nào cũng thế.” Cô ghé vào tai anh, thổi một hơi.

Nhã Quân giống như bị điện giật, buông cô ra, cô cảm giác như mình bị vứt xuống đất, nhưng may mà lắc lư vài cái cũng đứng thẳng được.

Anh xoay người nhìn cô, nhìn không được vuốt tai mình, mặt có một vết đỏ khả nghi: “Em... sao em có thể làm như thế ở ngoài đường...”

“À...” Cô chần chừ đáp lại. Nói như vậy, ở nhà có thể sao?

“Đi thôi.” Hình như nghe ra điểm bối rối của mình, Nhã Quân bước vội về phía bãi đỗ xe.

“Nhã Văn!” Một tiếng gọi giật lại từ phía sau hai người, thì ra là Lâm Thúc Bồi.

Chẳng biết Lâm Thúc Bồi đang mặc áo bóng của đội nào, toàn thân đầy mồ hôi, Nhã Văn ngạc nhiên nhìn anh, Lâm Thúc Bồi không đeo kính – tựa như lần đầu nhìn thấy Bùi Nhã Quân – cô gần như không nhận ra được.

Cô giật mình, Nhã Quân đeo kính đen, chẳng lẽ là vì...

“Em tới tìm người bạn kia à –” Anh vừa uống nước vừa đi qua đây, chợt thấy Nhã Quân sau lưng, lúng túng gật đầu một cái.

Nhã Quân cũng lạnh lùng gạt đầu, xoay người lên xe.

“Ừ...” Nhã Văn nhớ Nhã Quân từng nói không muốn thấy cô gặp Lâm Thúc Bồi nữa, nghĩ đến thấy sức cũng chẳng còn, “Hôm nay em có chút việc, đi trước nhé...”

“À, được thôi.” Lâm Thúc Bồi hơi bực dọc cười cười, phát tay nói tạm biệt.

“... Tạm biệt, lần sau gặp nhau nhé...” Cô nói rất nhỏ, hy vọng rằng câu nói phía sau Nhã Quân không nghe được.

“Tạm biệt...”

Nhã Văn đi vòng qua vị trí tay lái phụ, cẩn thận chui vào, không dám ngẩng đầu nhìn Nhã Quân, nhẹ nhàng thắt dây an toàn. Ngay lúc tiếng khóa dây “tành tạch” vang lên, chiếc xe lập tức lao đi như một con sư tử đang phần nộ.

Cô nắm chặt tay, vẻ mặt đau khổ, đây là “cảm giác được đâm lưng”?

Lái xe ra khỏi viện y học, con đường bây giờ dường như không phải con đường lúc họ tới, hai bên đường là bức tường thật cao, trên đường không có bất kỳ chiếc xe nào khác. Nhã Văn nhân lúc chờ đèn đỏ, lén nhìn Nhã Quân ở bên cạnh, anh đeo kính râm, không nhìn ra biểu tình lúc này.

Anh dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, cũng quay đầu nhìn, cặp kính râm che mắt đôi mắt anh.

Nhã Văn vươn tay, tháo kính râm xuống, cô không thích anh như vậy, dường như chẳng thể biết rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì.

Ánh chiều rực rỡ soi lên đôi mắt và lông mi của anh một sắc màu vô quýt rực rỡ, đôi mắt tức giận, môi mím thật chặt, trên đường cong trên mặt cũng đành lại. A... Nhã Văn không khỏi nghĩ, giận thật rồi.

Đèn tín hiệu chuyển xanh, xe lại lao lên phía trước, Nhã Quân chăm chú nhìn con đường trước mắt, nhúu mày.

“Em cũng không biết tại sao lại gặp anh ấy ở đây nữa...” Cô quyết định phải nói cái gì đó.

“...” Anh không thèm để ý, tiếp tục tăng tốc.

“Nên không thể trách em được...”

“Ừ...” Anh không đổi sắc lên tiếng, thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu bên cạnh.

“Vậy thì anh tức cái gì – A...” Nhã Văn la hoảng lên, bởi vì anh quân thành linh dừng xe ngay ven đường.

“Tức cái gì?” Anh híp mắt, vẻ mặt đáng sợ.

“...”

“Em nói câu ‘lần sau gặp lại’ rất nhỏ, nhưng đáng tiếc,” anh cởi dây an toàn, tiến đến trước mặt cô, “Anh vẫn nghe thấy được.”

Nhã Văn nháy mắt một cái, không dám lên tiếng, lúc này mà nói cái gì đều là thất sách, cô chỉ nhẹ nhàng điểm một cái hôn anh, đổi lại anh á khẩu không nói được gì.

Hai người người nhìn chằm chặp vào người kia, không hẹn mà cùng bật cười. Nhã Văn cười rất ngọt ngào, như thể đứa nhóc đùa dai, Nhã Quân lại cười rất yên lặng, nhếch khóe miệng, dường như không muốn cô thấy được mình cũng đang vui vẻ.

“Em ngoại trừ đối phó được với anh còn đối phó được với ai nữa chứ...” Anh lạnh giọng nói.

Không đợi cô trả lời, anh lại há miệng cắn môi cô, đầu lưỡi tiếng công vào miệng cô, như thể tuyên bố sở hữu toàn bộ Bùi Nhã Văn. Đầu dần trống rỗng, cô không khỏi nghĩ, chẳng lẽ điện giật cũng là loại cảm giác này – vô lực nhưng say mê – loại say mê chỉ có khi anh vươn lưỡi chạm vào cô mới có thể xuất hiện, lẽ nào đầu lưỡi của anh có tích điện?

Anh chậm chậm xoa ngực cô kéo cô tỉnh lại từ những suy nghĩ miên man, cô đẩy anh ra, thở hồng hộc: “Tay anh... đang đi đâu đấy...”

Anh cũng thở hổn hển, cúi đầu nhìn tay mình đang đặt trước ngực cô, giả bộ kinh ngạc nói: “Anh còn tưởng nó chỉ có hứng thú với những thứ ngoài cup C thôi chứ...”

Nhã Văn cười, đẩy Nhã Quân ra, nhin không được làm nũng: “Em đói bụng rồi...”

Anh thắt lại dây an toàn, khởi động xe: “Được rồi, đi ăn cơm với anh. Muốn ăn gì?”

“Gì cũng được,” cô nhìn anh, bỗng nhiên nghĩ đến một câu ca, “Chỉ cần khiến anh vui vẻ, em có thể đi cùng anh đến tận sao Diêm Vương.”

Nhã Quân nghiêng mặt nhìn cô, dịu dàng cười nói: “Anh thực sự là thua em rồi.”

Kính râm vẫn còn nằm trong tay cô, anh cũng không có ý muốn lấy lại, mặt trời chiếu lên sườn mặt anh, cái màu vỏ quýt không hề chói mắt, mà là nhàn nhạt, nhu hòa, dường như bao quanh họ, lặng lẽ bảo vệ.

Trong một giây, Nhã Văn phát hiện nụ cười của anh nhợt nhạt, đơn thuần như thế...

So với Bùi Nhã Quân trong hình, giống nhau như đúc.

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bua-toi-o-cherating>